"ஜய ஹநுமான்!"

ரா.கணபதி

திவ்ய வித்யா ட்ரஸ்ட்
106/1, ஹபிபுல்லா சாலை,
தி.நகர், சென்னை – 600 017

முதற் பதிப்பு : ஜூன், 1998

© உரிமை ஆசிரியருக்கே

விலை – ரூ.40.00

அச்சிட்டோர் :
ஸ்ரீ சக்ரா பிரிண்டர்ஸ்,
31/1–C, சுந்தரம் தெரு,
புரசைவாக்கம்,
சென்னை – 600 007.

தாம்பூலம்

வெற்றி வீரன் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமிக்கு வெற்றிலை மாலை சூட்டுவது விசேஷமல்லவா ? அவனுக்கு அக்ர தாம்பூலம். அதனையடுத்து அவன் பிரஸாதமாக உங்கள் யாவருக்கும் வெற்றிலை காட்டி வரவேற்கிறேன்.

உங்களில் அக்ர தாம்பூலம் 'அமுதசுரபி' ஆசிரியர் ஸ்ரீ விக்கிரமன் அவர்களுக்கு சென்ற ஆண்டு தீபாவளி மலருக்கு அவர் கட்டுரை கேட்டிருந்தார். அப்போது என் சிந்தனையில் குமுறிக்கொண்டிருந்த ஸப்ஜெக்ட் மாருதி ப்ரபுதான். காரணம், 'கோபுர தரிசனம்' ஏட்டில் நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் 'மதுரம், மதுரம் மஹா பெரியவாள்' என்ற தொடரில் குருநாதர் எத்தனையோ ஆண்டுகள் முன்னர் இரு இரவுகளில் பாக்யசாலியான எங்கள் சிலருக்குப் புங்கானுபுங்கமாக விளக்கிய அந்த ராமதாஸ திலகனின் லீலா மஹிமைகளையே அப்போது எடுத்தெழுதிக் கொண்டிருந்ததுதான். (இங்கே இரண்டாவது தாம்பூலத்தை கோபுர தரிசன ஆசிரியர், சகோதரர் ஸ்ரீ பரந்தாமன் பெற்று விடுகிறார்.) பெரியவாளிடமிருந்து பெருகிய அவ் விளக்கத்திலிருந்து சுரபி மலரில் ஓர் ஓவிய மடலுக்கு நாலு காட்சிகளைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்து அதற்குப் பட விளக்க உருவில் ஒரு கட்டுரை எழுதிவிடலாமென எண்ணினேன். அவ்வாறே திரு விக்கிரமனிடம் தெரிவித்தேன். அவரது மறுமொழி ஆச்சர்யமாயிருந்தது! ஏனெனில் இடம் ஓதுக்கும் பிரச்னை 'மலர்'களின் ஆசிரியர்களுக்குப் போல் வேறெவருக்கேனும் இருக்குமா என்றே கேட்கலாம். முடிந்த மட்டில் கட்டுரைகள் சிறியதாக இருப்பதையே அவர்கள் விரும்புவார்கள். இந்தப் பத்திரிகாசிரியரோ மாறாக, "ஓவிய மடல் விளக்கம் என்று சிறிதாக முடித்துவிட வேண்டாம். அநுமன் பெருமைகளை எவ்வளவு பெருக்கமாக வேண்டுமானாலும் எழுதுங்கள். பக்கக் கட்டுப்பாடு இல்லை. அவசியமானால் தனி இணைப்பாகவே போட்டுவிடலாம்!" என்றார்.

அதிசயமுற்ற எனக்கு, 'அந்த ப்ரபு மாருதியேதான் எதனாலோ அடியேன் மூலம் அவனை எழுதுவித்து, எனக்குத் தெரிந்த அளவில், என்னால் முடிந்த மட்டில் மக்களுக்கு அவனது புனித நினைவை உண்டாக்கித் தரும் புண்ணியத்தை எனக்கு ஈட்டித் தரத் திருவுளம் பற்றியிருக்கிறான். இவ்வாறு அருளமுது சுரக்கும் திருவுளமே பத்திரிகாசிரியரின் வாய் மொழியாய் வந்திருக்கிறது' எனத்தான் தோன்றிற்று.

பெருக்க எழுதலாமென அவர் கூறியதால் ஸ்ரீ பெரியவாள் கோடி காட்டி

மட்டும் விட்டுவிட்ட அநுமத் தொடர்பான விஷயங்களையும் பார்க்கலானேன். ஈடுபாடு அதிகரிக்கவே, பிற விஷயங்களும் பார்த்துச் சேகரிக்கலானேன். அப்பப்பா! விச்வ ரூபமெடுத்த அநுமன் போலவே அவனைப் பற்றிய விஷயங்களும் விச்வரூபமெடுக்கக் கண்டேன்! எத்...தனை நூல்களில் அவனைக் குறித்து எத்தனையெத்தனை நூதன நூதன விஷயங்கள்! எத்தனை துறைகளில் அவன் துரையாகச் சிறப்புக் கொடி பறக்கவிட்டிருக்கிறான்! மாருதி தாண்டிய மா கடலாகவே அல்லவோ மாருதீயமும் பரந்து விரிந்து ஆழ்ந்து இருக்கிறது!

இதில் பேரானந்தம் உண்டானாலும், உடனே பெரும் பிரச்னை எழுந்தது! இத்தனையையும் எழுத்தில் வடிக்க எவரால் இயலும் என்ற மலைப்பில் உண்டான பிரச்சனை! அந்த 'அஸாத்திய ஸாதக ஸ்வாமி'யே ஸ்வய சரிதம் எழுதிக் கொண்டால்தான் அத்தனையும் கூற முடியும்! அவனோ சுய புராணம் பாடிக் கொள்ளவே மாட்டான். அதற்காக அக்கடலைக் கடக்க துர்பலனான நான் பிரயத்தனம் செய்வதா என்ன? அசாத்திய சாதகன் பிறரும் சாதிப்புப் புரிய அருள் கூர்பவன் தானெனினும் அவ்வருளை இந்தப் பர்வத பரிமாணத்திற்கு எதிர்பார்க்க அடியேனுக்கு எங்கே யோக்கியதை?

இந்தப் பிரச்னை இருக்கட்டும். இன்னொரு 'இம்மீடியேட்' பிரச்னமும் தலைதூக்கியது. அவனது அருட் துணை தரும் துணிவில் என்னால் மாருதிய மஹா ஸமுத்திரத்தில் தாண்டக்கூடிய சிறிய அளவைக் கட்டுரையாக ஆக்கினாலுங்கூட...? ஆம், பிரச்னம்தான்! 'பெருக்க' எழுத இடமளிக்கும் தனியிணைப்பேயாயினும் அதற்கும் நியாயமாக எதிர்பார்க்கக் கூடிய பக்க அளவை அக்கட்டுரை மீறி பெகுவாகப் பெருத்துவிடும் எனத் தெரிந்தது.

V

இங்கே ஒரு 'துணை'ப் பிரச்னையும் சேர்ந்துகொண்டது. எவருக்காகவும் விட்டுக் கொடுக்காத காலக் கெடுபிடி என்ற பிரச்னைதான்! அப்போதே நவராத்ரி மிகவும் நெருங்கிவிட்டது. மலருக்கு ஓரளவுக்கதிகமாக எழுதிக் கொண்டே போனால் அதனை அச்சுக் கோத்து, ப்ரூஃப்கள் பார்த்து, படங்கள் போடச் செய்து அச்சிட்டு முடிப்பதற்கு அவகாசம் வேண்டாமா?

பிரச்னையைச் சமாளிக்க என்ன செய்வது? என்ன செய்வது என்ற பிரச்னை ஏற்படும்போதெல்லாம் எந்த ஒன்றைத் தான் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்தேன். அதாவது பிரார்த்தனை செய்தேன்.

அதில் தோன்றிய முடிவு, அப்போதைக்குச் சித்தத்தில் முந்தி நின்று சிந்தனையை உந்திக் கொண்டிருந்த விஷயங்களை மாத்திரம் சுருக்காமல் எழுதித் தீபாவளி மலருக்கென அனுப்பி விடுவது, அப்புறம் மீதமெல்லாமும் எழுதித் தனிப்புத்தகமாக வெளியிட்டு விடுவது என்பதே.

தனிப் புத்தகம் குறித்து ஓர் எண்ணமும் லேசாக எழுந்தது. முடியுமானால் (சென்ற ஆண்டு டிஸம்பர் இறுதியில் நிகழ்ந்த) ஹநுமத் ஜயந்தியன்றே அந்நூலை வெளியிடப் பார்க்கலாம் என்ற எண்ணம். லேசாகவே எழுந்தது. ஏன் லேசாக என்றால் ஏற்கனவே 'கமிட்' செய்துகொண்டு முடித்துத் தராமல் விட்ட எழுத்துப் பணிகளே ஏராளமாக நின்றன. (இன்றளவும் நிற்கின்றன) உடல்நிலையும் முன்போல ஒத்துழைக்காத ஸ்திதி. இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் பழம் பாக்கிகளை அப்படியே நிறுத்திப் புதுப் புத்தகத்திற்குப் பிராதான்யம் தருவது நியாயமாகுமா என்பதாலேயே எண்ணம் லேசான அளவில் நின்றது.

நினைத்தபடியே மலருக்கு எழுதியனுப்பினேன். நம் நூலில் இடங்கொண்டுள்ள 'அரும்புகழ் அநுமன் வாழி' எனும் கட்டுரைதான் அது. (இந்நூலில் அது சில பகுதிகளில் விரிவாக்கம் பெற்றிருக்கிறது.) அது அச்சுவாஹனம் ஆரோஹணிப்பதற்கான யாவும் அநும 'ஸ்பீடி'ல் நடக்கலாயின. முடிவாக, அதற்கு ஓவியம் தீட்டிய அன்புத் தம்பி மணியம்செல்வனிடம் ஃபோனில் பேசிவிட்டு அறைக்குத் திரும்பியபோது....

விஜய மாருதியின் கிருபையாக்கும் விஜயம் புரிந்திருந்தது! சற்றும் எதிர்பாராத விஜயம்!

vi

எத்தனையோ காவதங்களுக்கப்பாலுள்ள விஜயநகருக்கு அருகிய விசாகப்பட்டினம் வாழ் பிரஸன்ன மாருதியின் பிரஸாதங்கள்தாம் பிரஸன்னமாயிருந்தன! அவ்விசாகையோனுக்கு ஒரு விசேஷமுண்டு. காஞ்சி ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளின் தொடர்பு எனும் விசேஷந்தான்! அக்கோயிலை ஸ்தாபித்த ஆஞ்ஜநேய பக்தர் பெரியவாளின் நெருங்கிய சிஷ்யர். பெரியவாள் கூறிய பிரகாரமேதான் கோயிலெழுப்பியிருந்தார். அம் மாருதியடியாரிடமும், விசாகை மாருதியிடமும் ஈடுபாடு மிக்க ஓர் அன்பர் மூலம் அம் மூர்த்தியின் மகிமை பற்றி சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே குறிப்பாக இன்று அங்கிருந்து பிரஸாதம் வந்தது வெகு விசேஷம் வாய்ந்ததாகப்பட்டது. பிரஸாதம் கொணர்ந்த அன்பர் ஸ்ரீ முத்து பன்னாள் முந்தியே பல பேரை உத்தேசித்து அங்கிருந்து பிரஸாதங்கள் பெற்று வந்திருந்தாராம். அவற்றில் ஒரு 'ஸெட்' தவிர மீதம்

முன்பே விநியோகித்து விட்டாராம். அன்று பகலிலிருந்து, 'இருக்கவொட்டேன்' என்று பிடித்துத் தள்ளுவதுபோல் ஏதோ ஒன்று அவரை நெம்பி என்னிடம் செலுத்தியதன் மீதே எஞ்சியிருந்த அந்தப் பிரஸாதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடோடி வந்தாராம்! "அந்த ப்ரபுவேதான் தூண்டி அனுப்பியிருக்கிறார்!" என்று உணர்ச்சியுடன் கூறினார்.

அவர் சொல்லாமலே எனக்கும் அப்படித்தான் பொறிதட்டியிருந்தது!

உடன் என்னவாயிற்றெனில், முன்பு லேசாக நினைத்த தனிப் புத்தக வெளியீட்டு விஷயம் கெட்டியிலும் கெட்டியாகிவிட்டது! தர்மமே ரூபமான ஸ்ரீ ராமனின் அத் தர்ம உள்ளமே தனமு உள்ளமாக்கிக் கொண்டவன் மாருதி. அவனுக்குத் தெரியாத நியாயநியாயமா? இப்போது நியாயமாகச் செய்யவேண்டிய காரியம் அவனைக் குறித்து நூலுக்கே பிராதான்யம் தந்து அதனை முதற்கண் மேற்கொள்வதுதான் – இப்படித் தீர்மானம் தன்னியல்பாகப் பிறந்துவிட்டது!

'ஜய ஹநுமான்' தயாரிப்பில் இறங்கினேன். முன்னரே நான் எழுதிய கட்டுரைகள் புது மஸாலாக்கள் பெற்றன. ஸ்ரீ பெரியவாள் திருமொழிகளிலிருந்து பகுதிகள் பெயர்க்கப்பட்டு உரிய இடங்களில் பதிக்கப் பெற்றன. (நூலாசிரியன் கருத்துப் போல விரியும் விஷயங்களிலும் பல அவரது கருத்தில் உதித்ததாகவோ அல்லது அவர் கருத்தினடியாக

உதித்ததாகவோ உள்ளவைதாம்.) புதிய பல கட்டுரைகளும் எழுதினேன்.

எழுதிக்கொண்டே போகப் போக, எழுதிய பகுதிகள் சேர்ந்ததைவிட மிக அதிகமாக எழுத வேண்டிய பகுதிகளும் இருப்பதாகக் கண்டு பிரமித்தேன்!

ஹநுமத் ஜயந்தி அணுகி வந்து, அசலாகவே வந்து, போயும் விட்டது! நூல் முடிந்த பாடாயில்லை! அரைவாசி, கால்வாசி ரூபமானதாகக்கூட தெரியவில்லை, உடல்நிலை முன்னிலும் ஒத்துழையாமை! அநும 'ஸ்பீட்' இல்லாவிட்டால் போகட்டும், 'நார்மல் ஸ்பீட்' கூட எடுக்க முடியவில்லை.

ஆகக்கூடிய பிரச்னை மாற்றிப் பிரச்னை! பிரஸன்ன மாருதியைப் பிரச்னை மாருதி என்றே சொல்லவேண்டும் என்பது போன்ற சலிப்புப் பிறந்தது தொடர்ந்தே, பெரிய வெகுமதி பெற வேண்டுமெனில் அதற்குத் தக்க கூலி தந்து தானே ஆகவேண்டும் என்ற நியாயமும் தெரிந்தது, தெளிவும் பிறந்தது.

மே மாத மத்தி வந்தும் எழுதவேண்டிய சரக்கு மூட்டையில் குறைந்த பட்சம் பேர் பாதி பாக்கி இருக்கிறது என்று தெரிந்த போது அவன் கிருபையில் பிரச்னை தீரப்புதிதே ஒரு முடிவு பிறந்தது. ஜூன் 9–ந் தேதி நிகழும் ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் ஜயந்தியன்று, எழுதிய மட்டில் முதற் பகுதியாக வெளியிட்டு விடுவது என்ற முடிவு. மகிமை எனில் மகா மகிமை, அதே போதில் அம் மகிமையை ஒளிக்கும் எளிமையிலும் மகா எளிமை என்று அன்று இருந்த ஆஞ்ஜநேயன் போலவே இன்று நம் கண்காண வாழ்ந்தவர் ஸ்ரீ பெரியவாள். அதனால்தான் அவனது ஜயந்தியில் வெளியிட முடியாமற்போன 'ஜய ஹநுமா'னை– அதன் இந்த முதற் பகுதியை – அவரது ஜயந்தியில் வெளியிட எண்ணியது.

திருவருள் கூட்டி வைத்து எண்ணம் பலிதமாகிறது.

பலிப்பதற்கு அவ்வருளின் கருவிகளாகப் பணி புரிந்து நூலாசிரியனுக்குப் பரமோபகாரம் செய்தோர் பலர். ஒவ்வொருவரும் காட்டிய அந்தரங்க ஈடுபாடு! ஆஹா, நெஞ்சு நனைகிறது!

அருமையான ஓவியங்கள் தீட்டியளித்து நூலைக் கண்ணுக்கு விருந்தாக்கும் மணியம் செல்வன், பத்மவாஸன்.

விஷயம், பண்டைய ஓவியம் சேகரிப்பதிலும் விளக்கங்கள் தருவதிலும் உதவிய பலரில் –

ஸத்வித்வானும் பரம ரஸிகரும் மதிப்பிற்குரிய ஸீனியர் எழுத்தாளருமான ஸ்ரீ ஸ்வாமிநாத ஆத்ரேயன் ('ஹநுமான் சாலீஸா' தமிழாக்கத்தில் குறிப்பாகப் பேருபகாரியாய் நிற்பவர்) ;

முன்னாள் அக்கவுன்டன்ட்–ஜெனரல், இந்நாள் தஞ்சையிலுள்ள ஸ்ரீ ராமதாஸ மடங்களில் ஒன்றான ஸ்ரீ கோஸ்வாமி ஜோலிராம் மடாதிபர், எந்நாளும் நல்நண்பர் ஸ்ரீ டி.பி.நாகராஜன் ;

கும்பகோணம் ஸ்ரீ ராஜா வேத காவிய பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியர், அடியேனது கோரிக்கைகளைத் தலைப் பொறுப்பாக ஏற்று உடனுக்குடன் அருமையாய் நிறைவேற்றித் தரும் மித்திர ரத்தினம் ஸ்ரீ வி.ராமநாத ஸாமவேதி ;

குடந்தை ராமஸ்வாமி ஆலயத்திலுள்ள வீணாகான அநுமன் இடம் பெறும் ஸ்ரீ ராம ஸ்வாமி திருச்சந்நிதியின் சித்திரத்தை உதவிய ஆலய நிர்வாகிகள் ;

அவ் வீணாகானனையும் அவன் வானர ச்ரேஷ்டர்களுடன் ஸ்ரீ ராம பஜனை புரிவதையும் இணைத்துத் தரும் தஞ்சை ஓவியத்தை உதவிய, கும்பகோணத்திலுள்ள ஸ்ரீதர் தஞ்சை பெயின்டிங் ஒர்க்ஸினர் ;

எழுதிய சரக்கைப் புத்தகமாக உருவாக்குவதற்கு முத்து முத்தாக லேஸர் அச்சுப் படிவம் அமைத்துக் கொடுத்த சகோதரர், என் 'ஆஸ்தான அச்சுக் கோப்பாளர்' ஸ்ரீ கார்த்திகேயன், மற்றும் L.K.M.கம்ப்யூட்டர்ஸைச் சேர்ந்த அவரது சகாக்கள் ;

படிவங்களைப் புத்தகமாக அழகுற ஆக்கி அளித்துள்ள ஸ்ரீ சக்ரா பிரிண்டர்ஸின் சக்கரங்களை ஓட்டுவித்துக் கொண்டிருக்கும் என் உடன்பிறவாத் தம்பிமார் ஸ்ரீதர்–சங்கர்–இளங்கோவன்–நாகராஜன், மற்றும் பெருமாள் முதலியோர் ; அவர்களோடு முக்கிய அங்கமாக ஒத்துழைக்கும் குமரன் அச்சகத்து அன்பர்கள் ;

நூலை வெளியிடும் திவ்ய வித்யா அறக்கட்டளைக் காவலர்கள், இந்த 'அண்ணா'வின் நலனுக்கும் காலவர்கள், பிரியச் சகோதரர்கள் முகிலன், கண்ணன், யசோத்வர்த்தன் மற்றும் மல்லிகார்ஜுனன், ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மி ரமணன் ;

ட்ரஸ்டுக்கு உதவிப்புரிந்த நண்கொடையாளர்கள் ;

அண்ணாவின் நலன் காப்பதே பிறவிப் பணிபோல உடன் வாழ்ந்து சகல உதவியும் புரியும் செல்வன் ஆனந்தன்

– ஆகிய இந்த எல்லோருக்கும்.

நூலைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் போகும் (நான் படுத்தி வைப்பதை 'அநுபவிக்க'ப் போகும்) உங்கள் யாவருக்கும் –

தாம்பூலத் தாம்பாளத்தை அன்போடு நீட்டி ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியின் ஸதாகால அருட்பொழிவை மனமார வேண்டி நிறை நன்றி கூறுகிறேன்.

சென்னை – 600 041
25.5.98

ரா.கணபதி

ஒலிக் குறிகள்

க2	kha	த2	thha
க3	ga	த3	dha (அந்த, இந்த–வில் போல்
க4	gha	த4	dhaவுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து
ச2	chcha	ப2	pha (paவுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து
ஜ2	jha	ப3	ba
ட2	taவுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து	ப4	bha
ட3	da	ச	ஈசன் என்பதில் போல்
ட4	da–வுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து	ரு	குற்றியலுகரமாக (முழு 'உ'காரமாக இன்றி அரும்பு, கரும்பு–களில் உச்சரிப்பதுபோல்)

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1. வாரணமுகவனும் வானர உருவனும்	....	1
2. குருமுகமாக மாருதி முகமும் அகமும்	....	50
3. அரும்புகழ் அநுமன் வாழி!	....	60
4. "பாஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசனன்"	....	92
5. ராமாயண பாராயணத்தில்	....	124
6. கம்ப ராமாயணத்தில் நம்பன் துதி	....	129
7. ஸாயிராமன் காட்டும் ராமதாஸன்	....	132
8. கருட கருவ பங்கம் – 2	....	148
9. ஹநுமான் சாலீஸா	....	161
10. கபி நாயகனும் கவி நாயகரும்	....	170
11. 'ஏன் 'ஸுந்தர' காண்டம் ?'	....	193
12. தாடாளனின் தாடை	....	226
13. ஸுந்தர காண்டம் : மந்திராலயர் மணிவாக்கில்	....	236
14. மாணிக்கம் மரகதமானது!	....	249
15. எந்தையின் முந்தையர்	....	268
16. 'ஆர் பெறுவார் ? அச்சோவே!'	....	300

பிழை திருத்தம்

பக்.	பத்தி	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	2	2	பாரிஜத	பாரிஜாத
7	3	3	யெழும்பியது.	எழும்பியது.
15	5	11	புத்தினாக	புத்திரனாக
19	2	11	நிலைப்படுத்துற	நிலைப்படுத்துகிற
36	6	1	ஸ்தீரிகளுக்கு	ஸ்திரீகளுக்கு
43	1	2	கடந்துவிக்கும்	கடத்துவிக்கும்
55	6	1	முன் சுலோகத்தின்	முன் சுலோகத்தில்
57	3	2	பெருதுக்க'ச்	பெரிதுவக்க'ச்
58	3	1	பஞ்ரத்னம்	பஞ்சரத்னம்
58	3	4	ஆன்வியலில்	ஆன்மவியலில்
72	2	1	கட்டுப்பாட்டாற்போலவே	கட்டுப்பாட்டாற்போலவே
74	2	2	விழுமியெனும்	விழுமியெழும்
81	3	2	ஆசீர்வதித்தது	ஆசீர்வதித்து
82	8	10	பரமாத்வுடனேயே	பரமாத்மாவுடனேயே
86	6	2	இன்னொரு	இன்னொன்று
91	4	3	உலகுள்ளவும்	உலகுள்ளளவும்
102	அ.க. 2 *	8	ஆரோஹரித்தவன்தான்	ஆரோஹணித்தவன்தான்

பக்.	பத்தி	வரி	பிழை	திருத்தம்
106	2	18	செல்லவேண்டும்'	செய்யவேண்டும்'
108	2	8	காரணமாக்கதான்	காரணமாகத்தான்
115	4	2	பிரியதாசனனைப்	பிரியதாசனைப்
127	7	3	யூத2–முக்3யம்	யூத2–முக்2யம்
144	3	2	நடந்ததுதானாக	நடந்துதானாக
154	5	1	எடுக்கமுடியுமில்லையா ?	எடுக்கமுடியவில்லையா ?
177	2	5	பொருந்தந்தான்!)	பொருத்தந்தான்!)
206	1	24	சிற்றறரசனாக	சிற்றரசனாக
208	1	2	பரமபக்தர்களுக்குக்கூட	பரமபக்தர்களும்கூட
208	1	12	அநாமநேயன்	அநாமதேயன்

* அ.கு – அடிக்குறிப்பு

சித்திரங்கள்

மேலட்டைச் சித்திரத்தை பக்கம் 324 அடிக்குறிப்பும், பின்னட்டைச் சித்திரத்தை பக்.322–3–லுள்ள அடிக்குறிப்பு உள்ளிட்ட விவரமும் விளக்கிவைக்கும்.

முகப்புச் சித்திரம் முன்புறம் – ராமபிரான் அநுமனை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்வது குறித்து பக்.306–7–ல். பின்புறம் – ஓஷதி பர்வதம் தாங்கிச் சஞ்ஜீவி ராயனாகக் காட்சி தரும் அநுமன் பற்றிப் பல இடங்களில் குறிப்புள்ளது.

100–ம் பக்கத்தை அடுத்துள்ள படங்களில் முன்புறம் உள்ளது பற்றி ப.86–லும் பின்புறம் உள்ளது பற்றி ப.86–7–லும் விளக்கம் காணலாம்.

260–ம் பக்கத்தை அடுத்துள்ள படத்துக்கான விளக்கம் ப.249–252–ல் உள்ளது.

அநுமனைப் பச்சை வண்ணனாக இவ் ஓவியங்களில் தீட்டியிருப்பதன் விளக்கம் 'மாணிக்கம் மரகதமானது!' என்ற கட்டுரையில்.

1

வாரணமுகவனும் வானர உருவனும்

கஜானனா! அஞ்ஜனாதனா!
கபித்த விநாயக! கபி நாயகா!
வாரண கணபதி! வானர தளபதி!
மோதக ஹஸ்தா! ஸீதா மோதக! (கஜானனா)

பார்வதி ஜாதா, மூலாதாரா!
பாரிஜத–தரு–மூல நிவாஸா!
ஆரம்ப ஆராத்ய ஹேரம்பா!
அந்த்ய ஸுவந்த்யா, ஹநுமந்தா!
ரஸால கணேச! ராம–ரஸாலய!
த்விரூப–தர அத்விதீய! பாலய! (கஜானனா)

('அஞ்ஜனாதனா' – அஞ்ஜனைக்கு அருநிதி(யான மைந்தன் அநுமந்தன்). 'கபித்தவிநாயக' – விளாம்பழ (விரும்பியான) விநாயகன். 'ஸீதா மோதக'– சீதாதேவிக்கு ஆனந்தமுட்டுபவன் (அநுமன்). 'பார்வதி ஜாதா' – பார்வதி தேவிக்குப் பிறந்தவன். 'மூலாதார' – யாவற்றுக்கும் வேராயிருப்பவன் ; மூலாதார சக்கரத்தில் உறைபவன் (விநாயகன்). 'பாரிஜாத–தரு–மூல–நிவாஸா' – கேட்டதெல்லாம் வழங்கும் தெய்வீக விருக்ஷமான பாரிஜாதத்தின் அடியில் உறைபவன் (கேட்டதெல்லாம் வழங்கும் அநுமன். ஸ்ரீ ராமனையும் பாரிஜாத தரு மூல வாஸனாகவே சொல்வது). 'ஆரம்ப ஆராத்ய ஹேரம்பா' – தொடக்கத்தில் வழிபடப்பெறும் விநாயகன். (விநாயகப் பெருமானுக்கு அநேக ரூப பேதங்களிருப்பதில் ஹேரம்பமூர்த்தி என்பது ஒன்று.) 'அந்த்ய ஸுவந்த்யா' – முடிவிலே நன்கு தொழப்படுபவன் (அநுமந்தன்). 'ரஸால கணேச' – மாங்கனி(யைக் கரத்தில் கொண்ட) விநாயகன். (இதுவும் அவனது ரூப பேதங்களில் ஒன்று.) 'ராம–ரஸாலய' – ராம (குண–சரித–ரூப–நாம)ச் சுவை (யிலேயே கரைந்து அச்சுவை) நிரம்பிய ஆலயமாக ஆனவன்

@Page 2

(அநுமன்). 'த்விரூபதர அத்விதீய' – (ஆனைமுகன், ஆஞ்ஜநேயன் என்ற) ஈருருவான ஏகப் பரம்பொருள். 'பாலய' – ரக்ஷிப்பாய்!)

முதற் தெய்வமும் முடிவுத் தெய்வமும்! ஆதி–அந்தம்! ஆதியந்தமில்லாத ஒன்றேதான் இந்த இரண்டுமாக ஆனது! இவ்விரண்டு மட்டுந்தானா ? சகல சேதன–அசேதனங்களாகவும் அந்த ஒன்றுதான் ஆகியிருக்கிறது. அதில் அதி சிறப்பாக இப்படி இரண்டு! பரமப் பிரேமையில், பக்தியில் நெஞ்சை அப்படியே வசீகரிக்கும் இரண்டு!

அவற்றுக்குள் அழகான ஒற்றுமையம்சங்களுமுண்டு. வேற்றுமையம்சங்களும் உண்டு. வேற்றுமை வெளிமட்டத்தில்தான். ருசி பேதத்திற்காகவே அப்படி இருவித இன்சுவையாக! உள்ளே – உள்ளத்தில் – ஒன்றேதான்! ஒரே அருட்சிந்தைதான்! ருசி வேறாயினும் அளிக்கும் ஊட்டச் சத்து ஒன்றுதான்!

ஸ்ரீ விக்நேச்வரனும், எந்த விக்கினத்தையும் தானும் எளிதே கடந்து தன் அடியாரையும் கடத்துவிக்கும் ஸ்ரீ ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியுந்தான் நமது கடவுளர் கூட்டத்தில் எத்தகைய இணைத் தெய்வங்கள்! இணையற்ற இணை!

ஒற்றுமை–வேற்றுமைகளில் இந்த விக்கின விஷயமாகவே ஒன்று. அடியருக்கு ஏற்படும் இடையூறுகளைக் களையும் விக்ன நிவாரணர்களாக இருப்பதில் வாரண முகத்தோனும் வானர ரூபத்தோனும் ஒற்றுமை, வேற்றுமை எதிலெனில், விக்நேச்வரன், இவ்விதம் 'விக்னஹர்த்தா'வாக இருப்பது மட்டுமின்றி இடையூற்றை உண்டாக்கும் 'விக்னகர்த்தா'வாகவும் இருப்பதில்தான்! ஏன் அப்படியும் செய்கிறான் என்பதற்கு காஞ்சி மஹா பெரியவாள் காரணம் காட்டுவார். (குழப்புகின்ற எந்த விஷயமாயினும் காரணம் காட்டித் தெளிவிப்பதில் அவர்போல் எவருண்டு?) பிறவியெடுத்த எவரும் முன்வினையின் தீய விளைவை சிறிதேனும் அநுபவிக்க வேண்டியவரும். தீவினையே இல்லையெனில் பிறவியே வாய்த்திராதே! இறைவன் எவ்வளவு கருணை காட்டினாலும், 'செயலுக்கான விளைவு' என்ற அடிப்படை தர்மத்தை அறவே புறக்கணிப்பதற்கில்லை யாதலின் எந்த ஜீவனும் தீய விளைவை ஒவ்வோர் அளவுக்கு அநுபவிக்குமாறே விடுகிறான். இதனையொட்டியே, எதிர்காலத்தில் என்றோ ஜீவர்களுக்கு நேரவிருக்கும் இடையூற்றையே கணபதி முன்னதாக இழுத்து வந்து 'விக்னகர்த்தா'வாகிறான். அது அவர்கள் அதனைப்

@Page 3

பொறுமையுடன் தாங்கி அநுபவிக்கும் பக்குவ நிலையாயிருக்கும். அப் பக்குவம் வாய்த்ததிலும் அவனது அருளுக்குப் பங்கு உண்டு! அவ்வாறு அவர்கள் வினைப் பயனில் ஒரு பங்கை அநுபவித்தவுடன் மீதத்தை அருளால் துடைத்தெறிந்து விக்னஹர்த்தனாக விளங்குகிறான்.

'கபி' என்றால் வானரம், வாரணம் இரண்டுந்தான். எனவே இருவரும் கபீச்வரர்கள்.

நமது கபீச்வரன் கவிகளின் தெய்வமான கவீச்வரனுந்தான்! பிள்ளையாரப்பனோ, கேட்கவே வேண்டாம்! எந்த நூலாசிரியராயினும் தொடக்கத்தில்

'ஸ்ரீ கணேசாய நம:' என்று அவனுக்கு வணக்கம் தெரிவிப்பது இத் தேசத்தின் இலக்கிய மரபு. சொற்திறன் பெற வாணி போலவே அவனையும் தொழுவது வழக்கு. 'வாக்குண்டாம்' என்று சாற்றுகிறாளே அவ்வைப் பாட்டி! 'சொல்லின் செல்வன்' என்றும், ஒன்பது வித இலக்கணத்திலும் வல்லுனனுமான 'நவ வியாகரண பண்டிதன்' என்றும் புகழப்படும் ஆஞ்ஜநேயன் மட்டும் கவீச்வரனாகமாட்டானா? சொல்லாட்சியான 'வாக் படுத்வ'த்தை அவன் அருளும் எட்டுக் கொடைகளில் முடிவானதாகக் கூறியிருக்கிறதே!

இந்நூல் நல்ல முறையில் நிர்விக்கினமாக வெளிவர அக்கவீச்வரர்கள் திருவருள் பெருக்கட்டும்!

*　　*　　*

ஸ்ரீ க3ணநாத2ம் ப4ஜாம்யஹம்
ஸ்ரீகரம், சிந்திதார்த்த2 ப2லத3ம் (ஸ்ரீ க3ணநாத2ம்)

....

ஆஞ்ஜநேயாவதாரம், ஸுப4ாஷணம்,
குஞ்ஜரமுக2ம், த்யாக3ராஜ போஷணம் (ஸ்ரீ க3ணநாத2ம்)

கனகாங்கி ராகத்தில் ஸ்ரீ தியாகையர்வாள் இயற்றியதாக முத்திரை உள்ள இந்தக் கிருதியில் பிள்ளையாரப்பனே அநுமந்தப்பனாக அவதரித்ததாக அபூர்வத் தகவல் கொடுத்திருக்கிறது.

('ஸ்ரீ தியாகையர்வாள் இயற்றியதாக முத்திரை உள்ள கிருதி' என்பது உத்தேசித்தே எழுதியது. ஆம், மெய்யாலுமே

* 'புத்திர்–பலம்' எனத் தொடங்கும் ச்லோகம். 'அரும்புகழ் அநுமன் வாழி!' எனும் கட்டுரை பார்க்க.

@Page 4

ஐயர்வாள் இயற்றியதுதானா என்று விஷயமறிந்தவர்கள் ஐயுறும் பாடல்களில் இது ஒன்று. ஸாஹித்யகர்த்தா எவராயினும் சரி, ஸாஹித்யம் சரளமான ஸம்ஸ்கிருதத்தில் அழகாகவே அமைந்திருக்கிறது.)

'முதல் தெய்வம் முடிவுத் தெய்வமாக அவதரித்ததாமே! வால்மீகியோ கம்பரோ அப்படிச் சொன்னதாகத் தெரியவில்லையே!' என்கிறீர்களா ?

"ராமன் எத்தனை ராமனடி ?" எனுமாறு அவன் பெயர் ஜானகிராமன், ரகுராமன், கல்யாணராமன், பட்டாபிராமன், சிவராமன் என்றெல்லாம் எத்தனையெத்தனை பெயர்களில் முடிவேயில்லாமல் அனந்தமாகச் சேர்ந்திருக்கிறது ? 'அனந்தராமன்' என்றுமேகூட ஒரு பெயர்! அதேபோல அவனது கதையும் அனந்தம் பெயர்களில் விதவிதமாக உருக்கொண்டிருக்கிறது! வால்மீகி ராமாயணம், கம்பராமாயணம், துளஸிதாஸ் ராமாயணம் என்ற மூன்றைப் பிரதானமாகச் சொன்னாலும், ஒவ்வொரு பிரதேச மொழியிலும் ஒரு ராமாயணம் – ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ராமாயணங்களும் – உண்டு. ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே ஏராளமாக மாறுபட்ட ராம காதைகள்! 'ஆனந்த ராமாயணம்', 'அத்புத ராமாயணம்', 'அத்யாத்ம ராமாயணம்', 'புஸுண்டி ராமாயணம்' என்ற பெயர்கள் பலர் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். இன்னும் எவ்வளவோ உண்டு. அப்படி 'ஸங்க்ரஹ ராமாயணம்' என்றும் ஒன்று. அதில்தான் விநாயகனே விநய நாயகனான அநுமனாக அவதரித்ததாக உள்ளது.

வால்மீகி சொல்லாமல், ஆயினும் கர்ண பரம்பரையாக மக்கள் நாவில் வந்து கேள்விப்பட்டோ, அல்லது அதீந்திரிய திருஷ்டியால் கண்டு கொண்டோ இம்மாதிரி ஆகி காவியத்தில் இல்லாத விவரம் வேறொரு ராமாயண கர்த்தா சொல்லியிருக்கலாம். இவ்வாறு கூறுவது, வன்மீகத்திற்குக் கூடுதலாக உள்ள விவரங்கள் பற்றியது. வன்மீகத்திற்கு மாறுதலாகவும் பல ராமாயணக் கதைகள் இருக்கின்றனவே! அதற்கும் காரணம் சொல்வார்கள்: கல்பம் எனப்படும் பிரம்மாவின் ஒவ்வொரு தினத்திலும்* பிரபஞ்ச நிகழ்ச்சிகள் முன் கல்பம் போலவே மீண்டும் நடக்குமாம். ஆயினும் அவை ஒரே அச்சாக முற்றிலும் ஒருப்போல இல்லாமல், பிரபஞ்ச நாடக கர்த்தனான

* அந்த ஒரு தினமே மானுடரான நமது காலக்கணக்கில் ஆயிரம் சதுர்யுகமாகும்.

@Page 5

பகவானின் ருசி பேதத்திற்காக ஒன்றுக்கொன்று சில–பல மாறுதல்களோடு நடக்குமாம். அவ்வாறு நிகழ் கல்பத்தில் நிகழ்ந்த ஸ்ரீராம காதையையே வால்மீகி பாடினார். பூர்வ கல்பங்களில் அதில் மாறுபாடுகளுடன் நடந்த கதைகளும் சில புராண–இதிஹாஸ–காவிய–நாடக கர்த்தர்களுக்கு இறைவனருளால் பளிச்சிட்டு அவர்கள் அதை வெளியிட்டனர் – இப்படி விளக்கம் சொல்லுவார்கள்.

ஸ்ரீ ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி குறித்து இவ்விஷயத்தில் பிரத்தியேகமாக ஒன்றுண்டு. ராமாயண பாத்திரங்களுள் அவரும் விபீஷணனும் சிரஞ்ஜீவியாக வாழ்பவர்கள். அவ்விருவரில் ஆஞ்ஜநேயரே ஸகல ஜனங்களுக்கும் பரமாநுக்ரஹ மூர்த்தியாக ராமாயண காலத்திற்குப் பின்னரும் தொடர்ந்து அருள் புரிந்து வந்திருப்பவர் ; ராமாயண பாராயணம், பிரவசனம், நாம ஸங்கீர்த்தனம் நடக்குமிடங்கள் தோறும் பிரஸன்னமாகி இருப்பவர். வித விதமான பல லீலைகளும் அவர் ராமாயண காலத்திற்குப் பின்னரும் செய்து வந்திருக்கிறார். அதாவது வால்மீகி த்ரேதா யுகத்தில் ராமபிரானின் பூலோக வாஸ காலத்தோடு ராமாயணத்தைப் பூர்த்தி செய்துவிட்டுத் தாமும் பரமபதம் எய்திவிட்டபோதிலும், அதன் பின் யுகங்களிலும் 'ஆஞ்ஜநேயாயனம்' தொடர்ந்து நடந்து வந்திருக்கிறது. த்வாபர யுகத்து வியாஸர் மஹாபாரதத்தில் இந்தப் பிற்கால சரிதத்தில் சில நிகழ்ச்சிகளைத் தெரிவித்திருக்கிறார். இவ்வாறே பின் யுகக் கதைகளாகப் புராணங்களில் வருவனவற்றிலும் ஆஞ்ஜநேயனின் பிற்கால விருத்தாந்தங்கள் விரிகின்றன.

அசல் ஒன்று இருந்தால் போலிகள் பல இருப்பதுபோல் இப்படியெல்லாமில்லாமல் தன்னுடைய வெறும் கற்பனையாலேயே வித்தியாஸமான ராம கதைகளைப் புனைந்து அவற்றைப் பண்டைய நூல்களில் இடைச் செருகி வெளியிட்டவர்களும் இருப்பார்கள் ; அல்லது பண்டைய நூல்போல தனிப்படவே எழுதிப் பிரகடனம் செய்தவர்களும் இருப்பார்கள்.

இவ்விஷயம் நமது அறிவு கொண்டு நிர்ணயிக்க முடியாதது. ஆயின் ஆனைமுகனை ஆஞ்ஜநேயனுடன் நெருக்கமாகத் தொடர்புறுத்துவதற்கு நிறையவே நியாயமுண்டு.

குறிப்பாக, அநுமன் சிவாம்சம் என்பது பிரஸித்தம். சிவ தேஜஸில் ஜனித்தவன் அவன் என்பதால் 'ருத்ர வீர்ய

@Page 6

ஸமுத்பவன்' என்றே ஒரு நாமம் அவனுக்கான அஷ்டோத்தர சத நாமாவளியில் உள்ளது. எனவே சிவபெருமாளின் ஜ்யேஷ்ட குமாரனான கணேசனே இவனாக வந்தான் என்று 'ஸங்க்ரஹ ராமாயணம்' சொல்வது பொருத்தந்தானே ?

பிரபஞ்ச சித்திரத்தை வகை வகை விசித்திரத்துடன் புனைந்த கலைஞியான பராசக்தியும், அவளே மஹாமாயா என்ற சித்திரமெனில் அச் சித்திரத்துக்கும் ஆதாரமான சித்தாகிய சுவராக இருக்கும் அவளது பதியான பரமசிவனும்

கயிலயங்கிரி அரண்மனையில் – அரன் மனையில் – இருந்த சித்திரச் சாலையைக் களிப்புடன் பார்வையிடத் தொடங்கினர். அமரர் கணமும் பூதர் கணமும் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ருஷ்டியிலுள்ள ஸகல இனங்களையும் வண்ணத்தில் தீட்டி, எண்ணத்தாலேயே அச் சிருஷ்டி முழுதையும் பெற்றெடுத்த அம்மை–அப்பர்களான பார்வதி–பரமேச்வரர்களுக்குக் காணிக்கையாக்கியிருந்த ஓவியக்கூடம் அது. அவர்கள் பிரார்த்தித்துக்கொண்டதன் மீது அங்கு திவ்ய தம்பதி எழுந்தருளிப் பார்வையிட ஆரம்பித்தார்கள்.

அச் சித்திரசாலையின் ஆரம்பத்தில் அனைத்துச் சிருஷ்டிக்கும் வித்தாக, அவ் ஆதி தம்பதியரின் ஒன்று கலந்த வடிவேயாக உள்ள ப்ரணவம் தீட்டப்பட்டிருந்தது.

சிவ–சக்தியரின் பாவனமான பார்வை அதில் புதைந்தது.

அதனுள்ளிருந்து வெளிப்பட்ட புதையலாக அவ் ஓங்கார வடிவமே வலப்புறம் துதிக்கையை வளைத்த ஓர் ஆனையாகத் தெரியக் கண்டனர். ஒத்த சித்தத்தினராதலால் ஒரே போதில் ஈசன், ஈச்வரி இருவரும் அவ்வாறு கண்டனர்.

அவர்களது உயிரின சிருஷ்டியிலேயே மிகப் பெரிய உருவம் கொண்டது அது!

அளவிலே பெரியது மட்டுந்தானா?

அழகிலேயும் பெரியது அதுதான்!

என்ன கம்பீர அழகு! சாந்த எழில்! கருணா ஸௌந்தர்யம்! கனிவின் லாவண்யம்! சாந்தக் கண்ணிலேயே குறும்பின் கோமளமும்!

அதன் குண ஸம்பத்துக்களோ? எதையும் மறவாத கூர்த்த அறிவு பெற்றது! அறிவு இருக்கட்டும். அன்பைச் சொல்லுங்கள். மஹாபலம் பொருந்தியதெனினும் எதையும்

@Page 7

ஹிம்ஸிக்காத மிருகமல்லவா அது? புலாலைத் தீண்டவே தீண்டாதே! பழக்கினால் அந்த மஹாபலசாலி அடிமையிலும் அடிமையாக எந்தக் காரியமும் செய்யுமே!

அன்பு வடிவமான உயிரினம் என்றால் ஆனைதான்! அதுவும் அன்பு

செய்கிறது. நம்மையும் அன்பு செய்ய வைக்கிறது! அவ் அன்பின் வசீகரத்தால்தான் மற்ற எந்தப் பிராணியையும்விட ஆணையையே மாளாமல், மீளாமல் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கத் தோன்றுவது!

இந்த எண்ணங்களெல்லாம் பார்வதி–பரமேச்வரர்களுக்குள் விம்மியெழுந்தது. உடனே ஓர் ஆசையும் யெழும்பியது.

ஓம்காரத்துள் கண்ட அப்புதையலைப் புதல்வனாகப் பெறும் ஆசை!

'அத்தனை ஜீவராசிகளுமே தாங்கள் பெற்ற குழந்தைகள்தாமெனினும், அவர்களில் அதி சமர்த்துக் குழந்தையாக அமைந்த ஆனையை, சகல ஜீவராசிகளையும் போல அதன் இனத்தைச் சேர்ந்த தாய்–தந்தையரின் குழந்தையான ஜீவாத்மாவாக இன்றி, தங்களுடையதேயான நேர்க் குழந்தையான சிவாத்மாவாகப் பெற்றெடுக்க வேண்டும், உலகமும் அக்குழந்தையைத் தங்களது சொந்தக் குழந்தையாக வழிபடச் செய்யவேண்டும், தங்களுக்கும் முன்னதாக முதல் ஸ்தானமே கொடுத்து வழிபடச் செய்ய வேண்டும்' என்ற ஆர்வம் அம் மனமொத்த ஆதி தம்பதிக்கு ஒருப்போல உண்டாயிற்று.

ஆயினும் அதனை உடனே செயலாக்கவில்லை. (அவர்களது சங்கற்பமே செயலாகிவிடுமே எனில், அப்படி ஆகாமலும் செய்ய அந்த அலகிலா விளையாட்டுக்காரர்களால் முடியாதா என்ன?) 'சித்தா–பக்திகளுடன் தேவக் குழந்தைகளும் பூதக் குழந்தைகளும் ஓவியக் கூடத்தைச் சமைத்துத் தங்களை அங்கே அழைத்து வந்திருக்கையில் அதை முதலில் பார்வையிட்டு முடிப்போம்' என்றே அவர்கள் கருதி அடுத்த ஓவியத்தைக் கண்ணுற்றனர்.

அந்த ஓவியம் இயற்கை வனப்பின் சிகரமாக அத் தம்பதி இச் சிருஷ்டியில் புனைந்துள்ள ஒரு வனப் பிரதேசத்தை அதிலுள்ள எல்லா விலங்கினங்களுடனும் சித்தரித்தது. அவற்றுள் எடுப்பாக நின்றது....

@Page 8

வேறெடு நிற்கும்? ஆனைதான்!

ஒற்றை ஆனையைக் காட்டினால் அதனுடைய அன்பின் சிறப்பு எப்படித் தெரியும்? அன்பு செய்பவர் – செய்யப்படுபவர் என்று இருவரைக் காட்டினால்தானே அது தெரியும்?

எனவே பரஸ்பரம் பிரேமை கொண்ட ஓர் ஆனைத் தம்பதியையே அந்த ஓவியம் காட்டியது.

அதைக் கண்ட பின்னும் சிவ–சக்தியரால் தங்களது ஆர்வத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள இயலவில்லை.

அனைத்துமாக ஆனவர்கள் அவ்விருவர்தாம்! இப்போது குறிப்பாக அன்னை தானே அச் சித்திர ஆனைத் தம்பதியில் பெண்யானையான 'பிடி' ஆனாள்! அப்பன் ஆண் யானையான 'களிறு' ஆனார்.

சித்திரங்கள் சித் உருவாகி, அவற்றின் பரஸ்பரப்பிரேமை ஒன்று கலந்தது.

குதித்தார் உடனே, அப்பிரேமையில் விளைந்த செல்வமாகக் குழந்தை கணபதியும்! ஆனைமுக ஆரா அமுதமாக!

தேவர்–பூதர் இருவரும் சேர்ந்து ஓவியக்கூடம் எழுப்பியதாகக் கண்டோம். அவர்களில் எளிதில் அடங்காத பூதரை அடக்கும் தலைவனாக – ஒரு challenging job-ஐ வெற்றிகரமாக ஆற்றினால்தானே பெருமை? அப்படிப்பட்ட பெருமை படைத்தவனாக – புதல்வன் இருக்கவேண்டும் என்பதனால் ஸர்வலோக சக்கரவர்த்தி–சக்கரவர்த்தினிகளான ஈசனும் ஈச்வரியும் இளவரசாக உதித்த மதலையை பூத கணத்தின் பதியாக, அதிபதியாக, ஈசனாக, நாதனாக நியமித்தனர். அவன் கணபதி, கணாதிபத, கணேசன், கணநாதன் எனப் பெயர் பெற்றான்.

மிகப் பெரும் ஆபத்தொன்றின்போது அமரர் படைக்கு அதிபதியாம் தேவஸேநாபதியாக அச் சிவ–சக்தியர் பின்னர் அளித்த திருக்குமாரன் முருகையன். அவனது அவதாரமான ஞானசம்பந்தப் பெருமானின் தெய்வத் தமிழ் வாக்கிலேயே கஜ தம்பதி ஆன சிவ–சக்திகளின் சுதனாய் கணபதி பிறந்ததை அறிகிறோம்.

@Page 9

பிடியதன் உருஉமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடும் அவர்இடர்
கடிகண பதிவர அருளினன்....

அனைத்து ஜீவராசிகளும் தாங்களே, தங்களிடமிருந்தே என்பதால் அவற்றில் உருவில் பெரிய ஆனைத் தம்பதியராகிக் கூடிக் களித்து கணபதியை அளித்த

பசுபதி–பார்ப்பதி அப்புறம் – பல யுகங்களுக்கு அப்புறம் – அந்த ஆனையின் பெருமைமிக்க குணாதிசயங்களுக்கு நேரெதிரான குணமுள்ள வானர தம்பதியும் ஆயினர்!

அழகுக்கு ஆனை! 'குரங்கு மாதிரி' என்று பழிக்கும் குரூபம் குரங்கு! சாந்த கம்பீரம் ஆனை! ஸதா சஞ்சலம் குரங்கு! உதவிக் குணம் ஆனைக்கு! விஷம ஹிம்ஸையே தொழில் குரங்குக்கு! இரண்டுமே அறிவுக்கூர்மை கொண்டவைதாம் என்பதில் ஒற்றுமை இருப்பினும் ஆனையின் அறிவு ஞானம் என்ற பேரறிவுக்கானது ; குரங்கினுடையதோ காமத்துக்கானது.

அந்தக் குரங்கும் தங்களிடமிருந்தே வந்த குழந்தைதான் என்று உலகுக்குக் காட்ட அதையும் தங்கள் நேர்த்தொடர்புள்ள ஒரு சிசுவாகப் படைக்கவேண்டுமென சிவ–சக்தியர் எண்ணினர்.

அப்படிப் படைக்கையில் அக் குழந்தையுள் ஒரு பேரற்புதத்தைப் பிசைந்து வைக்கவும் எண்ணினர். இனத்தின் சுபாவ இயல்பு என்பதன்படிதான் அதில் தோன்றும் ஒவ்வொரு ஜீவனும் இருந்து தீர வேண்டுமென்றில்லை – இறையருளை மட்டும் ஈட்டிக்கொண்டு விட்டால் என்ற பேரற்புதமே! அதைக் காட்டுமுகமாக, அதன் வழியே மானுடருக்குத் தாங்களும் இறையருள் கொண்டு தேவராகலாமென்ற நம்பிக்கையூட்டுவதற்காக இவ்வாறு சங்கற்பித்தனர். மேலே கண்ட குரங்கினத்தின் சுபாவ குணக் குறைபாடுகளெதுவும் இன்றி, வாரணமுகப் பிள்ளையே இவ்வானரப் பிள்ளையாக அவதரித்தான் எனுமாறு, அத்தனை கலியாண குணத்திற்கும் நிறைவான உருவாக அவ் அவதாரம் அமைய வேண்டுமென உளம் கொண்டனர்.

சிருஷ்டிக் கற்பனை என்று வந்துவிட்டால் மாறுபாட்டு அழகு அங்கங்கும் தொட்டுக்கொண்டு வந்துவிடும்! அதற்கேற்ப இங்கேயும் ஒன்று ; மணியானதொரு மாறு பாட்டழகு. பெற்றோரான சிவ–சக்தியர் உள்படச் சகலரும்

தொழும் முதல் ஸ்தானமும், பேரதிகாரமும் கொண்டவனாகத் திகழ்பவன் கணபதிராயன் எனில், அடக்க தத்துவம் என்பது அப்படியே உருக்கொண்ட அடியானாக, தானே கைகூப்பித் தொழுது, எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் பின்னர் கடைசியில் வருபவனாக மாருதிராயனைச் சங்கற்பித்தனர்! இருவருக்கும் 'துதிக்கை' உண்டு எனினும் அதில் எத்தனை மாறுபாடு! முதலாமவனின் துதிக்கையோ அவன் இரு கையும் கூப்பித் துதி செய்வதால் உண்டான துதிக் கை! முதலில் வருபவன்

அனைவராலும் சேவிக்கப்பெறுபவன். முடிவில் வருபவன் சேவை புரிவதே வாழ்வாகக் கொண்டவன்!

சிவ–சக்தியர் குரங்கினத்தைத் தேர்வை செய்ததற்கு மேலே பொதுக் காரணமே பார்த்தோம். அது தவிர ராமாயணத் தொடர்பான குறிப்பிட்டதொரு தனிக் காரணமும் உண்டு – ராவணனை வதைப்பதற்குப் பரம்பொருள் தனது விஷ்ணு ரூபத்தைக் கொண்டு அவதாரம் நிகழ்த்தச் சங்கற்பித்திருந்தது. அதிலேயே இனிக்க இழைவதாக சிவ–விஷ்ணு ஸமரஸத்தைத் தழைப்பிக்கவும் எண்ணியது. எனவே அவ் வைஷ்ணவாவதாரன் சிவபெருமானை வேண்டி அவனருள் பெற்றே ஸமுத்திரத்தில் ஸேது கட்டுவதென்று சங்கற்பித்தது. அது மாத்திரமின்றி ராவணன் ரிஷி வம்சத் தோன்றல், பரம சிவனின் பரம பக்தன், வீர பராக்கிரமன் என்பதால் அந்த அக்கிரம அரக்கனை வதைத்ததிலும் 'பதித பாவனன்' என்றே தனிப் புகழ் கொள்ளப்போகும் அவதாரன் தானும் பாபம் புரிந்துவிட்டதாகப் பரம எளிமையுடன் கருதி அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக ஸேதுவின் தொடக்க ஸ்தலத்திலேயே சிவ லிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபடவேண்டுமென்றும் பரம் பொருளின் ஸங்கல்பம் தொடர்ந்தது.

சிவபெருமான் மட்டும் இவ்வெளிமையில் பின் நிற்பானா? அவன் விஷ்ணுவையும் விஞ்சிக் காட்ட எண்ணம் கொண்டான். வைஷ்ணவாவதாரன் சிறிது காலம் அவனை வழிபட்டால், இவனோ அவனுக்கு ஆயுட்கால அடிமையாகவே ஆகி அவன் இட்ட ஏவலைப் புரிவதே வாழ்வு என்று ஆக்கிக்கொள்ள விரும்பினான். அதற்காகத் தன் அம்சத்தை ஒரு அவதாரமாகவே நிகழ்த்த எண்ணம் கொண்டான். பரம்பொருள் சங்கற்பமேதான் அவ்வாறு சங்கரன் வழி பேசிற்று.

@Page 11

அச் சிவாம்ச அவதாரம் வானரமாக இருக்க வேண்டுமென்றும் அச் சங்கற்பம் நிர்ணயித்தது.

ஏன் வானரமாக?

அமரருக்கு மானுடரினும் தாங்கள் மேம்பட்டவர் என்ற செருக்கும், மானுட இனத்தைக் குறித்து ஒரு தாழ்வுணர்ச்சியும் உண்டு. அவர்களது அந்த எண்ணத்தைக் களையும் பாடத்தைக் கற்பிக்கவும் இந்த அவதாரத்தையே வாய்ப்பாகப் பரம்பொருள் சங்கற்பித்தது. அமரரைப் படாதபாடு படுத்திய ராவணனைத் திருமால் தனது தேவதேவ வடிவில் சென்று ஸம்ஹரிக்க இயலாமல், மானுடனாக அவதரித்துச்

சென்றால்தான் ஸம்ஹரிக்க இயலும் என ராவணன் பெற்றிருந்த வரபலம் ஆக்கியத்திலேயே ஓரளவு அப்பாடம் போதிக்கப்பட்டது. ஓரளவை முழு அளவே ஆக்க வேண்டாமா ? அதன் பொருட்டாகத்தான் அம் மானுட அவதாரன் மற்றோரின் சகாயமும் பெற்றே ராவண ஸம்ஹாரம் நிகழ்த்த வேண்டும் ; அமரர்களை அவுணர்களிடமிருந்து மீட்கும் பொருட்டு, அவர்களது பிரார்த்தனைக் கிணங்கியே பகவான் அவதரிப்பதால் அவர்கள்தாம் அவ்வாறு சகாயம் செய்ய வேண்டும் ; தேவ தேவ பகவந்தனே நரனாக ஆகிறான் எனும்போது அவனுக்குத் துணை புரியச் செல்லும் ஏவலர்களான அமரர்கள் பரிணாம ரீதியில் நரருக்கும் தாழ்மட்டத்திலுள்ள வானரர்களாகத் தாங்களும் பிறந்து அத்துணையை நல்கவேண்டும் என்றெல்லாம் திவ்ய சங்கற்பம் ஏற்பட்டுப் பாடத்தைப் பூர்த்தி செய்து கொடுத்தது. அவதாரனுக்கு அடிமையாகத் தன் அம்சத்தை அனுப்ப எண்ணிய பரமேசனும் அவ் வானர அவதாரங்களில் ஒன்றாகவே அதனை அமைக்குமாறு அப்போது ஏற்பட்டுவிட்டது.

இக் காரணங்களாலேயே சிவ–சக்தியர் தங்களது ஒருங்கிணைந்த அம்சங்களால் குரங்கினத்தில் அவதரிக்க எண்ணியது. ஆம், 'சிவாம்சம்' என்றே நமது கதாநாதனை உலகு கூறும்போதிலும் அவன் சக்தித் தாயின் அம்சமாகவும் உருவானவன்தான். அம்சாவதாரம் என்பதையே அவதரிக்கும் மூல தெய்வத்தின் நேர் அவதாரமாகச் சொல்லாமல் அத்தெய்வத்தின் சேய் என்றும் சொல்வது. பூர்ணாவதாரம் எனில் தெய்வமே அவதரிப்பது ; அம்சாவதாரம் என்கையில் தெய்வத்திலிருந்து சில அம்சங்களை அவதரிக்கச் செய்வது என்று வித்தியாசம் இருப்பதால், பின்னதை இவ்வாறு பெற்றோரிடமிருந்து உத்பவிக்கும் மகவாகச் சொல்வது.

@Page 12

இங்கும் ஒரு மாறுபாட்டழகு தொட்டுக்கொண்டு வந்துவிடுகிறது! கஜமுகனை சிவ–சக்தி தம்பதியே நேர்ப்படத் தங்களது சேயாக ஈன்றதுபோல் இவ் வானராவதாரத்தைச் செய்யவில்லை. வேறொரு வானரத் தம்பதியரின் சேயாகவே அதனை உத்பவிக்கச் செய்தனர். சிவ–சக்தியர் வானர–வானரியினராகி ஐக்கிய இன்பம் கண்டபோதிலும் அவ்வின்பத்தில் விளைந்த அவர்களது தேஜஸின் கலவையைக் கருவுற்றிருந்த வானரியான அஞ்ஜனையின் கர்ப்பத்திலேயே கரைத்து அவளுக்கும் அவளது பதியான கேஸரிக்கும் மகவாக ஜனிக்கச் செய்தனர்.

இதனால் சிவபெருமான் ஒரு பக்தனுக்குக் கொடுத்திருந்த வாக்கை நிறைவேற்றிக் 'கடன் தீர்க்கவும்' வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

தேவர்கள் வானரராகுமுன்பே வானர இனம் என்று ஒன்று இருந்து அதிலேயே தேவர்கள் பிறக்க வேண்டுமென்று ஏற்பட்டது. ஆம், ஏனைய மானுட–விலங்கினங்களைப் போலக் குரக்கரினமும் ராமாவதாரத்திற்கு முன்பிருந்தே இருந்து வந்ததுதான். பரிணாமக் கொள்கைப்படியோ அதுதானே மானுட இனத்தையே விளைவித்தது ?*

அக்காலத்தில், அதாவது ஸ்ரீ ராமாவதாரத்திற்குச் சிறிது காலம் முன்பு, குஞ்ஜரன் என்று சிவ பக்த சிரேஷ்டனாக ஒரு வானர ராஜன் இருந்தான். (இங்கே பிள்ளையாரப்பன் லேசாக வாஸனை வீசுகிறார்! குஞ்ஜரம் என்றால் ஆனைதானே ? கபிகளுள் மேம்மை கொண்ட ஓர் ஆனையாக விளங்கியதாலேயே குஞ்ஜரனுக்கு அக் காரணப் பெயர் ஏற்பட்டது.) ஒரு மகளை மட்டுமே பெற்றிருந்த அவனுக்கு ஆண் மகவு வேண்டும், அது குண குஞ்ஜரமாக இருக்கவேண்டும் என்று ஆசை ; தீவிரத் தாபமே! தாபம் தீர்ந்து, ஆசை நிறைவேற்றம் காண்பதற்காக தன் இஷ்ட மூர்த்தியான சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவமிருந்தான். தவத்துக்கிரங்கி

* 'வா–நா' என்றால் 'அல்லது மனிதர்' என்று பொருள். 'இது விலங்கினமா, அல்லது மனித இனமேதானா ?' எனுமாறு, கிட்டத்தட்ட மானுடரின் பரிணாமம் பெற்ற படைப்பினமாதலால் அப்படிப் பெயர். 'கிம்புருஷ' என்றால் 'புருஷரா (மானுடரா) என்ன ?' என்றும், 'கின்னர' (கிம்நா) என்றால் 'நாரா என்ன ?' என்றுமே பொருள். மானுட மட்டத்திற்கு ஓரளவு அருகே தாழ்ந்து வரும் தேவரினம் அவை. 'வானர'வுக்கு வேறொரு பொருளும் கூறுவர், 'வால் உள்ள நர்' வானார் என்று, ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'வாலம்' என்றால் வால்.

@Page 13

சிவம் எழுந்தருளியது. குஞ்ஜரன் பக்தி மிகுதியில், பக்தவத்ஸலனான அப் பரமனிடமே குழந்தையிடம் செலுத்தும் வாத்ஸல்யம் கொண்டான். எனவே எதிர்நின்ற ஈசனே தனக்கு மகவாகப் பிறக்க வேண்டுமென்று வேண்டினான்.

ஒருவர் எத்தனைதான் பக்திமானாக, உத்தமராக இருந்தாலும் அவருக்கும் இறைவனுமே உடனேயோ, சிறிது காலத்திலோ, நெடிய காலத்திலோ, என்றுமேயோகூட மன்னித்து மாற்ற விரும்பாததாக முன்வினை என்ற ஒரு பூர்வகால மாபாவம் இருக்கலாம். அப்படி சொந்தமாக ஆண்மகப் பேறு – மஹாதேவனே மகனாகும் பெரும் பேறு வரை போகவேண்டாம் ; எல்லோருக்கும் போல் சாதாரண பிரஜையான ஆண்மகப்பேறு – குஞ்ஜரன் என்றைக்குமே பெறுவதற்கில்லையென்று இருந்தது. ஆகையால் அவனது தவத்தில் மகிழ்ந்து ஈசன்

பிரத்தியக்ஷமானானெனினும் அவனுடைய ஆசையை அப்படியே நிறைவேற்றுவதற்கில்லை என்று கூறினான். ஆயினும் அவன் கருணைக் கடலே அல்லவோ? ஆகையால் 'அப்படியே'வுக்கு அடுத்தபடியாக அவனது மகள் அஞ்ஜனைக்கு*த் தனது அம்சங்களால் ஒரு புத்திர பாக்கியம் அவதரிக்குமாறு அருள்வதாகக் கூறினான்.

ஏனெனில், அப்படி வேறு அந்தப் பரமன் அந்த அஞ்ஜனையிடம் 'கடன்' பட்டிருந்தான்! அது அவளுடைய முற்பிறவியில். அவள் புஞ்ஜிகஸ்தலை என்ற தேவ மகளாக இருந்தபோது!*

இடையே சிவன்–சக்தி இருவரது ஒருமித்த அம்சமாக அநுமன் உருவானதைச் சொல்லி அவனைப் பொதுவில் சிவாம்சமாகவே கூறினாலும், பராசக்தியின் அம்சமும்தான் அவன் எனச் சொன்னோம். அதை ஒரு விஷயமாகச் சொல்லவே வேண்டாம்தான். அவ்விருவர் பிரிவற இணைந்த பாலும் சுவையும், மலரும் மணமும், மணியும் ஒளியும் அல்லவா? மேலும் திருமாலவதாரனின் தொண்டர் திலகமாயிருக்க ஈசன் விரும்பினானெனில் அப்போது தனது ப்ரபுவான அவ் அவதாரனுக்காக ஆற்றவியலாத அருந்தொண்டுகளையும் ஆற்றும் 'அஸாத்ய ஸாதக'னாக இருந்தால் தானே இயலும்? அப்படி அவன் சக்திக் களஞ்சியமாக இருக்கவேண்டுமெனில் பராசக்தியின் ஸாக்ஷாத் அம்சமாக இருந்தாலொழிய எப்படிச் சாத்தியம்?

* விவரங்கள் "எந்தையின் முந்தையர்" என்ற கட்டுரையில்.

@Page 14

பூர்ண ப்ரஹ்மத்தின் வடிவங்களேயான மூவரில் சிவனும் சக்தியும் இப்படித் திருமாலடியாராக அம்சாவதாரம் நிகழ்த்தும்போது விட்டுப் போன மூன்றாமவனான விஷ்ணு சும்மா இருப்பானா? தான் மானுடமாக தாழ்ந்து பிறக்கும்போது, அம் மானுடரினும் தாழ்ந்த குரங்கினத்தராக அவ்விருவர் பணிபுரிவது போலவே தானுமே தனக்குச் செய்து கொண்டாலென்ன என்ற விநயவுணர்ச்சிப் பீறல் அவனுக்கு உண்டாயிருக்கிறது! ஆம் இப்படியொரு கோணத்தில் நாம் திருமாலைக் காண்பதற்கு வாய்ப்பளிப்பதாகவும் ஒரு அபூர்வமான கதை உள்ளது.

அதன்படி, தசரதன் மனைவியர் மூவருக்கும் விஷ்ணு சக்தியின் ஸாரமேயான திவ்விய பாயஸத்தைக் கொடுத்தபின், அக் கிண்ணத்தில் சில துளிகள் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. அதற்கு ஆசைப்பட்ட ஒரு கருடன் பாத்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு பறந்திருக்கிறது! அதுவே 'சிறிய திருவடி'யின் அவதாரத்திற்குப்

'பெரிய திருவடி'யின் இனம் செய்த உபகாரமாயிற்று!

கருடன் ஒரு வனப் பிரதேசத்திற்கு மீதாகப் பறந்து செல்லும்போது அலகின் பிடி தளர்ந்து கிண்ணம் விழுந்தது. விழுந்தது எங்கே?

நேர் கீழே கருவுற்றிருந்த அஞ்ஜனை அக் கரு சிவாம்சமாகவே மலர்ந்து பிறக்க வேண்டுமென வேண்டி, "சம்போ! வரம் ஈவாய்!" என வரத்தைக் கரத்தில் வாங்கிக் கொள்ளும் பாவனையில் கைகளை ஒட்டி விரித்தவாறு தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தாள். (திருப்பதி திருமலையிலுள்ள அஞ்ஜனாத்ரிதான் அவ்விடம் எனக் கூறுவதுண்டு) சரியாக அந்தக் கைகளில்தான் பாயஸக் கிண்ணம் விழுந்தது. அதிலிருந்ததை வழித்து வாயிலிட்டுக் கொண்டாள் வானரை.

அதன் ஸாரம், அதாவது திருமாலின் அம்சம் அவளது உதரத்திலிருந்த க்ருவுள் புகுந்தது. பிற்பாடு, அதிலேயே சிவ–சக்தியின் தேஜசும் கலந்து அநுமனாக ஆவிர்பவித்தது. இத்தனை திவ்விய சக்திகள் போதாவென்று 'இயற்கை' என்பதில் சக்தி 'நம்பர் 1'–ஆன வாயுவின் சக்தியும் சேர்ந்தது.

பாயஸத்தின் ஒரு பங்கு ராமநாம பாயஸத்தையே ஸதாவும் ருசிக்கும் ரஸிக சிரோமணியாக ஆயிற்று எனும்போது ராம–பரத–லக்ஷ்மண–சத்ருக்னரோடு 'ஐவரானோம்'

@Page 15

எனுமாறு ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமியும் திருமாலின் பகுதியவதாரங்களில் ஒருவனுமாகிவிடுகிறான்!

இவ்விஷயங்கள் ஒரு புறமிருக்கட்டும். குஞ்ஜரனுக்காக அவனது நேர்க் குழந்தையாக இல்லாவிடினும், அடுத்தபடியாக அவனது நேர் வழித் தோன்றலாகவேனும், அவனது மகளுக்குச் சிவ–சக்தித் தேஜஸ் ஜனிக்கவேண்டும் என்று ஏற்பட்டிருந்தது. அப்படியொரு அவதாரம் அஞ்ஜனை, அவள் பதி கேஸரி என்ற தம்பதி மூலம் ஏற்பட இருந்தபோது, ஆதி தம்பதியர் தமது நேர்க் குழந்தையாகவேவேறு ஒரு வானராவதாரத்தை எதற்கு நிகழ்த்தவேண்டும்?

அதனால்தான் ஆனைமுகனைச் சொந்த மகவாக உலகுக்குக் காட்டியவர்கள் வானர வடிவனை அப்படிக் காட்டவில்லை.

சிவசக்தியரின் தேஜஸ் சரவணபவனாக ஆனபோது, அக்னிப் பொறிகளாக

எழுந்த அத் தேஜஸை வாயுவும் அக்கினியும் ஏந்திச் சென்று சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்து சரவணபவனாக உருவெடுக்கச் செய்தனர். தற்போது அதே தேஜஸை அதே வாயு ஏந்திச் சென்று ஏந்திழையாள் அஞ்ஜனையின் உதரத்துள் தனது சக்தியையும் கலந்து சேர்த்து ஏந்தல் அவதரிக்க வகை செய்தான்.

அது தவிரவும் வாயு பகவானுக்கு இவ் அவதாரத்தில் வெகு சிறப்பான பங்கு உண்டு. தேவர்களின் உச்சாணியில் பிரம்மனுக்கும் மேற்பட்ட நிலையிலிருந்த சிவ–சக்தியர் (திருமாலும்) ஹநுமதவதாரம் நிகழ்த்துவதற்கு ஏற்பட்ட சங்கற்பத்திற்குச் சம்பந்தமில்லாமல் பிரம்மதேவனும் திருமால் ராமாதி நால்வராகப் பிறக்கச் சங்கற்பம் செய்தவுடனேயே, தேவர்கள் யாவரும் அவதார ராமனுக்குச் சகாயம் செய்வதற்காக வானரப் பெண்டிர் மூலம் தத்தம் சக்திகளைப் புத்திர உருவில் வெளியிட்டு அவதரிக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிடுகிறான். அவர்களும் மகிழ்ச்சியுடன் இசைந்து அவ்வண்ணமே செய்கிறார்கள் – இந்திர புத்தினாக வாலி, ஸூர்ய புத்திரனாக ஸுக்ரீவன் என்றெல்லாம் வானரர் தோன்றுகின்றனர். அப்போது வாயு தன் புத்திரனாக ஆஞ்ஜநேயனை அருள்கிறான்.

வாயுதான் உயிரூட்டுவது. யோகியர் தவிர ஏனையோருக்கு சுவாஸம்தானே ப்ராணனாகவே இருப்பது? பராசக்தியேதான் ஸமஸ்த ஜீவராசிகளுக்கும் பிராண சக்தி.

@Page 16

அவளேதான் வாயு வடிவில் இருந்து அதைச் செய்வது இயற்கைச் சக்திகளுக்குள்ளும் முதன்மையான பேராற்றல் புயற்காற்றுக்குத்தானே? அதனால்தான் சக்தி ஸமுத்ரமான ஆஞ்ஜநேயனை முக்கியத்வம் கொடுத்து வாயுகுமாரன் என்றே சொல்வது. இந்திர சக்தி, சூரிய சக்தி முதலியவை அப்படியொன்றும் உலகம் நன்கு தெரிந்துகொள்ளும் விதத்தில் வாலி–சுக்ரீவர் மூலம் பெருகவில்லை. மற்ற வானரமும் தமக்கு மூலமான வானவர்களுக்குப் பிரதிநிதிகள் எனப் பளிச்சென வெளியாகவில்லை. ஆயின் ஆஞ்ஜநேயன் மூலமோ வாயுவின் விரைவு கதியும், உயிர்கொடுக்கும் திறனும் அவ் வாயுவையும் விஞ்சுகிறாற்போல வெளிப்படவே விகசித்தன அல்லவா? அதனால்தான் அவனையே வாயுவின் மகனாக விசேஷித்துச் சொல்வது.

விநாயக–வாதாத்மஜர்களிடை மற்றும் ஓர் ஒற்றுமை, பஞ்ச பூதங்களில் ஒன்றான வாயுவுடன் அதி நெருக்கத் தொடர்புகொண்டு வாதாத்மஜன் விளங்குகிறானெனில் விநாயகன் ஐம்பூதங்களில் மற்றொன்றான பிருத்வியின்

அதிதேவனாகவும், அதன் தத்துவ ரூபமாகவும் இருப்பவன்.

அந்தக் காற்றுக்கும் மண்ணுக்குமிடையே வேற்றுமை இருப்பது எவரும் அறிந்த ஒன்று. வேற்றுமையிலும் அவற்றுக்கிடையே அதிசயமான உறவும் உண்டு. ஐம்பூதங்களிலேயே மண்தான் உறுதியாக, ஸ்திரமாக ஒரே இடத்திலிருப்பது. தான் இறுகி ஒரே இடத்திலிருப்பதோடு தாவர இனம், உயிரினம், உயிரினத்தின் வாழிடம் ஆகிய யாவற்றையும் ஸ்திரமாகத் தாங்கும் ஆதாரம் அதுதான். மூலாதாரம் என்றே யோக சாஸ்திரத்தில் பிருத்வி தத்துவத்தைக் கூறுகிறார்களே! வாயுவோ அத்தனைக்கத்தனை ஸ்திரத்தன்மை இன்றிச் சலித்துக் கொண்டிருப்பது! மூச்சுக்காற்றாக உள்ளபோது அதன் சலனம் நம் சித்தத்தின் ஓயாத சலனத்தோடு இழைந்திருக்கிறது. ஜீவ சித்தத்தை – அது ஆட்டி வைக்கும் புலன்களை – அடக்கிச் சிவ சித்தமாக, அச்சித்தமும் செத்த பெரும் சாந்தத்தில் நிலைப்பதற்கு அக்காற்றை அடக்கி மூலாதார மண்ணில் மங்கிக் கிடக்கும் பிராண சக்தியான அக்கினியைப் பூர்ண ஆற்றலுடன் ஓங்கி எழச்செய்வதே முதற்படி.

சுவாஸ அடக்கம் மூலாதாரத்தை முட்ட அங்குள்ள மூலாதார விநாயகனும் பிராணாக்னி குண்டத்தை

@Page 17

முட்டுகிறான், மூட்டுகிறான். சுவாஸம் என்ற வாயுவின் அடக்கத்திற்கு அடக்க உருவான வாயுகுமாரன் உருவகம். அவ்வானரம் இவ்வாரணத்தை முட்ட, இருவரும் ஒன்று சேர்ந்தே, ஜீவனது சிறிய உயிர்ச்சுடர், அனைத்திற்கும் உயிரளிக்கும் ஒரே உயிரொளியான பிராண சக்தியாகச் சுடர்விட்டு, பின்னர் அப் பிராண சக்தியும் ஞான சாந்த சிவத்தில் அத்வைதமாக நிறைகிறது.

சுவாஸ அடக்கலான கும்பகத்தினால்தான் யோகீச்வரர்கள் அவர்களது மஹாசக்தியையும், அதற்கும் ஆதாரமான சாந்தத்தையும் பெறுவது. அடக்கவுருவான வாயு குமாரன் அக் கும்பகத்தின் பிம்பமே. மஹாசக்தனான அவனும் உள்ளூரப் பரம சாந்தனே! ராம ரஸத்திலேயே கரைந்தவன் தாரக பதமான சாந்தத்தில்தானே நிலை கொண்டிருக்கவியலும் ? புயற்காற்றுக்கும் கரு ஒரு சாந்தமையமே என்பதால் வாயுச் சக்தியின் வடிவனை அப்படிச் சொல்வதன் பொருத்தமும் தெரிகிறது. அடங்காப் பிடாரிகளான பூத கணங்களையும் அடக்கியாளும் மஹா சக்தனான மஹா கணபதியோ அந்தப் பரந்து விரிந்த ஆனைமுகத்தாலும், அதன் சிறிய திரு நயனத்தாலுமே சாந்த ஸ்வரூபனாகத்தானே காண்கிறான் ? நானாவிதப் பயிர் பச்சை, நெடிதோங்கிய மஹா விருக்ஷங்கள் ஆகியவற்றுக்கும் உயிரூட்டும் மஹாசக்தி பெற்ற

பிருதிவியை – பூமா தேவியை – பொறுமை வடிவினள் என்கிறோமே, அங்கு விநாயகன் உருவகிக்கும் பிருத்வி சக்தி அடியாதாரத்தில் சாந்த மயமானதே என்றுதானே பெறுகிறோம் ? அப் பூமியிலேயே தோன்றி அதற்குள்ளேயே மறைந்தவள்தான் சீதை என்பது தியான சிந்தனைக்குரியது.

யோக சாஸ்திரச் சிக்கல் இருக்கட்டும். நாமும் கண்டுணர்வதாக வாயுவுக்கும் பிருத்விக்கும் ஓர் உறவு இருக்கிறதே! கந்தம் – மணம் – என்பது மண்ணுக்கே உரியது. ஐம்பூதங்களில் மற்ற எதற்கும் தன்னியல்பாக மணம் கிடையாது. கணபதிக்குரிய பீஜாக்ஷரம் 'கம்'. 'கம்'மென்று மணம் வீசிற்று ; 'கமகமத்தது' என்றெல்லாந்தானே சொல்கிறோம்? நறுமண வடிவன் கணபதிராயன். அவன் எக்காலமும் பெருக்கவிடும் மதநீர் தேனினும் இனியது என்பதோடு, தேனை ஊற்றிடும் பூவினும் மணமிக்கது. அந்த மணத்திற்குத் தோற்றுவாயான பெம்மான் சுகந்த ஸ்வரூபமாகத்தானே இருக்கவேண்டும்?

@Page 18

மண்ணில் விளையும் மணம் நமக்கு எப்படித் தெரிகிறது? காற்று சுமந்து வந்து கொடுக்க ; நாம் இழுக்கும் மூச்சுக்காற்றால் அதனை நுகருவதால்தான். அதனால் காற்றுக்கு கந்தவாஹனன், கந்தவாஹகன் என்ற பெயர்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறது – மணத்தைத் தாங்கி வரும் ஊர்தியாக இருப்பவன் என்று பொருள்! இப்படியோர் உறவு, சூக்ஷ்மமாகவும் ஸதாகால சலனமுமாக இருக்கும் வாயுவுக்கும் பரம ஸ்தூலமாகவும் அசையாமற் கிடப்பதுமான பிருத்விக்குமிடையே! ராம–லக்ஷ்மணர்களைப் பல சமயங்களில் தோளில் தாங்கிச் சென்ற அநுமன் கந்தவாஹனன் என்ற பெயருக்கேற்ப ஸுகந்த விநாயகனை அப்படித் தாங்கிச் செல்வதாக மனக் கண்ணில் கண்டால் எத்தனை இன்பமாக இருக்கிறது? விநாயகனே தன் விசிறிக் காதை ஓயாமல் ஒரு மித கதியில் ஆட்டி ஆட்டிக் காற்றை உண்டாக்கித் தன் கன்னத்தில் வழியும் ஆனந்த ரசமான மத நீரின் மணத்தைப் பரப்புகிறான்.

ஐம்பூதங்களில் அதி சூட்சுமமாக எங்கும் பரவியிருக்கும் ஆகாயம் நம் அறிவு ஆராய்ச்சிகளுக்குள் வராது. அது தவிர மற்ற நாலை எடுத்துக்கொண்டால், அடங்கி நில்லாது ஓடிக்கொண்டே இருப்பது நீர். தீ ஆடி ஆடிக்கொழுந்துவிட்டுப் பரவியோடிக்கொண்டே இருப்பது. காற்று? கேட்கவே வேண்டாம்! அடங்கவே அடங்காமல் ஸதா ஸஞ்சாரம்தான். மண்தான் உள்ள இடத்திலேயே அடங்கிக்கிடப்பது. சபலங்களினால் சதாவும் சலனமுறும் புலன்கள், மனம் ஆகியவற்றின் அடக்கத்திற்குச் சிகரமான பிரம்மசரிய கணபதி அதனால்தான் பிருத்வீ தத்வனாக போற்றப்படுகிறான்.

ஆஞ்ஜநேயன் இங்கே மஹா அதிசயமான நிற்கிறான். இறையருள் கூட்டி வைத்தால் இனத்தின் சுவாபவம் என்பதன்படிதான் இருந்தாக வேண்டும் என்ற கட்டாயமில்லை என்று இவ் அவதாரத்தின் மூலம் அம்மையப்பர்கள் காட்ட எண்ணினர் என்று பார்த்தோமல்லவா ? அப்படிக் காட்டியுதவியது அநுமன் வானர இனத்தின் சுவாவத்தைப் பெரிதும் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதால் மட்டுமின்றி வாயு என்ற பஞ்சபூதப் பொருளின் சுபாவப்படியும் அவன் முற்றிலும் ஒழுகாமல் அங்கும் அதிசய மாறுதல் காட்டியதில் உறுதியாக நாட்டப்படுகிறது. அவன் அடங்காத காற்றின் மறு உருவே போன்ற வாயு குமாரன்.

@Page 19

எதனாலும் தடையுறாத விரைவுக் கதியில் அவன் புயற்காற்றேதான்! ஆயின், அவனும் புலனடக்கத்திற்கு வெற்றிப் பதாகையாகத் திகழ்பவன்! அது மட்டுமில்லை ; அடக்க குணம் என்று சொல்கிறோமே அப்படியும் அடியார்க்கடியானாக இருப்பவன்!

மண்ணில் தோன்றி மண்ணுள்ளேயே முடிவில் புகுந்த பிராட்டியும் விநாயகர் போல் பிருத்வி தத்துவ உருவினள்தான். அவ் விநாயகனை நாம் 'சுக்லாம்பரதரம்' என்பதாக வெண்ணிற வஸ்திரம் பூண்டவனாகவே துதிக்கத் தொடங்குகிறோம். தூயதில் தூயதான ஆகாயத்தையே தரிக்கும் பிரம்மம் என்று தத்வார்த்தம். மண்ணுலக இச்சைகளே கொண்ட மன்பதையின் அஞ்ஞானத்தை பூதேவி போல் பொறுத்துக் கொள்வதில் மண்ணை உருவகித்தாலும் மண்ணுலக இச்சைகள் தீண்டாது விண்ணிலேயே நிலை கொண்ட – அதற்கும் மேலாக விண்ணையே தன் சக்தியால் நிலைப்படுத்துற – உலகை உத்தரிக்கும் ஞானியர்களின் திலகம் என்று பொருள். பிராட்டியும் உள்ளூர அப்படித்தான் இருந்திருப்பாள். ஞானி பஞ்ச பூதங்களையுமே நிலைப்படுத்துபவன்தான் என்கையில் அதில் வாயுவுந்தான் வந்து விடுகிறது. ஆச்சரியமாக, அசோக வனத் தருவின் மீது அநுமனைத் தேவி முதன் முதலில் கண்டபோது அவன் 'சுக்லாம்பரதர'னாக இருப்பதுவே அவளுக்கு எடுத்த எடுப்பில் தெரிகிறது. 'அர்ஜுன வஸ்த்ர'னாகவே இங்கு வால்மீகி மாருதியைக் குறிக்கிறார். அர்ஜுன வஸ்திரம் என்பது வெள்ளாடையே.

ஆயினும் 'அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெலாம் பேய்' என்றபடி கபட சந்நியாசி உருவில் சென்ற ராவணனால் களவாடப்பட்ட அன்னை அவனை ராவணனின் பிறிதொரு மாறுவேஷமோ என்றே கலுங்குகிறாள். உண்மையிலோ அவளது கற்பைக் காக்கவே வந்தவனல்லவா அவன் ?

அநுமானது சிறப்புக்களைச் சொல்லும்போது அதில் தலையாய இடம் கொடுப்பது அவன் 'ஸீதா சோக விநாசகன்' என்பதற்குத்தான். அந்த ஸீதையோ பத்தினித் தெய்வம். பதிவிரதா தர்மத்தின் பரிபூர்ண வடிவம். அதற்கேற்பவே, எல்லாவித இடரிலும் காப்பாக அருளும் கபிநாயகன் குறிப்பாகத் தாய்க்குலத்தின் கற்புக்கு ஊறு வராது ரக்ஷையாக இருந்து காப்பவன். வடபுலத்தில் தாய்க்குலத்தினரின் பாதிவிரத்தியத்துக்கு அந்நிய மிலேச்சர்களால் ஆபத்து வந்த

@Page 20

போதுகளெல்லாம் அவர்கள் அநுமனிடமே விசேஷமாக சரண் செய்து அரண் கொண்டிருக்கின்றனர். கால காலமாக நடந்து வந்த இந்தக் காப்புக்குப் பாகிஸ்தான் பிரிவினையை ஒட்டி ஏற்பட்ட மகத்தான உற்பாதத்தின்போது அதியாச்சரியமான அநேக திருஷ்டாந்தங்கள் ஏடுகளில் கண்டோம்.

கணநாதனுக்குப் பத்தினியர் சமேதமாய் உருவபேதங்கள் பல இருந்தாலும் அவனும் அநுமனும் பிரம்மச்சாரியாகத்தான் நம் உள்ளத்தில் முக்கியமாக நிற்வது. பிரம்மசாரிதான் கற்பு நெறியின் கொடுமுடி. அதற்கிசைவாகத்தான் எல்லாவித இடரிலும் ரக்ஷிக்கும் நம் இரு தெய்வங்களும் விசேஷமாகப் பெண்டிர் கற்பை ரக்ஷித்துக் கொடுப்பது.

கணேச உத்பவம் குறித்து அநேகக் கதைகள் இருப்பதில், ஒன்றின்படி அன்னை தன் புண்ணியத் திரு மேனியை வழித்தே அதில் பூசியிருந்த மஞ்சட்பொடி கொண்டு அம் மேனியும் குடிகொண்டிருந்த தண்ணருளின் துளிகளையும் தண்ணீரோடு சேர்ந்துப் பிசைந்து அவனது உயிர் கொண்ட உருவை வடித்தாள். எதற்காக? அவள் திருக் கயிலையில் தன் அந்தஃபுரத் தடாகத்தில் நீராடும்போது பரபுருஷர் பார்வைபடாமல் காவல் காக்கும் காவலாளாக வைக்கவே அப்படி ஒருவனைப் படைத்தாள். 'காவல் காப்பது' எனும்போது காவலாளான சின்னஞ்சிறு ஊழியனாகவே அந்தப் பென்னம் பெரும் மூர்த்தி நிற்கிறான்! அநுமனிடம் போல ஆனைமுகனிடமும் இப்படியோர் அடக்கமா என வியக்கிறோம்! காவல் காப்பது உண்மையில் காப்பு – ரக்ஷணை – அளிப்பதல்லவா? 'காவல் நிலையம்' என்கிறபோது அந்த அர்த்தத்தில்தானே சொல்கிறோம்? அப்போது அதுவே பெரிய அதிகாரப் பதவியாகிறது!

மேலே 'ஆனைமுகன்' என்றோம். ஆயின் அம்பிகை உருவாக்கிய வடிவம் ஆனைமுகம் கொண்டதல்ல. அது மானுடருக்கும் தேவருக்கும் பொதுவான முக அமைப்புக் கொண்டதுதான். கற்பு காக்கும் தனது பணியில் அந்த முகத்தையே

இழந்து, அதோடு உயிரையும் இழக்கும் தியாகத்தைப் புரிந்தவன் கணபதி.

சிவபெருமான் அந்தஃபுரம் வந்தான். அப்பெருமானுக்கும் இச் சிறு மகன் அனுமதி மறுத்தான். பீறியெழுந்தான் பிரான். அதையும் பாலன் பொருட்படுத்தாது

@Page 21

அவனைத் தடுத்தான். ருத்ரன் ரௌத்ராகாரமே கொண்டு அவனுடைய சிரஸையே கொய்து விட்டான்!

பிற்பாடுதான் அம்பிகையின் ஆராத புத்திர சோகம், அவளுடைய அருமைப் பாலனைக் கொன்றுவிட்டதில் தன்னிடம் அவள் காட்டிய சீற்றம் இவற்றைக் கண்டு பரமேச்வரன் பாலனுக்கு ஆனை முகத்தைப் பொருத்தி உயிர்ப்பித்தான். ஏன் ஆனைமுகமெனில் அப்போது ஆனைமுகம் படைத்த கஜமுகாஸுரன் என்பவன் உலகைப் பெரிதும் இம்சித்து வந்தான். அவன் தன்னைப் போலவே கஜமுகம் கொண்ட ஒரு தேவன்தான் தன்னைக் கொல்ல முடியும் என்று வரம் பெற்றிருந்தான். லோகோபகாரமான அந்த அசுரவதம் இந்தக் குழந்தையால் நிகழட்டும் என்றே பரமேசன் ஆனைமுகத்தைப் பொருத்தியது.

தன் சிரத்தையே பலி தந்து தாயின் மானத்தை ரக்ஷித்தவன் அவன் என்பது பதிவிரதைகளின் சிறப்பித் தெய்வமான மாருதியுடன் அவனுக்கு ஒற்றுமை கூட்டும் மற்றொரு அம்சம்.

கணபதிராயனையும், மாருதிராயனையும் அர்த்த நாரீச்வர வடிவு போலவும், சங்கரநாராயண மூர்த்தி போலவும் ஒரே ரூபத்தில் வலப்புறம் கணபதி, இடப்புறம் மாருதி என்று பிம்பம் செய்து, ஆத்யந்த ப்ரபு (ஆதி–அந்தப் பிரபு) எனப் பெயரிட்டுச் சென்னை ஆலயம் ஒன்றில் அண்மையில் குடிகொள்ளச் செய்துள்ளனர். அது புதுப் படைப்பாகத் தெரிகிறது. பூர்வ சாஸ்திர ஆதாரமும் இருக்கலாம்.

பூர்வ சாஸ்திரம் தெளிவுறக் கூறி, உலகும் ஓரளவு நன்றாகவே அறிந்துவரும் ஒரு மூர்த்தம் பஞ்சமுக ஆஞ்ஜநேயன். இதிலும் அவனை சிவபெருமான், விநாயகன் இருவருடனும் ஒற்றுமைப்படுத்தும் அம்சம் உள்ளது. சிவபெருமானும் ஐம்முகம் படைத்தவன்தான். நாற்றிசையையும் விண்ணையும் நோக்கி ஒவ்வொன்றாக, ஒவ்வொன்றுக்கும் வேதமந்திரமும் இருப்பதாக, ஐந்து முகங்கள், பஞ்சவதனன் என்ற பெருமை அவனுக்கே. ஐங்கரனான விநாயகனுக்கும் ஹேரம்ப கணபதி என்ற உருவத்தில் ஐந்து முகங்கள்.

பிரபலமாயில்லாத, ஆயினும் மந்திர சாஸ்திர மஹத்துவம் மிக்கதான பதினோரு முக அநுமன் திருமூர்த்தமும் உண்டு. ஏகாதச முக ஆஞ்ஜநேயன் என்ற திருநாமம்

@Page 22

படைத்தவன்*. பஞ்சமுக உருவில் தன்னுடன், தனதேயான வானர முகத்துடன், மற்ற நான்கு முகங்களுக்கு உரியவர்களாக நான்கு தெய்வங்களை இணைத்துக்கொண்டு திருக்கோலம் காட்டும் ப்ரபு, ஏகாதர முக ரூபத்திலோ அந்த நான்கோடு மேலும் ஆறு தெய்வங்களையும் இணைத்துக்கொண்டு பதினோரு கடவுளரின் கலவையாகும் பரமாத்புத ரூபம் கொண்டிருக்கிறான். எட்டுத் திசைகளுக்கு எட்டு முகங்கள். மேல் திசை – கீழ் திசைகளுக்கு இரண்டு, ஸர்வ வியாபகமாக ஒன்று எனப் பதினோரு முகங்கள். அவற்றில் நிர்ருதி எனும் தென் மேற்குத் திசை நோக்கும் திருமுகம் ஸாக்ஷாத் விநாயகப் பெருமானுடையதே!

பார்த்தீர்களோல்லியோ, அடக்கம், மகா அடக்கம் என்று கூறப்பட்டவன் செய்துள்ள மகாபட்ட சூறையாடலை! மகா கணபதியையும் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்! அது மட்டுந்தானா ? அத் தென்மேற்குக்கு நேர் எதிர்த்திசையான் ஈசான்யம் எனும் வடகிழக்கு நோக்கும் இவ்வேகாதச முகனின் வதனம் பரமேச்வரனுடையதாகவே உள்ளது! இவனை நாம் ருத்ராம்சம் என்றால் இவனோ இங்கே அந்த ருத்ரனையும் தன் அம்சமாக ஆக்கிக் காட்டுகிறான்!

விலங்கினமாக தெய்வங்களுள் இருக்கும் கபீச–கணேசர்கள்தாம் இந்திரிய நிக்ரஹத்திற்கும், பரம ஞானத்திற்கும், அஹிம்ஸைக்கும் (கபி, கஜம் இரண்டும் புலாலின் பக்கமே போகாத சாக பக்ஷிணிகளாயிற்றே!) விசேஷ மூர்த்தியராக இருப்பது எத்தனை விந்தை! அதிலே தற்பெருமை மிக்க மானுட இனத்திற்கு எப்பேர்ப்பட்ட படிப்பினை!

இதைவிடவும் அவர்களது ஒருபோன்ற பெருமை என்னவெனில் இந்த்ரிய நிக்ரஹம், அஹிம்ஸை, ஞானம் ஆகிய வைராக்யத் துறவியர்களின் இயல்புகளைக் கொண்டவர்களாயினும், அவ்விருவர் சாமானியமான மானுட இயல்புகளுக்கும் இசைவாகத் தங்கள் மனத்தை ஒட்டி, பரம கருணை பரம அன்பு என்பதைப் பாரோருக்கு, அவர்களில் பரம பாமரருக்கும் பொழிவதுதான்! அதனால்தான் பிரம்மச்சாரித் தெய்வமான கணேசனைக் கலியாணம் நடப்பதற்காக மணமாகாத ஆண் பெண்கள் சுற்றி வருவது!

* இந்நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் வெளியாகவிருக்கும் 'பஞ்சமுகனும் பதினோரு முகனும்' எனும் கட்டுரையில் மேல் விவரங்கள்.

@Page 23

அவன்தானே 'சிங்கார வேலன்' என்றே பெயர் பெற்ற தம்பியின் சிருங்கார லீலைக்கு உடன்படுமாறு வள்ளிக்குறத்தியை ஆனையாக வந்து அச்சுறுத்திக் கூட வைத்தவன்! நைஷ்டிக பிரம்மச்சர்ய மூர்த்தியான மாருதியிடம் ராமசந்திரன் ஸீதையைப் பிரிந்த தன் விரக தாபத்தைக் கொட்டித் தீர்க்கிறான்! அதனிலும் விந்தை, பெண்ணாகப் பிறந்வள், கௌரவ மாண்பே உருவானவள், அப்பேர்ப்பட்ட ஸீதை, சற்றும் ரஸனைக் குறைவில்லாத லலித லாவண்ய உணர்வுடன்தான் என்றாலுங்கூட, தன் நாயகனுக்கும் தனக்குமிடையில் நடந்த சில சிருங்கார நிகழ்ச்சிகளை அநுமனிடம் மனம் திறந்து சொன்னது! பரம சிருங்காரத்தாலும் சற்றேனும் சலனம் விளைவிக்கவொண்ணாத பரிசுத்தப் பர்வத சிருங்கங்களாக கணேச—கபீசர்கள் இருப்பதே இதற்குக் காரணம்! தாங்கள அடியோடு பட்டுக்கொள்ளாத ஒன்றில் ஆழ முழுகியுள்ள சாமானிய மாந்தர் (அச்சாமானியரின் இயல்பைத்தான் முருக தம்பதியும், ராம தம்பதியும் தமதாக ஏற்று நாடகமாடியது!) அதன் நிறைவேற்றத்திற்கு இவ்விருவரிடம் வந்தால் அவர்களோடு இதயத்தை இசைவித்து அவர்கள் விரும்பியதை ஈடேற்றித்தரும் அந்த அநுதாபக் கருணையை என்ன சொல்லுவது ?

உள்ளத்தில் அக் கருணையால் ஒன்றி ஒற்றுமை கொண்ட இரு தெய்வமான அவர்கள் உருவத்திலும் அக்கருணை வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிப்பதாலேயே சிந்தூர விநாயகனாகவும், சிந்தூர ஆஞ்ஜநேயனாகவும் செங்குழம்பை அள்ளிப் பூசிக்கொண்டு திவ்விய தரிசனம் தருவது.

ஆம், கருணையின் வண்ணம் சிவப்புத்தான்! கருணை என்பது அன்பு என்பதன் உத்தம உருவம்தானே ? அந்த அன்பின் வண்ணம் சிவப்பே! உடலுக்கு உயிர் பெய்யும் ரத்தம் சிவப்பாக இருப்பது, உயிர்மூலமான பரமாத்ம பராசக்தியின் அன்புச் சித்தத்தின் சிவப்பாலேயே! சிருங்காரம், வாத்ஸல்யம், பக்தி முதலான அன்பின் பலவித வெளிப்பாடுகளும் அப்படித்தான். அவ்வன்பின் முடிந்த முடிபே கருணை. வெண்பளிங்கான நிர்குண ஞான சிவனின் கல்யாணக் கருணையே அருணையாம் அம்பாள் என்பது ஆசார்யாள் வாக்கு. சூரியோதயத்திற்குக் கட்டியம் கூறும் அருணோதயத்தில் வானமாதேவி காட்டும் அந்தச் செக்கர் செழிப்பு நிறம் கொண்டவள் அருணை.

தாயைப் போலப் பிள்ளையல்லவா? கணபதி, மாருதி இருவரும் சிவப்பு. தாய் மட்டுந்தானா? தந்தையைப் பார்த்தாலும் இவ் விருவரும் 'பொன்னார் மேனியன்' என்றும், 'பவளம் போல் மேனியன்' என்றும். 'செம்பொற் சோதி' என்றுமே துதிக்கப்படும் சிவபெருமானின் வம்சமல்லவா? கணபனுக்குப் பல உருவ பேதங்கள் வண்ண பேதங்களோடு இருப்பினும் குறிப்பாக 'துப்பார் திருமேனி' என்ற அவ்வைப் பாட்டியின் வாக்குப்படி அவன் பவளத்தை நிகர்த்த செம்மேனிப் பெம்மானாகவே காட்சி கொடுப்பவன். அநுமனோ 'காஞ்சநாத்ரி கமநீய விக்ரஹன்' எனவும், 'ஸ்வர்ண சைலாப தேஹன்' எனவும் அவனது தியான ச்லோகங்களில் வர்ணிக்கப்படுபவன். இரண்டிற்கும் மேருவாகிய பொன் மலையைப் போன்ற வர்ணத்தினன் எனப் பொருள். அது மஞ்சட் பொன்னல்ல. செம்பொன், காஞ்சனம் என்றும் தாமரையுள் உள்ள கேஸரத்திற்குப் பெயர். அது குங்குமப்பூச் சிவப்புத்தானே? அநுமனுடைய மேனியின் அந்தக் காஞ்சனச் சிவப்பு மேலும் இறுகி, முறுகி 'அதி பாடலானனம்' என்று வர்ணிக்குமாறு அவனது திருவாய்ப் பகுதி பாதிரிப் பூவின் செக்கச் செவேலாக இருக்கும். எந்த வண்ணப் பழமாயினும் அதில் நன்கு பழுத்து ரஸம் நிறைந்த பகுதி சிவப்பாகத்தானே இருக்கிறது? அவ்வாறு ஸ்ரீ ராம நாம ரஸம் ஸதாவும் ஊறும் ஆஞ்ஜநேயனின் திருவாய்ப் பகுதி சிவப்பிலும் சிவந்த சிவப்பாக 'அதி' சேர்த்துக் கொண்ட பாடல (பாதிரி) நிறமாக உள்ளது.*

இங்கு ஒரு விஷயம். அநுமன் செம்பொன்னாக ஒளிர்ந்தது, ராமன் மரகத மணியாக ஜ்வலித்தது, கண்ணன் நவரத்தினங்களுள் நீலம் என்றே கூறப்படும் Sapphire–ஆகப் பிரகாசித்தது ஆகிய எல்லாமே அவர்கள் பிரத்யக்ஷமாக வாழ்ந்த காலத்தில் ஓரளவுக்குத்தான் வெளிப்படத் தெரிந்தது. எப்போதுமே அவர்கள் பூர்ணமாக அதிசய அளி வடிவாக இருந்தால் ஏனையோர் அந்த அமாநுஷ்யர்களுடன் கை கோத்துக் கலந்து பழக எப்படி முன்வருவர்? இந்த அவதாரர்களின் கையால் மடியவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டிருந்த கொடடயோருந்தான் அவர்களுடன் கை கலக்க முன்வருவர்? அதனால் ஓரளவுக்கே அவர்களது மேனியின்

*பின் ஏன் இந்நூலின் வண்ண ஓவியங்களில் அவனைப் பச்சை வண்ணனாகச் சித்திரித்திருக்கிறது என்று கேட்கிறீர்களா? விடை 'மாணிக்கம் மரகதமானது!' என்ற கட்டுரையில்.

வன்ன விசேஷம் அவர்களுடைய ஜீவிய காலத்தில் வெளிப்பட்டது. அவர்களது பூலோக லீலை முடிந்தபின் அவர்களைத் தெய்வமாகவே கருதி அருள் கோரும் நமக்குத்தான் அவர்களுடைய தெய்விகத்தைக் குறித்த நம்பிக்கை வலுப்படுவதற்காக அவர்கள் பூர்ணமாகவே அமாநுஷ்யமான வன்னங்களில் விளங்குவது.

இயல்பாக மேனியே சிவப்பாக உள்ள கணேசகபீசர்கள் அம்மேனியின் மேற்புறத்தில் செஞ்சிந்தூரம் பூசியவர்களாகவும் தரிசனம் தருகிறார்கள். அவர்கள் சிவப்பர் எனினும் அவர்தம் உலக வாழ்வு முடிந்த பிற்காலத்திலும் அவர்களைப் பிரத்தியக்ஷமாக கண்டு அச்சிவப்பை அறியக்கூடிய பேறு எத்தனை பேருக்குக் கிடைக்கும்? மக்கள் அவர்களைக் கருங்கல், சலவைக்கல், தாமிரம், பஞ்சலோஹம் போன்றவற்றில் ஆக்கிய விக்கிரஹத்தில்தானே தரிசிக்க வேண்டியுள்ளது, இவற்றில் எதுவும் சிவப்பாக இல்லையே! சோணபத்திரக் கல்லிலோ, பதுமராக ரத்தினத்திலோ ஊர் தோறும், வீடு தோறும் விக்ரஹம் வைப்பது சாத்தியமா? அதனால்தான் அவர்கள் தங்களது பரம அன்பை வெளிக்காட்டும் சிவப்பை எல்லா மக்களுக்கும் அறிவிப்பதற்காகத் தமது விக்ரஹங்களின் மீது ஸிந்தூரம் பூசுமாறு செய்திருக்கிறார்கள். தங்களது கருணைக்கு அழுத்தமாக ஸ்தூல அடையாளம் காட்டவேண்டுமென்ற கருணை!

அச்சிந்தூர லேபனத்திற்கு அவர்கள் அற்புதமான வரலாறுகளும் படைத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

சிந்தூரம் எனும் சிவந்த தாதுவைப் போலவே நிறம் கொண்டவன் சிந்தூரன் எனும் அசுரன். அவனது ரத்தம் புவியில் பட்டால் அதன் ஒவ்வொரு துளியிலும் அவனுக்கு நிகரான ஓர் அவுணன் தோன்றிவிடுவான் – 'துர்கா ஸப்தசதீ'யில் வரும் ரக்தபீஜனைப் போல! அவனை வதைக்கச் சென்றான் கணநாதன். ஸிந்தூரனை (Sindoora) வதைக்க ஸிந்துர (sindhura : ஆனை) முகன் சென்றான். அப்போது அவன் சிந்தூரனின் குருதி மண்ணில் படாமல் தன் மீமே பீய்ச்சி யடிக்கும் முறையில் அவனை ஸம்ஹரித்தான். மணமும் தண்மையும் பொருந்திய சீதக் களபம் பூச வேண்டிய தனது மலைபோன்ற மாமேனியில், அவனியைக் காக்கவேண்டும் என்ற பரங்கருணையால் படுபாதகனது நாற்றமடிக்கும் நஞ்சான செங்குருதியைப் பூசிக்கொண்டான்.

ஸிந்தூராஸுரனால் உண்டான அந்த ரக்தலேபனத்திற்கு அடையாளமாகவே விநாயகனுடைய பிரதிமைகளுக்கு ஸிந்தூரம் பூசும் வழக்கு விதிக்கப்பட்டது!

ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி ஸிந்தூரப் பூச்சு பெற்றதற்கு உள்ள வரலாறோ இதனினும் ரஸம் சொட்டும் ஒன்று. கர்ண பரம்பரையாக வழங்கும் கர்ணாம்ருதமான வரலாறு.

அசோகவனத்திலிருந்த அதிசோக காலத்தில் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் அடியோடு நாட்டமற்று வாட்டமுற்றிருந்தவள் கற்பரசியான பிராட்டி. அவளிடமும் ஓர் அலங்காரத்தைக் கண்டு ஆஞ்ஜநேயன் ஆச்சரியம் அடைந்தான். அவளது நெற்றி உச்சியில் தீற்றியிருந்த சிந்தூரம்தான் அது. வானரிகளில் சுமங்கலிகள் ஸிந்தூரம் இட்டுக்கொள்ளும் வழக்கமில்லை போலிருக்கிறது. எனவே ஆச்சரியப்பட்டான்.

அவளிடமே கேட்டான் : "தாயே, தப்பாக எண்ணாதே! அணி பணி யாவும் நீக்கிய உன் பவித்திரமான மதி முகத்தை சோக மேகம் மூடி மங்கச் செய்திருப்பதால் பாவி ராவணனுக்கு உண்டாகக் கூடிய தகாத உணர்ச்சி இந்த மட்டுமாவது கட்டுப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறிருக்க நீ செக்கச்செவேலென்றிருக்கும் இந்த ஏதோ ஒரு பூஷணத்தைத் தரித்துக்கொண்டு அதன் வசீகரத்தை ஏன் விருத்தி செய்து கொள்கிறாள் ?"

ஆராத்துயரிலும் அதைக் கேட்டு அன்னையால் புன்னகைக்காதிருக்க இயலவில்லை. அன்பாக மறுமொழி சொன்னாள். "மகனே! இது என் அழகை விருத்தி செய்துகொள்ளும் அலங்காரம் அல்ல. என் நாதனின் – நம் பிரபுவின் – ஆயுர் – ஆரோக்யங்களை விருத்தி செய்யும் ரக்ஷையே இது. மணமான ஒரு மங்கையின் மங்கலியத்தைக் காத்துத் தரும் பரம மங்கள ரக்ஷை. அலங்காரமாகவும் இதை இரு இமைகளுக்கிடையில் இட்டுக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவ்வாறு கார் நிறக் கஸ்தூரி, மை, சாந்து முதலியவற்றையும் திலகமாகத் தரிப்பதுண்டு. பதியின் க்ஷேமத்திற்காகவோ குங்குமம் எனப்படும் மங்களச் சின்னமான இச்சிந்தூரத்தைத்தான் மஹாலக்ஷ்மியின் வாஸ ஸ்தானமான நெற்றி உச்சியில், வகிட்டில்தான் இட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

"என் துரதிருஷ்டத்திலும் ஓர் அதிருஷ்டமாக இந்த லங்காபுரி அமைந்துள்ள திரிகூட பர்வதத்தின் இப் பகுதியில்

சிந்தூர தாதுப் பாறைகள் இருக்கின்றன. எனவே தினமும் அதைக் குழைத்து ஆரிய புத்ரரின் ஆயுராரோக்ய வளர்ச்சிக்காகத் தீற்றிக் கொள்கிறேன்."

இதைக் கேட்டானோ இல்லையோ மாருதிக்கு மின்னலாகச் சிந்தனை படர்ந்தது. பரம பக்தியின் பெருமையும் குழந்தைப்பிள்ளைத்தனத்தின் எளிமையும் ஒன்று கலந்த சிந்தனை! 'சிந்தூரம் இட்டுக் கொண்டால் நம் பிரபுவுக்கு நன்மை எனில் இந்த அம்மாள் மாத்திரம் ஏன் அந்நன்மையைப் புரியவேண்டும்? நானும்தான் புரிகிறேனே! அவள் வகிட்டில் மட்டும் இட்டுக் கொண்டுவிட்டால் அப்படியே செய்து விட்டுப் போகட்டும். எனக்கு அது போதாது! தலையோடு கால் ஸர்வாங்கமும் பூசிக் கொண்டாலே எனக்குத் திருப்தி ஏற்படும்' என எண்ணினான்.

எண்ணியவாறே அப்புறம் செய்தும் விட்டான்!

அதன் தொடர்ச்சியாகவே பிற்பாடு அவனது வடிவங்களுக்குச் சிந்தூரம் பூசும் வழக்கு ஏற்பட்டது. 'ஸர்வாருணா' என்று ஸர்வாங்கமும் கருணையால் அருணநிறமான அம்பிகையைச் சொல்வதுபோல நம் கருணா ஸிந்துவும் ஸிந்தூர மாருதியானான்.

'தலையிலிருந்து கால்' சிந்தூரம் பூசியதாகச் சொன்னோம். ஆனால் நரருக்குத்தான் 'சிரசே பிரதானம்'. வா(ல்)நரருக்கு வால்தான் பிரதானம். ஆதலால் அவன் முதலில் தன் வாலின் அடியிலிருந்து நுனி வரை பூசி, அப்புறமே தலையோடு கால் பூசிக்கொண்டானாம்!

இயற்கையிலுண்டாகும் சிந்தூரப் பொடியைக் குங்குமமாகத் தீற்றிக் கொள்வதே மாதர்குலத்தின் பூர்வகால வழக்காக இருந்துள்ளது. மஞ்சள் முதலானவற்றை இடித்துக் குங்குமம் செய்வது பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதே.

கர்ண பரம்பரைக் கதைக்கு ஆதரவாக, ஆதாரமாக வால்மீகி ராமாயணத்திலுமே ரமணீயமான, 'ராமனீய'மான ஒரு நிகழ்ச்சி உண்டு. அதைப் பிராட்டியே அநுமந்தனிடம் உளம் விட்டுக் கூறுகிறாள்*. அநுமன் உண்மையன்றி எதுவும் கூறான் என ஐயனுக்கு உறுதி உண்டாயினும் உலக நீதிப்படியே எதையும் ஏற்கும் ஐயன் தன்னை அநுமன் சிந்தித்ததன் உண்மையை உலகநீதிப்படி ஒப்பவேண்டுமெனில் தானும்

*ஸுந்தர காண்டம், 40.5.

@Page 28

அவனுமே அறிந்த அந்தரங்க நிகழ்ச்சிகளையும் அநுமனிடம் கூறி அனுப்பவேண்டும் எனக் கருதி வைதேஹி மனம் திறந்து வாயுகுமாரனிடம் கூறும் சிருங்கார நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று இது. சுருட்டி வைத்த பட்டுப் பாயாக ஒரே ச்லோகத்தில் வால்மீகி கூறுவதை நாம் விரித்துப் பார்ப்போம்.

வணவாஸ காலத்தில் ஒரு நாள் தேவி கடும் வெயிலாலும் அலுவலாலும் வியர்த்து விருவிருத்துப் போனாள். அதில் அவளது திருமுகத்தின் ஸௌந்தர்யத்தையும் ஸௌமங்கல்யத்தையும் ஒருங்கே சுடர் விட்டொளிரச் செய்யும் ஸிந்தூரலேபனம் கரைந்தோடிப் போயிற்று.

அவளைப் பார்த்தான் ப்ரிய நாயகன். அயோத்தியில் அரண்மனை போகத்தில் வாழவேண்டியவள் உழைத்துக் களைத்தாளே என்ற பரிவு பொங்கியது. அதனுடனேயே கை கோத்துக்கொண்டு ப்ரேமையும் பொங்கியது. ப்ரேமை வந்தவுடன் விளையாட்டு விநோதவுணர்வும் பொங்கி வந்தது.

அழகே உருவான சீதைக்கு எந்த அழகுச் சாதனமும் தேவையில்லைதான். திருமணத்தின்போது அவளுக்குச் சேடியர் அலங்காரம் செய்ததைக் கூறும் கம்பன் அமுதுக்குப் புதிதாகச் சுவைகூட்டப் புகும் அறியாமைச் செயலாகவே அவர்கள் 'அழகினுக்கு அழகு செய்தார்' என்று கூறுவானே!

ஆயின் அழகு இருக்கட்டும் ; அறநூல் மரவு என்னாவது? ராமசந்திர மூர்த்திக்கு அதனைப் பின்பற்றுவதேயல்லவா வாணாள் விரதம்? அதன்படி ஸுமங்கலி உச்சிச் சிந்தூரம் இல்லாது இருக்கலாமா? அதோடு நெற்றித் திலகமும் ஆன்றோரின் நெடுநாள் வழக்காகி யிருப்பதால் அதுவும் சாஸ்திரம் போலவே பிரமாணம் கொண்டதல்லவா? – இவ்வாறு ராமபிரான் எண்ணினான்.

பக்கத்தே இருந்தது ஒரு செம்பாறை. 'மனஃசிலை' எனும் பாதரஸமும் கந்தகமும் கலந்த இயற்கை தாதுக்களான பாறை அது. அதன் பொடிதான் சிந்தூரம்.

பாறையை வருடிக் கொண்டு சென்றது ஒரு சிற்றாறு.

ஐயன் மகிழ்ந்தான். தண்ணீர் தெறித்து பாறையைக் குழைத்தான். செந்துகள் சிந்தூராஞ்ஜனமாகத் திரண்டது. எதையும் சாஸ்திராக்தமாகச் செய்யும் தன் வழக்கப்படியே அதில் சிறிதை மோதிர விரலால் எடுத்தான். அரச குமாரனுக்குரிய அத்தனை வஸ்திர–பூஷணங்களையும்

@Page 29

களைந்துவிட்டே அவன் வனவாஸியான போதிலும் அவனது மோதிர விரல் மட்டும் மோதிரம் தரித்த விரலாகவேதான் அப்போதும் இருந்தது. அதை ஏன் அவன் கழற்றவில்லை எனில் –

பரமஞானியான ஜனக மஹாராஜன் யாஜ்ஞவல்கிய மஹாமுனிவரிடம் ஞானோபதேசம் வெற்றவன். உபதேசம் பூர்த்தியானவுடன் முனிவருக்கு ராஜன் ஏராளமாக தக்ஷிணை சமர்ப்பித்தான். அப்போது முனிவரும் அவனுக்கு ஓர் திவ்விய ஆபரணத்தைப் பரிசாக அளித்தார். சிறப்பாகத் தேர்வு பெறும் மாணாக்கனுக்கு ஆசிரியர் பரிசளிப்பதுபோல! யாக்ஞவல்கியர் ஸூர்ய பகவானிடம் உபதேசம் பெற்றவர். தாம் பெற்ற அந்த உபதேசத்தையே அவர் சுக்ல யஜுர் வேதமாக உலகுக்கு ஈந்தார். (இங்கு அவருக்கும் அநுமனுக்கும் ஒற்றுமை! அநுமனும் ஆதவனிடமே வித்யை கற்றவன்தான்!) உபதேசம் முடிந்த ஆதித்யன் முனிவருக்கு ஒரு மோதிரமும் பரிசாக அளித்தான். அதிலே 'மும்மை சால் உலகுக்கெல்லாம் மூல மந்திர'மும், 'தம்மையே தமர்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பத'மும், 'இம்மையே எழுமை நோய்க்கு மருந்து'மான ஸ்ரீராம என்ற 'செம்மை சேர் நாமம்' பொறித்திருந்தது. – ஸ்ரீராமாவதாரம் நிகழ்வதற்கு வெகுகாலம் முன்பே!

கதிரவன் சிஷ்ய முனிவரனிடம் சொன்னான். "பிற்காலத்தில் நீ விதேஹ நாட்டரசனான ஜனகனுக்கு நான் உபதேசித்த ஞான தனத்தை வழங்குவாய். இப்போது நான் உபதேசப் பூர்த்தியின் பரிசாக அளிக்கும் இந்த அங்குளீயத்தை நீயும் அவனுக்கு உபதேசித்து முடிக்கும்போது அளிப்பாயாக! என் குலத்தின் ஒப்பற்ற ஒளி விளக்காகப் பரமபதநாதன் புவியில் அவதரிப்பான். அவனை மருமகனாகவும் திருமகளின் அவதாரத்தை மகளாகவும் பெறும் பாக்கியம் ஜனகனுக்கே வாய்க்கும். விவாஹ காலத்தில் மருமகனுக்கு மாமன் வழங்கும் வரிசைகளில், ஜனகனின் மரபுப்படி மணமகளே அங்குளீயத்தை பதியின் விரலில் அணிவிப்பது வழக்கம். அவ்வங்குளீயத்தில் மணமகன் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதும் வழக்கம். நான் சொன்ன அந்த என் வம்சத்தின் வழித் தோன்றலாகிய அவதாரன் ஸ்ரீராமன் என்ற தாரக நாமத்தைப் பெற்றிருப்பான். யாவரையும் இன்புறுத்துபவன் என்பதால் – 'ரமயதீதி' – அவன் 'ராமன்' எனப்படுவான். அப்பெயர் பொறித்த இம்மோதிரத்தை

லோக மாதா மஹாலக்ஷ்மியே ஜனக நந்தினியான ஸீதையாகி அவளது

@Page 30

ரமணனான மணமகன் ராமனின் திருவிரலில் தன் திருக்கரத்தால் அணிவிப்பாள். பின்னர் ஒருகால், உன் போலவே என் சிஷ்யனாக மொழியிலக்கணம் உள்பட சகல வித்யைகளும் பயிலப்போகும் ஹநுமான் என்ற வானர ச்ரேஷ்டனின் மூலம் இம் மோதிரம்தான் அந்த தேவியின் இன்னுயிரைக் காத்து இன்ப நம்பிக்கையூட்டும்."

அவ்வாறே ஜனகனின் அன்புப் பரிசாக ஜானகியின் அமுத ஸ்பரிசத்தோடு ராமனின் திருவிரலில் அம் மோதிரம் விவாஹ சுப முஹூர்த்தத்தின் போது ஏறிற்று. கணை பொழியும் அவதாரமாக வந்த ஆழிக் கையன் விரலில் தேவி தனக்கு அவனிடமிருந்த ஆழியளவான பிரேமையின் கணைவீச்சாகவே அக் கணையாழியை அணிவித்தது எத்துணை மதுரமான நிகழ்ச்சி? அதோடு அவ்வங்குளீயம் குல முதல்வனான கதிரவன், ஒரு முழு வேதத்தையே வையகத்திற்குக் கண்டு கொடுத்த மாமுனி யாக்ஞவல்கியர் ஆகியோரின் அருட்பிரஸாதமுமாகும். அதனால்தான் அணிபணி யாவும் துறந்தபோதும் ஐயன் அதை மாத்திரம் அகற்றவில்லை.

சிந்தூரப் பொடியைக் குழைத்த, ஸ்வாமி .... ஆகா, எத்தனை மங்களமான காட்சி!.... அதில் சிறிதை மோதிரவிரலால் எடுத்து மங்கள நாயகியின் வகிட்டிலே இட்டான். மேலும் ஒரு முறை எடுத்து நெற்றித் திலகமாகவும் தீற்றினான். அதோடும் நின்றானில்லை. சிருங்கார அன்பில் விளையாட்டு விநோதமும் வந்துவிட்டதே! அதனால் பின்னரும் ஒருமுறை சிந்தூரப் பசையை எடுத்து 'ப்யூடி ஸ்பாட்'டாக அவளது இடது பக்கக் கண் கோடிக்குச் சற்றுத் தாழ்வாக இட்டான்.

அதோடாவது நின்றானா? ஊ...ஹூம்! குழைத்திருந்த சிந்தூரத்தின் மீதம் முழுதையும் எல்லா விரல்களிலுமே வழித்தெடுத்து அன்பு நாயகியின் கன்ன கதுப்பு முழுதிலும் தடவினான் – ஹோலித் திருவிழாவாக!

வன்மீகத்தில் "கண்ட பார்ச்வே" என்று அப்படிக் கன்னப் பிரதேசத்தில் ஐயன் பூசியதை மட்டுந்தான் அன்னை சொல்கிறாள். அதுதானே விசேஷமான விநோத அம்சம்?

அரச மாளிகை விட்டு அரணியம் புகுந்ததால் மனம் நொய்யாமல் தொய்யாமல் இப்படி ஆனந்த கேளியாக அந்த

அப்பனும் அம்மையும் ப்ரேமை பொழிந்து வாழ்ந்ததில்தான் எத்தகைய உயர்வைக் காண்கிறோம் ?

அன்னை கன்னம் முழுதும் ஸ்வாமியே சிந்தூரம் பூசினான் எனும்போது அவனது ப்ரேமையில் அவளுக்குப் போட்டியாளான அநுமன் ஸர்வாங்கமும் அந்தப் பூச்சைச் செய்து கொள்வது பொருத்தந்தானே ?

இந்த அழகான கதை உள்ளுறை சிருங்கார ரஸத்தோடு இன்னமும் மெருகிட்டுக் கொண்டு உருவான இன்னொரு கதையும் உண்டு. வட நாட்டில் வழங்கும் கதைகளிலொன்றாக அது உள்ளது. அடக்க உருவ மாருதி அன்பின் ஸ்வாதீனத்தில் ஸ்வாமியிடம் அடங்காமல் 'உர் உர்' செய்யும் விசித்ர சித்ரம் காட்டும் கதை!

ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பிற்காலம். வைபவம் முடிந்தபின் அரக்கர், குரக்கர் யாவரும் லங்கைக்கும் கிஷ்கிந்தைக்கும் புறப்பட்டனர். அநுமானுக்கு மட்டும் பெருமானை விட்டுப் புறப்பட மனஸு வரவில்லை.

ஆனால் ப்ரேம ஸ்வரூபத்தோடு தர்ம ஸ்வரூபமுமான பெருமான் அவனது கடமையை அன்போடு எடுத்துச் சொன்னான். "ஸுக்ரீவ மஹாராஜனுக்கு எப்போதும் உறுதுணையாக இருக்குமாறு உன் குருவும், என் குல முதல்வனும், ஸுக்ரீவ பிதாவுமான ஸூர்ய பகவான் உன்னை ஆதியிலேயே அனுப்பி வைத்தார். குரு வாக்கை நீயும் இன்றுவரை அற்புதமாகப் பரிபாலித்துவிட்டாய். உங்களிருவரையும் நான் கண்ட நாளிலிருந்து இந்நாள் வரை நான் ஸுக்ரீவனோடேயே இருந்துவிட்டதால் நீ என் பணி புரிந்தாலும், அதற்காக ஸுக்ரீவனின் பணியை விட்டுவிடாமல் அதையும் புரிய முடிந்தது. என் பணியையேதான் அச் சுக்ரீவன் தன் பணியுமாக்கி உனக்குத் தந்தான். இன்று அவன் என்னைப் பிரிந்து கிஷ்கிந்தையரசைப் பரிபாலிக்கச் செல்கிறான். இப்போது நெடுநாள் நெருங்கி நின்ற நீயும் அவனை விட்டுப் பிரிந்தால் சரியா ? அதோடு இப்போதே அவனுக்கு உன் பணி மிகவும் தேவைப்படுகிறது. புதிதாக அவன் ஏற்கும் அரசில் எப்படி ஆட்சி நடக்கவேண்டும் என்பதற்கு அறிவுக் கூர்மைமிக்க நீயே அமைச்சனாக இருந்து வழி சொல்லிக் கொடுத்து, அதில் அவன் நன்கு பழகித் தேர்ச்சி பெறும் வரையில் உடனிருக்க வேண்டியது உன் கடமை. இது அவனுக்குத் தெம்பு ; கிஷ்கிந்தா ராஜ்யத்திற்கு க்ஷேமம் ; உனக்கு

ஸ்வதர்மானுஷ்டான நிறைவு. ராஜ்ய பாரம் வகிப்பதில் அவன் தேர்ச்சி பெற்றபின் இளவரசன் அங்கதனின் அறிவுசால் துணையே அவனுக்குப் போதுமானது. அப்போது நீ என்னிடம் வந்து விடலாம்" என்றான்.

தனக்கான தர்மம் என்று தன் ஸ்வாமி எடுத்துக் கூறியதை அநுமன் எப்படி ஏற்காதிருப்பான்? தாய்ப் பசுவை விட்டுப் பரியும் கன்றாகக் கிஷ்கிந்தைக்கு விடை கொண்டான்.

'புத்திமதாம் வரிஷ்ட'னான அவன் சிறிது காலத்திலேயே புதிய அரசாட்சிக்கான வழிமுறையை வகுத்து விட்டான். சுக்கிரீவனும் சிறப்பான தகுதிகள் பெற்றவனாதலாலும், அநுமனை ஐயன் பணிக்கு அனுப்புவதில் ஆர்வமுள்ளவனாதலாலும் விரைவிலேயே அதை ஸ்வீகரித்து, திறம்பட ஆட்சி புரியத் தேர்ச்சி பெற்றான்.

கிஷ்கிந்தையில் ஸூர்யபுத்ரனுக்கு மதியமைச்சாக மகிமைப்பதவி வஹிப்பதைவிட அயோத்தியில் ஸூர்ய குல மணித் தீபமாக விளங்கும் ஆர்ய புத்ரனுக்கு ஸமீபத்திலேயே ஸதா கால ஸேவகனாக இருப்பதே பெருமை எனத் தேர்ந்த அநுமன் ஆர்வ ஆர்வமாக அயோத்தி புகுந்தான்.

ஸ்ரீராமனின் பணியில் அன்று அநுமனுக்கு முதல் நாள். ஸேவா பாக்யமும் கிடைத்து மிகவும் ஆனந்திக்கத்தான் செய்தானென்றாலும்....? 'ஸமீபத்திலேயே ஸதாகால' ஸேவை என்பதுதான் நடக்கவில்லை!

இரவு வேளை வந்தது. மற்ற எல்லா ஸேவகர்களும் அவரவர் இல்லங்களுக்குச் சென்றனர். இராக் காவல் பணியாளர், அந்தஃபுரப் பணியாளர் ஆகியோர் 'நைட்ஷிஃப்டு'க்கு வந்தனர்.

பகலெல்லாம் தனக்கு அருமையாகப் பணிபுரிந்த அநுமந்தனை ஐயன் பரிவொழுகும் பார்வையாலேயே வருடிக்கொடுத்து இதமொழுகும் மது வசனமாக, "ப்ரிய, நீயும் பகல் நேரப் பணியாளருடன் போய் உனக்காக நான் ஒதுக்கியிருக்கும் மாளிகை சென்று உறங்கி ஓய்வு கொள்வாய்! நாளை காலை திரும்ப வரலாம்!" என்றான்.

இதமொழுகும் மது சுடர் தெறிக்கும் நெருப்பாக அநுமனைத் தகித்தது!

"ஸ்வாமீ! என்ன கொடுமை? எனக்கென ஒரு இடம் ஒதுக்கி என்னை ஏன் உன்னிடமிருந்து ஒதுக்குகிறாய்! உன்

@Page 33

இருப்பிடம்தான் என் இருப்பிடம்! பகல் முழுதும் பலவிதப் பணிகளில் போய்விட்டதால் ஏதோ நடுவே அவ்வப்போது தான் உன் ஸமீபத்தில் இருந்து பாதத்தைப் பிடித்துப் பற்றி ஒற்றிக் கொள்ள முடிந்தது. இரவு வந்ததா? 'ஆஹா, ஸ்வாமி சயனம் கொள்வான். அப்போது இரா முழுதும் அப்பாதத்திலேயே ஒட்டிக் கிடக்கலாம்!' என்றே ஆர்வமாக எதிர்பார்த்தேன்! இப்படித் துரத்துகிறாயே! உன்னை விட்டு உறங்கவாவது, ஓய்வு கொள்ளவாவது? பிரிவுத்துயர் அதற்கு விடுமா என்ன? உன் அண்மையிலோ ஆனந்த உத்ஸாஹத்திலே உறக்கம்தான் ஓய்வு கொண்டு ஓடிவிடும்! காலமுழுதும் உன் காலை அயர்வின்றிப் பிடித்துக் களி கொள்வேன்" என்றான் 'காலின் மைந்தன்' எனக் கம்பன் நவிலும் வாயுகுமாரன்.

பிரானின் நெஞ்சு நெகிழ்ந்தது! "சரி அப்பனே! சயனக் கிருஹத்திலும் நீ சற்று நேரமிருக்கலாம்" என்று கூறினான்.

அநுமனுக்கு ஓரளவு மகிழ்ச்சி. ஓரளவுதான்! 'சற்று நேரம்' என்றதால் உள்ளுக்குள் 'உர்உர்'ரும் சுருதி கூட்டத்தான் செய்தது!

சேஷசயனன் சயனக்ருஹம் புகுந்து மஞ்சத்தில் சாய்ந்தான். அரசக் கடமைகளைப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் ஆற்றிவிட்டு அவன் துயில் கொள்ள வந்ததே இரவு நன்றாக நேரம் கடந்தபின்தான்.

ஸீதாதேவியோ அப்போதுங்கூட வந்திருக்கவில்லை. காரணம், கௌஸல்யா தேவி நித்திரை செல்லும் வரையில் அவளுடைய பாதத்தைப் பிடித்துவிட்டுத்தான் பிராட்டி பிரான் மனைக்குச் செல்வது. வயோதிகமானால் சிலர் மாலை வேலையிலேயே உறங்கி விடுவர் ; வேறு சிலரோ இரவு வெகுநேரம் சென்ற பின்னரே ஒருவாறு கண் அயர்வர். கௌஸல்யை பின் சொன்ன சாராரைச் சேர்ந்தவள்.

சேஷசாயியாகத் தான் இருக்கையில் மஹாலக்ஷ்மியாகப் பாதம் பிடித்துவிடும் மைதிலி வருமளவும் அநுமன் அப்பணியைப் புரியட்டும் என்ற எண்ணத்திலேயே ஐயன் அவனைப் படுக்கையறைக்கு அழைத்து வந்தது. 'சற்று நேரம் என இந்த இடைக்காலத்தைத்தான் சொன்னான்.

மைதிலி அங்கு வரும் விஷயம் நமது நைஷ்டிகட் பிரம்மச்சாரிக்கு மறந்தேவிட்டது! 'ஸ்வாமியின் காலாரவும் நமது மனமாரவும் இரா முழுதும் காலைப் பிடித்து விடுவோம்

@Page 34

என்று அதி மகிழ்ச்சியுடன் பணி தொடங்கினான், கதி என்று அவன் காலைப் பிடித்தபிடியாகப் பற்றிய தாஸரத்தினம்.

எண்ணியது நடக்கவில்லை. சுமார் இரு நாழிகைக்குப் பின் ஸ்ரீதேவியின் காற சிலம்பொலி அண்மையில் கேட்டது.

ஸ்ரீமான் அநுமானைப் பார்த்துக் கண்ணசைப்பாலேயே, "போகலாம்" எனத் தெரிவித்தான்.

"ஏனோ ?" – துக்கம், சற்றுக் கோபமுந்தான், தொண்டையை அடைக்கத் தொண்டன் கேட்டான்.

தொண்டன் இன்று கிண்டனாகி 'ஸ்டே–இன்–ஸ்டிரைக்'காக இன்றி 'ஸ்டே–இன்–ஸர்வீஸ்' செய்யப்பிடிவாதமாக இருப்பதை ஐயன் புரிந்துகொண்டான். ரஸிக்கவும் செய்தான். வேடிக்கை பார்க்கும் விழைவோடு, "ஏனோவா ? நல்ல கேள்வி கேட்டாய் போ" என்று ஐயன் சொல்லவும் அன்னை தீர்த்த பாத்திரத்துடன் அறை வாயிலில் வந்து நிற்கவும் சரியாயிருந்தது.

அந்த மஹா மங்களையை அந்தத் திருக்கோலத்தில் எண்ணிப் பார்ப்பதே நெஞ்சில் அமுதத்தை நிரப்புகிறது.

ஐயன் அவளைப் பார்த்தான்.

அந்த வீச்சிலேயே அநுமானைப் பார்த்தான். 'புரிந்து கொண்டாயா ? இனி நீ போகவேண்டியதுதானே ?' என்பதை அப் பார்வையாலேயே கேட்டான்.

பேராச்சரியம்! பேரறிவாளனான அநுமன் புரிந்து கொள்ளவில்லை!

தாயைவிட்டு நீங்காமலே இருக்கவேண்டும் என ஒரே பிடியாயிருக்கும் ஒரு சேய், மற்ற வேளைகளில் அது எத்தனை சூக்ஷ்ம புத்தி காட்டினாலும்

அச்சமயத்திலோ என்ன சமாதானம் சொன்னாலும் புரிந்து கொள்ளாமல் ஒரே பிடிவாதமாக அடம் செய்யுமல்லவா? அப்படித்தான் அப்போது அநுமந்தன் ஆகியிருந்தான்! ஐயனோடேயே இருக்கவேண்டும் என்ற அவனது நெடுநாளையத் தாபத் தீவிரம் அயோத்தியில் அது கிட்டியே விடப்போகிறது என்ற ஆனந்த எதிர்பார்ப்பில் தணிந்துவிட்டு, இப்போது மீண்டும் பறிக்கப்பட்டதில் முன்னிலும் தீவிரமாயிற்று. அதன் அடர்த்தியில் அவனது ஸூக்ஷ்ம புத்தி விடை கொண்டு பிடிவாதமே வியாபித்தது.

@Page 35

'பிடிவாதம்'! அவன் விஷயத்தில்தான் அது எத்தனை பொருத்தமான வார்த்தை! வாதம் எனும் வாயுவின் பிடிப்பு நீங்காமலே நிலைத்துவிடுவது. அதுபோல் நீங்காத புத்தி முரண்டைத்தான் பிடிவாதம் என்பது. வாதாத்மஜனான இவனுக்கு ஐயன் பாதம் பிடிப்பதிலேயே பிடிவாதம்!

அடம் பிடிக்கும் குழந்தையாக, அன்புப் பிச்சேறிய பைத்தியம்போல ஆனான் ஆஞ்ஜநேயன்.

ஐயனைவிடவும் தனக்கு அன்பான, ஐயனைவிடவும் தன்னிடம் அன்பான அன்னையை அப்படி அறை வாயிலில் நிற்க வைக்கிறோமே, காக்க வைக்கிறோமே என்பதும் அப்போது அவனுக்குத் தெரியவில்லை.

"அம்மா வந்தால்? அதற்காக நான் ஏன் போகணுமாம்? எனக்கில்லாமல் என்னை விரட்டிவிட்டு அம்மாவுக்கு மட்டும் ஒன்றைத் தரும்படியாக அவளிடம் என்ன விசேஷம் இருக்கிறதாம்?" – மஹா ப்ரபுவிடமே முரண்டிக் கொண்டு விநய மாருதி வீறு கொண்டு பேசிற்று.

"என்ன விசேஷமா? அம்மாவின் வகிட்டிலே அவள் அப்பிக் கொண்டிருக்கிறாள் பார், அந்த ஸிந்தூர குங்குமத்தின் விசேஷந்தான்!" என்று பொருள் பொதியக் கூறினான் ஸ்ரீராமசந்திரன்.

அமுதுண்ட தேவரும் மரிக்கும் மஹாப் பிரளயத்தில்கூட நஞ்சுண்ட ஈசன் அழியாதிருப்பதற்கு காரணம் அம்பாளின் ஸௌமாங்கல்யச் சின்னமாக அவள் செவியை அணி செய்யும் தாடங்க விசேஷந்தான் என்று ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் அவளிடமே கூறுவார், 'தவ ஜனனி தாடங்க மஹிமா' என! அப்பொருள் பொதியவே ஸ்வாமி பேசினான்.

பொருளை எத்தனை ஆழமாகப் பொதிய, அதாவது புதைய வைத்துப் பேசினாலும் நொடியில் தோண்டியெடுத்துப் புரிந்து கொள்ளும் மேதைதான் மாருதி. ஆயின் இன்றோ அவன் பேதையாக அல்லவோ ஆகியிருந்தான்? ஆகையால் ஐயன் கூறியதன் உட்பொருளைப் புரிந்து கொள்ளாமல் வெளிமட்டத்தோடேயே நின்றான்.

மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டான்.

'ஸீதம்மாவைப் போலவே வகிட்டில் ஸிந்தூரம் பூசிக் கொண்டுவிட்டால் போதும்; தான் இரவு முழுதிலும் ஸ்வாமியுடன் இருக்கமுடியும்! ஹய்யா!

@Page 36

"ஜேய் ஸ்ரீராம்!" என்று கூவிக் கொண்டு அவனுக்கே உரிய விரைவுடன் வெளியே ஓடினான் மாருதி. எங்கே? ஸிந்தூரம் விற்கும் கடைக்குத்தான்.

அந்த அகாலத்தில் கடை திறந்திருக்குமா?

அதனாலென்ன? அவனுக்குப் பலமில்லையா என்ன? அறிவுதான் மழுங்கி, அதுவும் ஓர் அழகாக அவனை அணி செய்யுமாறு ஆகியிருக்கிறானே தவிர அவனுடைய மஹா பலத்திற்கு ஒரு குறைச்சலுமில்லை.

பூட்டிய கடைக் கதவை நொடியில் அலாக்காகப் பெயர்த்துத் திறந்து உள்ளே புகுந்தான்.

ஒரே இருள் மயம்! ஸிந்தூரப் பெட்டகங்கள் எங்கேயுள்ளன என்று தெரியவில்லை. வழக்கமாக இது போன்ற எந்தத் தடுமாற்றத்திலும் நொடியில் அதன் நிவாரணத்திற்கு உபாயம் கண்டுவிடும் புத்தி தீக்ஷண்யம் பெற்றவனவன். ஆனால் இன்று அப் புத்தி தடுமாறிப் போயிருக்கிறதே! நெடுநேரம் குழம்பிக் கொண்டு பயன் தராத ஏதோ அசட்டு முயற்சிகள் செய்தான். அப்புறம் ஒருவாறு ஸிந்தூரத்தைத் தேடிக் கண்டு பிடித்துவிட்டான்.

அதில் சிறிது எடுத்து ஸ்தீரிகளுக்கு வகிடு பிரியும் இடத்தில் இட்டுக் கொள்ளப் போனான். ஆயின் அது தன் சிரஸில் எந்த இடமாக இருக்கும் என்று அவனுக்குப் புரிபடவில்லை. புரிய வைக்கக் கண்ணாடி இருக்கிறதா என்றும் அந்த இருட்டில் தெரியவில்லை.

சட்டென்று ஏதோ தோன்றிக் குஷியில் வாலைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒரு குதி குதித்தான், குரங்குக் குட்டியாகவே ஆகிவிட்டிருந்த அநுமான். இப்போது ஓர் அம்சத்தில் மனித ஸாமர்த்தியத்தையும் விஞ்சி மனிதனையே ஏமாற்றக்கூடிய குரங்கின் அதி ஸாமர்த்திய புத்தி அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. அதுதான் அப்படிக் குதி போட வைத்தது.

அப்படி என்ன நினைத்தான்? 'எங்கே ஸ்திரீகளின் வகிடு பிரியும் இடம் என ஏன் தேடவேண்டும்? ஸீதம்மாவின் வகிட்டில் உள்ள ஸிந்தூர விசேஷந்தான் அவளை எக்காலமும் தன்னுடன் இருத்துவது என ஸ்வாமி சொன்னான். அவன் சொன்னால் அது ஸத்தியந்தான். அவனுக்கு அருமையான நம்மைத் தள்ளி அவளையே அவன் உடன் கொண்டதிலிருந்தே தெரிகிறதே! ஆயினும் மற்றொரு புறம் அந்த

@Page 37

ஸீதையும் ஸ்வாமியைப் பிரிந்து பத்து மாதங்கள் பரிதபிக்க வேண்டித்தானே இருந்தது? அதன்பின் அவனைச் சேர அவள் வந்தபோதோ ஸ்வாமியே அன்னியனின் ஆதினத்திற்கு ஆளாகியிருந்த அவள் தன்னோடு சேருவதற்கில்லை எனத் தயா தாக்ஷிண்யமின்றிக் கூறி, "நீ வேறே எங்கே வேண்டுமாயினும் போயிரு" என்று அவளைத் தள்ளினானே! இம்மாதிரி யெல்லாம் நேர்ந்ததற்குக் காரணம் அவள் அந்த வகிட்டுப் பகுதியில் மாத்திரம் சிந்தூரம் பூசியதாகத்தானிருக்க வேண்டும். நாம் அப்படிச் செய்யவேண்டாம். வகிட்டைத் தேடிக் கொண்டிராமல் ஸர்வாங்கங்களிலும் பூசிக் கொள்வோம். அப்போது ஸர்வ காலமும் பிரிவே இல்லாமல் ஸ்வாமியுடனேயே சேர்ந்திருக்கலாம். அதிர்ஷ்டவசமாக இந்தக் கடையில் எவருமில்லை. நாம் யதேஷ்டமாக சிந்தூரத்தைத் தஸ்கரம் செய்து வாலாதி–பாதாதிகேசம் பூசிக்கொள்ளலாம்' என நினைத்தான். அந்த எண்ணம் பளிச்சிட்ட ஆனந்தத்தில்தான் வாலைத் தூக்கிக் கொண்டு அவன் குதித்தது.

அவ்வாலின் அடியிலிருந்து நுனிவரை முதலில் சிந்தூரம் பூசிக்கொண்டான். அப்புறம் எண்சாண் உடம்பு முழுதிலும்!

குக்ஷியுடன் குதிநடை போட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீ ராம சந்திரனின் சயன அறைக்கு விரைந்தான்.

இவன் அங்கு போய் நிற்கவும் வானமாதேவி சிந்தூரம் பூசிக்கொண்டு வைகறை வேளையை விரிக்கவும் சரியாயிருந்தது. எனவே வையம் வந்த

வைகுந்தனும் ப்ராதஃகால அநுஷ்டானத்திற்காக அதே போதில் சயன க்ருஹத்திலிருந்து வெளியே வந்தான்.

ஸர்வாங்க ஸிந்தூர ஸுந்தரனாக நின்ற மாருதியைக் கண்டதும் ஐயன் விநோதக் களி கொண்டான். அவனது அந்தக் கோலத்திற்கு என்ன காரணம் என்பதையும் உணர்ந்தான். ஆனந்த பாஷ்பம் தாரை தாரையாய்க் கொட்ட அநுமந்தன் அவன் அடியில் விழுந்தானெனில் அவனைத் தூக்கி அணைத்தெடுத்த ஐயனது கண்களிலும் அவனது அன்புப்பித்தன் ஆழத்தைப் பற்றிய மகிழ்ச்சி நெகிழ்ச்சி நீர் முத்துக்களைச் சூட்டியிருந்தது.

"ஸௌம்ய!" என்று ஸோமனின் தண்மையுடன் அவனை அழைத்த ராமன், "அன்பால் என்னை அடிமையாக்கி ஆட்கொண்டவன் நீ! அதன்பின் உன்னை

@Page 38

விட்டு நான் எப்படிப் பிரிந்திருக்க இயலும்? அந்த அன்பு இதய அந்தரங்கம் என்ற சுரங்கத்தில் விளையும் பத்மராக ரத்தினமல்லவா? அங்கே நான் இமைப்பொழுதும், இறைப்பொழுதும் உன்னை விட்டு நீங்காமலேதான் இருக்கிறேன். வெளி உலக அரங்கில் எனக்கும் பலவித அலுவல்கள் இருக்கின்றன ; உனக்கும் இருக்கின்றன. அதில் நாம் ஒரொரு காலங்களில் பிரிந்துதான் இருக்கவேண்டியுள்ளது. பிரிவு இதிலேதான், உள்ளே இல்லை என்பதை அலுவற்கடமை இல்லாத சமயங்களிலெல்லாம் நீ ஆழ நினைவு கொண்டு அகத்தே உன் சிந்தனையைத் திருப்பினால்போதும். அங்கே நாம் அன்பில் ஒன்றிக் கட்டுண்டு கிடப்பதைக் கண்டுகொள்வாய். போகப் போக ஆச்சரியமாக, வெளி அலுவல் புரியும் காலத்திலும் அந்த ப்ரேம ஸங்கமம் உள்ளநுபவமாக இருந்து கொண்டேயிருக்கும். என்னைக் கண்ட மாத்திரத்திலிருந்து உனக்கு அவ்வுணர்ச்சி எப்போதும் இருக்கத்தான் செய்கிறதென்றாலும் அது உறுதி பெறாதிருக்கிறது. உறுதி செய்துகொள்! அதன் பொருட்டே இப்போது நடந்த யாவும்" என்றான்.

"அப்பா, அவ்வாறு நீதான் ஆக்கிவிக்கவேண்டும்" என்று பரந்தாமன் காலில் விழுந்தான் பக்தாஞ்ஜநேயன்.

ஏராளமான ஆலயங்களில் கைகூப்பி நிற்கும் உருவனாக மாருதி இருக்கிறானல்லவா? நமக்கு அபய–வரதாதிகள் சாதிக்கும் தெய்வமாகத் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், நாம் பின்பற்ற வேண்டிய முன்மாதிரியாகவே இவ்வாறு அஞ்ஜலித்து நிற்கும் அஞ்ஜனானந்தனுக்கு 'பக்தாஞ்ஜநேயன்' என்றே பெயர்.

'பக்தாஞ்ஜநேயன்' முதலானோருக்குத் தத்துவம் அளிக்கும் ராமன் என்பதாக இப் பதப் பிரயோகம் செய்து ஆசார்யாளும் 'ஸ்ரீராம புஜங்க'த்தில் கூறுவார் : 'பக்தாஞ்ஜநேயாதி தத்வ ப்ரகாசை:'. பரம பக்தியின் பூர்ண சரணாகதி பாவம் எந்த விநாடியும் அவனுக்குப் பீறிட்டு வந்துவிடும்.

இத்தனை நேரம் முரண்டு பக்தி செய்தானெனினும், இப்போது அந்த பாவத்திலேயே தன்னை ஐயன்தான் உள் நிளைவில் அவனைப் பிரியாது எந்நாளும் இருத்தத வேண்டுமேயன்றி தன்னால் அது ஆகாது என சரணாகதி செய்து சரண கமலத்தில் விழுந்தான்.

"செய்தேன்!" என்று ஸத்திய சீலன் ஸ்ரீராமன் அக்கணமே அவ்வருளைப் பொழிந்து, அவனுடனேயே கணமும் நீங்காது நித்யவாஸம் செய்யும் பேரானந்த உள்ளுணர்வை அநுமனுக்கு அளித்துவிட்டான்.

@Page 39

அது இதயாநுபவமே! ஆயின் பொது மக்கட் சமூகம் வெளிப்படை விஷயங்களாலேயே ஏதொன்றையும் கிரகித்துக் கொள்கிறது. எனவே ஆஞ்ஜநேயனுக்கு சிந்தூரம் பூசுவதை ஓர் ஆராதனையம்சமாக ஸ்ரீ ராமபிரான் வகுத்துக் கொடுத்தார். அவ்வாறு செய்தாலே இந்த விருத்தாந்தம் அவர்களிடையே நிலவி அவர்களுக்குப் பக்தியின் அழகைப் புரிவிக்கும், அவர்களுக்கும் அத்திசையில் அடிவைக்க ஊக்கமூட்டும் என்பதால், இவற்றோடு அதிலே ததும்பும் அநுமனின் பக்திப் பிடிவாத முரட்டுக் குழந்தையின் குண அழகுக்காகவுந்தான்!

லோகாநுக்ரஹத்தின் பொருட்டே கணேசன் அசுரனின் குருதியை மேனியிற் கொண்ட கொடுமையிலும் மக்கள் அழகைக் கண்டு அவனுக்குச் சிந்தூரம் பூசுகிறார்களே! இதை விடுவார்களா ?

அவ்விரு மேனிகள்! ஆகா, எவ்வளவு பூசினாலும் அதற்கு இடம் தரும் பெருந் திருமேனிகள் அல்லவா? கணேசன் 'மஹாகாயன்' என்ற பெயர் பெற்றவன், கபீசனோ விச்வரூபமெடுப்பவன்.

இன்னொரு புறம் 'குண்டுக் கண்மணி' என்றே செல்லம் கொடுக்கத்தக்க அந்த மஹாகாயன் லேசிலும் லேசாக இருப்பதாகவும் மஹாபெரியவாள் காட்டியிருக்கிறார். எப்படி? துக்கிணியூண்டு மூஞ்சூறு அவனைச் சுமந்து செல்கிறதே, அவன் லேசிலும் லேசாக இல்லாவிடில் அதெப்படி இயலும்? அதே

போலத்தான் ஆஞ்ஜநேயனும். விச்வரூபனாகி அவன் அரக்கரைக் கொசுமாத்திரமாக அடித்துப் போட்ட 'மசகீ க்ருத ராக்ஷஸ'னாக ஒருபுறம் இருக்கிறான் ; இன்னொரு புறம் வழிமறித்து அவனை விழுங்க வாயைப் பிளந்து நிற்கும் ஸுரஸையின் வாயில் கொசுவினும் சிறிய அளவினனாகப் புகுந்து அவளது நாசித் துவாரமோ, செவித் துவாரமோ எதுவோ ஒன்றின் வழியாய் வெளிவந்து பயணத்தைத் தொடர்கிறான்.

பெரியது–சிறியது, கனம்–லேசு, ஸ்தூலம்–ஸூக்ஷ்மம் யாவும் தானேயான பரப்பிரம்ம தத்வமே இவ்விரு வருவாய் வந்திருக்கிறது என்பதே பொருள்.

சிந்தூரம் மருத்துவ சாஸ்திரத்தில் – குறிப்பாக சித்த வைத்தியத்தில் சிறப்பு மிக்க மருந்து.

உடற்பிணி மட்டுந்தானா ? உள்ளப் பிணி தீர்த்து சம்சாரக் கடலின் அக்கரையிலேயே சேர்ப்பிக்க உதவுவதாகப் 'பாரதா' என்றே கூறப்படும் பாதரஸத்துடன் கந்தகம் சேர்ந்த கலவைத் தாது அல்லவா அது ?

@Page 40

அவ்வைப் பாட்டியை துதிக்கையால் தூக்கியெடுத்து நொடியிலே நொடித்தான் மலையாகிய கயிலாய மோக்ஷத்தில் சேர்த்த 'பாரத'னுக்குச் சிந்தூரம் பூசுவது எத்தனை பொருத்தம் ?

மருந்து மலையையே தாங்கிய மாருதிக்கு, பிரானின் பாத ஸேவா ரஸத்தில் திளைக்கும் பரம பாகவதனுக்கு, கந்த வாஹன குமாரனுக்கு கந்தக–பாதரசச் சிந்தூரம் பூசுவதும்தான் எத்தனை பொருத்தம் ?

ஸீதையுடன் போட்டாபோட்டியில் உண்டான கோலம் அது என்பதால் அதில் 'மஹா பாவம்' என்றே கூறப்படும் ஆத்ம நிவேதனமான நாயகி பாவத்தின் செக்கச் சிவந்த ப்ரேம மாதுரியமும் பெருகுகிறது.

ஆம், தாஸனாகவும் புத்திரனாகவும் மட்டுமின்றி – கேட்க ஆச்சர்யமாகத்தானிருக்கும் – தாரமாகவும் மாருதி ஸ்ரீராமனிடம் உறவு கொண்டிருந்தான். பக்தி முற்றிப் பழுத்த அடியார் எவராயினும் அவருக்கு அந்த நாயிகா பாவம் தோன்றாமலிராது. உடல் தரித்து உலகில் வாழ்க்கையிலேயே பந்தமறுத்து மோக்ஷானந்தம் துய்க்கும் ஞான பக்த ஜீவன் முக்தருங்கூட, "மைப்புறு கண்ணியர் மாடுத்தியல்பின் வணங்குகின்றார்" என அப்படிப்பட்ட ஒருவரேயான

மாணிக்கவாசகர் கூறுவாரே! அநுமனும் ஐயனிடம் அந்த உறவு பூண்டவன்தான். இன்னும் ஸகல உறவுக்கும் காரணமான அப் பரமாத்மனிடம் என்னென்ன உறவெல்லாம் கொள்ளமுடியுமோ அத்தனையும் கொண்டிருந்தான்.

உறவு என்று இருவராக இருந்து கொள்ளும் தொடர்புக்கு மேலாக அத்வைத ஒருமையிலேயே அவனிடம் ஐக்கியமுற்றும் இருந்தான்.

'நலவித பக்தி' என்று பாகவதம் கூறும் ஒன்பது விதத்திலும் பக்தி புரிந்தவன் அநுமன், சிரவணம், கீர்த்தனம், ஸ்மரணம், பாத ஸேவனம், அர்ச்சனம், வந்தனம், தாஸ்யம், ஸக்யம், ஆத்ம நிவேதனம் என்று ஒன்பது. பக்தாஞ்ஜநேயன் ராமாயண பாராயணமும், ராமநாம பஜனையும் நடக்குமிடமெல்லாம் எழுந்தருளி சிரவணம் செய்பவன். அவனே ராமநாம கீர்த்தனமும் நர்த்தனத்துடன் செய்பவன். (நர்த்தன விநாயகனும் உண்டு. 'கணேச புஜங்க'த்தில் ஆசார்யாள் நடன கணபனையே நமக்குத் தரிசனம் செய்துவைக்கிறார். அது மட்டுமில்லை. அநுமன் வீணையில் வல்லவன், நாரதப் பிரம்மத்தையுமே வென்றவன் என்ற கியாதி

@Page 41

பெற்றவனெனில்[1] இத்துதியில் கணாதிபனையும் வீணாகானனாக தரிசிக்கிறோம்.) ராமனை எக்காலும் நினைந்து ஸ்மரணம் புரிவதில்தான் அவனை விஞ்சியவர் ஆர்? திருவடியைப் பிடித்து அன்பு புரியும் பாதஸேவனம் – சொல்லவே வேண்டாம் ; அவனுக்கே 'காபி ரைட்' அல்லவா? ஸ்ரீராமனுக்கான ஆலயங்கள் சிலவற்றில் 'மாருதி அர்ச்சனை' என்றே அவன் துளஸியாதி பத்திரங்களும் மலர்களும் தூவி ஐயனை வழிபடுவதாக ஒரு பூஜை நடப்பதாகக் கேட்கிறோமே, அது அர்ச்சனம் செய்யும் பக்தனாக அவனைக் காட்டுவதுதானே? ராம ப்ரபுவின் திருவடியில், அதைவிட ஸீதாப் பிராட்டியின் திருவடியில், விழுந்து விழுந்து வணங்கிய அவன் வந்தனம் எனும் பக்தி தனத்தையும் குறைவற அநுபவித்தவன்தான். மீளா அடிமையாக, ராம தாஸன் என்றாலே அவன்தான் எனப் பெயர் பெற்றவனாக இருந்த அவனை உலகம் முக்யமாகக் கருதுவதே தாஸ்ய பக்தனாகத்தானே? தாஸனாக வாய் பொத்தி நின்றவனே[2], விபீஷண சரணாகதி போன்ற சமயங்களில் ஐயன் அவனை ஆலோசனை கேட்டபோது அவனுக்கு நண்பனாக அவ்வுதவியை வாயார வழங்கி ஸக்ய பக்தனாகவும் விளங்கியுள்ளான். 'ஆத்ம நிவேதனம்'? கேள்விக் குறியும் போடவேண்டுமா? தன்னையே பரமன் ராமனுக்கு அர்ப்பித்து அவனே தானாக அநுமன் ஆனதால்தானே அவனை துளஸீதாஸர் 'ஞானினாம் அக்ரகண்யன்'[3] (ஞானியருள் முதலிடம் கொடுத்துப் போற்றத்தக்கவன்) என்றே ஏத்துவது?

1. 'அரும் புகழ் அநுமன் வாழி' என்ற கட்டுரையில் இதன் விரிவு பார்க்கலாம்.

2. விஜயநகர அரசின் ஆட்சிக் காலத்திற்கு முன்பெல்லாம் தமிழகத்தில் அவனை மெய்யாலுமே வாய் பொத்தி நிற்கும் கோலத்தில்தான் ஆரெழில் சிற்பங்களாக உருவாக்கி வந்திருக்கின்றனர். இந்நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் 'புனிதன் குடிகொண்ட புண்ணியத் தலங்கள்' என்ற கட்டுரையில் மேல் விவரங்கள்.

3. அதுலித–பல–தாமம் ஸ்வர்ண சைலாபதேஹம்
தநுஜவன–க்ருசானும் ஞானினாம் அக்ரகண்யம்
ஸகல–குண–நிதானம் வானராணாம் அசீதம்
ரகுபதி–வரதூதம் வரதஜதம் நமாமி.

(தன்னிகரற்ற பலத்தின் குடியிருப்பாகவும், பொன்மலையென ஒளிரும் உடலினனாகவும், அரக்கர் எனும் வனத்திற்கு (அதை எரிக்கும்) நெருப்பாகவும், ஞானயருள் முன்னிடம் தந்து போற்றத்தக்கவனாகவும், அனைத்து (நற்)குணங்களுக்கும் உறைவிடமாகவும், வானரர்களுக்கு அதிபதியாகவும், ரகுபதிக்கு சிறப்பு மிகு தூதனாகவும் உள்ள வாயுகுமாரனை வணங்குகிறேன்.) – துளஸீதாஸ ராமாயணம், ஸுந்தர காண்ட தியான ச்லோகம்.

@Page 42

வேடிக்கைதான்! முதலிடம் கொடுப்பது விநாயகனுக்கே! அநுமனுக்கு முடிவிடம்தான்! துளஸிதாஸர் அவ்வநுமனையே ஞான ஸ்வரூபியான விநாயகனாகக் கொண்டார் போலும்!

விநாயகனை நாம் பக்தனாகக் காணமுடியாது. விநாயகன் என்றாலே தனக்கு மேலாக ஒரு நாயகன் இல்லாதவன் என்றுதான் அர்த்தம். அவன் எப்படி ஒரு தெய்வத்தை வழிபடும் பக்தனாயிருக்கமுடியும்? அவன் விநாயக மூர்த்தியேயன்றி விநயமூர்த்தியல்ல. விநய தத்வமே மூர்த்திகரித்து வந்தவன் மாருதிதான். இருப்பினும் பக்த பாவ ருசியையும் பருக வேண்டுமென்று போலும், விநாயகனும் உலகை வலம் வருவதற்குப் பதிலாகத் தாய்–தந்தையரை விநயத்துடன் பக்தியாய் வலம் வந்திருக்கிறான்! அது ஏதோ ஒரு ஸந்தர்ப்பத்தில்தான்! பொதுவாக அவன் ஞான ஸ்வரூபமாகவேதான் கருதப்படுகிறான். 'என்னை அறிவித்(து) எனக்கு அருள் செய்து' என்பதாக அவனை அத்வைத ஞானம் அருளும் ஆசானாகவே அவ்வை அகவலும் காட்டுகிறது.

ஓங்காரமே வடிவாயமைந்த அவன் எப்படி ஞான ஸ்வரூபமாயில்லாதிருக்கமுடியும்?

கணபதி ஓம்காரன் எனில் மாருதி 'ராம்காரன்'! ராமநாமமே உருவானவனன்றோ?

ஆம், நமது இரு மூர்த்தியருமே பிரம்மஞான ஸ்வரூபங்கள்.

ஓமும் ராமும் ஒன்றேதான்! இரண்டும் ஒருப்போலத் தாரகம் என்றே கூறப்படுகின்றனவே! 'ஏனைய மந்திரங்களெல்லாவற்றுக்கும் முதலில் ஓங்காரம் சேர்ப்பதுபோல் ஸ்ரீராம மந்திரங்களுக்குச் சேர்க்கத் தேவையில்லை. ஏனெனில் அதுவே ஓங்காரத்துக்குச் சரிநிகர்ச் சமானமான தாரகமாயிற்றே!' எனக் கருதும் ஒரு பிராசீன சம்பிரதாயமும் உள்ளது. தாரகம் என்றால் இன்னலும் பொய்ம்மையுமான பவக் கடலிலிருந்து ஒரே பேரின்பமும் மெய்ம்மையுமான முக்தி நிலைக்குத் தாண்டுவிப்பது – அதாவது முடிந்த முடிவான, பரிபூர்ண ஸ்திதியான, பிரம்மஞானமாம் பிரம்மாநுபவத்தை நல்குவது! அம் மாபெரும் அருளின் இரு வடிவங்கள் – தாரக ரூபர்கள் – நமது முதல் ஸ்வாமியும் முடிவு ஸ்வாமியும் பார்த்தீர்களா, மாருதியின் மாமகிமை!

கணபதிராயன் வலப்புறம் சுழித்த தும்பிக்கையுடன் கூடிய தனது ஆனைத்தலையால் ஓம்காரத்தை வெளிப்படவே

@Page 43

காட்டுகிறான். 'இருத்தி முத்தி இனிதெனக்கருளி' என 'அகவல்' கூறுமாப் போல முக்திக்குக் கடந்துவிக்கும் தாரகத் தெய்வமாக அவன் இருப்பதாலேயே அப்படி.

மாருதிராயனோ தெய்வத்தின் அருளைக் கோரும் பக்தனாக இருப்பதெப்படி என்று நாம் அறிவதற்கு உதாரணம் படைக்கும் ஆதரிச பக்தனாகவே முக்கியமாக இருப்பவன். அவன் எப்படி ராம்காரத்தைத் தன் வடிவமைப்பாலேயே வெளிப்படக் காட்டுவான்? உடலால் வெளிக் காட்டாத ராம்காரம் அவனுக்கு உள்ளேயே உயிரில் கரைந்த ஒன்றாக இருந்தது.

ஆங்காரமழிக்கும் அந்த ராங்காரத்தை அவன் ரீங்காரமாக வெளியிட்டதாகவும் ஓர் அமிழ்த நிகழ்ச்சி உண்டு.

அநுமனுக்கு வெகுமதியாக எவரோ விலை மதிக்க வொண்ணாத ஒரு முத்துமாலை கொடுத்தார்.* சக்ரவர்த்தியான ஸ்ரீ ராமனுக்குக் கப்பம் கட்டும் மன்னருள் ஒருவரிடம் ஏதோ காரியமாக அச்சக்ரவர்த்தி அநுமனை அனுப்பிவைத்தபோது அம்மன்னர் ராஜஸதஸில் அவனுக்கு அப்பரிசு கொடுத்தார் என்று வேண்டுமாயின் வைத்துக் கொள்வோம். அதற்கேற்பக் கதைக்குச் சற்றே மாற்றம் செய்து கூறுவோம்.

மாலை ஈந்த மன்னர் அப்படியொரு கொடை வழங்கியதில் தனது வண்மையைத் தானே வியந்து கொண்டு பெருமிதத்துடன் இதற்கு ஈடு எதுவுமில்லை என்றும் கூறினார்.

அப்போது அநுமன் விநோதமாக ஒன்று செய்தான். அவனது சித்த ஸ்வாதீனம் குறித்தே அச் சபையோரை ஐயுறச் செய்த விநோதம்!

மாலையின் ஒவ்வொரு முத்தாக அவன் கடித்துப் பார்த்து 'தூ, தூ' என்று துப்பிக்கொண்டுபோனான்.

*என்ன காரணமோ, பட்டாபிஷேக சமயத்தில் சாக்ஷாத் தேவி ஸீதை ஸ்ரீராமபிரானின் பூர்ண அருளையும் கூட்டி அநுமனுக்கு வழங்கிய முத்து மாலை குறித்தே இக் கதை வழங்கி வருகிறது. அம்மாலையின் புனிதப் பெருமை, ஸீதா–ராம உயிர்ச்சாரமே அதில் பொதிந்துள்ள மகிமை அளவிட முடியாது. அப்படியிருக்க அதைக் குறித்ததாக இவ்வரலாறு வழங்கி அவ்வாறே பூஜ்யர்களான பெரியோரும் கூறுவது ஆச்சரிய வருத்தமாக இருக்கிறது. அப்பட்டாபிஷேக நிகழ்ச்சி பற்றிய மேல் விவரங்களுக்கு 'ஆர் பெறுவார் அச்சோவே!' என்ற கட்டுரை பார்க்கவும்.

@Page 44

அவனுடைய அறிவின் ஆரோக்கியம் குறித்து ஐயம் எழுப்பக்கூடிய காரியம்தானே ?

"நிறுத்து, நிறுத்து! ஏனிப்படி அருமையான வெகுமதியை அழித்து, அளித்தவரை அவமதிக்கிறாய் ?" என்று அவையோர் கூச்சலிட்டனர்.

"ஓ, அதுவா ? மன்னர்பிரான் இது ஈடில்லாதது என்றார். உண்மையில் ஈடில்லாத ஒன்று உண்டெனில் அது ஸ்ரீ ராமநாம ரஸம்தான். ஒருவேளை இம் முத்துக்களில் அந்த ரஸம் இருக்குமோ என்று அறிவதற்காகத்தான் சுவைத்துப்

பார்த்தேன்..... என்ன சொல்ல? மன்னர்பிரான் கோபிக்கக் கூடாது. ஐயன் நாமம் அமுதச் சுவை எனில் இம் முத்துக்களோ எட்டிக் காயாலும் எட்டவொண்ணாத கசப்பாகக் கசந்தன. அது தாங்காமல்தான் பொதுச் சபையில் துப்பி விட்டேன். மன்னர்பிரானும் மஹா ஜனங்களும் மன்னித்தருள வேணும்" என்றான் ஸ்ரீ ராம நாமத்தின் ரஸிக ராஜன்.

"நீ சொல்வது விசித்ரமாக இருக்கிறது! நாமமாவது, ரஸமாவது? அப்படியே இருந்தாலும் அது முத்து மாலை போன்ற ஒன்றில் எப்படி ஏறும்?" என்றார் மன்னர்.

பவனாத்மஜன் பவ்வியமாகப் பதிலுரைத்தான். "மன்னர் பிரான் தவறாக எண்ணக்கூடாது. ஒருவர் தற்பெருமையை அழித்து ராமையனிடமே பிரேமை செலுத்தி வந்தால் அன்பெண்ணத்துடன் அவர் கையாளும் பொருள்கள் யாவற்றிலும் அவனது நாம ரஸம் ஊறும்."

"ஓஹோ, அப்படியா?" என்று எகத்தாளம் தொனிக்க மன்னர் கேட்டார். "சக்ரவர்த்தியின் மெய்யடியாராயிருப்பவர் கையாளும் பொருள்களே அவரது நாமத்தின் ரஸத்தைப் பெற்றிருக்கும் என்றால் நீ அவரது மெய்யடியாரில் ஒருவனாயிருந்தால் உன் உடலிலும் அந்த ரஸம் இருக்கவேண்டுமே! ஆனால் நாங்கள் அரக்கரல்லவாதலால் உன்னைக் கடித்துச் சுவைத்துப் பார்ப்பதற்கில்லை! சக்ரவர்த்தியின் தூதனாக நீ வந்திருப்பதாலும் உனக்கு நாங்கள் எவ்விதத்திலும் ஊறு செய்வதற்கில்லை. நீதான் பேரறிவாளன் எனப் பெயரெடுத்திருக்கிறாயே, நிதரிசன நிரூபணத்திற்கு நீயே ஒரு வழி கண்டு சொல்லேன்!"

"மன்னா! நான் என்னை ஐயனின் மெய்யடியன் என்று சொல்லிக் கொள்ளத் தகுதி பெற்றவனல்ல. ஆயினும் அவனே தன் காரணமற்ற அருள் வண்மையால் எனக்கு சொற்பப்

பக்திப் பான்மையைக் கொடுத்து உள்ளூர எப்போதும் அவனது நாமத்தை ஜபிக்கச் செய்திருக்கிறான். அதன் வழியே என் உள்ளே, என் உருவ முழுதிலும் அதன் ஒவ்வோர் அணுவுக்குள்ளும் ராம ரஸ அமுதம் ஊறுமாறும் செய்திருக்கிறான்.

"நிதரிசன நிரூபணம் கேட்டீர்களே! என் உடலின்மீது வேண்டுமாயின் உங்கள் செவியை வைத்துப் பாருங்கள். ஏதேனும் தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்."

மன்னர் அவ்வாறே மாருதியின் சரீரத்தின் மேல் தம் செவியை வைத்தார்.

மறுகணம்! அவருக்குப் புல்லரித்தது! கண்கள் அருவிப் பெருக்காயின!

'என்ன அதிசயம்? மாருதியின் ஒவ்வொரு மயிர்க் காலும் உள்ளே ஓடும் ராமநாமத்தை அல்லவா செவிக்குள் அகவுகிறது! ரோமம் தோறும் ராம்காரத்தின் ரீங்காரம்! 'ராம ராம ராம ராம' என்று ரோமகூபம் தோறும் குமுறும் ஒலி எத்தனை மதுரமாக இருக்கிறது? ஆம், மெய்யாலுமே, செவியுள் நாமம் கேட்கும்போதே அதன் இனிப்புச் சுவை அடி நாவில் ஊறுகிறதே! அடி நாவிலா, அடி நெஞ்சிலேயேவா?

ரோம ரோமமும் ராம நாமமான அத் தாரக ரூபனின் தாள் பணிந்தார் மன்னர்.

சத்தியங்களில் பெரும் சத்தியமான, அறிவுகளில் பேரறிவான, ஆனந்தங்களில் பேரானந்தமான அதற்கு மேலாகவோ நிகராகவோ ஒன்றில்லை என்ற நிறைந்த நிறைவான தாரக மோக்ஷ அநுபவமாகவே கஜேந்திரனையும், கபீந்திரனையும் தாரக ப்ரஹ்ம வடிவங்களாகக் கண்டுவிட்டபின் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?

ஏன், ஒன்றிருக்கிறதே! தியாகம் என்ற மகா தத்துவம்தான்!

தனக்கென ஒரு தனி வாழ்வேயற்ற பரமத் தியாகி என்றால் அது பவனசுதன்தான். யௌவனப் பிராயத்தில் சுக்ரீவனுக்குத் தொண்டனாக, சகாவாக, அமைச்சனாக, ஆசானாகவே இருந்து அவன் வாழ்வே தன் வாழ்வு என ஆக்கிக் கொண்டவனவன். அவனுக்கென்று மனைவியுண்டா, மக்களுண்டா, உடைமை உண்டா, உறைவிடமுண்டா? அவற்றை எண்ணியேனும் பார்த்தானா? அவனது குருவான

@Page 46

சூரிய பகவான், 'என் மகன் சுக்ரீவனை நீ பார்த்துக் கொள்ள வேணும்' என்று நியமித்தான். குருவுக்கே ஸர்வ சரணாகதி என்ற சிஷ்ய லக்ஷணப்படி அதை நிறைவேற்றுவதே தனது நிறைவு எனக் கொண்டு அநுமன் அவ்வாறே வழுவற ஒழுகினான். 'என் வம்சத்திற்கே திலகனாக அவதார புருஷன் உங்களைத் தேடி வருவான். அப்போது என் மகன், நீ இருவரும் அவன் பணியே பிறவிப் பணி என்று ஆக்கிக் கொண்டுவிடுங்கள்' என்றும் ஆதவன் கூறியிருந்தான். அதன்படி, 'பிற்காலத்தில் பரிபூர்ணமாக ராமார்ப்பணமேயான தியாக வாழ்வாக அவன் வாழ்வு மலர்ந்து தியாக சிகரத்தில் வெற்றிப் பாவட்டா பறக்கவிட்டது!

ஆனைமுகன்? ஆனை முகத்திற்கு அணி செய்வது, ஆனையின் தன்மானத்திற்கும் கௌரவத்திற்கும் சின்னமாக இருப்பது அதன் தந்தமே! கவரி மான் உயிரை ஈந்தாலும் ஈயும் ; வாலை ஈயாது என்பதுபோல் ஆனை பிராணனைவிடப் பிரியமாய்ப் போற்றிக் காப்பது தந்தத்தையே! ஆனால் லோகோபகாரமாக, சர்வ ஜனங்களுக்கும் சகல தர்மங்களையும் தெரிவிக்கும் ஐந்தாம் வேதமாக வியாஸ பகவான் மாபாரதம் பாடி அந்த மாபெரும் இதிஹாஸத்தை கணபனே எழுத இயலுமென எண்ணியபோது, மாதேவனான அவன் எளிமையுடன் அவருக்கு எழுத்தனானபோதோ தன் தந்தத்தைச் சற்றும் தயங்காது முறித்து எழுதுகோலாக்கிக் கொண்டான்! எப்பேர்ப்பட்ட தியாகம்!

தந்தத்தைத் தந்ததைவிடவும் தன் தந்தை–தாயிடம் செல்ல மகன் என்ற அமுதச் சீராட்டலைத் தியாகம் செய்து தம்பியிடம் அதனைத் தந்ததைச் சொல்லுங்கள்! அன்புக் கடல்களான தன் அன்னை–தந்தையரின் வாத்ஸல்யம் இருவருக்கும் பங்கு போடப்படாமல் தம்பிக்கே முழுமையாய்க் கிடைக்கட்டுமென, அவர்களிருவருக்கும் இடையில் சதாவும் இருக்கும் அம்ருதானந்த பதவியை ஸ்கந்தனுக்கே அளித்து, தான் ஒதுங்கிக் கொண்டு ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தி உருவாவதற்கு வழிவகுத்த தியாகாநந்த மூர்த்தி அன்றோ அவன்?

ஒன்றே இரண்டான அம் மூர்த்தியருக்கு மங்கள ஆரத்தி எடுக்க வேண்டியதுதானே?

மங்களம்! அதன் வடிவே இருவரும்! சிவம் என்றால் மங்களம் ; சக்தி ஸர்வ மங்களை. அத் தம்பதியிலிருந்து
@Page 47

மலர்ந்தவர்கள் மங்கள ஸ்வரூபமாயின்றி எப்படி இருப்பர்? அவர்களது பிம்பங்களைக் காண்கையிலேயே எத்தகைய மங்கள உணர்வு பொங்குகிறது?

அவ்விரு திருமேனிகளில் குறிப்பாக மங்கள ஸ்தானம் கணேசனுக்குத் துந்திலம் எனும் தொந்தி, நிறைந்த நிறைவாக இருப்பது அது என்று பார்த்தாலே தெரிகிறது. கோளவடிவான அதில் சகலப் பிரபஞ்சங்களும் அடக்கம்.

கணேசனுக்குத் துந்திலம் எனில் கபீசனுக்கு லாங்குலம் எனும் வால். சகல சக்திகளும் அதிலேயே அடக்கம். அதனால்தான் அவனுக்கு மங்கள சந்தன–குங்குமப் பொட்டுக்கள் வைத்துக்கொண்டு போகும்போது வாலிலேயே தொடங்குகிறோம்.

'மங்களாரம்பன்' என்றே விக்நேச்வரனுக்கு ஒரு திருநாமம். ஆரம்பத்தில் வரும் மங்கள ஹேரம்பன் அல்லவா ? ஸர்வ மங்களை தனது திருமேனி மஞ்சட் பொடியை வழித்தே உருவானவன் அவன். மஞ்சள்தானே மங்களச் சின்னங்களில் முதன்மை வகிப்பது ? 'மங்கள' என்பதே 'மஞ்சள்' ஆயிற்று என மொழியியலாரும் கூறிகிறார்கள்.

ஆரம்பத்திலே வருபவன் மங்களனாயிருக்கிறானெனில் அந்தியத்தில் வருபவனும் அப்படியே! பாராயணத்தில் ஆரம்பத்தில் கூறும் குரு–கடவுள் வணக்கத் துதிகளை மங்கள ச்லோகம் என்கிறோம். மாருதிக்கே ஏற்பட்ட மராத்தி நாட்டில் தோன்றிய ஹரிகதையிலோ ஆரம்பத்திலேயே மங்கள ச்லோகமாக 'பல பீமா ? பல பீமா!' என்று அந்திய ஸ்வாமியான ஆஞ்ஜநேயன்தான் பாடப் பெறுகிறான்.

நமனு கர்நாடக இசை விநிகைகளில் இறுதியாக ஸ்ரீராமனுடைய நாம–ரூபங்களுக்கு மங்களம் சொல்லும் தியாகையரின் 'நீ நாம ரூப' இடம் பெறுகிறது. அதிலுள்ள பல அடிகளில் அவனது அடியைப் பவனசுதன் தாங்குவதைக் கூறும் அடியையும், தியாகராஜ முத்திரை வரும் கடையடியையுமே பாடகர்கள் பாடுகிறார்கள். அவ்வநுமனையும் கடைசியில் தியாகராஜனாகத்தானே கண்டோம்!

நாம் ஏதோ ஒன்று செய்யத் தொடங்கி நேர்மாறாக முடிந்தால் 'பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காக முடிந்தது' என்கிறோம். இப்படி அவலக்ஷணமாக ஆவதற்கு நேர்மாறாக எடுத்த காரியம் பரம லக்ஷணமாக முன்னேறி நிறைவேறும்

@Page 48

போதும் ஆரம்பத்தில் பிள்ளையாரின் பாதம் பிடித்துத் தொடங்கியது அந்தியத்தில் குரக்கரின அவதார ரத்தினத்தின் பாதத்தைப் பிடிப்பதிலேயே முடிகிறது. காரிய நிறைவேற்றத்திற்கு அவ்விருவருமே காரணம் என்பதால் மாருதியைப் பிடித்ததோடு ஹாரதி என்று முடித்துவிடுகிறோம். மாருதி நினைவே மேலோங்கி நிற்க அந்தியத்தில் எடுக்கும் ஆரத்தியை மங்கள ஹாரதி என்றே சொல்கிறோம்.

ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியான மைதிலி அமங்களம் மூடி அசோக வனத்தில் கிடந்தபோது அவளுக்கு மங்களமூட்டிய மாருதியையும் மங்களன் என்று சொல்வதுண்டு. அவன் அவ்வாறு அன்னைக்கு மங்களம் தழைப்பித்தது பரம மங்களமான ராமநாம அங்கிதமான அங்குளியத்தை அவளுக்கு அளித்துத்தான். அந்நிகழ்ச்சி நடந்தது ஒரு செவ்வாய்க் கிழமையிலென்றும், நிகழ்ச்சி காரணமாகவே அது மங்கள வாரம் என்று பெயர் பெற்றதென்றும் சொல்வதுண்டு. மாருதிக்கு விசேஷ நாள் மங்கள வாரமே என்ற கருத்தும் இருக்கிறது.

மங்கள வாரத்தில் நிகழும் சதுர்த்தி – குறிப்பாக தேய் பிறையில் வரும் ஸங்கடஹர சதுர்த்தி – கணபதிக்கு அதிவிசேஷ நாள்.

அந்தியத்தையும் ஆதியையும் இணைத்து அந்தாதியாக்கி ஒன்று, ஆரம்பத்தில் சொன்ன ஒன்றுக்கே திரும்புகிறோம் : ஸங்கட ஹரணம் – இன்னல்களை, இடையூறுகளை நீக்குவது – என்பதற்காகவே நாம் இவ்விரு மூர்த்தியரையும் வழிபடுகிறோம். மிக மிகக் குறுகலான வழியில் சிக்கிக்கொண்டு முன்னேறவும் முடியாமல் பின்னேறவும் முடியாமல் தவிப்பதற்குத்தான் 'ஸங்கடம்' எனப் பெயர். இடையூறு – இடை ஊறு – என்பது அதுதான். 'அந்தராயம்' என்றும் அதைச் சொல்வார்கள். ஆரம்பத்தில் வரும் கணபதிராயன் அதைத் துண்டு துண்டாக வீழ்த்துவதாக ஆசார்யாள் துதிக்கிறார் : 'அந்தராய க்ருந்தனம்'*.

அந்தத்தில் வரும் ஹநுமந்தராயனையும் அந்தராய க்ருந்தனனாகவே அடியார்கள் பிரத்யக்ஷத்தில் கண்டு கொடுத்து, நமக்கு எத்தகைய அசாத்தியமான முயற்சியையும் விக்னமின்றி சாதித்துக் கொடுக்கவே அவனை விசேஷமாகப்

* 'கணேச பஞ்சரத்னம்'

@Page 49

பிரார்த்திக்கிறோம். "ஸ்வாமின்! ஸ்ரீ ராம தூத!* நீ அசாத்தியங்களை அநாயாஸமாகச் சாதித்திருக்கிறாயே! உன்னால் பிறர் பொருட்டுச் சாதித்துத்தர இயலாத ஒன்றும் உண்டா ? நீயே சொல்! அருட்கடலே! ப்ரபுவே! என் காரியத்தையும் சாதித்துத் தருவாய்!" என வேண்டுகிறோம்.

"அஸாத்ய ஸாதக ஸ்வாமின்! அஸாத்யம் தவ கிம் வத |
ராமதூத! க்ருபா ஸிந்தோ! மத் கார்யம் ஸாதய, ப்ரபோ!" ||

வெளியிலிருந்து வரும் தீமையை அவர்கள் விலக்கிக் காப்பது இருக்கட்டும். நம்மிடமிருந்தே – நம் அஹந்தையிலிருந்தே – நம்மைக் காப்பதுதான் ஆன்மாவைக் காத்துக் கொடுப்பதாகும். அவ்வஹந்தா நாசமருளி நாம் விநய சம்பத்தினைப் பெற விநாயகனும் கபிநாயகனும் அருள் புரிய அன்புடன் வேண்டுகிறோம்.

ப்ரேம ஸிந்தூரம் பூசிய க்ருபா ஸிந்துக்களான மங்கள கணபதியும் மங்கள மாருதியும் நம்மை நல்லனவே நினைக்கச் செய்து, நற்காரியத்திலேயே புகுத்தி, அக் காரியத்தை மங்களமாக நிறைவேற்றித் தர இறைஞ்சுகிறோம்.

நம்முடைய பக்திப் பிரேமையின் ரத்தச் சிவப்பையே ஆரத்தியாக்கி ஆரா ரக்தியுடன் அவர்கள் முன் சுழற்றுகிறோம்! **ஓம்! ராம்!**

* ராமபிரானுக்காக மாருதி சாதித்த அசாத்தியச் செயல்களில் முதலாவது அவன் வெற்றிகரமாகப் பிராட்டிக்குத் தூது மொழிந்து வந்ததேயாதலின் 'ராமதூதன்' என்ற பெயர் தனிச் சிறப்புப் பெற்றிருக்கிறது.

@Page 50

2

குருமுகமாக மாருதி முகமும் அகமும்

ஆரம்ப ஸ்வாமியுடன் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியைத் தரிசித்தோம். ஆசாரியப் பெருமான் காட்டிக் கொடுக்க அவனைக் காண்பதுதானே மரபு? சகல சமய சம்பிரதாயங்களையும் உள்ளடக்கிய அத்வைத மஹாசார்யரான ஸ்ரீ ஆதி சங்கர பகவத்பாதாள் ஐக்கியத்தையே முக்கியமாக நாட்டியவர். கணேச—கபீசர்களின் ஐக்கியத்தைத்தான் நாம் முன் கட்டுரையில் முக்கியமாகப் பார்த்தோமாதலால் அது அவ் ஆசாரியப் பெருமானே ஸூக்ஷ்மமாக நின்று செய்வித்த தரிசனந்தான். ஸ்தூலமாகவே அவர் இனிக்க இனிக்கச் செய்து வைக்கும் அநும தரிசனப் பேற்றை அவரது இதயம் கனிந்து பெருக்கிய கனி ரஸக் கவிதைத் துதிகள் வழியே இங்கு பெறுவோம்.

'ஹநுமத் பஞ்சரத்னம்' என்று ஐந்து நன்மணிகளான சுலோகங்களைக் கொண்டு ஸத்குருநாதன் ஹநுமந்தராயனை துதித்திருக்கிறார். முதலில் அதன் மூலம் தரிசிப்போம். அப்புறம் ஸ்ரீ ராமச்சந்திர பிரபு குறித்த அவரது 'புஜாங்க ப்ரயாத ஸ்தோத்திர'த்தில் அநுமன் விஷயமாக வரும் சுலோகங்களின் மூலம் அதற்கு முலாமிட்டுக் கொள்வோம்.

ஆஹா, குருமுகமாகக் காணும் அம் மாருதி முகம்! அம்முகத்தழகுக்கு உள்ளூற்றாக உள்ள அவனது அகத்தழகு!

பொதுவாகச் சொல்வது, குரூபத்தையே "குரங்காட்டமா!" (குரங்குபோல) என்று, கோணல் புத்தியையே குரங்குப் புத்தி என்று!

நம் குரக்கனோ அழகென்றால் அழகு! இனம் தெரியத அப்படியொரு வசீகரம் அவன் தோற்றத்தில்!

காரணம்? அவன் அகத்தழகாக்கும் புறத்தில் பேசுகிறது! துளிக்கூடக் கோணல் மாணல் இல்லாத நேரிய, சீரிய புத்தியை, சபலம் என்பதன் அணு மாத்திரத்திற்கும் இடம்

@Page 51

தராத புத்தியைப் படைத்த அகம் அது! தனது இனத்தின் இயற்கையை அடியோடு வென்ற அத்புத அகம் அது!

சுய இச்சை என்பதைச் சுயமாக அறுத்துவிட்டுத் தொடக்கத்தில் ஸுக்ரீவனுக்கும் பிற்பாடு அதனினும் அந்தரங்க சரணாகதனாக ஸ்ரீ ராமசந்திரமூர்த்திக்கும் பணி புரிந்து, அவர்கள் வாழ்வே தன் வாழ்வாக வாழ்ந்தவனல்லவா அவன்? தனி வாழ்வே இல்லாததால் தனிப் பெரும் வாழ்வு கண்டவன் அவன்! சுயேச்சை, சொந்த விருப்பம் என்பதன் மீது தனக்கென அவன் ஏதாகிலும் செய்து கொண்டதுண்டா? அவனுக்கு மணமுண்டா, மனைவியுண்டா, மனையுண்டா, மகவு உண்டா? அவற்றில் கிஞ்சித்தேனும் அவன் அகம் சென்றதுண்டா? இச்சைக்கு வேல் பிடிக்கவே இடம் தராத விராக சிகரமாக அல்லவா இருந்திருக்கிறான்? முதல் ஆசிரமமாகிய பிரம்மச்சரியம் என்பதையே நான்கு ஆசிரமமாகவும், நான்கையும் கடந்த அத்யாச்ரமமாகவும் ஆக்கிக் கொண்டு புறத்திலே ஆடி, ஓடி, அடித்து, உதைத்துப் போரும் புரிந்தாலும் அகத்திலே துரீயாச்ரமத் துறவியின் வைராக்யத்துடன் இருந்தவனவன். அவ்வகத்தின் அழகைத் தான் ஸந்நியாஸ திலகமான ஆசார்யாள் 'வீதாகில விஷயேச்சம்' என்று எடுத்த எடுப்பில் தொடுத்த சொல்த் தொடரால் ஸ்தோத்திரிக்கிறார்.

விசேஷம் என்னவெனில், ஆசையை அறுத்ததால் அவனது அகம் பாலையாகி விடவில்லை! அவன் வைராக்கியத்தைக் காட்டும் முகத்தனாக, அகத்தனாக, அணுக அஞ்சும் தீவிர விறைப்புடன் தோற்றமளிக்கவில்லையே! பாலை யாகாமல் பசும் பொழிலாகவே காண்பவன் அல்லவா? சுயமையம் கொண்ட ஆசைதான் அழிந்ததே தவிர சுயம்–பரம் அறியா இறைவனின் உருவான அன்பு எனும் அமுதநீர் அதன் முழுமையான தூய்மையுடன் அவன் அகத்தில் சுரந்து கொண்டேயிருக்கிறது. நீர்ப்படுகையின்மீது பசும்புல்லிலிருந்து பருமரம் வரையில் பச்சென்று வளர்ந்து அவற்றுள் உயிர்ச் சாரமாக அந்த நீர் ஓடுகிறதெனில் இவனிடமோ புறத்திலும் முகத்தில் அந்நீர் உள்ளே பதுக்கி வைக்கமாட்டாமல் பிதிர்ந்தும் வழிகிறது ; ஆனந்த பாஷ்ப தாரையாகக் கொட்டுகிறது. அது அவனது மலை போன்ற மேனியில் சொரிய, அதில் புல்லிலிருந்து விருக்ஷம்வரை சிலிர்த்து வளர்வதேபோல் மயிர்க் கால்கள் அனைத்தும்

@Page 52

சிலிர்த்து ரோமாஞ்சமுற்றுக் காண்கிறான்! ராமாஞ்சமுந்தான்! அக்காட்சியையே ஜகத்குரு 'ஜாத ஆனந்தாச்ரு புலகம்' என்கிறார்.

அது வெற்றுப் புலன் கிளர்ச்சியிலுண்டாகும் மயிர்க்குச்சு அல்ல என்று புரியவைப்பதற்கே 'அத்யச்சம்' என்று அதன் பரம சுத்தத் தன்மையை ஆசாரியாள் கூறுகிறார். 'அச்சம்' என்றால் தெள்ளத் தெளிந்தது. தூய்மையானது. அதற்கு 'அதி' சேர்த்து அநுமனின் அதிசயத் தூய்மையை 'அத்யச்சம்' என்கிறார்.

நிறமற்ற நீரில் நிறத்தழகின் நிறைவான செந்தாமரை மலர்வதுபோல் அத் தூய அகத்தின் சாற்றில் மலர்ந்த செங்கமல முகத்தனமாக மாருதியைக் கண்டு நமக்கும் காண்பிக்கிறார்.

அவனது திருமுகத்து அழகை அருணோதயம் போன்ற செம்முக கமலம் ('தருணாருண முக கமலம்') என்று ஆசார்யாள் கூறுவார். "ஜயதி கருணா காசித் அருணா" – 'அருணோதயச் செம்மையான ஒரு கருணை வெற்றி கொண்டு விளங்குகிறது!' – என்று ஸௌந்தர்யலஹரியில் கூறியவர் அவர். சுத்த நிர்குண வெண் படிகமான சிவம் அருள் பெருக்கவென்றே சிவந்த லலிதையானதை அப்படிக் கூறினார். 'சக்தி', 'சக்தி' எனப்படுபவளின் அந்தப் பெரும் சக்தி அவளுடைய கருணையன்பில்தான் இருக்கிறது! 'அருளது சக்தியாகும் அரன் தனக்கு' என்று சைவ சித்தாந்தம் எத்தனை நறுக்குத் தெரித்த ஸூத்ரவாசகமாகச் சொல்லிவிட்டது!

அப்படியேதான் மஹா சக்தனாக அதி வீரம் பெருக்கும் மாருதியும் ராமன் எனும் தர்ம ஸ்வரூபனின் பிரதானக் கருவியாக உலகில் அறத்தை நாட்டும் அருட்பாங்கிலேயே அக ஈரத்தையும் கலந்துவிடுகிறான் என்பதையே அவனது அருண முகம் காட்டுகிறது! அக் கமல முகத்தின் தேனான அருட்சாறு அவனது கடைக்கண் நோக்கில் பூரித்துத் ததும்புவரை ஆசார்யாளும் பூரித்து, 'கருணா ரஸ பூர பூரிதாபாங்கம்' என்கிறார்.

இந்தத் தண்ணளி அவனுக்குப் பொங்கி வருகையில் வஜ்ரமாக உரம் பாய்ந்த அவனது தேகமும் 'ஸௌகுமார்யம்' எனும் மென்மை பெற்று விடுகிறது! 'அறத்தைத் தான்

@Page 53

நாட்டுகிறோம்' என்ற கர்த்தாவின் 'தானும்' இல்லாமல், பிரானின் பணி என்ற

ஒன்றாகவே அதை உணர்ந்து, அடங்கி ஒடுங்கி பக்தியன்புடன் அவன் செய்வதால், மஹா பராசக்தி 'லலிதை' எனுமாறு மென்மையின் எல்லையான மேனி எழில் பெறுவதுபோலவே வஜ்ராங்க வீரனும் மிருது சரீரி ஆகிறான். 'அஹம்' அடிபட்டுப் போன அகத்தின் அழகு செய்யும் ரஸவாதம்! சோழர்காலப் படிமங்களில் பிரானுக்குப் பக்கலில் வாய் பொத்தி நிற்கும் வாயு குமாரனைப் பாருங்கள்! என்ன அடக்க ஒடுக்க நெளிவு சுளிவு அம்மேனியில்! லலிதனாகவே இருப்பான்! மென்மை கொழிக்கும் அவ்வெழில் மேன்மையைத்தான் ஆசார்யாள் கண்டு உணர்ந்து ரஸித்து 'மஞ்ஜுள மஹிமானம்' என்று கூறுகிறார்!

அநுமனது அகம்–முகம் இரண்டையும் ஆழ்ந்து அநுபவித்திருக்கிறார் ஆசார்யாள்! பாம்பின்கால் பாம்பறியும்! அமுத அநுமனை அமுத ஆசார்யாளே அறிவார்! இருவரும் ஒரே 'make' ஆயிற்றே! 'Make' என்பதே அருகில் வரமுடியாத ஏக பூரண 'இருப்பு' நிலையாக உள்ளே இருந்துகொண்டே காரிய உலகில் சாதனைக்கு மேல் சாதனையாக சாதித்த அதிசயர்கள் அல்லவா அவ்விருவரும் ?

அறிவாற்றல், செயலாற்றல், அருளாற்றல் மூன்றிலும் கொடிமுடி கண்ட இருவர் ஆஞ்ஜநேயனும், ஆசார்யாளும்! அப்படியிருந்தும் ஆற்றலை அடியோடு அடக்கி விநய மயமாக இருந்தார்களே, அந்த ஒற்றுமைதான் எல்லாவற்றினும் அற்புதம்! அநுமன் பரமனின் பாதசேவையிலேயே அடிமையாயிருந்தான்! ஆசார்யாளோ 'பகவத்பாதர்' என அப்பாதத்திலேயே அடங்கி ஐக்கியமாயிருந்தார்!

உள்ளே மஹத்தான பரப் பிரம்மத்தில் அதுவாகவே ஐக்கியம்! வெளியே திருவடியில் அடிமையாக ஐக்கியம்!

'ஏக'மாக ஆவதே 'ஐக்கியம்'. அந்த 'ஏக'த்தையே 'அத்வைதம்', அதாவது 'இருவேறு வஸ்து இல்லை' என்பது. அத்வைத ஸ்வரூப ஏகமாகவே அநுமனை ஆசார்யாள் மூன்றாம் ச்லோகத்தில் கூறுகிறார். அந்த ஏகத்தைத் தாம் ஆதாரமாகப் பற்றியிருப்பதாய் பகர்கிறார்: 'ஏகம் அவலம்பே'.

இனி, துதிகளுக்குப் போகலாம்.

@Page 54

ஹநுமத் பஞ்ச ரத்னம்

வீதாகி2ல விஷயேச்ச2ம்
ஜாதாநந்த3ாச்ரு – புலகம் அத்யச்ச2ம் |

ஸீதாபதி தூ3தாத்3யம்
வாதாத்மஜம் – அத்3ய பா4வயே ஹ்ருத3யம் ||1||

விஷய (ஐம்புலன்களின் இன்பத்திற்கு விஷயமான) இச்சைகள் அனைத்தையும் அழித்தவரும், ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகி மயிர்க்குச்சுற்றவரும், பரம சுத்தமானவரும், ஜானகி மணாளனின் தலைசிறந்த தூதரும், இதயத்துக்கு இனியவருமான வாயுகுமாரரை இப்பொழுது (எப்பொழுதும்) தியானிக்கிறேன்.

அகத் தூய்மையில் வேர்கொண்டு புறத்திலே ரத்தக் களரியாக யுத்தம் புரிவது உள்படச் சதாவும் அநுமன் செயலாற்றினான். செயற்கரிதாக அவன் செய்த பலவற்றுள் ஐயனின் தூதனாக அன்னையைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, உயிரைவிட இருந்த அவளுக்குத் தூது மொழி சொல்லி உயிரூட்டித் திரும்பி வந்து, சாம்பிக் கிடந்த ஐயனுக்கும் தளிர்ப்பூட்டியதையே முக்கியமானதாகப் பெரியோர் கூறுவர்.

ஆத்யாத்மிகமாகவும் அதற்குத் தத்வப் பொருள் கூறி முக்கியத்துவத்தை ஸ்திரப்படுத்துவார்கள். இறைவன் தனது தூதர்களாகவே குரவர்களை அனுப்புகிறான். அவர்கள் சம்ஸாரத்தில் சிறைப்பட்டுள்ள ஜீவனுக்கு இறைவனின் அபய வாக்கை உபதேசித்து, சிறை நீக்கத்திற்கு வழி செய்கின்றனர். தூதனுப்பிய இறைவனையும் ஜீவனின் சார்பில் ரக்ஷிப்பருளுவதற்குத் தூண்டி உற்சாகப்படுத்துகின்றனர்! லோக ஜனனியே தாயன்பின் எளிமையில் லோக மக்களுக்குப் பிரதிநிதியாகி அசோகவனத்தில் சிறைப்பட்டாள். இறைவனான ராமபிரான் அனுப்பி வைத்த ஆசாரிய தூதனாக அநுமன் அவளிடம் சென்று – சீடனைத் தேடிச் செல்லும் அருட்குருவாகச் சென்று – அபய உபதேசம் அளித்தான். இப்படித் தத்வார்த்தம் கூறி, அதுவே ஸுந்தர காண்டத்தின் ஏற்றத்திற்குக் காரணம் என்பர். ஆதிசங்கரராம் ஆசாரிய தூதர் 'ஸீதாபதி தூதாத்யம்' என்று அநுமனின் தூதுப் பணியை அடிக்கோடிட்டுச் சொல்கிறார். காற்றெனக் கடல்மீது கடுகிச் சென்று தூது மொழிந்தவனை காற்றின் குமாரனான 'வாதாத்மஜ'னாகச் சொல்கிறார். 'ஹ்ருத்யம்' என்று தம் இதயத்தோடு ஒட்டி

@Page 55

இருக்கும் இனியவனாக அவனை அவர் கூறுவது எத்தனை அழகு!

தருணாருண முக2–கமலம்
கருணாரஸ–பூர– பூரிதாபாங்க3ம் |
ஸஞ்ஜீவநம் ஆசாஸே
மஞ்ஜுல – மஹிமாநம் அஞ்ஜநா–பாக்யம் ||2||

உதய சூரியனை நிகர்த்த சிவந்த தாமரை முகத்தரும், அருட்சாற்றின் நிறைவால் பூரித்த கடைக்கண் உடையவரும், (ராம–லக்ஷ்மணர் உள்ளிட்ட வானரப்படையை ஸஞ்ஜீவி மலையால்) சிறப்புற உயிர்ப்பித்தவரும், லலித அழகினால் ('ஸுந்தரன்' என்றே) பெருமை பெற்றவரும், (தமது தாயான) அஞ்ஜனையின் நற்பேறே ஒருருவானவருமான (அநுமாரை) வாழ்த்துகிறேன்.

சம்ப3ர – வைரி – சராதிக3ம்
அம்பு3ஜ–த3ல–விபுல–லோசநோத3ாரம்|
கம்பு3–க3லம் அநில–தி3ஷ்டம்
பி3ம்ப3 ஜ்வலிதோஷ்டம் ஏகம் அவலம்பே3 ||3||

சம்பராசுரனுடைய சத்துருவின் (அதாவது, காமனின்) கணை வீச்சுக்கு அப்பாற்பட்டவரும், தாமரை இதழென விரிந்து பரந்த நயனம் படைத்தவரும், சங்கம் போன்ற கழுத்துடையவரும், கோவைக்கனியென ஒளிவீசும் அதரத்தினரும், (தந்தையான) வாயுவுடைய நற்பேற்றின் உருவும் ஆனவரை, உண்மையில் ஏக வஸ்துவான மெய்பொருளேயானவரைக் கொழுகொம்பாகப் பற்றிக்கொள்கிறேன்.

முன் சுலோகத்தின் தாயின் 'பாக்கிய'மாகப் பிறந்த சேயாகக் கூறினார். இங்கு தந்தையின் 'திஷ்ட'த்தைக் கூறுகிறார். 'திஷ்டம்' என்றால் விதி ; இங்கே 'நல்வினைப் பயன்' என்று பொருளாகும்.

தூ3ரீக்ருத – ஸீதார்த்தி :
ப்ரகட – க்ருத – ராம – வைப4வ –ஸ்பூ2ர்த்தி: |
தா3ரித–தசமுக–கீர்த்தி :
புரதோ மம ப4ாது ஹநுமதோ மூர்த்தி : ||4||

@Page 56

ஸீதையின் துயரத்தைத் தொலைதூரம் துரத்தியவரும், ஸ்ரீராமனின் மஹிமையைப் பிரகடனம் செய்வதன் விழுமிய எழுச்சியாயிருப்பவரும், ராவணனின் புகழைப் பிளந்த வருமான ஹநுமாரின் திருவுருவம் என் முன் பிரகாசிக்கட்டும்!

ராமேச்வரக் கடற்கரையில் அக்னி தீர்த்தத்திற்கெதிரில் நமது காஞ்சி மஹா பெரியவாள் ஆதி சங்கரருக்கு மகத்தான மணி மண்டபம் எழுப்பியிருக்கிறார். அதன் நுழைவாயிலிலேயே ஓர் ஆஞ்ஜநேய மூர்த்தி, "கடைசியில் வரவேண்டிய ஸ்வாமி முன்னாடி வந்து விட்டாரே என்று கேட்கிறீர்களா ? அவர் வரவில்லை. ரொம்பக் காலமாக இங்கேயே இருப்பவர்தான் அவர். ஆசார்யாள்தான் இப்போது அவரிடம் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்! ஆசார்யாளின் மூர்த்திக்கு முன்னாடி அவருடைய மூர்த்தி இருப்பதிலும் ரொம்பவும் பொருத்தம் இருக்கிறது. என்னவென்றால் ஆசார்யாள்

ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியை பற்றிப் பண்ணியிருக்கும் 'பஞ்சரத்ன'த்தில் 'புரதோ மம பாது ஹநுமதோ மூர்த்தி :' – 'எனக்கு முன்னாடி ஹநுமத் மூர்த்தி பிரகாசிக்கட்டும்! என்றே சொல்லியிருக்கிறார். அவர் கேட்டுக்கொண்டபடியே ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி இங்கு அப்படி இருக்கிறார்!" என்று ஸ்ரீ பெரியவாள் ஆனந்தம் அலைமோதக் கூறினார்.

வாநர – நிகராத்4யக்ஷம்
தா3நவ–குல–குமுத3–ரவி–கர–ஸத்3ருக்ஷம்|
தீ3ந–ஜநாவந–தீ3க்ஷம்
பவந – தப: பாக – புஞ்ஜம் – அத்3ராக்ஷம்||5||

வானரக் கூட்டத்தை வழிநடத்தும் தலைவரும், அசுரர் (போன்ற அரக்கரின்) குலமாகிய குமுதத்திற்குச் சூரிய கிரணம் போன்றவரும் (சூரிய வெளிச்சத்தில் குமுதல் மலர்ச்சி இழந்து கூம்பிவிடும் ; அது போல் அரக்கரை வீறு இழந்து சாயச் செய்பவர் அநுமப்பிரான்), எளியோரைக் காப்பதை நோன்பாகப் பூண்டவரும், வாயுவின் தவப் பக்குவத்தின் குவியலாக உள்ளவருமானவரை (நேரில்) கண்டேன்.

முன் சுலோகத்தில் அநுமனை அவனது தந்தையின் நல்வினைப் பேறாகச் சொன்னார். இங்கே அதைப் பெருக்க விளக்குகிறார். பவனனான அத் தந்தை செய்த தவம் பக்குவமாகிப் பழுத்துக் குவியலான பாவன ஸ்வரூபமே மைந்தன் அநுமந்தன் என்கிறார்.

@Page 57

வேத காலத்தில் அதி முக்கியமான தெய்வங்களில் ஒருவனாயிருந்தவன் வாயு. பின்னாளிலோ அஷ்ட திக் பாலகர்களில் ஒருவன் என்ற அளவுக்கு ஏதோ சிறிதே வழிபாடு பெறுபவனாக ஆகிவிட்டான். ஸ்ரீ மத்வாசாரியார் மட்டுமே 'முக்கியப் பிராணன்' என்பதாக அவனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். அவனது மக்களான அநுமனும் பீமனுமே ராமாயண – மஹாபாரதங்களில் முக்கியமான பாத்திரர்களாகி அரிய செயல் பல செய்து மக்கள் நினைவில் நின்றனர், நிற்கின்றனர். அவர்களிலும் பீமன் பலவான் என்பதோடு நின்றுவிட்டதால் அவனை வழிபடுவார் இல்லை. அநுமான்தான் பலவான்களில் மஹாபலவான் என்பதோடு குணவான் என்றாலும் அப்பேர்ப்பட்ட குணவான். அனந்த கலியாண குணங்களும் நிரம்பியவன். பலவானாகவும் குணவானாகவும் இருப்பதோடு பகவானாகவே அருள் புரியும் ஏற்றம் பெற்றவன். அதனால் இப் பரந்த பாரதம் முழுதிலும் எண்ணற்ற கோயில்களில் குடிகொண்டு, காலம் காலமாகக் கோடாநு கோடியரின் இதயத்திலும் குடிகொண்டு வழிபாடு பெற்று வருபவன். அவன் தன்மை வாயுகுமாரன், பவன ஸூதன், ப்ரபஞ்ஜன ஸூதன் என்றெல்லாம் தந்தையின் பெயரைடியாகச் சொல்வதற்கு

இடமளித்திருப்பதாலேயே இன்று அந்த வாயுவும் மக்கள் மனத்தில் நிற்கிறான்!

துறவியான ஆசார்யாள் நைஷ்டிகப் பிரம்மசாரியான ஆஞ்ஜநேயனைத் துதிக்கையில் அவனது தந்தை–தாயர் அவனால் எத்தகைய பூரிப்புற்றிருப்பார்கள் என்பதைச் சிறப்பாகக் கவனித்துப் பாடியிருப்பது அவரது இனிமையான இதய வாத்ஸல்யத்தைக் காட்டுகிறது.

சான்றோனாக விளங்கித் தாயை 'ஈன்ற பொழுதிற் பெருதுவக்க'ச் செய்வதிலும், தந்தையைக் குறித்து எவரும் "என் நோற்றான் கொல்?" எனக் கேட்கத் தூண்டுவதிலும் அநுமன் போல் இருக்கக்கூடியவர் அபூர்வத்திலும் அபூர்வந்தானே?

முந்தைய ச்லோகத்தில் அநுமானைத் தம்மெதிரே பிரஸன்னமாகுமாறு பிரார்த்தித்த ஆசார்யாள் இச்சுலோகத்தில் அவனது தரிசனத்தைப் பெற்றேவிட்டதாகக் கூறுவதிலிருந்து, உளமார வேண்டினால் உடனே தரிசனம் தரம தயாமூர்த்தி அவன் என்பது நிதரிசனமாகிறது. 'ப்ரஸன்ன மாருதி' என்றே அவனுக்கு ஒரு திருநாமமிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

@Page 58

'பஞ்ச ரத்னஸ்துதி' இத்துடன் முடிவதால் அதன் ஒரு பயன் பிரத்தியக்ஷமான ஆஞ்ஜநேய தரிசனம் என்பதும் பெறப்படுகிறது.

பலச்ருதி (துதிப்பயன்)

ஏதத் பவநஸுதஸ்ய
ஸ்தோத்ரம் ய:பட2 தி பஞ்ச ரத்நாக்2யம்
சிரமிஷ நிகி2லாந் போ4காந்
பு4க்த்வா ஸ்ரீராம ப4க்திபா4க் ப4வதி

வாயு குமாரனின் பஞ்சரத்னம் எனப் பெயர் பெற்ற இத்தோத்திரத்தை எவன் படிக்கிறானோ (அவன்) இங்கு (உலகியலில்) தீர்க்க காலம் சகல போகங்களையும் அநுபவித்து, (ஆன்வியலில்) ஸ்ரீ ராம பக்தியில் கரைந்த பங்காளனாக ஆகிறான்.

சகல ஸித்தாந்தங்களின் மெய்ம்மையையும் கண்ட ஆசார்யாள் ஸ்ரீ ராமபக்தி என்று எதைச் சொல்வார்? ராமனிடம் 'தாஸோஹம்' என அடிமையாய்ப் பணிபுரியும் கர்ம யோகம், அன்பிலே அவனிடம் உருகுவதையே பொருளும் பயனுமாகக் கொண்ட பக்தியோகம், ராமனாகிய பரம்பொருளே தானும் என உணரும் 'ஸோஹம்' உணர்வான ஞானயோகம் ஆகிய மூன்றுமே ஒன்றிய பெருநிலையைத்தான் அப்படிச்

சொல்வார். 'ஏகம்' என்று அத்வைத ஸ்வரூபமாகவே அவனைக் கூறியவரில்லையா ?

ஆதி சங்கரரின் 'ராம புஜங்க'த்தில் அநுமனைக் குறிப்பிடும் சுலோகங்களை இனி பார்ப்போம்.

புர: ப்ராஞ்ஜலீ – நாஞ்ஜநேயாதி3 ப4க்தான்
ஸ்வ–சின்முத்3ரயா ப4த்ரயா போ3த4யந்தம் |

ப4ஜே(அ)ஹம் ப4ஜே(அ)ஹம் ஸதா3 ராமசந்த்3ரம்
த்வத3ன்யம் ந மன்யே ந மன்யே ந மன்யே ||7||

அஞ்ஜலி செய்தவாறு எதிரிலுள்ள ஆஞ்ஜநேயர் முதலிய அடியார்களுக்கு மங்களமான தனது சின்முத்ரையினால் ஞானோபதேசம் செய்யும் ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்தியை நான் எப்போதும் தொழுகிறேன், தொழுது கொண்டேயிருக்கிறேன்!

@Page 59

(ஸ்ரீ ராமா!) உனையன்றி ஒருவரை நான் எண்ணிலேன், எண்ணிலேனே, எண்ணிலேனே!

ஸ்வப4க்தாக்3ர–க3ண்யை: கபீசைர் மஹீசை:
அநீகை–ரநேகச்ச ராம ப்ரஸீத3 |

நமஸ்தே நமோஸ்த்வீச ராம ப்ரஸீத3
ப்ரசாதி4 ப்ரசாதி4 ப்ரகாசம் ப்ரபோ மாம் ||10||

தனது பக்தர்களில் முதன்மையாக மதிக்கப்பெறும் வானர நாயகர்களோடும், புவியாள் மன்னர்களோடும், ஏராளமான படைவீரர்களோடும் (கூடிய) ஹே ராமா! அருள்வாய்! ஈசனே! ராமனே! உனக்கு நமஸ்காரம்! (உன் பொருட்டாக) நமஸ்காரம் இருக்கட்டும்! அருள்வாய்! எனக்கு (ஞான) ஒளி பெறும் விதத்தில் சிக்ஷையளிப்பாய், சிக்ஷையளிப்பாய்!

ஸதா3 ராம ராமேதி ராமாம்ருதம் தே
ஸதா3ராமம் ஆநந்த3–நிஷ்யந்த3–கந்த3ம் |

பிப3ந்தம் நமந்தம் ஸுத3ந்தம் ஹஸந்தம்
ஹநூமந்தம் அந்தர் ப4ஜே தம் நிதாந்தம் ||

(ராம!) ஸாது ஜனங்களுக்கு இன்பம் தரும் உத்யான வனமாகிய ஆராமமாக உள்ளதும், ஆனந்தப் பொழிவுக்கு அடிக்கிழங்காக இருப்பதுமாகிய உனது ராம

நாமமாகிய அமுதத்தை எக்காலமும் "ராம ராம!" என்று (ஜபித்துப்) பகுருபவரும், (அவ்வமுதம் ஈயும் உனக்கு நன்றியால்) நமஸ்கரிப்பவரும், (அந்நாமம் கூறிக் கூறியே) பல்லழகு பெற்றவரும் (நாம ரஸ போதையில் களித்துச்) சிரிப்பவருமான அந்த அநுமந்தரை முழு நிறைவுடன் என் அந்தரான்மாவுள் பக்தி செய்கிறேன்.

அந்தராத்மாவுக்குள்ளே அநுமந்தராயனின் தரிசனம்! ஆசார்யாளின் அநுக்கிரகம்!

@Page 60

3

அரும்புகழ் அநுமன் வாழி!*

பட்டாபிஷேகம் கொண்டு ராஜாராமனாகிவிட்ட பெருமான் அநுமானின் அருமை பெருமைகளை அகத்திய மஹாமுனிவரிடம் அடுக்கிக்கொண்டே போகிறான். "சூரத்தனம், புத்தி சதுரம், பலம், தீரம், பாண்டித்தியம், ராஜதந்திரம், விக்கிரமம் (எவ்விதத் தடையையும் கடந்து சென்று வெல்லும் திறன்), பிரபாவம் யாவும் ஓர் ஆலயமாக அவனிடம் குடிகொண்டுள்ளன. இலங்கைப் போரில் அவன் செய்த சாகஸம் யமனோ, இந்திரனோ, குபேரனோ, ஏன் திருமாலுமேகூட ஆற்ற இயலாது! அவனது தோள்வலி ஒன்றாலேயே நான் வெற்றி பெற்றேன் ; சீதையையும், இலக்குவனையும், உற்றம்–சுற்றத்தையும் பெற்றேன்! அப்படிப்பட்டவன் ஸுக்கிரீவனுக்கு உயிர்த்துணையாக உடனிருந்த போதிலும் வாலியை ஏன் அடக்கி அடிபணிய வைக்காமல் வாளாவிருந்தான் ? அதன் காரணம் என்ன ? அதற்கு ஏதோ பூர்வ கதை இருக்கவேண்டும். அதனை, அனைத்தும் அறிந்த தாங்கள், விஸ்தாரமாகக் கூறியருள வேண்டும்" எனக் குறுமுனியிடம் கேட்டுக் கொள்கிறான்.

"ரகோத்தம! நீ சத்தியமே சொன்னாய்! இவனுக்கு நிகரொருவன் பலத்திலில்லை ; நன்மதி கூறவதில் இல்லை ; கதியாய் நிற்பதிலும் இல்லை. அப்படிப்பட்டவன் அபல ஸுக்ரீவனின் அபல ஸகாவாகவே இருந்த விந்தையும் நிகழத்தான் செய்தது. அதற்குக் காரணமான இவனது பால காண்டமும் உண்டுதான்! ஆனால், ராகவ! விஸ்தாரமாகக் கூறச் சொன்னாயே, அது இயலாத காரியம்! என் அறிவுக்கு என்ன வருமோ, அதையே உள்ளத்தை உள்நிறுத்தி உன்னிடம் கூறுகிறேன்" என்று அதற்குக் கும்பஸம்பவர் மறுமொழி கூறி,

*கம்பராமாயண திருமுடிசூட்டு (பட்டாபிஷேக)ப் படலத்தின் இறுதியில் கூறப்படும் வாழ்த்துப் பாடலின் இறுதி வாசகம்.

அநுமந்தனின் இளமைப் பருவ வரலாற்றை இயம்பத் தொடங்குகிறார்.

கடலையே அள்ளி ஆசமனம் செய்தவர், தமிழ்க் கடலையும் மறைக்கடலையும் பானம் செய்தவர்! அநுமன் மகிமையைக் கூறுவது தமது ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டது என்கிறார்! அதுவும் அவர் சொல்வது அவனது பால காண்டத்தை மாத்திரம் குறித்ததே! ஆண்டுகள் பல ஆனபின் அவன் அவதார ராமனை அடுத்து, அடிமை பூண்டு, அந்த எளிமையின் பயனாகவே தனது உள்ளார்ந்த வலிமையை உணர்ந்து, வீறு பெற்ற வீர மாருதியாகி செய்தனவோ பாலகாண்ட லீலையினும் பலப் பல மடங்கு விஸ்தாரமானவை.

அந்தப் பெருமைகளையும் சேர்த்து அநுமத் பிரபாவத்தைச் சிற்றறிவினன் ஒருவன் தன் சிந்தனைக்குள் கொண்டுவருவதே அசாத்தியம்! கொண்டு வர இயன்றதையும் ஒரு கட்டுரைக்குள் அடக்கப் பார்ப்பது, "கடுகைத் துளைத்து அதனுள் ஏழு கடலைப் புகட்ட" முயல்வது போன்ற பேதைமையே!

ஆயினும் எந்த அளவில் அதனை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து கூறினாலும், அது சொல்வோர்–கேட்போர் இருவரின் இதயத்திற்கும் இனியது, அறிவுக்கு ஔடதம், வாழ்க்கைக்குப் படிப்பினை, அந்தராத்மாவுக்கு அறைகூவல். எனவே கடல் தாண்டிய அக் கிரியாசக்தி சாகரனே கருணைக் கடலுமாதலின் அவனது துணைவேண்டி அவனுடைய விதவிதப் பெருமைகளில் சிலவற்றுக்கு இமயத்திலிருந்து சில பருக்கைக் கற்களைப் போல் உதாரணம் பார்க்கலாம்.

விதவிதப் பெருமைகள்தாம்! ஜீவாத்மாவின் வாழ்வைப் பூரணமாக்கி பரமாத்மாவாகவே ஆக்க என்னென்ன உண்டோ அத்தனையும் குடியிருக்கும் கோயிலாயிருந்தவன் அவன். ஒருவரிடமே ஒன்றுகூடிக் காண்பதற்கில்லாத விதவித சக்திகள் அனைத்தும் அவனிடம் இழைய இழையச் சங்கமித்திருந்தன. மகா பலவானாகவும் இருந்தான். மகா புத்திமானாகவும் இருந்தான். இரண்டையுமே அற்புதமாகக் காரிய உருவிலும் வெளிக்காட்டி அரும்பணி புரிந்தான். செயல்வன்மை போலவே வாக்குவன்மையிலும் ஈடின்றித் திகழ்ந்தான். அற்புதச் செயலாற்றலால் அரிய பெரிய காரியம் பலவற்றை முடித்த அவன் கர்மயோகக் கொடுமுடி மட்டுந்தானா ? பக்தி

யோகத்திலும் அவனுக்கு எவர் நிகர்? வஜ்ர சரீரி, 'பஜ்ராங்க்' என்றே பெயர் பெறுமாறு தேக ரீதியில் கட்டுறுதி கொண்டவன், பக்தியில் எப்படி வெண்ணெய்யாய்க் குழைந்திருந்தான்! அவனே யோகாஞ்ஜநேயனாக உணர்வுகள் யாவும் நசித்த ராஜயோக ஸித்தியில் நிலை கொண்டவனாகவும் இருந்தான்! அனைத்து உணர்வுகளும் பழுத்து ஏகரஸமான சாந்த ஆனந்தமாகிற ஞான யோகத்தின் கரையும் கண்டவன்தான் அவன்.

பேரதிசயம், அத்தனை பெருமைகளையும் விழுங்குவதான எளிமைக்கும் அவனே மூர்த்தி என்பதுதான்! அரசர்க்கரசனாக அதிகாரம் செலுத்த ஆற்றல் பெற்றவன் லவலேசமும் அகந்தை, தற்பெருமை என்பவற்றின் வாடையும் கலவாது, தனக்கேதும் ஆற்றல் இருந்தால் அது ஸ்ரீராமன் போட்ட பிச்சையே என்ற உணர்வில் அடிமையாக, ராமதாஸனாக, தாஸானுதாஸனாகவே இருந்தான்!

காஞ்சி மாமுனிவர் சொல்வார், "ஞானத்தில் உச்சநிலை, பலத்தில் உச்சநிலை, பக்தியில் உச்சநிலை, வீரத்தில் உச்சநிலை, கீர்த்தியில் உச்சநிலை, வினயத்தில் உச்சநிலை – இப்படி எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இருக்கிற ஸ்வரூபம் ஒன்று உண்டு என்றால் அது ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமிதான்" என்று! நானா துறைகளிலும் அவன் பொலிவித்த சிறப்புகளை நுணுக்கமாகக் கண்டு எத்தனை எத்தனையோ கூறி இருக்கிறார், மகத்தான ஆற்றல்களும் அவற்றை விஞ்சும் அடக்கமும் ஒன்று திரண்ட நம் காலத்து அநுமந்தனாக இருந்த அம் மஹா பெரியவாள்! அதன் கருதியிலேயே அமைந்த கருத்துகள்தாம் இனி நாம் காணவிருப்பதில் பல.

நமது சிற்றறிவினால் அநுமானிக்கவும் இயலாத அவ்வளவு சிறப்புக்கு உறைவிடமாயிருந்த அநுமான் பற்றிச் சிற்றறிவு கண்ட பலவற்றில் சில இனி.

அநுமனது ஸ்மரணையால் நாம் பெறும் நலன்களைக் கூறும் சுலோகம் முதலில் 'புத்தி'யைக்கூறி, அதற்கு அடுத்ததாகவே 'பல'த்தைக் கூறும்.

புத்திர்–பலம்–யசோ–தைர்யம்–நிர்பயத்வம்–அரோகதா|
அஜாட்யம்–வாக்படுத்வம் ச ஹநுமத்* ஸ்மரணாத் பவேத் ||

*'ஹநூமத்' என்றும் பாடமுண்டு. பல ச்லோகங்களில் ஹநுமனை 'ஹநூமான்' எனும் வழக்குள்ளது.

அறிவு, வலிவு, புகழ், தீரம், அஞ்சாமை (தீரம் என்றபின் மீண்டும் அஞ்சாமை என்பானேன் என்றால் இது பிறர் நம்மிடம் அஞ்சாமல் இருக்குமாறு நாம் இருப்பதையே குறிக்கும் ; அதாவது அன்பு இதயத்தைக் குறிக்கும் என்பார் காஞ்சி முனிவர்), நோயின்மை (பலம் வேறு, ஆரோக்கியம் வேறு. நல்ல பலிஷ்டனான ஸான்டோவுக்குக்கூட ஏதாவது வியாதி, திருஷ்டிக் குறைவு, காது மந்தம் இப்படி ஏதாவது இருப்பது உண்டு' – காஞ்சி முனிவர்), ஒருபோதும் சோம்பலால் ஜடம் போல் ஆகாத ஊக்க உற்சாக உயிர்த் தளிர்ப்பு, சொற்திறன் ஆகிய யாவும் அவனை ஸ்மரிப்பதால் லபிக்கின்றனவாம். எப்படி ? அவனே இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆதரிசம் படைக்கும் ஜீவிய சக்தியின் அருளாற்றலால்தான்!

இவற்றில் புத்திக்கே முதல் இடம்! புத்திமான்களில் அதற்கு மேல் சொல்ல முடியாத 'புத்திமதாம் வரிஷ்ட'னாக அவன் இருந்ததாக, இன்னொரு பிரபலமான ச்லோகம் ('மனோஜவம்' எனத் தொடங்குவது) கூறும். அவனது நுட்பமான அறிவுத் திறனுக்கு வால்மீகியும், கம்பரும் இதிஹாஸம் முழுதிலும் எடுத்துக்காட்டுப் படைத்துக் கொண்டே போகிறார்கள்.

நினைவு படரும் போக்கில் சில :

அவனது புத்தி என்பது வறட்டு மூளையன்று. இதயத்தையும் மூளையையும் கலவைச் சந்தனமாகப் பிசைந்த ஒன்றே அது! எனவே அவனது அறிவு எவரது மன உணர்வையும் அறிவதாகவும், அதற்கேற்ப சமயோசிதமாகச் செயற்படுவதாகவும் இருந்தது. விபீஷணனைக் குறித்து, "அவன் உணர்வைத் தன்னுணர்வினால் உணர்ந்தான்" எனக் கம்பர் 'ஊர்தேடு படல'த்தில் கூறுவது எல்லாப் பாத்திரங்கள் குறித்துமே உண்மைதான்!

ராமபிரானைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அநுமனது உள்ளுணர்வு அவனைத் தெய்வமாகத் தெரிவித்தது. புத்திக்கு மேம்பட்ட அந்தரான்ம அநுபவம். அதைப் பற்றி இங்கு பேச்சில்லை. ஏனெனில் அது பேச்சில் வரமுடியாத விஷயம்! அதே போதில் அநுமன் அத் தெய்வம் நரவேடம் பூண்டிருந்த நிலையில் அப்போது கொண்டிருந்த மனோபாவத்தை நாம் பேசி அலசுவதற்குரிய புத்திமட்டத்திலேயே வெகு துல்லியமாகக் கணித்ததையும் கம்பன் கண்டு கூறியிருப்பதே நமக்கு விஷயம்.

@Page 64

ராம–லக்ஷ்மணர்கள் ஏதோ மன உளைச்சலில் இருப்பதைக் கண்டு கொள்கிறான் அவன். 'நரரே ஆயினும் இவர்கள் சராசரி மாந்தருக்கு மேம்பட்ட நரராதலின் எளிதில் மன நோவு உறுபவர் அல்லர். எனினும் அப்படிப்பட்டவர்கள் இப்போது மனத் தளர்ச்சியால் அயர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றால்? தருமமும் ஒழுக்கமுமே செல்வமாகக் கொண்ட இவர்கள் எதையோ நாடித்தான் மனநோவு கொண்டுள்ளார்கள் எனத் தோன்றுகிறது. இப்படிப்பட்டோர் நாடும் பொருள் மிகப் பெரிதாகத்தான் இருக்கவேண்டும்! புதிதாக நாடுவதாக இன்றி இவர்கள் முன்னர் பெற்று, இடையில் இழந்து, இப்போது இவர்கள் தேடும் பொருளாக இருக்கவேண்டும்! அருமருந்தான தேவாமுதம் போன்றதாகவே அது இருக்கவேண்டும்!' என்றெல்லாம் அவனது சிந்தனை படர்கிறது. ('சிந்தையில் சிறிது துயர்', 'தருமமும் தகவும்' என்ற இரு பாடல்கள் – அநுமப்படலம்.) தேவாமுதுடனேயே பிறந்த சீதேவியின் அவதாரமாம் சீதா தேவியையே அவர்கள் தேடுவதை இங்கு ஊகுபோல் கூர்த்த அறிவுடன் அநுமன் ஊகத்தாலேயே கண்டு கொண்டிருக்கிறான்!

ராம–ஸுக்ரீவர்கள் ஜன்ம விரதமாகவே பரஸ்பர நட்பு பூண்டாயிற்று. எனினும் உள்ளூர சுக்ரீவனுக்கு ஐயம், வீராதி வீர வாலியை ராமனால் வெல்லமுடியுமா என்று! தனது அமைச்சர்களைக் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு அது பற்றிப் பேச எண்ணுகிறான். அவர்களில் முக்கியமான அமைச்சராக, 'மதியமைச்சு' என்பதற்கு முழுவடிவமாக இருக்கும் மாருதியோ சுக்ரீவன் பேசத் தொடங்கும் முன்னரே, "உன்னினேன், உன்தன் உள்ளத்தில் உள்ளது" என்று தன் வாயாலேயே கூறி, அவன் மனத்திலிருப்பதைச் சொல்கிறான்! ராமனால் இயலாத எதுவும் இல்லை ; அவன் தெய்வத்திருமால் என்கிறான். சுக்ரீவனுக்கு அதில் உறுதியான நம்பிக்கை ஏற்படும் பொருட்டு வெளிச் சான்றாக ஸ்ரீராமனது தடக்கையிலும், தாளிலும் சங்கு சக்கர முத்திரை உள்ளதைச் சொல்கிறான்.

அதனினும் அருமை, உட்சான்று காட்டியதுதான். அநுமனது தந்தையான வாயு அம் மகவிடம் உலகீந்தப் பெருமானுக்கு அடிமை செய்யும்படி அவனுக்கு வாய்க்குமென்றும், அதுவே அவனுக்குத் தவம் என்றும் சொன்னானாம். அப்போது அவன் அந்தப் பெருமானை

@Page 65

எப்படிக் கண்டு கொள்வது என்று தந்தையைக் கேட்டானாம். அதற்கு வாயு பகவான் (ஸுக்ரீவனைப் போலத் தன் மகன் ஸ்தூலமாகச் சாட்சியம் வேண்டாமல்

சூக்ஷமமாகவே புரிந்து கொள்ளக்கூடியவன் என்பதால்) "அன்பு சான்று" என்று கூறினானாம்! (ஆஹா, எத்தனை உயரிய கருத்து!) இப்போது ராமனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் இவனது உடல், எலும்பு உட்பட அப்படியே உருகிவிட்டது. 'இதைவிட என்ன சான்று வேண்டும்?' என்கிறான் (நட்புக் கோட் படலம்). அநுமனின் அறிவு இதயத்தோடு இசைந்தது, இதயத்திலேயே நிறைவது என்பதற்கும் சான்று!

அசோக வனத்தில் சீதையை அநுமன் மறைவிடத்தில் மரத்தின் மேலிருந்துகொண்டு கண்டுபிடிக்கிறான். அடுத்து ராவணன் வந்து அவளை வெருட்டி, மருட்டிவிட்டுச் செல்கிறான். அதைத் தொடர்ந்து காவலரக்கியர் உறங்கி விழ, பிராட்டி தன்னுடைய கேச பாசத்தாலேயே மரத்தில் சுருக்கிட்டுத் தன் இன்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்ள முயற்சி தொடங்குகிறாள். அப்போதுதான் அநுமன் அவளைச் சந்திக்கச் சமயமும் வாய்க்கிறது! அதுவோ அரை நொடியும் தாமதிப்பதற்கில்லாத சமயமாக இருக்கிறது! பேராவலுடன் நெடுநாள் எதிர்பார்த்துப் பாடுபட்டது எதுவோ அது பேராபத்துக்கு ஏது ஏற்பட்ட நிலையில் வாய்க்கிறது!

ராமாயணத்தில் முக்கியமான பாத்திரங்களுக்கெல்லாம் பிராணாபத்து ஏற்பட்டபோது பிராணனை மீட்டுக் கொடுத்த அரும் புகழ் – தனிப் பெருமை – அநுமானைச் சேர்ந்தது! இதன் பின்னர் ஸஞ்ஜீவி பர்வதத்தை இருமுறை கொண்டு வந்து ராமலக்ஷ்மணர், வானரப் பெரும்படை ஆகிய அனைவருக்கும் உயிரும் உணர்வும் பெய்த அநுமனை அயனான தருணத்தில் வந்து ஜீவனை ஊட்டும் 'ஸமய ஸஞ்ஜீவி' என்று போற்றுவர். அதற்குப் பிற்பாடு பதிநாலாண்டு வனவாசம் முடியும் கட்டத்தில் ராமபிரான் காட்டிலிருந்து நாட்டுக்கு மீளாமல் ஓரிரவு தாமதிக்குமாறு பரத்வாஜர் அவனைத் தமது அதிதியாக ஆசிரமத்தில் இருத்திக் கொள்கிறார். அப்போது அக்கால கெடுவுக்கு அதிகமாகக் கணமும் பரதனால் பொறுத்திருக்க முடியாமல் அவன் முன்பே சூளுரைத்திருந்தபடி தீப் புகுந்துவிடுவானென்று அஞ்சிய ஐயன், மனோவேகத்தையும் விஞ்சிய விரைவு கொண்டு அநுமனையே ஆருயிர்த் தம்பிக்கு நற்செய்தி கூறி உயிர்காக்கும் தூதனாக அனுப்புகிறார். அவனும் அவ்வாறே

@Page 66

அத் தம்பி அக்கினிப் பிரவேசம் செய்யவிருந்த அயனான தருணத்தில் அங்கு "வந்தான், வந்தான், வந்தான், பரதா!"1 என்ற அமுதச் சொல்லைக் கொட்டியவாறே குதித்து பரதனின் பிராணனை ரக்ஷிக்கிறான். மைய ஸஞ்ஜீவியாக அவன் பன்முறை உதவியதில் அது ஒரு சிகர கட்டம்.

இன்னொரு சிகர கட்டம் இப்போது பிரானின் ஆருயிர் நாயகி தன் இன்னுயிரை நீக்கவிருந்த இச்சமயம். ஆயினும் இங்கே அநுமன் துடிப்புடன் தூது மொழியைக் கொட்டினானா ? இல்லை. இங்குதான் அவனது புத்திச் சிறப்பு பேசுகிறது. அந்த ஆபத்து நேரத்திலும் யோசித்து அரை நொடிக்குள்ளே தனது தீக்ஷண்ய புத்தியால் தீர்வும் கண்டு, அதன் பின்பே, தூதுப்பணி தொடங்குகிறான். யோசித்துத் தீர்வு காணுமாறு அப்போது ஒரு பிரச்னை ஏற்பட்டிருக்கிறதென அந்த இடுக்கண் நேரத்திலும் அவன் கண்டு கொண்டதுமே அவனது விழிப்பு மிக்க அறிவுக்கு – 'அஜாட்சயம்' என்பதற்கு – சான்று.

திடும்பிரவேசமாகத் தான் ஸீதை காண அவள் முன் தோன்றித் தனக்கு இயல்பாக வரும் தேர்ந்த ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் பேசினால் அவள் தன்னை நம்பமாட்டாளென்று அவன் கண்டு கொள்கிறான். கபட வேஷத்தில் துறவி போலச் சென்றே ராவணன் அவளைத் தூக்கி வந்திருக்கிறான். எனவே எந்த வேஷமும் எடுக்கக்கூடிய காமரூபிகளே ராவணனும் அவனைச் சேர்ந்த அரக்கரும் என அவள் கண்டுகொண்டுவிட்டாள். ஆதலால் அந்த லங்கைச் சூழலில் எந்த வேற்று மனிதரைக் கண்டாலும் வேஷதாரி அரக்கனாகவே எண்ணத் தொடங்கியிருப்பாள். அவ்வாறிருக்க வானர வேஷத்தில் தான் அவள் முன் நின்று தூய வடமொழியில் பேசினால், அது ராவணினின் மொழியாகவே வேறு இருந்ததால் அவள் தன்னையும் அவனது கபட வேஷமாகத்தானே எண்ணுவாள் ?2 தோற்றத்தை மாற்று வேடத்தில் மறைத்துவிடலாமாயினும் பேச்சுவழக்கத்தை மாற்றிக் கொள்வது அவ்வளவு எளிதல்லவல்லவா ? எனவேதான் ராவணனுக்கு வேறான உருவிலே வந்தவனையும் அவனது மொழியினால்

1. அருணாசலக் கவிராயரின் 'இராம நாடக'க் கீர்த்தனையொன்றின் தொடக்கம்.

2. இதெல்லாம் வன்மீகத்தின்படி விரியும் விருத்தாந்தம். அதில் புலத்திய முனவரின் பேரனும் விசிரவ முனிவரின் புத்திரனுமான ராவணனது மொழி ஸம்ஸ்கிருதமே எனத் தெளிவாகப் பெறப்படுகிறது.

அரக்கனின் வேஷமாகவே அன்னை எண்ணக்கூடுமென அநுமன் கருதியது.

ஆகையால், தான் கை தேர்ந்து, தன்னியல்பாக்கிக் கொண்டுவிட்ட வடசொல்லில் அவளிடம் பேசினால் பிரச்னையாகும் என்ற நுட்பமான அம்சத்தை ஆபத்திலும் தவறவிடாமல் அவன் உணர்கிறான். அம்மொழியில் பேசக்கூடாதென முடிவு செய்கிறான். அவனை 'வாக்விதாம் கோவித:' – 'சொல்லின் செல்வன்' –

என்று ஐயன் போற்றியதற்கு ஒரு முக்கியமான காரணமே அவனது வட சொல்லாட்சித் திறந்தான். ஆயின், தருணம் நேர்கையில் தனது திறன்களைத் திருணமாகத் தள்ளிவிடும் உயர்பண்பாளன் அநுமன். எனவே இப்போதும் அவ்வாறே தள்ள முடிவு செய்கிறான்.

'சரி, வானர உருவில் தோன்றி நரர்கள் சாதாரணமாகப் பேசும் மொழியொன்றில்* பேசினால் மாத்திரம் அவளுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிடுமா? கபட வேஷத்தில் ஏமாறிப்போய்ப் பேதுற்ற பேதை எதையும் சந்தேகக் கண்ணுடன் பார்ப்பவளாகத்தானே இருப்பாள்? நரனாக முதலில் தோன்றி அப்புறம் மெய்யான வானரமாக ஆனாலும், வேஷம் மாறுகிறது என்பதாலேயே அவள் நிச்சயம் ஐயுறத்தான் செய்வாள். எனவே அவள் கண்படத் தோன்றவே வேண்டாம். காதுபடவே பேசுவோம்! என்ன பேசினால் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவளுக்கு அமுதமாக இனித்து, ஆர்வமாகக் கேட்பாளோ, ஐயத்தையும் அச்சத்தையும் அமுக்கிக் கொண்டு எது அவளுக்கு இன்பம் சொரியுமோ அதைப் பேசுவோம். அதாவது இந்தச் சூழலில் அவள் பத்து மாதங்களாகக் கேட்டேயில்லாத ஸ்ரீராம சரிதையை, ராம குணங்களை, ராம நாமத்தை அவளுக்குக் கண் மறைவாக, இப்போதுள்ள இடத்திலிருந்தே கூறுவோம். அதனால் அவள் மனம் நிரம்பி அக்குரலுக்குரியவரிடம் நன்றியும் நட்புப் பாங்கும் கொள்வாள். அப்போது அவள் முன் தோன்றினால், ஐயமே எழுந்தாலும்கூட அது ஆழமானதாக இருக்காது. அதை எளிதில் சரி செய்து விடலாம்'.

இத்தனை விஷயங்களையும் அநுமன் அரை நொடியில் அலசி, தீர்வும் கண்டு, ராம காதையைக் கூறத் தொடங்கிவிட்டான். அதனாலேயே அவன் எண்ணியபடி அன்னையின் இன்னுயிரையும் காத்துக் கொடுத்துவிட்டான்.

*அக்காலத்தில் திராவிட மொழிகளும் ஸம்ஸ்கிருதத்தின் பேச்சுக் கொச்சை உருவங்களான 'ப்ராக்ருத' மொழிகளுமே பாரதத்தில் பேசப்பட்டன.

@Page 68

ஸாக்ஷாத் எம்பிராட்டிக்கு ராம காதையால் உயிரூட்டிய அந்த மகத்துவத்தால்தான் போலும், ராமாயணம் ஓதப்படும் இடங்களிலெல்லாம் இன்றும் அவன் பிரஸன்னமாக இருப்பது!

சீதைக்குப் பாறாங்கல் போல் நம்பிக்கையுறுதி பிறப்பிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே ஐயன் தன்னுடைய முத்திரை மோதிரத்தை அநுமனிடம் கொடுத்தனுப்பினான். (நாலு திசையிலும் தூதுவரை அனுப்பிவைத்தாலும், தென்

திசைக்கும் ஏராளமான வானரரை அனுப்பியபோதிலும், அநுமனிடமே ஐயன் அடையாளக் கணையாழியைக் கொடுத்தானென்பது அவனே காரியத்தைச் சாதித்து வருவானென்பதில் ஸ்வாமிக்கிருந்த நம்பிக்கை யுறுதியைக் காட்டுவதுதானே?) 'அக்கணையாழியை அவன் தேவியிடம் காட்டியிருக்க வேண்டியதுதானே முதற்காரியம்?' என்று நமக்குத் தோன்றலாம். ஆனால் அந்த புத்திமதாம் ச்ரேஷ்டனோ, 'ஏமாறிப் போய்ப் பேரிடரில் சிக்கிக்கொண்ட அவளுக்கு எதுவுமே பொய் வேஷமாகத்தான் தோன்றும் ; எடுத்த எடுப்பில் ஸ்ரீராம நாமாங்கிதமான அங்குலீயத்தைக் கண்டால் அதுவும் மாய சிருஷ்டியாகவே தெரியும்' என்று கண்டு கொண்டான். அதனால்தான் அவளுக்குத் தன்னிடம் பூர்ணமான நம்பிக்கை விசுவாசம் ஏற்பட்ட பின்பே கடைசியாக, அவநம்பிக்கைக்கு உகாத அந்த அரிய பண்டத்தை அவளிடம் கொடுத்தான்.

'சமயோசிதம்' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்கிறோம். சமயத்திற்கேற்ப நடப்பது என்று அதற்குப் பொருள். நம்முடைய சமயசஞ்சீவி அச்சமயோசிதத்தில் அதிசமர்த்தன் என்பதற்கு இன்னும் நீரே ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

'கண்டேன் சீதையை!' – 'த்ருஷ்டா ஸீதா' – என்று அநுமன் 'கண்டதை' முதலில் ஐயனுக்கு உறுதிப்படுத்திவிட்டு அப்புறமே காணப்பட்டவளின் பெயரைச் சொன்னான் என்று பிரசித்தமாகப் பேச்சு இருக்கிறது.

ஆயினும் கம்பர், வால்மீகி இருவருமே அப்படிச் சொல்லவில்லை. ஏன்? ஏனெனில் ராமனின் இதயம் அநுமனுக்குத் தெரியும் என்று அவ்விரு கவி சிரேஷ்டர்களுக்கும் தெரியுமே, அதனால்தான்!

சீதை உயிருடன் இருப்பதுடன் கற்புடன் இருப்பதுதான் ராமனுக்கு முக்கியம் என்று அறிந்தவன், அவனது அந்தரங்க

@Page 69

உணர்வை உள்ளவாறு அறிந்த அநுமன். அந்த மாதரசி கனவிலும் தன்னளவில் கற்பு நெறியிலிருந்து இம்மியும் விலகமாட்டாளென்பதில் பிரானுக்கு ஐயமில்லைதான். ஆயினும் காமுகனான ராவணன் பலாத்காரம் செய்திருப்பின்?

அப்படி நிகழவொட்டாமலும் அவளது கற்புத் தீயே வேலியிட்டுக் காக்கும். அதோடு ராவணன் முன்னர் பலாத்காரம் செய்திருந்த ரம்பை, புஞ்ஜிகஸ்தலை போன்றோரால் அவன் பெற்றிருந்த சாபத்தினாலும் சுய விருப்பமில்லாத பெண்டிரை

அவன் தீண்டுவதற்கில்லாமல் ஆயிற்று. இருந்தாலும்கூட, நமது நல உலகப் பொது நியதிப்படி வெளிப்பட எதுவும் நிரூபணமானாலே ஏற்க வேண்டும் என்ற ராஜகுல நீதியையே மதித்த ராமபிரான் சீதியை நேரில் கண்ட சத்தியவான்களின் சாக்ஷிப் பிரமாணத்தையே வேண்டினான். 'பொய் இலாதவன்', 'பொய் இல் மாருதி' என்று கம்பன் கூறும் தூதனிடமிருந்து சீதை உயிர் வாழ்கிறான் என்பதைவிட, சீதையின் கற்பு உயிர் வாழ்கிறது என்ற செய்தி கேட்கவே ஐயன் துடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதனால்தான் வால்மீகி 'த்ருஷ்டா ஸீதா' என்று அநுமன் கூறாது, 'நியதாம் அக்ஷதாம் தேவீம் ராகவாய ந்யவேதயேத்' என்றே கூறியதாகக் கூறுகிறார். தனது கட்டுப்பாடு குலையாமல் அவள் இருந்ததே 'நியதாம்'. பிறராலும் அக்கட்டுப்பாட்டு நியமத்திற்கு ஊறு உண்டாகாமல் அதன் முழுமையுடன் அவள் இருந்ததே 'அக்ஷதாம்'. எத்தனை ரத்தின கர்ப்பமான பதப் பிரயோகம்!

கம்பனோ இங்கு விந்தையே புரிந்துவிடுகிறான், வாக்கு விசேஷத்தால்! அவனுடைய அநுமன் 'கண்டேன் சீதையை' சொல்லாதது மட்டுமில்லை ; 'காணவில்லை' என்றே சொல்கிறான்! ஆம், 'நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன்' என்றே கூறுகிறான்! ஆனால் இது அவனுடைய தொடக்க மொழியன்று. எடுத்தவுடன் அப்படிச் சொன்னால் ஐயன் அவதார வாழ்வையே அக்கணத்தில் முடித்திருப்பானே! ஆகையால் அவன் எந்தச் செய்திக்காகத் தவித்துக் கொண்டிருந்தானோ அதையே 'குறிப்பினால் உணரும் கொள்கையன்' அழுத்தமாக எடுத்த எடுப்பில் கூறினான் 'கண்டனென் கற்பினுக்(கு) அணியைக் கண்களால்!' சீதை என்ற ஒரு பெண்மணியைக் காணாமல் கற்புக்கே அணியாக இருந்த ஒரு தத்துவத்தைத்தான் அவளது உருவில் அவன்

@Page 70

கண்டானாம். இப்படிச் சொல்லும் அவன் 'சொல்லின் செல்வன்' தானே? சிந்தனைச் செல்வனுந்தானே?

அப்புறந்தான், "ஸீதை என்ற ஒரு நங்கையைக் கண்டேனில்லை. 'இற் பிறப்பு' (நற்குலத்தைக் காட்டும் பண்பு), 'இரும் பொறை' (நிலைத்து நிற்கும் பொறுமை) என்பவை 'கற்பு எனும் பெயரது ஒன்று'டன் சேர்ந்து 'களிநடம் புரிய'வே கண்டதாக கூறுகிறான்! அருமையான கருத்து, கருத்துக்கேற்ற வாக்கு!

சீதையின் கற்பு காக்கப்படுவதைச் சொன்ன பிறகே அவள் பிரேமப் பொக்கிஷமாகக் கொடுத்தனுப்பிய சூடாமணியை அவன் ஐயனுக்கு அளிப்பது

சூட்சும விசேஷம் வாய்ந்தது!

ஒரே வாக்கியத்தை ஒருவருக்கு ஆறுதலாகவும், இன்னொருவருக்கு அச்சுறுத்தலாகவும் மொழிந்த அறிவுச் செல்வனான சொல்லின் செல்வன் அவன்!

'மாருதி மஹாவீரன், எனவே வாரிதியைக் கடந்து வந்துவிட்டான். மற்ற குரக்கரும் அவ்விதம் வந்து அரக்கரை வதைப்பது எப்படி இயலும்?' என்று பிராட்டி அசோகவனத்தில் அவனுக்கு விடையளிக்கும்போது கலங்கி மலங்குகிறாள்.

அவளுக்கு ஆறுதலாக அவன் ஒன்று கூறி அவளைத் தேற்றுகிறான்.

அநுமன் தனியொருவனாகவே அசோகவனத்தை அழித்து, தனது அருமையான ஜ்யேஷ்ட குமாரன் அக்ஷகுமாரன் உள்பட அரக்கர் பலரைத் துவம்சம் செய்ததில் ராவணன் சற்றே கலங்கி விடுகிறான். ஆயினும், வானரப்படையுடன் ராமன் அவன் மீது படையெடுத்து வரவிருக்கிறான் என்று அநுமன் கூறியபோது அது அவனைக் கலக்கிவிடவில்லை. 'அதனாலென்ன, எல்லாரும் இந்த அநுமனின் பலபராக்கிரமம் பெற்றிருப்பாரா என்ன? வானரப்படையை ராக்ஷஸப்படை எளிதே வெல்ல முடியும்' என்றே தேறியிருக்கிறான்.

அதைப் போக்கி அவனை அச்சுறுத்துவதாக அநுமன் ஒன்று கூறுகிறான்.

@ Page 71

சீதையிடம் அவன் புகன்ற இத மொழி, ராவணனிடம் விடுத்த எச்சரிக்கை மொழி இரண்டும் ஒரே வாசகந்தான் எனக் காட்டுவார் வான்மீகி மாமுனி

"எனக்குச் சமமானவரும், என்னில் மேலானவருமான பலசாலிகளைக் கொண்டதே வானரப்படை. என்னிலும் தாழ்ந்தோர் எவரும் அதில் இல்லை. வேற்றாள் ஊருக்குத் தூது அனுப்புவதற்கு மேல் மட்டத்தில் உள்ளவர்களையா அனுப்பி வைப்பார்கள்?" என்பதே அவ்வாசகம்!

'பொய்யிலாதான்' இங்கே கூறுவது மெய்யல்லவே என்று கேட்கலாம். எனினும் பிராட்டி இருந்த நிலையில் அவளை ஆற்றித் தெளிவிப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டு – தன்னலம் கருதாது, அதோடு தன்னை மிகவும் குறைத்துக் கொண்டு – அவன் அப்படிச் சொன்ன 'பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்து' என்பதே தமிழ்மறையின் தீர்ப்பு. ராவணன் விஷயத்திலோ அதுவே ராஜதந்திரத்துக்கேற்ற

சாணக்கியம்!

இன்னொரு கேள்வி, 'மெய்யாலுமே மேல் மட்டத்தில் உள்ளவரை ஆபத்துக்கு ஏதுவுள்ள வேற்றான் ஊருக்கு அனுப்பத்தான் மாட்டார்கள். அப்படியிருக்க ஒருகாலும் இழக்கத் தகாத மாருதியை எவ்வாறு சுக்ரீவனும் ராமனும் அனுப்பினர்?' என்று.

எந்த ஆபத்துமே அந்த மஹாவீரனுக்கு ஆபத்தாக இருக்காது என அவ்விருவரும் திடமாக, தெளிவாக உணர்ந்திருந்ததால்தான் அனுப்பினார்கள்!

'ஆபத்தையும் நல்வாய்ப்பாக்கிக் கொள்வது' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். அப்படிச் செய்தவன் அவன்.

அசோகவனத்தில் அவன் ஹதாஹதம் செய்தபோது இந்திரஜித் அவனைப் பிரம்மாஸ்திரத்தால் பிணிக்கிறான்.

எந்த அஸ்திரமும் அவனைத் தொடாத வண்ணம் அந்த அஸ்திரங்களுக்குரிய தேவர்கள் வரம் கொடுக்குமாறு பிரம்மா செய்திருந்தார். அவருக்கே உரிய பிரம்மாஸ்திரமும் அவனை முகூர்த்த காலத்திற்குச் செயலற்றிருக்கச் செய்யுமே தவிர, அதற்கதிகமாகப் பாதிக்காது. அது மட்டுமின்றி, இந்திரஜித்தின் பிரம்மாஸ்திரத்தால் பிணிப்புண்ட அநுமனைச் செடி, கொடிகளாலும் இதர அரக்கர் கட்ட, 'தேவாஸ்திரமான நாம் கட்டுப்போட்ட பிற்பாடு இந்த அற்பச் செடி, கொடிகளையா தேவையற்றதொரு பக்கபலமாகச் சேர்ப்பது?' என்று சினம்

@ Page 72

கொண்ட பிரம்மாஸ்திரம் முகூர்த்த காலத்திற்கும் முன்பாகவே அவனிடமிருந்து விடை கொண்டுவிட்டது!

ஆயினும் அவனோ கட்டுப்பாட்டாற்போலவே இருக்க மனம் கொள்கிறான்! ஏன்? அவனைக் கட்டியிழுத்துப் போய் ராவணன் முன் நிறுத்தி தண்டனை வாங்கித் தருவதே அரக்கரின் உத்தேசம். 'பேஷ்! ராவணனை நேருக்கு நேர் காணவும், அதனாலேயே தன் இயல்புப்படி அவனைப் புரிந்து கொள்ளவும் முடியும். ஸீதாப் பிராட்டியை அவன் ராமனிடம் ஒப்புவிக்காவிடில் அவர் படையெடுத்து வருவாரென்றும், அவர் அற்ப சொற்பமானவரல்ல, முன்னொரு காலத்தில் அவனைத் தோல்வியுறச் செய்த வாலியையே ஸம்ஹரித்தவரென்றும் தெரிவிக்கவும் இது

நல்வாய்ப்பாகக் கிடைத்தது' என்றே அப்படி செய்தான்!

அவனுடைய வாலில் தீயிட்டு லங்காபுரி முழுதும் அவனை இழுத்துச் சென்ற அந்த அவகதியில் அவனை அனைவருக்கும் காட்டி அவமானப்படுத்த வேண்டும் என ராவணன் தண்டனை பிறப்பிக்கிறான்.

அதுவும் அவனுக்கு 'பேஷ்'தான்! 'முதல் நாள் இரவில் நம்மால் லங்கையைச் சரியாகப் பார்க்க இயலவில்லை. மாற்றான் ராஜதானியின் அமைப்பை அறிவது சத்துரு பட்சத்தினருக்கு மிக நல்லதல்லவா? தற்போது பகல் வெளிச்சத்தில், கொளுத்தப்படும் வாலின் வெளிச்சமும் சேர்ந்து, நன்றாகப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்!'

அப்படியானால் ஆபத்துக்கும் பேஷ் போடத்தானே வேண்டும்?

கூர்த்த அந்த அறிவும்கூட கலங்கிய சந்தர்ப்பங்களும் ஒருசில உண்டுதான். ஆயினும் விரைவிலேயே அவனாகத் தெளிவித்துக்கொண்டும் விடுவான்.

அவனுடைய வாலைப் பொசுக்கவே அரக்கர் தீயிட்டனர். ஆனால் அது அவ்வாலைப் பொசுக்கவில்லை. வால் நுனியில் மட்டுமே தீபத்திலிட்ட திரியின் நுனியில் அக்கினி பற்றியிருப்பதுபோல்தான் தீ ஒளிர்ந்தது – சீதையின் அருளால்! அதைக்கொண்டு, அதாவது அரக்கரிட்ட தீயால் அவர்களுடைய ஊரையே அவன் பொசுக்கினான்! அப்போதுதான் திடுமென அவன் கலங்கியதும்.

@ Page 73

'அசோகவனமும் இப்போது பற்றி எரிந்து, அன்னைக்கும்...... ?'

அந்த எண்ணம் அவனைத் தாக்கி ஓர் ஆட்டு ஆட்டிவிட்டது. ஆயின் உடனேயே, 'நெருப்பு மூட்டப்பட்ட நம் வால் பற்றியெரிந்து கருகி விழவில்லை. வால் முனையில் பந்தமாகவே எரிகிறது. எரிகிறதா? இல்லை! எரிச்சல் என்பது அடியோடு இல்லை! குளிர்ச்சியாகவே உள்ளது. எப்படி இந்த அதிசயம்? சீதம்மாவுடைய சீத இதய அருட்காப்புதான் இதற்குக் காரணம். (எவ்வளவு திட்டமாக உண்மையை உய்த்துணர்கிறான் பாருங்கள்! மெய்யாலுமே, விஷயம் கேள்வியுற்ற பிராட்டி தீயின் பாதிப்பின்றி அது அவனுக்குக் குளிர்ந்திருக்க வேண்டுமென்று தன்னுடைய கற்பின் பேரில் அக்கினி பகவானிடம் விண்ணப்பித்ததுதான் அவ்விந்தையைச் சாதித்திருந்தது.) தன்னையே அவளது காப்பினால் தீண்டாத அக்கினி அவளை எப்படித் தீண்டும்? தன் பாதிவ்ரத்திய அக்னியின் சிறப்பால், பஞ்ச பூதங்களில்

அக்னி என்று சொல்லப்படுவதாலும் எரிக்க முடியாதவள் அல்லவா அவள்?' என்ற சர்வ நிச்சயமான தெளிவைப் பெற்றுவிடுகிறான்.

இங்கே பின்னர் நடக்கவிருந்ததையும் முன்கூட்டியே உய்த்துணர்ந்தும் விடுகிறான்! ராவணனை வதைத்து அவளைச் சிறை மீட்டவுடன், ராஜகுல தர்மத்தை முன்னிட்டு அவளுடைய கற்பைச் சந்தேகிப்பதே போல் ஐயன் தீச்சொற்களை வீசியபோது அவள் தன் கற்பின் மீது ஆணையிட்டு தீப்புகத்தானே செய்தாள்? அப்போது தீயும் அவளை எரிக்கவொண்ணாமல், தீக்கடவுன் அவளது கற்புத் தீக்குச் சாக்ஷி பகருவதாய்த்தானே ஆயிற்று?

பிறரது மன உணர்வை நேராக உணர்ந்து அறிவது இருக்கட்டும். ஒருவரது முகக்குறி முதலியவற்றின் சிறிய வெளிப்பாடுகளைக் கொண்டும், மறைமுகமான பேச்சைக் கொண்டும் அவரது உள்ளத்தில் உள்ளதை உள்ளபடி அறிய ஓர் அலாதியான புத்தி சூக்ஷ்மம் இருக்கவேண்டும். அதையும் குறைவறப் பெற்று 'இங்கிதக்ஞன்' என்று பெயரெடுத்தவன் ஆஞ்ஜநேயன். வனவாச காலம் முடியும் சமயம் பரத்வாஜாசிரமத்தில் சிரமபரிஹாரம் செய்து கொள்ள நேர்ந்த ராமபிரான் அதை பரதனிடம் தெரிவிக்க விரும்பியபோது அநுமனை அனுப்பியதற்கு அதுவும் ஒரு காரணம்.

@ Page 74

பரதனுக்குத் தன்னிடம் நெஞ்சின் அடி ஆழம் வரை வேரூன்றியிருந்த அன்பு ஐயனுக்குத் தெரியாததில்லை என்றாலும் பதவி என்பது மனிதனை எப்படிக் கெடுக்கும் என்பதையும் அவர் அறிவார். 'ஒருவேளை, ஒருவேளை? பதினாலாண்டுகள் அநுபோகம் செய்துவிட்ட மஹா ஸாம்ராஜ்ய சக்கராதிபத்தியம் பரதனையும் அவ்வாறு ஆக்கியிருந்தால்? அதை நாம் முன்கூட்டி இப்போதே அறிந்தால் நல்லதுதானே? அவனது உத்தமமான தர்ம ஆட்சியே அயோத்திப் பேரரசில் தொடர்ந்து நீடிப்பதற்கு விட்டுவிட்டு, இங்கிருந்தே சுவடு படாமல் ஆரண்யத்தின் உட்பகுதிக்கு மீண்டும் போய் விடலாமல்லவா?' என்று ஐயனுக்குத் தோன்றுகிறது. பதவி மோஹம் – மோஹினிப் பைசாசம் – புனித பரதனையும் தீண்டியிருக்குமாயின் அதை நுட்பமாகக் கண்டு வரக்கூடியது இங்கிதக்ஞனான அநுமனன்றி எவருண்டு என்று கருதியும்தான் அவனை அப்போது ஐயன் அனுப்பியது.

பவனாத்மஜனின் பலபடித்தான மாண்புகளில் மற்றொன்று கருமமே கண்ணாயினான் என்று அவன் இருந்ததுதான். விழுமியெனும் உணர்ச்சியையும் விழுங்கிக் கொண்டு, செய்யவேண்டிய செயலிலேயே குறியாயிருந்தவன் அவன்.

இருமுறை அவன் ஸஞ்ஜீவி பர்வதத்தைக் கொண்டுவந்த போதும் அதனால் உணர்வு பெற்று எழுந்தவர்கள் அவனுடைய உயிருக்கு உயிரானவராகவே இருந்தாலும் அவர்களைக் கட்டிக்கொண்டு கூத்தாடாமல், முதற்காரியமாக அம்மலையை இமய வரிசையில் எவ்விடத்திலிருந்து கொய்து வந்தானோ அங்கேயே மறுபடியும் கொண்டுபோய் நாட்டுவதையே அவன் செய்தான். அம்மலையில் தனக்கு வேண்டிய மூலிகைகளைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துப் பறித்து வர நேரமாகும் என்பதாலேயே பிராணாபத்தான சந்தர்ப்பத்தில் காலதாமதம் உதவாது என்று மலையையே பூப்பறிப்பது போல் கொய்து வந்தான். அக்காரியம் முடிந்தவுடன் – உடன் என்றால் உடனேயே – அதை அதற்குரிய இடத்தில் கொண்டுபோய் வைப்பதுதானே நியாயம்?

இங்கு அவனது தர்ம உள்ளமும் தெரிகிறது.

ஸத்ய–தர்மங்களின் உருவான ராமபிரானின் அடியார்களுள் முடிமணியாக விளங்குபவன் அம்மாண்புகளுக்குத் தானும் விளக்கமாக இருந்தவன்தான்.

@Page 75

'பொய்யிலாமை'க்கு ஒரே ஒரு 'மாதிரி. ராவணனுக்கும் அநுமனுக்குமிடையே கடும்போர் நடக்கிறது. அதிலே தன் ஆவியைத் திரட்டி ராவணனை ஒரு குத்துக் குத்த அநுமன் எண்ணுகிறான். இதை முன்கூட்டியே அவனுக்குச் சொல்லி, "நீ மாத்திரம் இதைத் தாங்கிக்கொண்டு விட்டாயாகில் அதன்பின் இப்போது நடக்கும் இக்கைகலப்பில் நான் மேற்கொண்டு தாக்கமாட்டேன். அது மட்டுமின்றி பதிலுக்கு உன்னிடம் குத்துப் பட்டுக் கொள்வேன்" என்கிறான். சொன்னபடியே ஓர் அம்....மாக் குத்து திம்....மாக் குத்து விடவும் செய்கிறான்! அந்த அதிர்ச்சியில் ஈரேழுலகங்களும் உலைந்த உலைப்பை கம்பரின் கவிமொழியில் 'முதற் போர் புரிபடல'த்தில் காணவேண்டும்.

ராவணன் அதனால் தடுமாறித்தான் போகிறான். எனினும் ஒரே வீழ்ச்சியாக விழுந்துவிடாமல் சமாளித்துக் கொண்டும் விடுகிறான்.

அந்நிலையில் அநுமன் அவனை மீண்டும் தாக்காமல் தன் வாக்குச் சத்தியத்தைக் காக்கிறான். 'கடன் கொள்க!' என்ற ரத்தினச் சுருக்கமான மொழியால், தான் அவனுக்குக் கடனாகப்பட்டுள்ள பதில் குத்தை அவன் தன் மீது விடுமாறு கோரி, உடம்பை அவனுக்குக் காட்டிக் கொண்டும் நிற்கிறான்!

எப்பேர்ப்பட்ட சத்திய–தர்ம நேர்மை!

சோம்பியிராமல் சுறுசுறுப்பாக உயிர்த் தளிர்ப்புடன் இருக்கும் 'அஜாட்யம்' போலவோ இன்னொன்று. எந்த மாறுபாடான சூழ்நிலையிலும் மனம் தளராது – இந்நாளில் வியாபகமாகிவிட்ட 'டிப்ரஷன்' இல்லாது – இருப்பதை 'அநிர்வேதம்' என்பர். அதற்கும் இலக்கியமாயிருந்தவன் ஆஞ்ஜநேயப் பிரபு. அதர்ம சக்திகள் சோம்பலும் தளர்ச்சியுமின்றிக் கைவரிசையைக் காட்டி வரும் நிகழ்காலத்தில் தர்ம நாட்டமுள்ளவர்களோ செயலில் இறங்காமல் சோம்பியும், செயற்பட்டாலும் எதிர்ப்புக் கண்டால் தளர்ந்து விடுவதையும் வேதனையுடன் குறிப்பிடும் காஞ்சி முனிவர், இவர்களுக்கு அநுமன் அளிக்கும் படிப்பினை (Message) அவன் அனவரதமும் உருவகித்த அஜாட்யமும் அநிர் வேதமுமேயாகும் என்பார்.

நிர்வேதம் எனும் மனத்தளர்ச்சி உதவாது என்பதற்கு அவன் கூறும் மொழிகள் வேத மந்திரமாகவே மதிக்கத்தக்கவை. அவை என்ன ? அவன் அப்படிக் கூறியது எப்போது ?

@Page 76

லங்கையில் அசோகவனம் ஒன்று தவிர மீதம் எல்லாப் பகுதிகளிலும் சல்லடை போட்டுச் சலித்து அன்னையைத் தேடியும் காணாத நிலையில் அந்த உத்ஸாஹ புருஷனையும் நிர்வேதம் பற்றிக்கொள்கிறது.

பாரதப் போர்த் தொடக்கத்தில் குருமாரையும், தாயாதி இத்யாதியரையும் எதிர்க்க நேர்ந்ததே என்று அர்ஜுனன் நிர்வேதம் உற்றான். 'நிர்வேதம்' என்பதே அங்கு 'விஷாதம்' எனப்படும் மனக்கலக்கமாகக் கூறப்படுகிறது. அதைத் தெளிவிக்குமுகமாகவே கண்ணன் கீதோபதேசம் அருளத் தொடங்கியது. அநுமனோ குழம்பிய சமயங்களில் தானே தனக்குக் குருவாயிருந்து அதனைத் தெளிவித்துக் கொள்ளவும் செய்வான்! தளர்ந்தபோது தானே தனது புத்திப் பிருகடையை இறுக்கி முன்னிலும் துல்லியமாகச் சுருதியை இழைத்துக் கொண்டு விடுவான்!

இப்போது அவன் அப்படித் தனக்குத்தானே செய்து கொண்ட உபதேசத்தைத்தான் மஹாபெரியவாள் நமக்கெல்லாம் 'மெஸ்ஸே'ஜாகச் சொன்னது.

'அநிர்வேதமே (தளர்ச்சியடையா உற்சாகமே) சிரேயஸுக்கு மூலம் (மேன்மேக்குவேர்). அநிர்வேதமே பரம சுகம். எவ்விதத்திலும் எக்காலமும் பயிலவேண்டியது அநிர்வேதந்தான். எக்காரியம் செய்தாலும் அதைப் பழுக்க

வைப்பது அநிர்வேதமேயாகையால் எல்லாப் பிரயத்தனத்தினாலும் அதை காத்துக் கொள்ளவேண்டும்' என்று தனக்குத் தாமே சொல்லிக் கொண்டு* மீண்டும் தேட்டத்தில் முனைந்து அசோகவனமாம் தோட்டத்தில் 'பழ'த்தை அறுவடை செய்தும் கொள்கிறான்.

அவனது மாண்புகளில் மற்றொன்று புலனடக்கம். அவனைப் போன்ற பரமபாவன பிரம்மச்சாரி எவருண்டு ? 'காமமகற்றிய தூயன்' என்பது மட்டுமில்லை. மனத்தையே அடக்கியவன் அவன். அலைபாயும் மனத்துக்குக் குரங்கைத்தான் முன்மாதிரி காட்டுவது. 'குரங்குப் புத்தி' என்றே சபல புத்தியைச் சொல்கிறோம். இவன் அவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவன்தான். அதோடு சதாவும் சலித்துக் கொண்டேயிருப்பதற்கு இன்னொரு முன்மாதிரியான வாயுவின் குமாரன் வேறு!

* வால்மீகி, ஸுந்தர காண்டம் 12, 10-11.

@Page 77

வாயு வேகம் என்பதான தடைபடாத விரைவுகதியில் தந்தைக்கு நிகரான 'மாருத துல்ய வேக'க்காரன் என்றும் போற்றப்படுபவன் அவன். அப்படிக் கூறும் ச்லோகத்தின் அடுத்த சொற்றொடரிலேயே சபலமறியாப் புலனடக்கத்திற்காக 'ஜிதேந்திரியன்' என்றும் புகழப்படுகிறான். ('மநோஜவம் மாருத துல்ய வேகம்' எனும் ச்லோகம்.)

அவனை முதன்முறை கண்ட மாத்திரத்தில், ஸீதா தேவி 'நெறி நின்று பொறிகள் ஐந்தும் வென்றவன்' எனக் கண்டு கொண்டதாகக் கம்பநாடர் பாடுகிறாரே, அதற்கு மேல் என்ன வேண்டும் ?

அதனால்தான் அவனுக்குச் சுயவாழ்க்கை, சுய மையம் கொண்ட வாழ்க்கை என்று ஒன்று அணுவளவும் இல்லாமல் ராமசேவைக்கேயான வாழ்க்கையாகவே வாழ முடிந்தது.

"சுக்கிரீவனுக்கும் வீபிஷணனுக்கும் தங்கள்
துரைத்தனம் மேல் ஆசை எந்தாயே !
எக்காலமும் உன்றன் ஆசை என் காரியத்தில்!"

என்று பிரானே அவனிடம் கூறியதாக அருணாசலக் கவிராயர் பாடுவதில்* முன்னிருவர் பற்றி அவர் கூறுவது மிகையேயாயினும், அதிலும் ஓரளவு உண்மை இல்லாமலில்லைதான். அநுமன் குறித்துக் கூறுவதோ முற்றிலும் உண்மை.

'ராமனுக்காகவே ராமன், அவனுக்கென்றே நான்' என்று அவனிடம் முற்ற முற்றவும் ப்ரேமனாக இருந்து அவன் சேவகமே தன் ஜீவிதம் என் வாழ்ந்தவன் அநுமன் என்பதில் ஆட்சேபம் என்ன ?

அநுமனின் கர்மயோகமும், பக்தி யோகமும் உலகம் அறிந்ததுதான், 'ஞானயோக ஸித்தனாக அவனைக் கொஞ்சமேனும் காணாமல் விடலாமா ? 'வைதேஹீ ஸஹிதம்' என்ற பிரசித்தி பெற்ற, ஸ்ரீராமன் கொலுவீற்றிருக்கும் கோலத்தை வருணிக்கும் ச்லோகத்தில் ராஜாராமன் ஞானாசாரியனாக சின்முத்ரை தரித்து மஹான்களுக்கு உபதேசிக்கிறான். அநுமனை முன்னிட்டுக் கொண்டே அவன் ஏனையோருக்கு உபதேசிப்பதாகவே அங்கு உள்ளது :

* 'வா, வா, அநுமனே!' எனும் 'இராம நாடக'க் கிருதி.

@Page 78

அக்ரே வாசயதி ப்ரபஞ்ஜனஸுதே தத்வம் முநீப்ய :
பரம் வ்யாக்யாந்தம்

நூற்றியெட்டு உபநிஷதங்களையும் அநுமனுக்குப் பெருமான் உபதேசிப்பதே, அவற்றில் இறுதியான முக்தி கோபநிஷதமாக உருவாகியுள்ளது.

பொதுவாக பாரதத்தின் பிரதேச மொழிகளில் ஞான வேதாந்த நூல்களாக இருப்பவை ஸம்ஸ்கிருத மூலத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகவே இருக்கும். அவ்வாறில்லாமல் மூலமே தெலுங்கு மொழியாக உள்ள வேதாந்த நூல் 'ஸீதாராம ஆஞ்ஜநேய ஸம்வாதமு' என்பதாகும். அதில் ராமன் பணித்தபடி ஸீதையே பவஸாகரம் கடக்க உதவும் அவனது தாரக நாமத்தைச் சமுத்திர தாரணம் செய்த அநுமனுக்கு உபதேசிக்கிறாள். என்ன பாக்கியம்! அதன் தொடர் பாக்கியமாக ஐயனே தாரகத்தின் தத்வார்த்தத்தை விரிவாகப் புகல்கிறார்.

ஞானமார்க்கப் பேராசானான சங்கர பகவத்பாதரும் தமது 'ராமபுஜங்க'த்தில் அநுமனை முன் வைத்தே ஐயன் ஞானோபதேசம் செய்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆஞ்ஜநேயாதி பக்தான் ஸ்வ–சின்முத்ரயா பத்ரயா போதயந்தம் (ச்லோ. 7) ; பக்தாஞ்ஜநேயாதி தத்வ ப்ரகாசை : (ச்லோ. 24).

பாமர மக்களின் பேச்சு மொழியாக 'பைசாசீ' என்று ஒரு பிராகிருத மொழி இருந்ததாம். அப் பாமரரும் ஆன்ம நலன் பெறுவதற்காக அம் மொழியில் அநுமன் பகவத்கீதைக்கு பாஷ்யம் எழுதியருளியுள்ளானாம்!

சொல்லி மாளாத குணமாண்புகள் பெற்ற அநுமனது முடிவான, முடிமணியான சிறப்பு அத்தனை மாண்புகளையும் அவன் அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்த விநயம்தான். அவன் 'வீர்ய–விஜயன்' மட்டுமல்லன் ; 'வீர்ய–விநய'னுந்தான்!

ஆற்றல், அடக்கம் ஆகிய இரு துருவங்களையும் அவன் இணைத்தது இணையற்ற அதிசயம்! ஆனால் அவனோ அதை அநாயாஸமாகவே, புத்திப் பூர்வமாக இல்லாமல் இயற்கையாக ஆற்றிவிட்டான்!

அது ராம பக்தி என்ற அமிழ்தம், ராமநாமம் என்ற ரஸாயனம் விளைவித்த விந்தையே!

@Page 79

ஆதியில் அவனது அதி சூரத்தனத்தில் அவன் செய்த குழந்தைக் குறும்புகளைத் தாங்க மாட்டாமல் ரிஷிகள் அவன் தன்னுடைய வீர்ய விக்கிரமங்களை மறந்து விடவேண்டுமெனச் சபித்தனர். அதனாலேயே அவன் வாலியுடன் போரிட்டு வென்று தனது பிரபுவான ஸுக்ரீவனுக்கு அரசு கிடைக்கச் செய்யாமல் அவனுக்குத் துணையாகவும் மதியமைச்சாகவும் மாத்திரம் இருந்தது.

சாபமிட்ட ரிஷிகள் தங்கள் தீர்க்க திருஷ்டியில் இன்னொன்று கண்டு சாப விமோசனமும் கூறியிருந்தார்கள். அவதார ராமனை அவன் ஒருநாள் காண்பான். கண்ட மாத்திரத்தில் அவன் கனிவான். அப்படிக் கனிவு பெற்ற பின்னதே அவன் இடையில் மறந்திருந்த தன் மஹாபலத்தை நினைவு கொண்டு அதனால் அவதார காரியம் நிறைவேற அபாரத் தொண்டு புரியவேண்டும். இவ்வாறு எதிர்காலம் கண்ட அவர்கள், எப்போது அவனது பலத்தை ஒருவர் எடுத்துக்கூறி ஞாபகமூட்டுவாரோ அப்போது அக்கணமே அதை மீளப் பெறுவான் என விமோசனமும் கூறினர்.

அதன்படியே சீதையைத் தேடப் புறப்பட்ட வானரர்கள் தென் சமுத்திரக் கரைக்கு வந்து தங்களில் எவர் அக்கடலைக் கடந்து லங்காபுரி செல்வதென்று ஆலோசனை செய்தபோது ஜாம்பவான் அநுமனின் பலத்தை அவனுக்கு நினைவூட்ட அவனும் உடனே விசுவரூபம் கொண்டு கடலைத் தாவியே கடந்தான்!

ஆயினும் ராமனுடன் அன்பில் கனிந்து சங்கமித்ததால் அந்த விச்வமளாவும் விக்கிரம வித்தகத்தை அடக்கப் பெட்டகத்துக்குள்ளேயே அடக்கி வைத்துக் காத்தான்! அந்த அடக்கத்திற்குள்ள எடுத்துக்காட்டுகள் கணக்கில் அடங்கா.

சில பார்ப்போம்.

ராவண சம்ஹாரம் செய்து ஸ்ரீராமன் வீர ராகவனாக, விஜயராகவனாகப் பரிணமித்ததை அசோக வனத்திலுள்ள பிராட்டிக்குத் தெரிவிக்கவும் அநுமனையே தூதனுப்பினான் அந்த ஜயராமன்.

அப்போது பரம சுபச் செய்தி கொண்டு வந்த வாயு குமாரனின் குணமாண்புகளையெல்லாம், பிற்பாடு அகத்தியரிடம் ராமன் அடுக்கிக்கொண்டே போனதுபோல், சீதாதேவி அவனிடமே அடுக்குகிறாள். முதற்கண் சொல்லின்

@Page 80

செல்வனாகவே அவனைக்கூறி, தொடர்ந்து வலிமை, வீரம், கல்வி, சக்தி, வெற்றி விக்கிரமம், நுண்ணிய செயலாற்றல், தோற்றப்பொலிவு, பொறுமை, தளராமை, நிலைத்த உறுதிப்பாடு என்றெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டே போய் 'விநீதத்வம்' என்றே முடிப்பதாக வால்மீகி முனிவர் பாடுகிறார். 'விநீதத்வம்' என்பது பணிந்து கிடந்து பணிவிடை புரியும் விநயம்தான்.

ராவணன் முதலானோரிடம் தன் மகிமைகளைச் சொல்லி அறிமுகம் செய்து கொள்ளாமல், 'ராமதூதன்' என்று கூடக் கூறிக்கொள்ளாமல், 'ராமதாஸன்' என்றே தன்னைத் தெரிவித்துக் கொண்ட அடக்கப் பொக்கிஷம் அவன்!

கடலைத் தாவிக் கடந்து சென்று, தேவியைக் கண்டு தூது மொழிந்து, அரக்கரை அழித்து, லங்கையை எரித்து – இப்படிப் பல அரும் சாதனைகளைப் புரிந்த அவன் ராமனிடம் திரும்பி வருகையில் தான் முந்தி நிற்கும் 'முந்திரி'யாக இல்லாமல் வானர இளவரசனான அங்கதனுக்கே முன்னிடம் கொடுத்துத்தான் அவன் பின் நின்றதாக வால்மீகி காட்டுகிறாரே, இதைவிட அடக்கத்திற்கோர் எடுத்துக்காட்டு எங்கு காணமுடியும்?

மஹாபலசாலியும் தன்னைப் போலவே வாயுகுமாரனும் ஆகிய பீமனுக்கு அவன் புகட்டிய பாடம் இந்த அடக்கமே என்று பாரதம் காட்டும்.

பாஞ்சாலி விரும்பிய ஸௌகந்திக மலரைத் தேடி இமயம் செல்கிறான் பீமன். அங்கு வழியில் சிரஞ்ஜீவியான ஆஞ்ஜநேயர் படுத்திருக்கக் காண்கிறான். அவன் அவசரம் அவனுக்கு! அதோடு தன் பலத்தினால் ராஜஸச் செருக்கு வேறு! 'கிழக்குரங்கே! விடு வழியை!' என்று வெருட்டுகிறான்.

"ஆமப்பனே, கிழம்தான், படுகிழம்! எழுந்திருக்கவும் அசக்தம்! நீயேதான் என்னைத் தூக்கி அப்பாலே போட்டுவிட்டுப் போயேன்!" என்று சாந்தமாகக் கூறுகிறான் அநுமந்தன்.

ஆத்திரத்துடன் அவனது வாலைக் கரகரவென்று இழுத்து அவனைத் தூர வீசவேண்டுமென்று எண்ணிய பீமன், வாலைத் தூக்க முயல்கிறான்.

முயற்சியே தேவையிராது என்று அவன் எண்ணிய அக்காரியமோ அவன் எத்தனை முயற்சி செய்தும் முடியவில்லை.

@Page 81

அஞ்ஜநேயனின் லாங்குலத்தை அவனால் அங்குலங்கூட அசைக்க முடியவில்லை! அயர்ச்சி அடைகிறான். ஆச்சரியமும் கொள்கிறான்.

அநுமனின் அடிபணிந்து அவர் யாரெனக் கூறுமாறு வேண்டிக் கேட்கிறான். வாயு மைந்தனேயான தன்னுடைய பூஜிதத் தமையன் அநுமந்தன்தான் என அறிந்து அப்போதைக்கேனும் அடக்கப் பாடம் பெறுகிறான்.

ஸௌகந்திகம் கிடைக்குமிடத்திற்கு வழிகூறி, ஆசீர்வதித்தது பீமனை அனுப்புகிறான், அடக்கத்தின் சுகந்தத்தைப் பரப்பும் அந்த கந்தவாஹன குமாரன்!

வீர்ய விஜயனும், விஜயன் என்றே பெயர் பெற்றவனுமான தனஞ்ஜயனுக்கும் அடக்கம் என்ற அரிய தனத்தை ஈந்தவன் அநுமன்தான்! அந்தக் கதை ஸத்யஸாயி ராமன் சொல்லி நாம் கேட்க வேண்டும்! இங்கு நமக்குத் தொடர்புள்ள அதன் முதற்பகுதியை மட்டும் காண்போம்.

வடகோடி இமயத்தில் பீமனுக்குப் பாடம். அர்ஜுனனுக்குத் தென்கோடி ஸேதுக்கரையில்.

அங்கே அவனைக் கண்ட அர்ஜுனன் தனது வில்லாண்மையில் செருக்கடைந்து ராமனையே ஏளனம் செய்து பேசினான். "இங்கிருந்து ராமர் எதற்காக அத்தனை வானரரையும் வேலை வாங்கிப் பாலம் கட்டினார்? நானாயிருந்தார் என் அம்புகளைத் தனியொருவனாக விருவிருவெனப் பின்னியே பாலம் எழுப்பியிருப்பேன்" என்றான்.

"ஓ அப்படியா? ஒரு சைனியமே அதன் மீது சென்றால்கூடத் தாங்கும்படியா உன்னால் அம்புப் பாலம் அமைக்க முடியும்? அவ்வாறாயின் ஒன்று செய்யேன். எனக்குக்கூட அக்கரைக்குப் போய் அங்கு சிரஞ்ஜீவியாக உள்ள விபீஷணரைப் பார்க்க ஆசையாயிருக்கிறது. எப்படிப் போவதென்று தெரியாமலே குழம்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். நீதான் அன்பு கூர்ந்து அம்புப் பாலம் அமைத்துக் கொடேன்" என்றான் மாருதி.

அதிசடுதியில் அர்ஜுனனும் அவ்வாறே அமைத்துக் கொடுத்துவிட்டான். தன் சதுரத்தைக் கண் தெரியக் காட்டும் ஆர்வத்தில்!

@Page 82

அநுமன் அதைக் கடக்கத் தொடங்குமுன், "நான் பயமில்லாமல் இதில் போகலாமல்லவா? அம்புகள் நொறுங்கி நான் கடலில் விழாமலிருக்க வேண்டுமே, அதனால் கேட்கிறேன்" என்றான்.

பார்த்தன் பரிஹாஸமாகச் சிரித்தான். "நான் எப்படிக் கோத்துக் கோத்து அம்பு வேய்வேன் என்று அறியாத அதிசயப் பிறவி நீர்தான்! நீர் ஒருவர் என்ன? உம்மைப் போல கோடிப் பேர் கொண்ட படையே நிச்சயமாகப் போகலாம்" என்றான்.

ஆயினும் அநுமன் பயந்ததுபோல் நடித்து, பதம் பார்ப்பது போல் பாதவிரலில் நுணியை மட்டும் பாலத்தின் மீது வைத்தான்.

நொறுங்கி விழுந்தது நெடிய பாலம்!

நொறுங்கி விழுந்தது அர்ஜுனனின் அஹம்பாவமும்!

மௌனமாகவே பாடம் போதித்துவிட்ட மாருதியின் பாதம் பணிந்தான் பார்த்தன்.

அடக்கம், அதிவீர்யம், கீதை கூறும் கர்ம—பக்தி—ஞானங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் உறைவிடமான அவனது வடிவத்தையே கண்ண பெருமானின் ஆணைப்படி தன் தலைக்கு மேலே தேர்க்கொடியில் பொறித்து அவன் திருவடியின் கீழிருந்தே அர்ஜுனன் கர்ம வீரனாகக் கௌரவரை வென்றதும், பக்தனாக சரணாகதி செய்ததும், கீதோபதேசம் பெற்று உபதேச முடிவாக ஞானயோக ஸாரத்தை அறிந்ததும்!

அநுமன் அந்த கீதைக்கும் பாமரர் மொழியில் விரிவுரை செய்ததை முன்பே கண்டோம். என்றாலும் என்றோ எய்த வேண்டிய இறுதி இலக்காகவே சாமானிய மாந்தர் ஞானவழியை அறிந்து கொள்ள மட்டும் இயலுமேயன்றி, அவர்களது நடைமுறையில் நடத்திக் காட்டக்கூடியது கர்மயோகமே! அதை அடக்கத்துடன் ஆண்டவனின் அடிமையாக ஆற்றுவதற்கு ஆதரிசம் படைப்பவனும் அதே அஞ்ஜனைச் செல்வன்தான்! உலக மாந்தருக்கு அப் பாடத்தை தனது வாழ்க்கை உதாரணத்தாலேயே காட்ட வேண்டுமென்றுதான் 'ஸோஹம்' என்று பரமாத்வுடனேயே அத்வைதமாக ஒன்றியிருக்கக்கூடியவன் 'தாஸோஹம்' என்று ராமனின் அடிமையாகவே பணிபுரிந்தது!

@Page 83

ஸகல மக்களுக்கும் வழிகாட்டும் காருண்யமும் இங்கே அநுமனை அணி செய்வதாகக் காண்கிறோம்! ஒரு பிரம்மஞானி கர்மத்தை ஏற்பதில் எத்தனை கருணை, தியாகம்!

வீமனும் விஜயனும் மட்டுந்தானா? வீணா கான நாதரஸத்தால் நாரணனைத் தம்மிலேயே கரைத்துக் கொண்ட நாதப் பிரம்ம நாரதருங்கூட அஹந்தை வாய்ப்பட்டபோது அநுமனிடமே அடக்கப் பாடம் பெற்றார்.

இங்கே விதவித வித்தகனாயிருந்த ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி கலையுலகிலும் தலைமை கொண்டதைக் காண்கிறோம்.

வீணையுடன் இழைந்து கானம் செய்தே அவன் தன்னை ராமனில், ராமனைத் தன்னில் இழைத்துக் கொண்டவன். தோடி ராகம் அவனது 'ஃபேவரிட்!' 'ஹநும தோடி' என்றே அதற்கு மேளகர்த்தா வரிசையில் பெயர்.

அவனுக்கே இசைக் கலைத் தலைமையை உலகம் அளிப்பதாகக் கேட்ட நாரத ஸ்வாமிக்குப் பொறுக்கல்லை. மெய்யாலுந்தான் பொறுக்கல்லையோ? அநுமன் பெருமையைப் பிரகடனப்படுத்தவே தாம் சிறுமை வேஷம் போட்டாரோ? நாரதப் பிரம்மம் என்றே போற்றப்படும் பெரியவரன்றோ அவர்! 'கலகப் பிரியர்' என்று பெயர் வாங்கிக் கொண்டு, ஆயின் உண்மையிலோ தாம் விளைவித்த கலகங்களால் எத்தனை பெருநலன்கள் விளையச் செய்தவரவர்? அதேபோல் தம்மை அஹந்தைக்காரராகக் காட்டிக் கொண்டது பிறருக்குப் பாடம் புகட்டவே இருக்கலாம்.

அநுமனைத் தம்முடன் இசைப் போட்டிக்கு அழைத்தார், நாரதர். கல்லும்

கனியப் பாடுவது என்கிறோமே, அதைத் தம் இருவரில் எவர் மெய்யாலுமே நிரூபித்துக் காட்டுகிறாரோ அவரே வெற்றியாளர் என்றார். தம்மாலேயே அது சாத்தியமென அவருக்கு உறுதிப்பாடு!

போட்டியில் பெயரெடுக்கவா அநுமன் பாடியது? எனினும் நாத மஹா குரு, பாகவத சிரேஷ்டர் வலிந்து அறைகூவி அழைக்க, வேறு வழியில்லாது ஒப்புக் கொண்டான்.

மலைப்பாங்கான திறந்த வெளியில் போட்டி நடந்தது. அநுமனிடம் தேவரிஷி, "உன் இசையில் குற்றங்கள் இருக்கும். அப்படிப்பட்ட இசையோடு போட்டியை முடித்தால் நாத தேவதைக்கு அபசாரம் இழைத்ததாகும். எனவே, நீ முதலில்

@Page 84

பாடிவிடு. பிறகு நான் பாடி தோஷங்களுக்குப் பரிஹாரம் செய்துவிடுகிறேன்" என்றார், செருக்குடன்.

"தேவரீர் உத்தரவு!" என்று பவனசுதன் பவ்வியமாகக் கூறினான்.

கானம் தொடங்கினான். ஸ்ரீராமனுக்கு ரஸபானமாக நிவேதிக்கும் கானம்! தோடி ராகத்தில் புனித புனிதமான 'ஸ்ரீராம ஜயராம ஜய ஜய ராம' என்ற மந்திர வாசகத்தை வித வித பக்தி பாவ நயங்களும் ராக பாவ நயங்களும் லயஜாதி நயங்களும் பிரிவற ஒன்றிய தேவ கானமாக இசைத்தான். இதயத் தந்தி மீட்டிப் பிறந்த குரலிசையை வீணை நாதத்துடன் குழைத்துப் பாடினான், பாடினான், அப்படிப் பாடினான்! தான் பாடுவதாகவோ, வாத்தியம் வாசிப்பதாகவோ எள்ளளவும் எண்ணாது, அந்த ராமனே, தன்னையே வீணையாக மடியில் வளர்த்துக் கொண்டு தன்னிலிருந்து அவனது அன்பையே அமுதகானமாக உளர்த்துகிறான் என்ற அநுபூதி நிலையில் 'நானை' உருக்கி நாதத்தைப் பெருக்கினான்.

அநுமன் மாத்திரமா உருகினான்? நாரதருமே உருகாதிருக்க முடியவில்லை!

அவரது 'நெஞ்சக் கனகல்' உருகியது மாத்திரமன்று அவர்களைச் சுற்றியிருந்த மலைப் பாறைக்கற்களும் உருகலாயின!

அப்பாறைகளில் ஒன்றின் மீதுதான் நாரதர், மகத்துவம் மிக்கதால் 'மஹதீ' என்ற பெயர் பெற்ற தமது தெய்வீக வீணையை வைத்திருந்தார்.

பாறை உருக உருக வீணை அதன் மேல் மட்டத்திற்கு இறங்கலாயிற்று.

கானம் நின்றது.

அதன் நிறைவான நிசப்தம் சூழலில் நிரம்பியது.

அநும–நாதரர்களின் மனமும் மவுனமாயிருந்த நிலை!

சிறிது போதுக்குப் பின் அந்நிலை கலைந்தது.

'அநுமன் பந்தய நிபந்தனையை நிறைவேற்றி விட்டான்! ஆயினும் தானும் அவ்வாறே கல்லுருக கானம் செய்வோம் ; வெற்றி – தோல்வியற்றதாகப் போட்டியை முடிப்போம்' என நாரத ரிஷி எண்ணினார். வேறே வழி ?

@Page 85

தமது கானத்துக்கும், தமக்குமே உயிர்த்துணையாக இருந்த வீணையைப் பார்த்தார்.

அடடா! கானம் நின்றபின், முன்பு உருகிய பாறைகள் மீண்டும் இறுகி விட்டிருந்தன. மஹதீ வீணை அந்த இறுகலினால் கல்லில் புதைபட்டிருந்தது!

'அதனாலென்ன ? நாம் குரலிசையாலேயே பாறையை உருக்கி அதை எடுத்துக் கொள்வோம்' என எண்ணினார் நாரதர்.

அநுமன் தனது வீணையை அவர் வாசிக்கலாமெனச் சமர்ப்பித்தான். ஆயின் அவருக்கோ அகம் என்பதன் வாடையும் இழந்து நாதனின் நாதம் எனும் ரூபமே ஆன அநுமன் தீண்டித் தேவகானம் தோற்றுவித்த அவ்வீணையைத் தாம் தொடுவதா என்ற கூச்சமுண்டாயிற்று. ஆயின் அப்போதும் அவருக்கு அகம் போகத்தானில்லையாதலால் அதைச் சொல்லாமல், மஹதீயைத் தவிர வேறு வீணையைத் தாம் தொடுவதில்லை எனக் கூறி வாய்ப்பாட்டாக மட்டுமே பாடத் தொடங்கினார்.

பாடினார், பாடினார், பாடிக்கொண்டேயிருந்தார்.

ஊ.....ஹும்! பாறை கடும் பாறையாகவேதான் இருந்தது! கொஞ்ச நஞ்சம் அது இளகுவதாகக்கூட அறிகுறி காணவில்லை!

நாரதரின் நா – நா என்ன? மூலாதாரம் வரையில் நாதப் பாதை முழுதுமே – வறண்டது.

தோல்வியை ஒப்புக்கொள்ளும் பரிதாபக் கண்களால் அநுமனை நோக்கினார். மிகவும் பெரியவராதலால் வாய்விட்டும் அத்தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டார்.

அஞ்ஜலியஸ்தராக அஞ்ஜனைபுத்ரனைப் பார்த்து, "நீயே ஜயசாலி! நான் அபஜயமுற்றாலும் உன்னிடம் அரிய பாடங்களும் கற்றேன். தலை கனக்குமிடத்தில் கலைக்கு இடமில்லை என்று எனக்குக் கற்பித்த குருராய! விநய போதனையுடன் இசைக் கலையிலும் நானறியாத நயங்களைப் போதித்தாய்! அப்பனே! இவ்வீணைதான் எனக்கு உயிர்த்துணை. அதை இப்போது நீயே மீண்டும் பாடிப் பாறையை உருக்கி அதிலிருந்து மீட்டு, உன் திருவிரலால் மீட்டி எனக்கு அளித்து நான் வீணனாகாதபடி ஆசிர்வதிப்பாய்!" என்று வேண்டினார்.

@Page 86

பதைபதைத்த அநுமன், "தேவரிஷே! தாங்களே நாதயோக மூலகுரு. அதோடு வால்மீகி பகவானுக்கு ராமபிரானின் மகிமையைக் கூறி அவரை ராமாயணம் பாடச் செய்து அடியாருலகுக்கே முதற் குருவாக ஆனவர். எளியேனுக்குப் பெருமை சேர்க்கவே தேவரீர் தங்களைச் சிறுமைப்படுத்திக் கொண்டதாகவே உணர்கிறேன்" என்று மனப்பூர்வமாகக் கூறி, மீண்டும் கானம் செய்தான்.

தர்ம நியாயமாக, வீணையின் துணையின்றிக் குரலிசையாக மட்டுமே பாடினான்.

கல்லும் உருகிற்று.

மாருதியின் திருக்கரம் பட்ட மஹதீ தேவரிஷியின் கரத்திற்குப் போயிற்று.

கும்பகோணம் ராமஸ்வாமி கோயிலில் கொலுவீற்றிருக்கும் மூலவரின் திருச் சந்நிதியில் அநுமன் ஐயனை வீணாகானத்தால் மகிழ்விக்கும் அரிய கோலத்தைக் காண்கிறோம்.

ஸங்கீதத்தில் நான்கு மரபுகள். அவற்றிலொன்று நாரத மதம் என்பது ; இன்னொரு ஹநுமான் மதம். ஏனைய இரண்டு ஸோமேச்வரர் மதமும், கல்லிநாதர் மதமுமாகும். வட நாட்டிசை ஹநுமான் மதத்தைத் தழுவியதென்றும், தென்னாட்டிசை நாரத மதத்தைத் தழுவியதென்றும் சொல்வர். ஆயினும் வட நாட்டிசையின் பைரவியே தென்னகத்தில் தேனான தோடியாகியுள்ளபோது ஹநும தோடி என்றுதான் பெயர் பெற்றிருக்கிறது.

தென்னாட்டின் கர்நாடக இசையிலேயே தியாகையர் நாரத மதம் என்றும் முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர் ஹநுமான் மதம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

'அநுமான் கடகம்' என்று ஓர் இசையகராதியும், தாண்டவ மாருதியுமாகி 'ஹநுமத் பரதம்' என ஒரு நாட்டிய–நாடக நூலும் அவன் எழுதியதாகவும் அறிகிறோம்.

ஆஞ்ஜநேயன் எப்படித் தாண்டவ மாருதியாக இல்லாமலிருக்க இயலும்? ராமானந்தத்தில் திளைப்போ திறைப்பு என்று திளைத்தவன், எவரையும் பக்திக் கூத்தாட வைக்கும் நாம பஜனையின் ரஸிக நாயகமாக விளங்குபவன், நாத மஹாயோகியாக லய ஜாதி மர்மம் யாவும் தெரிந்தவன், மக்கள் அனைவரையும் இனிய ராமனிடம் காந்தமாய்க் கவரும்

@Page 87

சங்கீர்த்தன உபாயத்தாலேயே ஈர்த்து வைக்கத் துடித்தவன் – அவன் எப்படிக் காலில் கெஜ்ஜை கட்டிக்கொண்டு, இடையிலே வீணையைக் கட்டிக் கொண்டு கரத்தினால் சிப்ளாக் கட்டையைத் தட்டிக்கொண்டு, ஸ்ரீ ராம நாம கீர்த்தனம் பொங்கிப் பொங்கிப் பாடிக்கொண்டு, துள்ளித் துள்ளி ஆடாமலிருக்க முடியும்?

அவனை நடு நாயகமாகவும் அவனுக்கு இரு மருங்கும் சுக்ரீவன், அங்கதன், நளன், நீலன், தாரன், சுஷேணன் ஆகிய அறுவரையும் அவனது 'ட்ரூப்' ஆகவும் – ஸப்த ஸ்வரம் போலவும் ஸப்ததாளம் போலவும் – ஒரு வானர பஜனைக் கோஷ்டியாக்கி அது ஸ்ரீ ராம நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்வதாக அற்புதக் கற்பனை செய்து தஞ்சைப் பாணி ஓவியர் தீட்டிய விநோதானந்தச் சித்திரமொன்று உண்டு. 'கற்பனை செய்து' என்று ஏன் சொல்லவேண்டும்? மெய்யாலுமே அப்படி ஒரு கோஷ்டி இருந்ததை பக்திக் கலைக் கண்ணால் கண்டே விரல் வழியாய் அதை உலகுக்கு ஆக்கியிருக்கலாம். உள்ளது உள்ளபடித் தீட்டும் 'காப்பி'யாக இல்லாமல், உட்பொருளைத் தெரிவிக்கும் சூட்சுமமான ரஸனையுடன் ஓவியர் தமது

பாத்திரங்களைப் பெரிய அளவிலும் சிறிய அளவிலும் அமைத்துப் படைக்கும் கலை நம்முடையது. அதற்கிசைய வீணாதரனான ஆஞ்சநேயனை மேலே பெரிதாகத் தீட்டி அவனுக்குக் கீழ் அலங்காரப் பட்டயமாகவே இந்த வானர பஜனைக் கோஷ்டியைக் காட்டியிருக்கிறார் இவ் ஓவியர்.

'ஹநுமத் அபிநயம்' என்றே வடநாட்டில் சிலர் கூறும் ஒரு பெரிய ராமாயண நாடக நூல் உள்ளது. அந்நூலுக்கு உலகறிந்த பெயர் 'ஹநுமத் நாடகம்' அல்லது 'மஹா நாடகம்' என்பது காவியமாகவும் நாடகமாகவும் ஸ்ரீராம கதையைக் கூறும் ஏராளமான ஸம்ஸ்கிருத நூல்களுள்ளன. அவை யாவற்றிலிருந்தும் ச்லோகங்களைப் பொறுக்கியெடுத்து நாடக ரூபத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் முழுதும் விரியுமாறு தொகுத்து அமைத்ததே 'மஹாநாடகம்'. அது அநுமன் பெயரில் 'ஹநுமந்–நாடகம்' என்றும் வழங்குகிறது.

இசைக்கலை, அதைவிடவும் ஆடற்கலை என்று வந்தபின் புனிதமான தெய்விக சிருங்காரம் வராதிருக்க முடியுமா ? ராதா–கிருஷ்ண சிருங்காரம் போலவே ஸீதா–ராமர்களின் சிருங்காரத்தைச் சொல்லும் ஒரு இலக்கிய மரபும் உண்டு. பரம பாவன பிரம்மச்சாரியான மாருதி

@Page 88

ஜீவாத்ம–பரமாத்ம ஐக்கியமாகவே நாயக ராமனும் நாயகி ஸீதையும் ஐக்கியமாவதை உணர்ந்து 'ஹநுமந் ஸம்ஹிதை' என்ற நூலைத் தந்திருக்கிறான். (அப்படித்தான் அம்மரபினரின் நம்பிக்கை) அந்நூல் ஆன்ம பக்குவமும் ஸூக்ஷமப் பார்வையும் உள்ளவருக்கு மாத்திரமே என அவன் ஜாக்கிரதைப் படுத்தி வைத்தது, அதனை "ரஸமறிந்தவர்களின் இதயத்தை இன்பத்தில் கிளர்த்தும் பாவனமான சரிதம் ; ரஹஸ்யத்திலும் ரஹஸ்யமானது" (ரஸிகாநாம் ஹ்ருதாஹ்லாத காரிணீம் பாவநீம் கதாம் | குஹ்யாத்–குஹ்யதரம்') என்று அவன் கூறுவதிலிருந்து தெரிகிறது. 'ஸம்ஹிதை' என அதற்குப் பெயரிருப்பதே அதனை சமய ஸாதனைக்கான புனித சாஸ்திரமாகக் காட்டுகிறது.

உலக மாந்தரிடம்தான் அவனுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட உபகார சிந்தை! உலகில் தர்மம் தழைக்கப் பாடுபடுவதற்கு அவனே உதாரண புருஷன் என்பார் காஞ்சி முனிவர். அவனது பேருதவியாலேயே ஏற்பட்ட ராமராஜ்யம்தானே தர்மராஜ்யத்திற்கே மறுபெயராக உள்ளது ?

இவ்வாறும், இங்கே சொல்லாத இன்னும் பலவாறும், ஓரினத்தில் மட்டுமின்றி பல இனங்களில், நலமே செய்யும் சகல இனங்களிலும் சிறப்புற்றிருப்பதில் 'தனக்குவமையில்லாதான்' நமது அநுமன். ஆகையால் அவன் பெற்ற கீர்த்தியும் அசாதாரணமான, அபூர்வமான ஒன்றாகும். எனவேதான் கவிச்சக்கரவர்த்தி 'அரும் புகழ் அநுமன் வாழி!' என்று புகல்கிறார்.

வாழி என அவர் வாழ்த்திய வண்ணம், அவருக்கும் முன்னதாக ஆதியிலேயே பிரமனும், ராமபிரானும், தேவி ஸீதையும் வாழ்த்திய வண்ணம் அவன் சிரஞ்ஜீவியாய் வாழ்ந்து நம்மைக் காத்து வருகிறான். 'அவன் எம்மை அளித்துக் காப்பான்' என்று அக்கவிச்சக்கரவர்த்தி நிச்சயத்துடன் கூறுகிறாரே! ஆயினும் அது நம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல்தான்!

கருணாமூர்த்தி கண்ணனுக்கும் தெரியுமாறு காலந்தோறும் தனது அவதாரமான, அம்சபூதமான மஹனீயர்களை அனுப்பி வைத்து நம்மைக் காத்து வருகிறான். தனி வாழ்வில் நமது இடரிலும் துயரிலும் சடுதியில் காப்பது இருக்கட்டும். அதற்கு மேலாக நம் அனைவரையும், நானிலத்தையே தர்மத்தால் காப்பதுதான் மெய்யாலும் காப்பது. அப்படி இந்த

@Page 89

நாட்டில் ஸநாதன வேத தர்மம் அழிவுறாமல் ரக்ஷித்துக் கொடுக்கும் பெருமான் அநுமான். இந்த ஒரு நாடு அப்படி வாழ்வதாலேயே, இதயம் செவ்வையாக இருந்தால் உடல் முழுதும் பலம் பெறுவது போல் உலக முழுதும் காப்புப் பெறும்.

ராம ராஜ்யம் ஏற்பட ஒரு காரணபூதனாக இருந்த அவன்தான் மஹாபாரத காலத்திலும் அறநெறி சார்ந்த அரசு நடைபெற உதவி புரிந்தவன் – தோன்றாத் துணையாக அதைப் புரிந்தான். தர்ம (புத்திர)ரின் தர்ம ஆட்சி ஏற்பட்டது பாரதப் போரில் பாண்டவரின் வெற்றிக்குப் பின்னரே. அவ்வெற்றியில் பெரும் பங்கைச் சாதித்தவன் 'விஜயன்' என்றே பெயர் பெற்று, 'ஜயம்' என்றே வியாஸரால் முகுடமிடப்பட்ட 'மஹாபாரத'த்திற்குக் கதாநாயகனான பார்த்தன்தான். அப்பார்த்தனின் போர்த் தேரை மாத்திரமின்றி வாழ்க்கைத் தேரையும் வழி நடத்தியவர் பார்த்தஸாரதிப் பெருமான். ஆயினும் அவரோ மானுட தர்மாதர்மங்களுக்கு மேம்பட்ட தெய்வமாக நின்று செயலாற்றும் தாம் பார்த்தனுக்கு வாழ்க்கையுதாரணம் என்ற ஜீவ சக்தியுள்ள தூண்டுகோலாக இருக்கவொண்ணாது ; எனவே ராஜ்ய லக்ஷ்மியை ஸ்தூலமான எதிரிகளிடமிருந்து காப்பதற்கான வீர–பௌருஷாதிகள், அதனிலும் கொடிய ஸூக்ஷ்ம எதிரியான அதர்மத்திலிருந்து காப்பதற்கான குண ஸம்பத்துக்கள்

ஆகிய இரண்டிற்கும் அவனுக்கு உதாரணமாகவும் தோன்றாத் துணையாகவும் அவன் நெஞ்சில் அநுமனையே நிலைநாட்டவேண்டுமென்றே கருதினார். தோன்றும் மாபெரும் தெய்வத் துணைவனே இவ்வாறு தனது அத்தியந்தப் பிரியனுக்கு ஆஞ்ஜநேயனைத் தோன்றாத் துணையாக்கினான். அதற்கே முதற்படியாக முன்கூட்டியே தனஞ்ஜயனை ஸேதுக்கரைக்குச் செல்லவைத்து அநுமனிடமிருந்து அடக்கம் எனும் பரம தர்மத்தைக் கற்கச் செய்தான். முதற்பாடமானதால் மனத்தில் நன்கு பதியுமாறு அப்போது தோன்றும் துணையாகவே அநுமனை அவன் கண்ணெதிரில் காட்டினான். அதோடு அவனது வீரத்திற்கு வீறு ஊட்டவும் அநுமனையே அவன் தனது தேர்க் கொடியில் பொறித்துக் கொள்ளச் செய்தான். போர் வெற்றிக்குப் பிறகு தர்மர் ஆட்சி புரிந்த முப்பத்தாறாண்டுகள் அநுமனை மனத்தில் பொறித்துக் கொண்டேதான் அர்ஜுனன், ஸ்தூல சத்ருக்கள் யாவரும் மாபெரும் போரில் மடிந்துவிட்டதால், ஸூக்ஷ்ம சத்துருவான அதர்மம் தலையெடுக்காது தமையனின் அரசைக் காத்துக் கொடுத்தான்.

@Page 90

நமது சரித்திர கால மன்னர் திலகங்கள் யாவரும் வீர–தர்ம ரக்ஷைக்கு ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியையே முன் மாதிரியாகவும் காப்புத் தெய்வமாகவும் கொண்டிருந்தனர்.

பிற்காலத்தில் அன்னியர் இப்பாரதத்தில் புகுந்து வேத தர்மத்திற்கு பயங்கரமாக ஊறு செய்தபோது சத்ரபதி சிவாஜியினிஆட்சி அதனை வேரற வெட்டி ஹிந்து ராஜ்யத்தை ஏற்படுத்தியது வரலாற்றுப் புகழ்கொண்ட விஷயமாகும்.

அந்தப் பெருமகனை அடி அடியும் வழி நடத்தியவர் அவனது குருவாக விளங்கிய ஸமர்த்த ராமதாஸர். அவர் நமது 'ஒரிஜினல்' ராமதாஸனின் அவதாரமே!

அநுமனின் உயிருக்குயிரான மந்திரமாகிய 'ஸ்ரீராம ஜயராம ஜயஜயராம' என்ற த்ரயோதசாக்ஷரீயை நாடெங்கும் பரப்பியே அவர் தர்ம மின்சாரம் பாய்ச்சினார். ராமன் எந்த தர்மத்திற்கு விக்ரஹமோ அதற்கு ஜயம் பெற்றுக் கொடுத்தார்.

'த்ரயோதசாக்ஷரி' என்றால் பதின்மூன்று எழுத்துக்களைக் கொண்ட மந்திரம். "பதின்மூன்று கெட்ட எண் என்பது மேலைநாட்டினர் கருத்து. நமக்கு அது நன்மையானதே. சிவபெருமானின் மந்திரம் பஞ்சாக்ஷரீ, திருமாலின் மந்திரம் அஷ்டாக்ஷரீ. இரண்டு எண்ணிக்கையையும் கூட்டினால், பதின்மூன்றுதானே ? அப்போது அது அதிருஷ்டமானது தானே ?" என்பார் மஹா பெரியவாள்.

த்ரயோதசாக்ஷரீயால் நாட்டுக்குப் பெருநலம் புரிந்த பெருந்தகையர் பலருண்டு.

உதாரணமாக, சமீப காலத்தில் கஞ்சங்காட்டில் (பப்பா) ராமதாஸ் என்றே பெயர் பெற்ற மஹான் இருந்தார். மூலவன் போலவே சக்தி யாவற்றையும் அடக்கி எளிமையாக, இனிமையாக இருந்தார். த்ரயோதாசக்ஷரீ ஜபமும் பஜனையும் மட்டுமே சகல சாதனையும் எனக் கண்டு, தாம் கண்ட அந்த ஒன்றையே அடியார்களும் காணுமாறு தமது ஆசிரமத்தில் அதொன்றையே உயிர் மூச்சாக வைத்தார்.

இன்றும் இருக்கிறார், அந்தப் பப்பாவின் பாப்பாவான, 'தெய்வக் குழந்தை' எனப்படும் அருமந்தச்சீடர்! பப்பாவிடமிருந்து பெற்ற த்ரயோதசீ ஜபமே தவமாக இயற்றிப் பரம்பொருள் அன்றி ஒன்றில்லை என்ற பரம அநுபூதி பெற்றவர்!

@Page 91

ஆயினும் மூலவன் போலவே தாழ்மட்டத்திற்கு எளிமையுடன் இறங்கி வந்து மக்களின் விதவிதத் துன்பங்களைத் துடைக்கும் பெரும்பணியைப் பணிவுடன் ஆற்றி வருகிறார். முக்கியமாக த்ரயோதசீயை எல்லாவிடத்தும் எல்லாரிடத்தும் பரப்பியே இதனை முடிக்கிறார்.

அநுமனின் அமுதான உயிரின் வேரிலேயே ஸாரமாகப் பாயும் அப்பேரமுத மந்திரத்தை பேதம் பாராமல் யாவருக்கும் பிக்ஷையிடும் வள்ளல் எளிமையின் எல்லையில் நின்று தம்மைப் பிச்சைக்காரன் என்றே சொல்லிக் கொள்கிறார்!

காற்றின் குமாரனான மாருதியை நினைவூட்டி, நம் கர்மத்தை எல்லாம் புயற்காற்றாக வீசி விசிறித் தள்ளுவதற்காகவோ என்னவோ, ஒட்டிக்கு இரட்டியாக விசிறிகளை வைத்திருக்கும் அண்ணாமலையின் அன்புமலை, யோகி ராம் ஸுரத் குமார்தான்!

வாழைத் தோட்டங்களில் தனிப்பிரியம் கொண்டு வாழும் வாதாத்மஜன் வாழையடி வாழையாக இது போலத் தன் பிரதிநிதிகளை அனுப்பி உலகுள்ளவும் தர்மம் அடியோடு அழிவுறாமல் ராம நாமத்தால் ரட்சித்துக் கொடுப்பான்! சற்றும் சந்தேகமில்லை.

அவனது இதய மலரில் எப்போதும் கமகமத்துக் கொண்டிருக்கும் திருமந்திரத்தையே நாமும் அரும்புகளாக்கி அவனை அருச்சித்து, 'அரும்புகழ் அநுமன் வாழி!' என அன்பின் உரிமையில் வாழ்த்துப் பாடுவோம்!

ஸ்ரீராம ஜயராம ஜய ஜய ராம!

@Page 92

4

"பாஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசனன்"
('நீர்த்தாரை நிறைந்த நயனத்தன்')

பரம மங்கள ஸ்வாமிகளைக்* காண ஆந்திர தேசத்துக்கு ரயிலில் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

எனக்கு எதிர்ப்புறம் இரண்டு நில இயல் நிபுணர்கள் நடத்தி வந்த விவாதமும், ரயில் பெட்டித் தடுப்புக்கு மறுபுறம் ஒரு பாகவத கோஷ்டி நடத்திய உரையாடலும் கலந்து கலந்து என் காதில் விழுந்தன.

சம்பந்தமே இல்லாத இவ்விரு துறையினரின் பேச்சில் ஒரு விசித்திரமான சம்பந்தத்தைக் கண்டு அதிசயித்தேன்.

1967-ம் ஆண்டு இறுதியில் மகாராஷ்டிரத்தில் ஸதாரா மாவட்டத்தில் கொய்னாவில் ஏற்பட்ட நில நடுக்கம் பற்றி எனக்கு எதிர்ப்புறமிருந்த நில இயல் நிபுணர்கள் விவாதம் புரிந்து வந்தனர். பல லக்ஷம் ஆண்டுகளாக இறுகிவிட்ட தக்காண பீடபூமியில் இப்படி ஒரு பூகம்பம் ஏற்பட்டது புரியாத புதிராக இருந்தது அவர்களுக்கு.

'ஃஜீரோ ஸீயிஸ்மிக் ரீஜ'னில் அதாவது, நில நடுக்க சாத்தியக்கூறு பூஜ்யமாக உள்ள பிரதேசத்தில், பெரிய பூகம்பம் ஏற்பட்டது புதிராக இருப்பதாக அவர்கள் பேசிக்கொண்டனர்.

கொய்னா அணை கட்டியதால், நீர்த் தேக்கத்தின் அழுத்தம் காரணமாக நில நடுக்கம் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்றார் ஒருவர்.

* காஞ்சி முனிவர் ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளைப் பரம மங்கள ஸ்வாமிகள் என்றும் குறிப்பிட்டு எழுதிவந்த ஒரு கால கட்டத்தில் 1969-க்கு முன்னர் ஸ்ரீ ராம நவமி மலரொன்றில் எழுதிய கட்டுரை இது. இப்போது புதுத் 'தாளிப்பு'க்களும் பெற்று வெளியாகிறது.

இதை மற்றவர் மறுத்தார். மிகுந்த பரிசோதனைக்குப் பிற்பாடுதான் அணை கட்டப்பட்டது என அவர் எடுத்துக்காட்டினார்.

"வேறு ஏதோ நாட்டில் பூமிக்கடியில் நடத்தப்பட்ட அணுகுண்டு சோதனை கொய்னா பூகம்பத்துக்குக் காரணமாயிருக்கலாம்" என்றார்.

உடனே உலகப்படத்தைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்தார்கள். உலக கோளத்தில் கொய்னாவுக்கு பாதிப்பு ஏற்படுத்தக் கூடிய பகுதியில் அணுகுண்டுச் சோதனை ஸ்தலம் ஏதுமில்லை என்று கண்டனர். எனவே வேறெங்கோ பூமிக்கடியில் நடந்த அணுகுண்டு சோதனை இந்தப் பூகம்பத்துக்குக் காரணமில்லை என்று முடிவு கட்டினர். நில நடுக்கத்துக்கான காரணங்களைப் பற்றி இவ்வாறு சர்ச்சை தொடர்ந்தது.

சர்ச்சையின் இடையில் நிலநடுக்கத்தின்போது நடைபெற்ற கஷ்ட நிவாரணப் பணி பற்றி ஓரிரு வார்த்தைகள் அடிபட்டன. பூகம்பத்தால் பாதிக்கப்படாத ஓர் அதிசயமாகக் கொய்னாவில் ஆஞ்ஜநேயனின் ஆலயம் ஒன்றே நின்றதையும், கஷ்ட நிவாரணப்பணி அந்த ஆலயத்தில் வைத்தே செய்யப்பட்டதையும் அப்பேச்சிலிருந்து அறிந்து வியந்தேன். அவர்களுக்கு அது முக்கியமான விஷயமாக இல்லாவிடினும், என் மனத்தில் அதுவே மகா பெரிய விஷயமாகப் பதிந்தது.

ரயில் பெட்டித் தடுப்புக்கு மறுபுறம் இருந்த பஜனை கோஷ்டி ஸமர்த்த ராமதாசரைப் பற்றிய பேச்சில் ஈடுபட்டது. ஆஞ்ஜநேயனின் அவதாரமாக அவர் கருதப்படுவதையும், ஸதாரா மாவட்டத்தில்தான் அவர் முக்கியமாக நிவஸித்து மாருதிக்குப் பல ஆலயங்கள் எடுத்து பக்தி பரப்பியதையும் குறித்த பேச்சு.*

* தமது எண்பத்து நாலாம் பிராயத்தில் 1978 ஏப்ரல் மத்தியில் ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் காஞ்சியிலிருந்து ஒரு மஹத்தான பாத யாத்திரை தொடங்கி ஆந்திர, கர்நாடக, மஹாராஷ்டிர மாநிலங்களில் ஆறாண்டுகள் 3859 கி.மீ. கால்நடையாகவே ஸஞ்சரித்து 1984 ஏப்ரல் மத்தியில் காஞ்சி திரும்பினார். அந்த யாத்திரையின்போது ஸதாராவிலேயே 1980 ஜூனிலிருந்து 1981 மே முடிய 335 தினங்கள் தங்கியிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பெரியவாளை அநுமனுடன் பிணைப்பதாக அநேக விஷயமுண்டு. இந் நூலின் இரண்டாம் பகுதியிலும் அவை இடம் பெறும்.

அநுமன் குறித்து ராமதாஸர் இயற்றிய புகழ்பெற்ற 'பீமரூபி ஸ்தோத்திர'மும் அப் பகுதியில் விளக்கப் பெறும்.

@Page 94

நில இயல் நிபுணர்கள் குறிப்பிட்ட அதே ஸதாரா – அதே ஆஞ்ஜநேயன். இரண்டும் என் உள்ளத்தில் ஏதோ இனம் புரியாத விதத்தில் ஒன்று கலந்தன.

மறுநாள் பரம மங்கள ஸ்வாமிகளைத் தரிசிக்கையில் இந்த இனம்புரியா ஒற்றுமையைக் குறிப்பிட்டேன்.

சிலகணங்கள் அவர் கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்து விட்டு வேறு ஏதோ விஷயமாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்.

ஆயினும் அந்தச் சில கண மௌனத்தின் போது என் உள்ளே சிந்தனை விதைகளை நான் அறியாமலே தூவி இருந்திருக்கிறார்! நான் சென்னைக்குத் திரும்புகையில் தாமாக அவ்விதைகள் கிளுகிளுவென முளைத்தன. முன்பு இனம் புரியாமலிருந்த தொடர்பை அப்போது நன்றாகப் புரிந்து கொண்டேன்.

'இதை அந்தப் பஜனை கோஷ்டி அறிந்தால் மிக மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்கும். ஆனால் நில இயல் நிபுணர்கள் என்ன சொல்வார்களோ ?' என்று எண்ணினேன். ஆனால் இரு சாரார் முகவரியும் எனக்குத் தெரியாது!

நீங்களும் படித்துப் பாருங்கள்! உங்கள் தீர்ப்பில் பஜனை கோஷ்டியுடனேயே சேருவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

வால்மீகி பகவானின் ஆசிரமத்தை மடியிலிட்டுக் கொண்டு வளர்க்கும் வனம்.

மகிழ மரம் ஒன்றின் அடியில் நெகிழ்ந்து சாய்ந்திருந்தாள் ஜானகி.

முன்பு லங்கையில் அசோக விருட்சத்தின் அடியில் ஆறாத சோகமாகவே இருந்தவள் இன்று மகிழமரத்தடியில் அமர்ந்திருக்கையிலும் மகிழ்ச்சியாக இல்லை.

'மரமாகிவிட வேண்டும். மரத்துப் போய் விட வேண்டும். அப்போதுதான் அசோகமாக, மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியாவிடினும், துயர பாரத்தில்

குமையாமலாவது இருக்க முடியும். ஆனால் அது நடக்கிய காரியமா? மானுடமாக வாழ வேண்டும் என்றே அவதாரம் எடுக்க பின்னர் மரமாக எப்படி ஆகமுடியும்? என்று எண்ணினாள் தேவி. கண்ணீர் பலபலவெனச் சிந்தியது.

மகிழ மரத்திலிருந்து பல பல வென்று மலர்கள் சிந்தின.

@Page 95

தேவியின் கரம் அவளையறியாமலேயே அந்த மலர்களைப் புள்ளிகளாக வைத்து 'ராம ராம' என்று எழுதியது.

ரிஷி பத்தினி ஸஹ்ருதயா நீர் கொண்டு வரும் வழியில் சீதையைப் பார்த்தாள். மகிழம்பூக்கள் ராம நாமமாக மணந்து கொண்டிருப்பதையும் பார்த்தாள்.

"ராமன்தான் கல்நெஞ்சுக்காரன் என்றால் அவன் பேரை எழுதிய மகிழம்பூக்கள்கூடக் காற்றில் கலையாமல் கல்லாகக் கிடக்கின்றனவே!" என்று சொல்லிக் கொண்டே போனாள்.

'ஆரிய புத்திரரை யார்தான் புரிந்து கொள்ளப் போகிறார்களோ?' என்றெண்ணியபடி கண்ணீர் பெருக்கினாள் சீதை.

துயரத்தை எல்லாம் துடைத்துக் கொள்வதுபோல் கண்ணீரை அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டு தேவி கண்திறந்தபோது எதிரே நின்றான் ஆஞ்ஜநேயன்.

"வாயுபுத்திரா! உன் காரியம்தானா இது? முன்பு லங்காபுரியில் நான் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்தபோது உன் தந்தையிடம் 'தீக்கு உதவி புரியாதே' என்று கூறி வாயு ஸ்தம்பனம் செய்வித்தாய். இப்போதும் நீதான் இந்த மகிழமலர் எழுத்துக்களைக் கலைக்கக் கூடாது என்று உன் பிதாவைக் கேட்டுக் கொண்டு காற்றை நிறுத்தி வைத்தாயோ? சரி, நீ எங்கே வந்தாய் குழந்தாய்?" என்று வினவினாள் வைதேஹி.

மாருதி விடை சொல்லவில்லை. அவன் விடை சொல்லவில்லை என்பதைவிட 'அவனால் விடை சொல்ல இயலவில்லை' என்பதே பொருத்தம்.

பொன் மலையில் இரண்டு அருவிகள் பொழிவது போல் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிய, பேசமாட்டாமல் நின்றிருந்தான் அஞ்ஜனை மைந்தன்.

பட்டாவிஷேகமானவுடன் ராமசந்திரன் சுக்ரீவனுக்கு ஸ்வர்ணஹாரங்களையும், அங்கதனுக்கு மரகதமும் வைரமும் இழைத்த தோள் வளைகளையும் பரிசு தந்தான். அப்போது ஸீதாதேவிக்கு நிலவொளி வீசும் முத்துமாலை – நவரத்தினப் பதக்கத்துடன் கூடியதை – அளித்தான். அவனது உள்ளமறிந்த உத்தமி அதனைச் சிறிது பொழுது அணிந்து கொண்டிருந்த பின் தன் கழுத்திலிருந்து கழற்றிக் கையில் வைத்துக்கொண்டு வானரர்கள் அனைவரையும் பார்த்துவிட்டு ராகவனையும்

@Page 96

பார்த்தாள். அவளுடைய கருத்தைப் புரிந்துகொண்டான் ஸ்ரீ ராமன். அவனது கருத்தையே அவள் கருக்கொண்டு அவளுடைய வாத்ஸல்யத்தையும் ஊட்டி ஈன்ற கருத்துத்தானே அது ?

"பாக்கியவதி! எவன் பராக்கிரமத்திலும், வீரத்திலும், அறிவிலும் பெரியவனோ, எவனிடம் நீ மிகவும் அன்பு வைத்திருக்கிறாயோ அவனுக்கு இந்த முக்தாஹாரத்தைக் கொடு" என்றான்.

உடனேயே தேவி உவகையுடன் அநுமந்தனுக்கு அந்த மாலையைத் தந்தாள். ராமனின் மோதிரத்தைத் தந்து தனக்குப் புத்துயிர் தந்த வாயு குமாரனையன்றி வேறு யாருக்கு தேவி அவ்வரிய பரிசு தர நினைப்பாள் ?

அவள் எங்கிருக்கிறாள், எப்படியிருக்கிறாள் என்றறியாமல் நரவேஷ நாராயணன் தவித்தபோது அவனுக்கு அவளைக் கண்டு வந்து செய்தி சொன்ன அந்த அநுமந்தனுக்கன்றி வேறு யாருக்குத்தான் அந்த ஸ்ரீராம சந்திரனும் தம்பதி ஸமேதமாக – ஸீதையும் புனிதப்படுத்திய – பரிசில் வழங்க நினைத்திருப்பான் ?

மாலையை அணிந்தான் மஹா பாக்கியசாலி அன்று அவன் அணிந்த முக்தாஹாரம் ஜீவன்முக்தனான அந்தச் சிரஞ்ஜீவியின் கழுத்தைவிட்டு என்றும் இறங்கவில்லை.

இன்று வால்மீகி ஆசிரமத்தில் அவன் பிராட்டியைக் கண்டபோது அந்த மாலையோடு இன்னொரு முத்து மாலை போல் அவன் கண்களிலிருந்து பெருகிய நீரும் அவனது மலை போன்ற மார்பிலே உருண்டது.

"மாருதி! எதற்கும் கலங்காதவனாயிற்றே நீ! நான் தீயில் முழுகியபோதுகூடத் தீ இவளை என்ன செய்யும் என்று சிரித்து நின்றவனாயிற்றே! இன்று ஏன் இப்படிக்

கண்ணீர் வடிக்கிறாய் ? பிரபு சுகமாயிருக்கிறார் அல்லவா ?" என்று கேட்டாள் தேவி.

"பிரபுவின் சுகத்துக்கு என்ன குறைச்சல் ?" என்று ஆயாசத்துடன் கூறினான் அநுமன்.

'ஆரிய புத்திரரை ஆஞ்ஜநேயன்கூடவா புரிந்து கொள்ளவில்லை ?' என்று மனத்துக்குள் வியாகுலம் கொண்டாள் அன்னை.

"பின் ஏன் அழுகிறாய் ?" என்று வினவினான்.

@Page 97

"சக்ரவர்த்தி அசுவமேதம் செய்கிறார் – நீ இருக்க வேண்டிய பத்தினி ஸ்தானத்தில் பொன்னாலான உன் பதுமையை வைத்துக்கொண்டு" என்று கூறமாட்டாமல் கூறி, கதறமாட்டாமல் கதறினான் ஆஞ்ஜநேயன்.

"வாயுகுமாரா"! என் உள்ளத்தில் இருப்பதை உன்னையன்றி யாரிடம் சொல்வேன் ? நீ கதறு ; அதில் தவறு இல்லை. ஆனால் எனக்காகக் கதறாதே! என் பிரபுவுக்காகக் கதறு. நான் ஓயாமல் கண்ணீர் வடிப்பதைப் பார்த்து, என் துயரத்துக்காகவே நான் அழுது கொண்டிருப்பதாக எல்லோரும் எண்ணுகிறார்கள். அசோக வனத்தில் எனக்காகவே நான் அழுது தீர்த்தாயிற்று. இப்போது எனக்குப் பிராயம் ஏறிவிட்டது. அதோடு, வால்மீகி முனிவரின் அருளில் அவதார மர்மத்தை அறிந்து விட்டேன். சுய அநுதாபம் என்கிற பலவீனத்தையும் கடந்து விட்டேன். கண்ணீர் எவ்வளவு புனிதமானது! அதைப் போய்த் தனக்கே உபயோகம் செய்துகொள்ளலாமா ? என் ஐயனின் துயரத்தை நினைத்தேதான் நீர் சிந்துகிறேன். நீயும் அப்படியே செய்" என்றாள் கருணைமாதா.

"பிரபுவுக்காகக் கண்ணீர் விடுவதா ? உன்னை அநியாயமாக விலக்கிவிட்டு நீ உயிரோடு இருக்கையிலேயே உன் சிலையைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு யாகம் செய்பவருக்காகவா கண்ணீர்விடச் சொல்கிறாய் ? துக்கத்தில் உன்புத்தி பேதலித்துவிட்டதா தாயே ?" என்றான் அநுமன்.

"மாருதி, புத்திமான்களுக்குள் முதல்வனாக உன்னை எண்ணியிருந்தேன். உனக்கு ஏன் சிறிய விஷயம் புரியாமல் போயிற்று ? ஊர் அபவாதத்தைப் பிரபு நம்பியிருந்தால், அப்படிப்பட்ட நடத்தை கெட்டவளின் சிலையை தன் பக்கலில் வைத்துக் கொள்வாரா ? அவர் என்னை...." என்று கூறிய அன்னை

விம்மலுக்கிடையே, "அவர் என்னைப் பத்தரைமாற்றுத் தங்கமாகக் கருதுவதாலேயே என்னைப் போல் ஸ்வர்ணப் பிரதிமை செய்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்" என்று முடித்தாள்.

"தாயே! நீ பத்தரைமாற்றுத் தங்கம்தான். எத்தனை புடம் போடலாமோ அவ்வளவும் போட்டு, வாஸ்தவமாகவே தீயில் வெந்து ஜொலிக்கிறாய் நீ. உன் பொன்னான இதயம்தான் சக்கரவர்த்தியை இப்படி உயர்த்திப் பார்க்கிறது...."

@Page 98

அநுமன் முடிக்கு முன்னரே தேவி குறுக்கிட்டாள். "அஞ்ஜனைச் செல்வா! தாசரதியை என் பதிபக்திதான் உத்தமனாக்கி உயர்த்திக் காட்டுகிறது என்று நீ சொல்வது தவறு. நான் ஸ்வாமியைப் பற்றிச் சொன்னது முழுதும் யதார்த்தமே. அவதார ரகசியத்தை உடைக்கக் கூடாது என்று மூடிவைத்ததால் உலகம் புரபுவைக் கல்நெஞ்சுக்காரனாக எண்ணிவிட்டது" என்றாள்.

'அதென்ன அவதார ரகசியம்?' என்று மாருதி கேட்கவில்லை. கேட்காததால்தான் அவன் மாருதி!

தேவியே சொன்னாள். "ஆஞ்ஜநேயா! உன்னிடம் ஒளிவு மறைவு கூடாது. வேரை வெளியே எடுத்தால் செடி காய்ந்து விடும். அவதார ரகசியம் அப்படித்தான். ஆனால் உன் உள்ளத்தில் ஈரப்பசை நிறைய உண்டு. அதனால் நான் பிடுங்கித் தருகிற இந்த வேரை உன் உள்ளத்தில் பதித்துக் கொண்டால் அது நசிக்காது துளிர்விடும். எனவே அவதார தாத்பரியத்தைச் சொல்கிறேன், கேள். மனிதனாக வாழ்ந்து காட்டி மக்களுக்கெல்லாம் நம்பிக்கை தர வேண்டும் என்றே உலகுக்கு ராமனாக வந்தார் பரமபதநாதன். ஆம், மனித இயற்கை எதுவோ அதைச் செய்து காட்டவே அவதரித்தார். இயற்கை என்று எடுத்துக் கொண்டார் அதில் சந்தன மரமும் உண்டு, கருவேலமரமும் உண்டு ; மாங்கனியும் உண்டு, எட்டிக் காயும் உண்டு ; அன்னபட்சியும் உண்டு, ராசாளியும் உண்டு ; சாது முயலுமுண்டு, வெம்புலியுமுண்டு, மானுடன் என்ற ஒரே ஒரு படைப்பினத்தின் இயற்கையும் இப்படியே மற்ற சகல இனங்களின் குணாகுணங்களும் படைத்ததாக இருக்கிறது. அதில் நல்ல அம்சங்களைத் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டி வாழும்போதே, பலவீனங்களைக்கூட அடியோடு விட்டு விடாமல் வாழ்ந்து காட்ட எண்ணினார் பிரபு. உலகிலுள்ள பலவீனர்களுக்கும் சிறிது ஆறுதல் தருவதற்காகத் தாமும் ஓரளவு பலவீனங்களுக்கு ஆளாகத் திருஉளம் பற்றினார். தர்மம் என்ன என்று ஆதரிசம் படைப்பதோடு, தர்மமறியாதாரின் சில சிறு பலவீனங்களையும் ஏற்று

மனிதகுலத்தோடு சக உறவு கொண்டார்.

"ராஜகுலத்தில் பிறந்ததால் அவருக்கு இந்த லட்சியத்தில் சிறிது சிரமம் உண்டாயிற்று. சாமானிய மக்களின் இயற்கையை அரசகுமாரன் பின்பற்ற முடியாதல்லவா ? ராஜகுல தர்மத்தைப் பின்பற்றிய ராகவன் ராஜ்ய பாரம் நீங்கி, வனம் புகுவதை மனமார வரவேற்றார். ஏனெனில் இதனால்

@Page 99

ராஜதருமம் மறைந்து, அவர் பொதுமக்களில் ஒருவராகி, அவர்களின் இயல்பை முற்றிலும் ஏற்க முடிந்தது. வனவாஸத்தின்போது அம் மனித இயற்கைக்கு நிறைய இடம் தந்தார் ஐயன். அப்போது தந்தை தசரதரையும், தேவி கைகேயியையும் பழித்துப் பேசிய சில சந்தர்ப்பங்களும்கூட உண்டு! என்னைப் பிரீதி செய்வதற்காக, இலக்குவன் வாக்கையும் தட்டிவிட்டு, மாயமானைத் துரத்திச் சென்றார். என்னை ராவணன் அபகரித்தபின், ஸர்வ சாமானிய மானுடனாக அழுது புலம்பினார். தம்மிலும் இளைய சௌமித்திரி அன்புப் பத்தினி ஊர்மிளையைப் பற்றிக் கிஞ்சித்தும் எண்ணமேயின்றி வனம் வந்து ஊழியம் செய்யும்போது அவன் முன்பே விரஹதாபத்தில் மதிமயக்கமடைந்தார் ஆரியபுத்திரர். வானரர்களின் தீவிரமான பசுவேகத்தை வென்ற பரம பிரம்மசாரியான உன் முன்னும் என் பிரபு விரகத்தில் துடித்தார். ஆனால் வேகத்தை அடக்கி விராகம் பெறுவதற்கு ஒருவர் எவ்வளவு தியாகம் செய்வரோ, அதைவிட அதிகத் தியாகம் செய்ததால்தான் பரமபரத நாதன் சாமானிய மானுடன் போல் விரஹம் ஏற்று மனைவிக்காகப் புலம்ப முடிந்தது.

"ராவண வதமான சமயத்திலேயே பதினாலாண்டு தேசப்பிரஷ்ட காலமும் முடிந்தது. ஐயன் அரசனாகும் காலம் அப்போது நெருங்கி விட்டது. எனவே பொதுவான மனித இயல்பை விடுத்து மீண்டும் ராஜகுல தருமத்தை அநுசரிக்கலானார். அதனாலேயே ராவணனின் அந்தஃபுரத்தில் பத்து மாதம் இருந்த என்னை அங்கீகரிக்க மறுத்தார். நான் அக்கினிப் பிரவேசம் செய்தேன். ஆனால் அதைவிடப் பெரிய அக்கினியில் ஆரியபுத்திரரின் உள்ளம் வெந்து கொண்டிருந்தது. நான் தீயில் இறங்கினாலும் உங்கள் அனைவரின் கண்ணீரும் எனக்குக் குளிர்ச்சி தந்தது. ஆரிய புத்திரரோ பிறரது அநுதாபத்துக்குப் பாத்திரமாகும் ஆறு தலையும் தியாகம் செய்தவர். மக்களின் பரம கஷ்டத்தையும் இவ்வவதாரத்தில் தாம் படவேண்டுமென அவர் கருதியதே காரணம். எனவே கஷ்டம் தரும் அநுபவங்களை வலிந்து வரவழைத்துக் கொண்டார். எனக்கு அபவாதம் ஏற்படாமல் காப்பதற்காகவே, கல்நெஞ்சுக்காரன் என்று தமக்கு அபவாதம் தேடிக்கொண்டார்.

"மனிதப் பிறவிகளைவிடக் கீழ் வரிசையிலுள்ள வானரர்களின் முன்பும், ராட்சதர்களின் முன்பும் என்

@Page 100

நடத்தையைப் பற்றி ஆரிய புத்திரர் பேசியபோது நான் சொல்லொணா வேதனை அடையத்தான் செய்தேன். அதை வெளிப்படையாகச் சொல்லித் தீயில் புகுந்தேன். பத்து மாதம் சோகத்தின், பீதியின் கர்ப்பத்திலிருந்து விட்டுப் புதிதே பிறந்து, பரம சந்தோஷத்தை எதிர்பார்த்து ஆவல் ஆவலாக நான் ஆரிய புத்திரரைச் சேர வந்த தருணம் அது. அதோடு இன்னொன்று, உன் ஒருவனிடம் சொல்கிறேன். 'ஸீதே! நீ என்னைப் பிரிந்ததில் சோகமுற்றது சரி. ஆனால் ராவணனால் உள் கற்புக்கு ஊறு நேருமோ என்று பீதியுற்றாயே! அது அவசியமேயில்லாததல்லவா? பாதிவ்ரத்ய அக்னியாய் ஜ்வலிக்கும் உன்னை அவன் தீண்டியிருக்க இயலுமா என்ன?' என்று அத்தனை பேர் மத்தியிலும் அவர் கூறிப் பிரகடனப் படுத்துவாரென்றும் ஆசை ஆசையாய் நான் எதிர்பார்த்து வந்த தருணமும் அது. எனவே அப்போது அவர் நேரெதிராக நடந்து கொண்டபோது நான் அப்படியே ஆடி அதிர்ந்து நிலை குலைந்தேன். அதில் ஸ்வாமியின் உன்மனத்தை நான் புரிந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டேன். மகத்தான தவறுதான்!

"லங்கையிலிருந்து அயோத்திக்குத் திரும்பியபின் மீண்டும் என்னைப் பற்றி அங்குள்ளவர் அவதூறு கூறினர். இப்போது ஆரியபுத்திரர் அதை என்னிடம் தெரிவிக்கவில்லை. அது எனக்கு மசக்கைச் சமயம். நான் வனவாஸத்தில் மசக்கை கொண்டிருந்தேன்! முன்பு வனத்தில் பதினாலாண்டுகள் வாழ்ந்தது எனக்குத் திருப்தி தரவில்லை. அப்போது பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டல்லவா காடு புகுந்தோம்? வனத்தைப் பூரணமாக அநுபவிக்கப் பிருஷ்ட தசை சரிப்படுமா? இப்போது சக்கரவர்த்தினியாகி, தாய்மை என்கின்ற நிறைவையும் பெற இருக்கும் சமயமே, மனம் நிறைந்து வனவாஸ் கம்பீரத்தைப் பூரணமாக ரஸிப்பதற்கு உகந்த தருணம் என எண்ணினேன். என் ஆசையை ஆரிய புத்திரரிடம் கூறினேன். அந்த ஆசையை அவர் லோகாபவாதத்துடன் இணைத்துப் பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்! ஆனால் விஷயத்தை என்னிடம் கூறாமலே ஸௌமித்திரியுடன் என்னை இங்கு அனுப்பி விட்டார்.

"நான் அவரைப் புரிந்து கொள்வேனோ, மாட்டேனோ என்ற சம்சயத்தில்தான் அவர் என்னிடம் உலக அவதூற்றைச் சொல்லிக் குற்றம் சாட்டாமலே காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார். மாருதி, நான் அவரைப் புரிந்து கொள்வேன் என்பதை அவர் புரிந்து கொள்ளவில்லையே! இதுவும் என்னை வதைத் தெடுக்கத்தான் செய்கிறது.

"லங்கையில் அவர் உள்ளத்தை நான் புரிந்து கொள்ளாமல் தீப்புகுந்தது வாஸ்தவம். ஆனால் ராணி என்ற பெயரில் அயோத்தி சிம்மாதனம் ஏறி அமர்ந்த பின்னும், அந்த தர்மபீடத்தின் மர்மங்களை நான் புரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பேனா? இந்நிலையில் ராஜகுல தர்மத்தை அநுசரித்து அவர் வெளி உலகத்துக்காக என் மீது என்ன குற்றம் சுமத்தினாலும் சரி, என்ன தண்டனை விதித்தாலும் சரி, அவரது அந்தரங்க அன்பை நான் புரிந்துகொள்வேன் என்பதை அவர் புரிந்துகொள்ளவில்லையே! அப்படிப் புரிந்து கொண்டு, அவர் என்றைக்கு என் மீது கற்பிக்கப்பட்டுள்ள குற்றத்தை என்னிடமே தெரிவிக்கிறாரோ அன்றுதான் எனக்குத் திருப்தி உண்டாகும்".

இப்படிக்கூறி மனம் நொந்து, நொய்ந்து முடித்தாள் சீதை.

காற்று ஸுகமாக வீசலாயிற்று. ஸ்ரீராம நாமம் படைத்த வகுள புஷ்பங்கள் அழகாக அன்னை ஸீதையிடமே பறந்து வந்து அவளது கேசாதி பாதம் குழந்தைகளாக ஒட்டிக்கொண்டன.

அம் மரக்கிளைகள் ஆடின. இடைவெளி வழியாக சூரிய ஒளி ஆட்டம் போட்டது.

சிறிது பொழுது மௌனமாக இருந்த பின், "அந்த நாள் நெருங்கி வருகிறது என்று ஏதோ ஒன்று சொல்கிறது. முன்பு நீ அசோக வனத்துக்கு வந்ததை அடுத்துப் பிரபுவைக் கண்டேன். இப்போதும் உன்னைக் கண்டதைத் தொடர்ந்து என் ஸ்வாமியைக் காண்பேன் என நம்புகிறேன்" என்றாள் தேவி.

"அன்னையே! இந்த நுட்பங்களை அறியாமல் சக்கரவர்த்தையைப் பற்றித் தவறாக எண்ணிவிட்டேன். போய் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்" என்றான் மாருதி.

"அதுமட்டும் செய்யாதே, அப்பனே! ஏனெனில் நீ மன்னிப்புக் கேட்பது அவரிடம் அநுதாபம், பரிதாபமுங்கூடக் கொள்வதால்தான் என்றும் கோடி காட்டி விடுமல்லவா? அவ்வுணர்ச்சிகாரர்களுக்கு அவற்றோடு கைகோத்துக் கொண்டு ஒருவிதமான துக்கவுணர்ச்சியும் உண்டாகும்தானே? தம் பொருட்டாக எவரும் துக்கப்படுவதை நம் ஸ்வாமியால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. மஹா பௌருஷம் வாய்ந்த என் பிரபுவிடம் யாரும் நேர்முகமாக அநுதாபமோ, பரிதாபமோ காட்டுவதை என்னாலும் பொறுக்க முடியாது. ஆகவே, ரகசியமாகவே அவருக்காகக் கண்ணீர்

விடு" என்றாள் பத்தினித் தெய்வம்.

@Page 102

பதியின் உன்னகத்தை உன்னி கண்ண நீர் சிந்திய ஸதி தொடர்வாள் : "பிறரது அநுதாபக் கண்ணீரை நம் ஐயன் அநுமதிக்க இயலாததற்குப் பௌருஷம் என்ற தன்மதிப்பு காரணமல்ல ; அதற்கு எதிரிடையான பரம பிரிவுதான் காரணம் என நன்கு தெளிவாய்! அஞ்ஜனைச் செல்வா! என் நேத்திரத்திற்கு அஞ்ஜனமாக உள்ள செல்வா! நேத்ராஞ்ஜனமே (கண் மையே) சில சமயம் கரிப்பது போல் நீ என் – நம் – ப்ரபுவின் பரிவைப் புரிந்து கொள்ளாமல் என்னை உறுத்தக்கூடாது என்பதாலேயே சொல்கிறேன். அவர் வெளியில் எப்படிக் காட்டிக்கொண்டாலும், உள்ளே அவர் போல் அன்புப் பரிவில் சகலரிடமும் குழைபவர் ஒருவருமில்லை. இதை வருங்காலத்தில் தலைமுறை தலைமுறையாக அவரிடம் பக்தியில் ஆழங்காற்பட்டதால் பாகவதர்கள் அந்தப் பாரம்பரிய கனத்தின் வஜ்ரம் பாய்ந்த உள்ளுணர்வினால் புரிந்துகொண்டு அவரை 'கருணா காகுத்ஸ்தர்'* என்றே குறிப்பிடப் போகிறார்கள். அந்தப் பரம

* 'ககுத்ஸ்தர்' என்ற சூரிய வம்ச முன்னோரொருவரின் வழித்தோன்றலாதலால் ராகவனுக்குக் 'காகுத்ஸர்' எனப் பெயர். அவ்வம்சத்தில் பெருமை பொருந்திய மூதாதையரில் இக்ஷ்வாகுவும், ககுத்ஸரும், ரகுவும் சிறப்பிடம் கொண்டவர்கள். அவர்களது பின் தலைமுறை வாரிசு என்பதால் ஸ்ரீராமனுக்கு முறையே ஐக்ஷ்வாகர், காகுத்ஸர், ராகவன் என்ற பெயர்கள் ஏற்பட்டன. 'ககுத்ஸர்' என்பது புரஞ்ஜயன் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட அம் மூதாதைக்கு ஏற்பட்ட விசேஷம் பொருந்திய காரணப் பெயர். 'ககுத்' என்றால் காளையின் திமில். அசுரர் படையெடுத்த ஒரு சமயம் தேவர்களே மகா பராக்கிரரான புரஞ்ஜயனைத் துணைக்கு அழைத்து, அவரும் சென்றார். ஒருவராலும் இயலாத அரும் சாகஸங்கள் செய்து அவுணரை அழிக்கலானார். அப்போது திருமால் உத்தரவிட்டபடி இந்திரனே ஒரு ரிஷபமாகித் தன் திமில் மீது அவரை ஏற்றுவித்துக் கொண்டு வாகனமாகப் பணிபுரிந்தான். 'ககுத்'தில் அமர்ந்ததால் புரஞ்ஜயன் 'ககுத்ஸ்த'ரானார். தேவருக்கு வெற்றியும் பெற்றுக் கொடுத்தார்.

திருமாலுமே தர்ம ஸ்வரூபமான ரிஷபமாகி சிவபெருமானைத் தாங்கியவர்தாம். திருமாலின் அவதாரங்களில் தர்மமே வடிவானவன் ஸ்ரீராமசந்திரன். புருஷ 'ரிஷப'மாகிய அவன் தர்ம 'ரிஷப'னும்தான். தேவராஜனே திருமால் சொற்படி ரிஷபமாகித் தாங்கிய அயோத்தி ராஜன் என்ற தனிப்பெருமை கொண்ட ககுத்ஸ்தரின் பெயரடியாக அவனுக்குக் 'காகுத்ஸ்தன்' என ஒரு நாமம் உண்டாயிற்று. தர்ம ரிஷபமான அவன் தர்மத்தின் பொருட்டுக் கடுமையாக வெளித் தெரியும்போதும்,

உள்ளூரக் கருணை எனும் ரிஷபத்தில் ஆரோஹரித்தவன்தான் என்பதைக் காட்டுவதுபோல் வெறும் காகுத்ஸ்தன் 'கருணா காகுத்ஸ்தன்' என்று அடைமொழியும் கொண்டான்.

@Page 103

கருணையாலேயேதான் அவர் தன் பொருட்டாகப் பிறர் கண்ணீர் சிந்த இடமளிக்காது தன் துயரை ரகசியமே காப்பது.

"சிற்றன்னையார் போன்ற மற்றவர்களால் அவர் உலகறிய நாடு துறந்து காடு புகுந்தது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் அவர் உள்ளூரத் துயருறாவிடினும் மக்கள் துன்புற்றுக் கண்ணீர் வடிக்கவே செய்தனர். மற்றோரால் விளைந்த அதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகளுக்கு அவர் பொறுப்பாளியல்லவெனினும், 'தம் பொருட்டாக மக்கள் துயருறுகின்றனர்! 'ராமன்' என்றாலே 'ரமிக்கச் செய்பவன்', 'இன்புறுத்துபவன்' என்பதுதான் பொருளாக இருக்கத் தம் நிமித்தமாகவே அவர்கள் துன்புறுகிறார்களே!' என்று அவரது பரிவு நெஞ்சு துன்புற்றதை நானே அறிவேன். எனினும் இவ்வாறு மற்றோர் காரண பூதமாகி மக்கள் துன்புறுவதை அவர் எப்படித் தவிர்க்க இயலும்? எனவே தவிப்புடனேயேயாயினும் அதற்கு அவர் இடமளிக்க வேண்டித்தான் இருந்தது. ஆனால் தமதேயான, தமது உள் விஷயமான சொந்த உணர்வுக்காகத் தாமே பிறர் துன்புறுவதற்கு அவர் கனவிலும் இடமளிக்கமாட்டார்! அந்த உள் உணர்வு அவரது உள்ளத்தை எவ்வளவு குடைந்து துன்புறுத்தினாலும் அங்கேயேதான் அதைப் புதைத்துக் கொண்டு மேலும் வேரோடிக் குடையச் செய்வாரேயன்றி வெளிக்காட்டிக் கொள்ளமாட்டார்! நம் பிரபு தாயனும் தயாமூர்த்தி, ஆஞ்ஜநேயா! அவரது அத்தியந்த பக்தனாகிய நீ அதில் ஐயுறவே கூடாது! அவரால் ஒரு கொடுமை நிகழுமாயின் தர்ம விதியைக் காப்பதற்கேதான் அப்படி நிகழ்வதாயிருக்கும். அவ்வாறு நிகழும்போது உள்ளே அவர் ரகசியமாக உறும் சித்திரவதையை நீ புரிந்துகொண்டு – உன்னால் அப்படிப் புரிந்துகொள்ளமுடியும், குழந்தாய்! உன் சித்தத்தை அவரிலேயே இழைத்து சரணாகதனாகவுள்ள நீ தற்போது பிசிர்விடும் ஓரிரு இழைகளையும் அவரிலேயே நெசவு செய்துவிட்டால் அவரை முற்ற முற்றப் புரிந்து கொண்டுவிடுவாய். அவ்வாறு புரிந்து கொண்டு – அவருடனேயே, ஆயினும் அவருக்கு தெரியாமலே கண்ணீர் விடுவதுதான், உன் பெருமைக்கு அழகு. பாரோருக்குத் தெரியாத நிலத்தடி நீரோட்டமாக அவரது இதயக் கண் ரத்தம் வடிக்கும்போது நம் போன்றோரும் அப்படியே உள் தாரை வடிப்பதே அவரது ரகசியக் கிலேசத்தைக் குறைக்கவும் செய்யும். அப்போது அவர் படும் துயருக்காகவே நாமும் துயருற்று உள் தாரை பெருக்கினாலும், அதேபோதில் அவரது

உள்ளப் பாங்கின் பரமத் தியாகத்தை – ஆம், அநுதாபம் வேண்டாமெனத் தள்ளுவதைவிடப் பரமத் தியாகம் எது உண்டு? அத் தியாகத்தை – எண்ணி நம் உள்ளம் உவகையிலும் பூரித்து, அப் பூரிப்பின் வெளிப்பாடான ஆனந்தக் கண்ணீர் தாரையும் அதில் சேரும்! இந்த இரு விதமான கண்ணீர்ச் செல்வத்துக்கே என் கண்ணின் மணியான நீ வாரிசாக வேண்டும்!"

மாருதிக் குழந்தையை மாதா அன்புச் சாறாகிப் பார்த்தாள்.

வீர தீர சூர மாருதி தாரை தாரையாக விழிநீர் பெருக்கி மெய்யெல்லாம் நனைந்து மெய்யாலுமே, அன்னை சொன்னது போல் ஈரப்பசை மட்டுமின்றி, முழு ஈரமே கொண்ட மாருதியாக நின்றான்!

"அம்மா, பூவுக்குள் தேவை வைக்கிற உன் அநுக்கிஹத்தால்தான் கண்ணுக்குள் இதுபோன்ற உத்தம அழுகை நீரை வைக்கமுடியும். இதேபோல் இனியும் அழுவதற்கு அருள்புரிதாயே!" என்று கூறி தேவியின் பதும பாதங்களில் பணிந்தான்.

"கண்ணீர்த்துளி வர உள்ளுருக்குதல்" அன்னையின் செயலே என்று பாரதி பகர்வான், 'பாஞ்சாலி சபத'த்தில் வாணியைத் துதிக்கையில்!

ஜானகி அநுமனுக்குப் பூரணமாக அநுக்கிரஹம் செய்தாள்.

இதெல்லாம் ஏதோ சொந்த உறவுகளைக் குறித்த சிறிய வட்டத்திற்குள் முடிந்துவிடும் விஷயமல்ல. மிகப் பெரிய, மிகவும் புதிரான ஈச்வர மாயை குறித்த விசுவமளாவும் அம்சம் இதில் உண்டு. தர்மாதர்மம் கடந்த நிற்குணப் பிரம்மம், தனது மாயா விலாஸத்தால் அனந்தமான குணங்கள் கொண்ட ஸகுண ஈசுவரனாகி பல்வேறு மாறுபாடுகள் நிரம்பிய உலகாக, உயிர்களாக ஆகிறது. அதில் புதிர் மயமாகவும் பல செய்து கொண்டு போகிறது. அதில் ஒன்றாக, அற்ப ஜீவர்களாகியுள்ள நிலையில் புதிரை அவிழ்த்துக் கொள்ள இயலாமல் உலையவும் செய்கிறது! இப்படி உலைந்து குலைந்தபின் உலையா, குலையா மெய்நிலை அடையும்போதே அந்நிலையின் அருமை பளிச்செனத் தெரிந்து பேரானந்தம் உண்டாகிறது என்பதாலா? கேள்வி கேட்டுப் புண்ணியமில்லை! என்னவோ புதிர்! அவ்வளவுதான்!

@Page 105

இப்புதிர்களில் மகா பெரிய புதிர் 'தர்ம சங்கடம்' என்பதே! தர்மம் என்று இருப்பதிலுமே இதுவா, அதுவா எனப் புரியாப் புதிர்! சாஸ்திரப்படியே செய்யவேண்டும் என்பதுதான் பொது தர்மம். பொதுவாக மக்களின் சித்தம் சுய பாசத்தால் சுத்தமற்றதாகத்தானே உள்ளது? எனவே அச் சித்தத்தில் தோன்றுகிறபடி அவர்கள் செய்யாமல் ஒழுங்காக ஒழுகவேண்டி அவர்கள் பின்பற்றுவதற்கான நெறிகளை தர்ம சாஸ்திரங்கள் வகுத்தளிக்கின்றன. அந்த சாஸ்திரங்கள் பொதுப்படையாகவே பேசுபவை. ஏனெனில் பொதுச் சமூகம் முழுதற்கும் உரியதன்றோ அவற்றின் விதிகள்! பொதுவாக ஒரு சாமானிய மானுடன் எப்படியிருக்கிறானோ அவனை அளவையாகக் கொண்டுதானே அவ் விதிகள் அமைய வேண்டும்? ஆயின், புதிர் மாயையான ஸ்ருஷ்டி விசித்திரத்தில் சாமானியராகவே யாவரும் இல்லாமல் மிக உயர்ந்த சித்த சுத்தி பெற்றவர்களும் இருக்கத்தானே செய்கிறார்கள்? ஸ்ருஷ்டி விசித்திரத்தில் இன்னோர் அம்சமாக எதற்குமே விதிவிலக்கும் உள்ளதே! அதுபோல இச் சான்றோர்களாகிய ஸத்புருஷர்களுக்கு ஏனையோரைக் கட்டுப்படுத்தும் விதிகளில் பல அவசியமில்லாமலும் இருக்கின்றன. இதையும் தர்ம சாஸ்திரம் கவனிக்கவே செய்து, அதற்குரிய மதிப்புணர்ச்சி காட்டி விதிவிலக்கும் அளிக்கிறது ; ஸத்துக்களின் சுத்தமான சித்தத்தில் தோன்றும் எதுவும் சத்தியமே, தர்மமே என்று கூறுகிறது.

அவ்வாறிருந்தும் சில ஸத்புருஷர்கள் எப்போர்ப்பட்ட புதிருக்கு எதிர்முகம் கொடுத்து, அதில் வெளிப்படவென்றாலும் உள்ளே துயரத்தில் குமைய நேரிட்டிருக்கிறது? அப்படிக் குமைந்தவன்தான் அவதாரனேயான ஸ்ரீ ராமன். ஸத்புருஷன் என்பதற்கும் மேலாக ஏக ஸத்தியமேயான பரம புருஷனின் அவதாரம் அவன். அவனது சுத்தமான சித்தம் ஸீதை பரம சுத்தை என்றே அவனுக்குத் தெற்றெனத் தெரிவித்தது. ஆனாலும் அவனோ எல்லாப் பொது மக்களுக்கும் தனது வாழ்க்கையுதாரணத்தால் வழிகாட்ட வேண்டுமென்றே அவதரித்து, அதன் பொருட்டாகச் சாமானியருக்கு உரியவாறு பொதுப்படையான தர்ம சாஸ்திரத்தின் விதிகளையே சகலத்திலும் பின்பற்றியவன்! அந்த தர்ம சாஸ்திரமோ ராஜகுல தர்மமாக அக்குலத்தில் பிறந்த அனைவருக்கும் விதிப்பது, அவர்கள் ஏனைய மக்கள்போல ஐயுறவாக நடக்காமலிருந்தால் மாத்திரம்

@Page 106

போதாது ; ஐயுறவாக அவர்களைப் பற்றிப் பேச்சு எழும்ப இடமளித்தால்கூடத் தவறு ; அப்படிப்பட்டோரைக் கடுமையாகத் தண்டித்து, சமூகப்பிரஷ்டம் செய்வது வரை

போகலாம் என்பதாகும். இதுதான் சாஸ்திர தர்மத்திற்குச் சாசுவத பிம்பமான ஸ்ரீராமனை 'தர்ம சங்கடம்' என்பதன் சிகரத்தில் ஏற்றிவைத்துவிட்டது. அவனது தூய சித்தம் சீதையைத் தூயோளாகவே தெரிவித்த போதிலும் அந்த அதிக ஆழம்படைத்த பிராமாண்யமுள்ள (அதிகாரப் பூர்வமான) சத்திய–தர்மத்தைத் தள்ளி, பொதுப்படையான மேல்மட்ட தர்மவிதிப்படி அவளை அநியாயமாக அவமானப்படுத்தித் திரஸ்கரிக்குமாறு செய்தது. ஆயின் அதனால் உள்ளத்தில் எழுந்த சங்கடத்தை அவனால் சமாளிக்க இயலவில்லை!

சீதை என்ற சொந்த உறவினளைக் குறித்த சொந்தச் சங்கடம் மட்டுமல்ல அது. 'மாயை என்பதன் மயக்கில் அதைப் படைத்த தானே இப்படி தூயதான உள்ளத்திற்குத் தெரியும் ஸத்தியத்திற்கு மாறாக, வெளி விதி வகுக்கும் (அ)ஸத்தியத்தை அமல் செய்யவேண்டியாயிற்றே! நம் போலவே எத்தனை ஸத்புருஷர்கள் இப்படி செய்திருப்பார்கள்? வருங்காலங்களிலும் செய்வார்கள்! அவர்களில் ஈச்வரனையே புகல் கொண்ட சரணாகதராக, 'யாவுமே அவன் பரம்' என்று கர்ம விளைவைக் கழுவி விட்டவர்கள் கழுவாய் தேட வேண்டாம். நாமோ? நாமே ஈசுவரனானதால் எப்படி நம்மிடமே சரணாகதி செய்துகொள்வது? எனவே இப்படி ஒரு தர்ம சங்கடப் புதிர் மாயையைப் படைத்து பூரண சரணாகதி வரை செல்லாத அநேக ஸத்புருஷர்களையும் தவிக்க வைப்பதற்காகவும், அது மாத்திரமின்றி அவர்களது நடவடிக்கையால் பாதிப்புறுவோர் அநியாயமாக அவமர்னத்திற்கு ஆளாகித் தண்டனை பெற்று அவர்களையும்விட தவிக்குமாறு செய்ய வைப்பதற்காகவும் உள்ளுக்குள்ளேயே நாம் வேதனைப்பட்டே கழுவாய் செல்லவேண்டும்' எனக் கருதி அவ்விதமே செய்தான். இது தனி மனித வட்டத்துக்குள் முடியவில்லைதானே? விசுவ வாழ்வே அதன் வெளி வட்டமாகிறதல்லவா?

மானுடர் யாவரின் பாபத்தையும் இயசுநாதர் தாமொருவதே தாங்கும் பிராயச்சித்தமாகத்தான் சிலுவையில் அரையுண்டார் என்று கிறிஸ்து மதம் சொல்வதையே நமது புராண இதிஹாஸங்களும் அநேக மஹா புருஷர்கள் ஏதோ ஓரிடத்தில் தங்களையே குற்றவாளியாக்கிக் கொண்டு ஆறாத

@Page 107

உள்ளப் புண்ணில் துயருற்றதாகக் காட்டுகிறது. அனைத்து மக்களின் பாபம், அதற்குப் பலனாக அவர்கள் பெறவேண்டிய வேதனை ஆகிய விசுவ பாப, விசுவ வேதனைகளைத் தாமே தாங்கி, அதில் ஒரு சிறு பங்கையேனும் குறைக்கும் பரமத்தியாகமே இதன் மூலம் ரகசியமாய் நடந்துவிடுகிறது.

இந்த விசுவ வேதனையையே ராமபிரான் ஸீதை என்ற ஒரு தனியொருத்தியின் பரித்தியாகத்துக்குள் கருவாகக் கலந்து அநுபவித்தான். ஸீதையை அக்னிப் பிரவேசம் செய்யவைத்தவன் தனக்குள்ளேயே அக்னிப் பிரவேசம் செய்துகொண்டான். அவன் செய்தது ஒரு சிறிய காலத்தில் முடிந்துவிட்டது. அவன் செய்ததோ நீடித்தது.

அந்த அக்னியைத் தணிப்பது பிறரது அநுதாபக் கண்ணீர். அக்னியில் தபிப்பவரிடம் அனுதபிப்போர் அவர் விச்வ வேதனையில் மேற்கொண்ட பங்கில் தாங்களும் பங்கு பற்றி அவருடைய வேதனையை அந்த அளவுக்குத் தீர்த்து வைப்பர். ஆயின் இங்கோ ஸ்ரீராமனது பௌருஷமும் பரம பரிவும் ஒன்று கலந்த பாங்கினால் அதற்கும் அவன் இடம் தரவில்லை. அவனது உள்ளத்தின் அக்னி, உள்ளக் கண் வடித்த நீர் இரண்டும் உலகுக்கு ரஹஸ்யமாகவே இருந்தன.

அவனிலேயே கரைந்த தேவி ஒருத்தியே அதை உணர்ந்தாள். அவனது வேதனையில் – விச்வ வேதனையில் – பங்குகொண்டாள். இம்மாபெரும் சோதனைச் சாதனையைச் செய்யவல்ல இன்னும் ஒரே ஒருத்தன் தங்களிருவரின் தலையாய அன்பைப் பெற்ற அருமை மைந்தன் அநுமந்தன்தான் என்பதால் அவனை அதற்கு வாரிசாக்கிப் பட்டமும் கட்டினாள், பட்டமிழந்து காட்டிலிருந்த சாசுவதத் தியாகச் சக்கரவர்த்தினி!

மாருதியின் பாக்கியமே பாக்கியம்! எந்தத் தெய்வத்தைத் தியானிப்பதாயினும் அந்தத் தெய்வம் இன்னகை புரிவதாகவே சுலோகங்கள் கூறும். ஆஞ்ஜநேயன் மட்டுமே 'பாஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசன' எனப்படுகிறான். அது 'நயனத்தில் வழிய வழிய முழுதாக நீர் நிரம்பியவன்' என்ற பதப் பொருளுடன் முடிந்துவிடாது. நயனம் பெற்றிருப்பதற்கே எது நிறைவோ அந்த நிறைவை நயனத்திற்கு அளிக்கும் ப்ரேம தாரையை உள்ளத்தில் கொண்டவன் என்றே நிறையும். கண்களுக்கு பரிபூரணத்துவம் ஏற்படுவது அவை பிரேமையால் நீர் சுரக்கும்

@Page 108

பரிபக்குவம் பெறுகிறபோதுதான். ஆஞ்ஜநேயனே அப்படி பாஷ்பம் சொரியும் பரிபூர்ண லோசனன்!

பெருந்துயரமும் பேரானந்தமும் ஒன்று கலந்து உருவான எதுவோ ஒன்றுக்கான கண்ணீர். முக்கியமான விஷயம், அது சுயச் சார்பில்லாதது, விச்வ வியாபகமான உணர்வு எனபதே! இருவிதக் கண்ணீரும், இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்த உண்ணீரும் வடிப்பதற்கு 'மஹாவீர்' எனப்படும் சூராதி சூர மாருதிக்குத்தான் வாய்த்தது! அச்சூராதி

சூரனுக்குள் இருந்த ஈரப் பசையை முன்பே சொன்ன பிராட்டி அது காரணமாகத்தான் இப் பாக்கியம் வாய்க்கச் செய்தாள்.

ஆம், அது அவளுடைய அருட்பிரசாதமே! வெகு நாள் முன்பே அதற்கு அவள் சங்கற்பித்து வித்து ஊன்றிவிட்டாள். அது எப்போதெனில் –

'ராக்ஷஸாந்தகம்' என்று அவனது 'பாஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசன'த்தைச் சொல்லும் சுலோகத்தின் அந்தத்தில் வரும். அதற்கேற்ப சூராதி சூரனாக அரக்கர் படையை துவம்ஸம் செய்த அநுமன் ராவண வதத்திற்குப்பின் அசோக வனத்திற்கு ஜய ஹநுமானாக, மகிழ்ச்சித் துள்ளலுடன் சென்றான் – அன்னைக்கு ஜயச் செய்தி சொல்லி வருவதற்கு அவனே உரியவன் என்று ஜயராமன் அனுப்பிவைத்த அப்போது! அக்காலத்தில் அவன் அப்படியொன்றும் நெஞ்சீரத்தில் விசேஷமாக நனைந்திருக்கவில்லை. ஸீதா–ராமன் விஷயத்தில் ஈரம் கொண்டவனெனினும் பொதுவில் சூரமே முந்திவந்த காலம் அது. ஆகையால், பிராட்டிக்கு வெற்றிச் செய்தி கூறியபின், அவளை அதுவரை கொடுமைப்படுத்தி வந்த, உடனிருந்த அரக்கியர்களை ஹதாஹதம் செய்யத் துடித்து, அவளது அனுமதி கோரினான்.

ஹிதத்திலும் ஹிதமே கூறினாள், அரக்கியரிடமும் இரக்கமே கொண்ட காருண்யசாலினி, "மேன்மக்கள் கருணையையே காரியமாய்க் கொள்ள வேண்டும் – நல்லார் மட்டுமின்றிப் பொல்லார், வதைக்கே உரியோர் ஆகியவர்களின் விஷயத்திலுங்கூட! இவ்வரக்கியரைத் தொடாதே அப்பனே! குற்றம் செய்யாதார் யார் ?" என்று ஹிதோபதேசம் செய்தாள்.

அந்த அருள் மேகம் அஞ்சனைச் செல்வனின் நெஞ்சகத்தில் பொழிந்த தாரையிலேயே அது ஈரப்பசை பெறத் தொடங்கியது!

@Page 109

யத்ர யத்ர ரகுநாத கீர்த்தனம்
தத்ர தத்ர க்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலிம் |

பாஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசநம்
மாருதிம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம் ||

'பாஷ்பவாரி பரிபூரண லோசனம்' என்பதற்கு ராம கீர்த்தனம் கேட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிபவன் என்று மட்டுமே யாவரும் அர்த்தம் கொள்கிறார்கள். ஆனந்தத்தையும் சோகத்தையும் யாதே அறிந்தபடி ? உள் சோகத்திலேயே ஓர் உள்

ஆனந்தம். அதுவே விழிநீராக வெளியாவதும் உள்ளதே!

தேவி நம்பியது வீண்போகவில்லை.

அவள் யக்ஞசாலைக்கு வந்து தனது கற்பைச் சத்தியம் செய்தால் அவளைச் சேர்த்துக் கொள்வதாக வால்மீகி முனிவருக்கு ஸ்ரீ ராமன் வெளிப்படச் செய்தி அனுப்பினான். அவ் வெளிப்படைச் செய்திக்குள்ளேயேதான் சீதை விரும்பியவாறே, அவளை உண்மைக் காரணத்தைக் கூறாது வனத்துக்க அனுப்பியதை ரத்துச் செய்து, லோகாபவாதத்துக்காகவே தான் அவளை வனத்துக்குப் பிரஷ்டம் செய்தது என்பதை கௌரவ உள்ளுறையாக அவளுக்குப் புரிவித்துவிட்டான். 'அவரைத் தான் புரிந்து கொள்வோம் என அவர் புரிந்து கொண்டு செய்தி அனுப்பிவிட்டார்' என மனநிறைவு கொண்டாள் மைதிலி.

அந்நிறைவுடன் தேவி அவ்வாறு சத்தியம் செய்வதற்கு உடனே உடன்பட்டாள்.

அவளை அழைத்துக்கொண்டு அயோத்திக்குப் புறப்பட்டார் ரிஷி.

சீதையைப் பொறுத்தமட்டில் தன் நடத்தையை ராமன் நம்புகிறானா நம்பவில்லையா என்ற கேள்விக்கு இடமே இல்லை. அவன் உள்ளத்தை அவள் அறிவாள் என்பதையும் அவனறிய வேண்டுமென்றே தவித்தாள். தவிப்புக்கு இப்போது பலன் கிடைத்ததில் மகிழ்ந்தாள். 'என் உள்ளத்தை அவள் அறிவாள். எனவே அவள்மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றத்தைச் சவை நடுவே அவளிடம் தெரிவித்து, அவளை விடைகூறச் சொன்னாலும் அவளது பூமனம் வாடாது' என்ற நம்பிக்கையின் மீதே ஸ்ரீராமன் வால்மீகியிடம் தன்னை அழைத்துவரச் சொல்லியிருப்பதை அவள் புரிந்து கொண்டாள். எனவே பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். சபை

@Page 110

நடுவில் பாதிவிரத்தியம் சோதிக்கப்படுவதை வெகுமானமாகவே ஏற்றாள்.

'என் நடத்தையில் ஆரிய புத்திரருக்கு ஒருபோதும் அவநம்பிக்கை இல்லை. ஆயினும் ராஜ தர்மப்படி அவர் அவநம்பிக்கையை வெளியிட்டுச் சபையில் குற்றம் சாட்டினால், அந்த அவநம்பிக்கை இதயபூர்வமானதல்ல என்பதை நான் உணருவேனோ மாட்டேனோ என்பதில் முன்பு அவநம்பிக்கை கொண்டிருந்திருக்கிறார். அதனாலேயே லக்ஷ்மணனுடன் என்னை ஏமாற்றி வனத்துக்கு அனுப்பினார். இன்று அவரது அந்த அவநம்பிக்கை தீர்ந்து, சபைநடுவே

ராஜ தர்மப்படி என்னை சோதிக்கப் போகிறார்! ஆஹா, அவரும் நானும் பரஸ்பரம் ஒருவரை ஒருவர் பூரணமாகப் புரிந்து கொண்டுவிட்டோம்!' இந்த உணர்வில் விச்ராந்தியாகப் புறப்பட்டாள் வைதேஹி.

லங்கையில் ராமனைக் காணத் தான் சர்வாபரண பூஷிதையாகச் சென்றதும், பிற்பாடு ஏற்பட்ட துயரமும் நினைவுக்கு வந்தது.

இப்போது அணிபணிகள் இன்றி, ஸ்ரீராம ஸ்மரண யோகமொன்றே தன்னை அலங்கரிக்க, காஷாயம் தரித்துப் புறப்பட்டாள் தேவி.

'இல்லறத்தின் லட்சியமான சந்ததியைத்தான் ஒன்றுக்கு இரண்டாக ஈன்றுவிட்டாளே! இனி துறவற தர்மம்தான் எனத் தீர்மானத்துவிட்டாள் போலும்!' என்றே வால்மீகி ஆசிரம வாஸிகள் எண்ணினர்.

தியாக ரூபிணியாக, காஷாயதாரிணியாக யாகசாலைக்குள் வால்மீகி முனிவரின் பின் தலைகுனிந்து வந்த அம்பிகையைப் பார்த்த மாமுனிவர்களும், அரசர்களும், மக்களும் சதுர்முகனைத் தொடர்ந்து வரும் வேதமாதாவை நினைவு கொண்டு அவளை வணங்கினர். அவளது மகத்தான துயரங்களை எண்ணி உருகினர்.

அயோத்தி வேந்தனைப் பார்த்துச் சொன்னார் வால்மீகி. "ஸ்ரீராமா! இந்த சீதை ஸுவிரதை ; தர்மத்தையே அநுஷ்டிப்பவள், லவனும், குசனும் இவளுக்குப் பிறந்த உன் குழந்தைகள்...."

'இப்படியும் ஒன்று பொதுசபையில் சொல்ல வேண்டுமா ?' – அவரது வாக்குத் தழுதழுத்தது.

@Page 111

மரமாகி விடவேண்டும் என்று முன்பு நினைத்த வைதேகி வியந்தாள். 'உணர்ச்சி வசப்படாமல் ஜிதேந்திரியராக இருப்பதால் மட்டும் வால்மீகி பகவான் 'மர'த்துப் போனவரில்லை. பழுத்துக் குலுங்கும் அநுபவங்களும், வந்தவர்க்கெல்லாம் நிழல் தரும் அருளும் சேர்ந்தவராதலாலும் மரமாகி விட்டவர்தான். ஆனால் அந்த மரமும் உணர்ச்சி வசத்திற்கு மரத்துப்போகவில்லை என்று இதோ தெரிகிறதே! உணர்ச்சிப் பரவசமாகிவிட்டாரே!'

அவரைவிடக் கலங்கியிருக்கவேண்டிய அவளோ முன்பு அவள் விரும்பியதுபோல மரமாக, விராகயோகினியாக அப்போது இருந்தாள்.

தட்டுத் தடுமாறி முனிவர் தொடர்ந்தார் : "ரகுராமா! மெய்ப்பொருளைக்கண்ட பிரதேஸின் குமாரனான நான் பொய் சொல்லி அறியாதவன். பொய் என்பது என் மனத்தில் தோன்றவே தோன்றாது."

முன்பு வால்மீகிக்கு ராமாயணம் இயற்ற வரம் தந்த பிரம்மதேவன், 'உன் வாக்கில் பொய்யே வராது' என வாழ்த்தியிருந்தான். அநதத் தமது சத்தியசீலத்தைத் தாமே சபை நடுவில் பிரகடனம் செய்துகொள்ளக் கூசினார் முனிவர் – தேவி தனது கற்பைச் சபை நடுவில் தானே கூறிக் கொள்வது போன்றது தான் இது. எனினும் அம்பாளின் ஆதாத் துயரத்திற்கு முன்பு தமது விஷயம் அவருக்குப் பெரிதாக இல்லை. வழக்கு மன்றத்தில் சாக்ஷி சொல்பவர், 'நான் சொல்வதெல்லாம் சத்தியமே' என்று உறுதிமொழி சொல்லும் வழக்குப்படியே ராமராஜாவாகிய நீதிபதி முன் கூறினார்.

மேலும் சொல்வார் : "ராமா! ஸீதையிடம் சிறிது தோஷம் இருந்தாலும் நான் இவள் கையால் கனிகளைக்கூட வாங்கிப் புசித்திருக்க மாட்டேன். நான் எண்ணற்ற ஆண்டுகள் தவம் புரிந்தவன். இவளிடம் சிறிதேனும் தோஷம் இருந்தால் அத்தனை தவத்தையும் இழக்கிறேன்! ராகவ, இவள் பரம சுத்தை, பாபமறியாதவள், பதிவிரதை, தூய அந்தஃகரண முள்ளவள். உன் அந்தரங்கத்துக்கே இது தெரியும். ஆயினும் நீ விரும்பினால் அரங்கம் அறிய இவள் சத்தியம் செய்வாள்" என்று முடித்தார் மஹர்ஷி.

அவரது வாக்குக்கு மேல் அத்தாட்சியும் வேண்டுமா? இரும்பையும் உருக்கும்படிப் பேசிவிட்டார்!

@Page 112

ஸீதையே ஸத்தியம் செய்தால் எப்படியோ, அதை விடவும் பெரிதாக அச்சபையோர் அனைவரும் வால்மீகி பகவான் கூறுவதை மதித்து ஏற்றனர். ஸீதை மானுடத்தில் மறைந்திருந்த மஹாலக்ஷ்மிதானே? வால்மீகியோ மானுடத்திற்கு மேற் சொன்ற மஹா ரிஷியாக உலகு முழுதாலும் மதிக்கப்பட்டவரல்லவா?

மக்களின் ஏகோபித்த ஆஹாகாரம் மன்னன் ராமனை மகிழ்ச்சி கடலாட்டியது. லோகாபவாதத்தை அந்த லோகமே விரட்டியனுப்பிவிட்டதென்ற மகிழ்ச்சி! இனியும் ராஜ தர்மம் என்று தேவியை அவள் வாயாலேயே சபை நடுவே சத்தியம் கூறச் சொல்லும் சோதனை தேவையில்லை! ராஜதர்மம் மக்கள் தீர்ப்பைப் பெறத்தானே?

அதைத்தான் பெற்றாகிவிட்டதே!

சீதையைக் கண்குளிரப் பார்த்தான் ராமன். முன்பு லங்கையில் 'கண்வலிக்காரனுக்குத் தீபத்தைக் கண்டால் கரிப்பதுபோல், உன்னைக் காண எனக்குக் கரிக்கிறது' என்று கூறியவன்தான் அவன். ஆயின், அப்போதும் உண்மையில் தேவியை அவன் தூற்றவில்லை. கண்வலி என்கிற தோஷத்தைத் தன் மீது ஏற்றிக் கொண்டு, சீதையை தீபமாக உயர்த்தித்தான் வைத்தான்! இப்போது மலர மலரவே தன் மலர்க் கண்களால் தேவியைப் பார்த்தான். பிறகு வால்மீகியை நோக்கிச் சொன்னான்.

"தர்மக்ஞரான தாங்கள் கூறுவது யாவும் சத்தியம். லங்கையில் தேவி அக்னிப்பிரவேசம் செய்த பின்னும் உலகில் அபவாதப் பேச்சு எழுந்ததாலேயே, விதியில்லாமல் இவளை விட்டேன். தோஷமற்றவள் என்று தெரிந்தும் இவளை விரட்டினேன். என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளுங்கள். இந்த இரு குமாரர்கள்..."

ராமனின் குரல் கம்மியது. சுதாரித்துக்கொண்டு பேசினான். "இந்த இரு குமாரர்கள் என் புத்திரர்கள்தான் என்று அறிவேன். இந்தப் புண்ணிய யாகசாலையில் தூய சீதையிடம் எனக்குப் பிரீதி வளரட்டும்!" என்றான்.

யாகத்தில் தீக்கொழுந்து வளருவது போல் புனித அன்பு வளரட்டும் என்று ராகவன் விரும்பினான்.

தேவியைச் சபையில் சத்தியம் செய்யச் சொல்லியே செய்தி அனுப்பியிருந்தாலும், இப்போது அதற்கு அவசியமேயில்லை என்று ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, இருவரும் சேர்ந்து

@Page 113

பரஸ்பரப் பிரேமாக்கினி தழைக்க வாழ்வதையே வேண்டினான்.

ஸீதாம்பிகை வேறுவிதமாக எண்ணினாள். ராஜகுல தருமத்தை அப்பழுக்கு இல்லாமல் அநுஷ்டித்த பூரணப் பெருமை ராமனுக்கு எந்நாளும் கிடைக்கவேண்டும் என்று அவள் விரும்பினாள். 'இந்நாளில் உள்ளவர்கள் வால்மீகி பகவானை நன்கறிந்திருப்பதால் அவரது வாக்கை ஸத்தியப் பிரமாணமாக மதித்து ஏற்றதுபோல், வருங்காலத்தவரும் இருப்பார்களென எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? எந்நாளுமே என் பிரபு சொந்தப் பிரியங்களுக்காகத் தர்மத்தை விட்டுக் கொடுத்ததாகப்

பேச்செழும்பக்கூடாது. தர்ம விக்ரஹமாகவே வாழ்ந்து, அப்படியே பெயரும் பெற்றவருக்கு இம்மியும் என் பொருட்டாக இழுக்குச் சேரலாகாது' என்று எண்ணினாள் அவனது தர்ம பத்தினி. எனவே தானாகவே பொதுச்சபையில் சத்தியம் செய்ய முன்வந்தாள்.

சுகந்தம் கலந்த குளிர்ந்த காற்று வீசுகையில் தேவி சபை நடுவே வந்து நின்றாள்.

கை கூப்பி, தலைகுனிந்து, பூமியைப் பார்த்துக் கொண்டு.... ஆகா, என்ன சொல்கிறாள்? நாம் எதிர்பார்த்த விஷயமாக இன்றி நமக்குச் சொரேலென்னும் ஒன்றாக அல்லவா முடிக்கிறாள்?

"நான் ஸ்ரீ ராமனையன்றி வேறெவரையும் மனத்தாலும் எண்ணாதது உண்மையாயின் மாதவன் பத்தினியான பூதேவி எனக்கு இடம் தரட்டும்" என்றே பிராட்டி கூறினாள்!

'தர்ம சங்கடம்' என்ற ஒன்று இந்த லோகத்தை என்ன பாடுபடுத்துகிறது என்ற சோகம் வெடித்து அப்படிக் கூறினாள்.

பொறுமையே உருவான பூதேவியாலும் ஸ்ரீதேவியின் சோகத்தைப் பொறுக்க முடியவில்லை. நிலம் அதிர்ந்து பிளந்தது. அற்புத சிம்மாதனத்தோடு பூமிக்குள்ளிருந்து வெளிவந்தாள் புவித்தாய். கற்பரசியாக ஸீதைக்குப் பட்டம் சூட்டுவதே போல் சிம்மாதனத்தில் அவளை இரு கைகளாலும் பிடித்து அன்புடன் அமர்த்திக்கொண்டாள்.

சிம்மாதானமேறிய சீதாதேவியாகிய சீதேவியும், பூதேவியும் மண்ணுக்குள் மறைந்தனர் – மறைந்தே விட்டனர்!

"ஸீதே! உன் மகிமையே மகிமை! அதை எப்படிச் சொல்லி உன்னைப் புகழ்வோம்?" என்று தேவர்களும்,

@Page 114

ரிஷிகளும், மன்னர்களும், மக்களும் விம்மினர். ஆம், இக்காட்சி காண தேவருமேதான் வானவீதியில் கூடிவிட்டனர்!

ஆயினும், தேவி ஏன் ஐயனை விட்டு மறைய வேண்டும் என அவர்களுக்குப் புரியவில்லை.

அநுமன் ஒருவனே அநுமானித்துப் புரிந்து கொண்டான். காஷாயதாரிணியான அம்பாள் அப்படி இல்லறத்துக்குத் திரும்பமுடியும்? 'ராஜன், ராணி என்று தாங்களிருவரும் தாம்பத்தியம் தொடருவதால், தர்ம சங்கடமாக என்றைக்கு என்ன நிகழுமோ? அதுதான் மறைந்து போனாள். அவள் தன் கற்பைச் சத்தியம் செய்யாமலே, அவளை ஏற்க ஐயன் முன்வந்தான் அல்லவா? அக்கணமே தேவியின் இதயம் பொங்கி நிரம்பிவிட்டது. அதன்பின் எதற்கு வாழவேண்டும்? நன்கு கனிந்தபின் பழமானது மரத்திலிருந்து விழத்தானே வேண்டும்? விழாவிடில் அழுக அல்லவா நேரிடும்? அவள் அவதாரத்தை முடித்தாலன்றி ஸ்வாமியின் மானுட அவதாரமும் முடியாது. அதர்ம அரக்கப் பட்டாளத்தை ஐயன் அழித்து தரணியில் தர்மத்தைத் தழைப்பித்து, தர்ம ராஜ்யமாகவே ராமராஜ்யம் நெடுநாள் நடத்தி, இனி அரச பீடம் ஏறுவோருக்கும் நன்கு வழிகாட்டியாயிற்று! இதோடு அவரது நர வேஷமும் போதுமே!' என்றும் தாய் எண்ணியிருக்கிறாள்.

இருவருமே தம்பதியராக நல்லமுறையில் சுபமாகப் பரம பதம் திரும்பியிருக்கலாகாதா எனில் : ஸ்ரீ ராமன் வாலி, ராவணன் ஆகியோரை வதைத்தபோது ஒரு பாபமுமறியாத பாவனியரேயான அவர்களது தாரங்களான தாரை, மந்தோதரி முதலான ராவண பத்தினிகள் போன்றோருக்கும் இன்னும் பல உற்றோருக்கும் எவ்வளவு துயரமளிக்க நேர்ந்தது? எவனை ஸ்மரிப்பதே சகல பாபத்திற்கும் கழுவாயோ, அவனோ சாமானிய மானுடன் போல் தான் உத்தேசியாமலே செய்த பிழைக்கும் கழுவாய் அநுபவித்து மற்றோருக்கு வழிகாட்ட விரும்பியவன். அதற்கேற்பவே அவன் புரிந்த சம்ஹாரங்களால் குற்றமறியா உற்றத்தினருக்கு இழைக்க நேர்ந்த கொடும் பிரிவுத் துயருக்கெல்லாம் கழுவாயாக, கழுவாய்க்கும் அதிகமாகவே தனது பிராண துல்யமான பிராதா லக்ஷ்மணனையும், பிறகு பிராட்டியையும் பரிதாபமான முறையில் பறிகொடுக்குமாறு திவ்விய சங்கற்பமிருந்தது. அதையே தேவி நிறைவேற்றி வைத்தாள்.

@Page 115

அவதாரம் என்று வாழ்வதில் தர்மத்தை நன்கு நிலை நாட்டும் பொருட்டு மானுடனாகவும், மன்னனாகவும் வாழ்வதன் தர்ம சங்கடத் துக்கத்திலிருந்து நாராயணனை விடுவிக்கவே தேவி மறைந்து போனாள்!

இதையெல்லாம் ஆஞ்ஜநேயன் ஒருவனே புரிந்து கொண்டான்.

ராகவன் சாயுநதியில் பிரவேசித்துச் சரீரத்தை விடுவதற்காகப் புறப்பட்டான். அணுமய சரீரத்தை, பரு உடலை விடுக்கவேயன்றி அநுக்ரஹ சரீரத்தை, அருட் சரீரத்தை அல்ல. விடவே முடியாமல் அமரமாக உலகைக் காப்பது அது!

அவனைத் தொடர்ந்து நகரமுழுதுமே புறப்பட்டது. நாடு விட்டு அவன் காடு சென்றபோது அந்தப் பிரியதாசனனைப் பிரிய முடியாது உடன் சென்றாற் போலவே, தேகத்தையே விட அவன் செல்லும்போதும், தங்கள் தேகத்தையும் விடும் தியாகப் ப்ரேமையுடன் சென்றது!

அனைவரும் ஒருமிக்க உடலை விடும்போது பிரிவுத்துயர் ஏது? ராமனிருக்குமிடம், போகுமிடம் எதுவாயினும் அதுவே அயோத்தி, ஆனந்த லோகம் எனும்போது சோகம் ஏது? கலியாண ஊர்வலம் போல தேகத்தை விடுவதற்குச் சென்றனர், களிப்புடன்.

முதலில் வேதவித்துக்கள் ஸ்ரீராமன் புரிந்து வந்த நித்திய அக்னிஹோத்ர வேள்வியின் திவ்வியமான அக்கினியை வெண்பட்டாலான வாஜபேயக் குடையின் கீழ் தாங்கிச் சென்றனர்! வெண் கொற்றக்குடைக்குரிய ராஜா ராமன் விராகனாகச் செல்ல, வேத அக்னி ராஜனாகச் சென்றது!

வேள்வி செய்த 'யஜமானர்' அதன் முடிவில் புண்ய தீர்த்தத்தில் அவபிருத ஸ்நானம் செய்வர். வாஜபேய வேள்வி புரிந்து அவ்வாறு செய்பவரை அரசனே தன் பட்டத்து யானை மீதேற்றித் தானே அவருக்கு வெண்குடை பிடித்து வருவான். மஹாராஜ ராஜ ஸ்ரீ ராமசந்திர வாஜபேயி தன் வாழ்வையே தியாக வேள்வியாகப் புரிந்து, அதன் நிறைவேற்றத்தின்போது ஸரயு தீர்க்கத்தில் பெற்ற அவபிருத ஸ்நானமோ இப்படி தனிச்சிறப்புக் கொண்டதாயிருந்தது!

வாடாமனத்துடன், பச்சைமாமலை மேனியனான ஸ்ரீராமன் மெல்லிய பீதக வஸ்திரம் உடுத்து, கையில் பசுங்

@Page 116

கொழுந்துத் தர்ப்பையுடன் வேதவாக்கியங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு சென்றான்.

வேத தர்மத்தை நாட்டவே, அதற்கு விரோதமான அரக்கரை அழிக்க அவதரித்து, அணு அணுவும், கணம் கணமும் வேத விதிப்படியே ஒழுகிய ப்ரபு வேதம் தேடும் மூல வஸ்துவில் மீண்டும் கலக்கச் செல்லும் போதும் வேத

வசனத்தோடேயே சென்றான். சாந்த ஸ்வரூபனாகச் சென்றான்.

யாரோடும் எதுவும் பேசவில்லை. எந்தக் காட்சியிலும அவள் மனம் ஈடுபடவில்லை. தனக்கு இருபுறத்திலும் வருகிற செல்வத்திருவும், ராஜ்ய லக்ஷ்மியும்கூட அவனுக்குத் தெரியவில்லை. சந்நியாசினியாகிய மறைந்த தேவி போலவே குடை, சாமரம், விசிறி ஆகியவற்றை விலக்கி உள்ளத்துறவுடன் சென்றான்.

அவனது வீரத்தை விளைநிலமாய்க் கொண்ட, புகழ்பெற்ற கோதண்டம் முதலான அஸ்திரங்கள் யாவும் மானுட ரூபத்துடன் பின்சென்றன. வேதிய ரூபமெடுத்து வேதமும், காயத்ரியும், ஓங்காரமும் அவ்வாறே பின் சென்றன. அவதார நிலையில் இவன் வேதத்தைப் பின்பற்றினாலும், இவனது உண்மை நிலையில் வேதமும் இவனைத் தேடிப் பின்செல்வதுதானே ?

ரிஷிகளும், அந்தணர்களும், அரச குடும்பத்தவரும், மந்திரிகளும், பணியாட்களும், வர்த்தகர்களும், அந்தஃபுரப் பெண்மணிகள் உள்பட அயோத்தியின் பொதுமக்கள் யாவரும், வானரர் பலரும், பூத–பைசாசங்களுங்கூட ஆனந்தமாக கோஷித்துக்கொண்டு ராகவனின் பாதத்தைப் பின் தொடர்ந்தனர்.

விலங்குகள் பிறவு விலங்கிலிருந்து விடுபட விரும்பி அவனை அன்புடன் பின்பற்றன. பட்சிகள் ஜனன மரணக் கூட்டிலிருந்து விடுதலை பெறும் ஆசையுடன் ராமனை அநுசரித்தன.

ஆஹா! அத்தனை பேரும் பரமானந்த பரிதராகச் சென்றது எவ்வளவு மஹத்தான காட்சி!

அரசன் வந்தால் அவனுடன் வரும் பெரிய பரிவாரம் எப்போதுமே உண்டு. இதைத் தவிர அவன் பிறக்கும்போதே ஒரு சூட்சும பரிவாரத்துடன் வருகிறான் என்பதை இந்த

@Page 117

ஜனநாயக யுகத்து மக்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. ஓர் அறநெறி அரசன் பிறக்கும்போது அவனோடு எத்தனை வேத வித்துக்களும், வீரதீரர்களும், செஞ்சொற் கவிகளும், கல்தச்சர்களும், லோஹ ஸ்தபதிகளும், ஓவியர்களும், காயகர்களும், நடர்களும் பிறந்திருக்கின்றனர் ?

இன்றோ ராஜாதிராஜனான ராகவன் பிராணத் தியாகம் செய்யப் புறப்பட்டபோதும் ஒரு பிரபஞ்சமே அவனோடு சென்றது!

புண்ணிய தீர்த்தனாகிய ராமன், லோகத்தில் வேத தர்மத்தை அபாயத்திற்கு இடமின்றி நிலைநாட்டிய திருப்தியுடன், தனி வாழ்விலும் மக்களுக்கு ஆதரிசமாக அவ்வேதம் கூறும் மானுட தர்மத்தை நிறைவேற்றிய திருப்தியுடன் சரயுப் பெருக்கில் இறங்கினான்.

நீரோடு நீர் கலப்பது போல் நிர்மலரூபம் சரயுவில் மறைந்துவிட்டது!

சரீரத்தை விட்டு அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளினான் ஐயன்.

பொறுமையை இறுதிவரை காட்டயெண்ணி அதற்குருவான பூமித்தாயிடம் தன் அவதார வாழ்வை முடித்த தேவி பரமபதத்தில் முன்பே எழுந்தருளி அவனுக்கு நல்வரவு கூறினாள்.

அவனுடன் வந்த அடியார் அனைவரும் அதேபோல் ஆற்றில் முழுகி, மூல நாரணனின் ஆனந்த பதம் எய்தினர்.

இங்கு விலக்காகப் புவியிலேயே தங்கியவன் வாயுகுமாரன்தான். ஏனெனில் விண்ணிலும் பெற இயலா பேரானந்த பதம் அவனுக்கு இப்புவியிலேயே!

முன்னொரு நாள் அவதாரத் திரையைக் கிழித்து ஐயன் அந்த அந்தரங்கனிடம் அளவளாவியபோது தனது மூல வடிவத்தின் வாஸமான வைகுந்தத்தின் வைபவங்களைச் சொல்லி, அவதார வாழ்வு முடிந்தபின் அங்கேயே தான் திரும்பப் போவதையும் குறிப்பிட்டான்.

"ஐயா! ஏதேதோ வைபவம் சொன்னாயே, அங்கு இந்த உன் இரு கர, தநுர்பாணதர மூர்த்தி உண்டா ?" என்று கேட்டான் தாஸன்.

@Page 118

"அதெப்படி இருக்கமுடியும்! சங்க–சக்ர–கதா–பத்ம நாள்கர நாரணனாகவே நான் இருப்பேன்."

"சரி, அங்கு ராமாயண நூற் பாராயணமுண்டா ?"

"என்ன இப்படிக் கேட்கிறாய்? அத்தனை அவதாரங்களையும் நிகழ்த்தி, இனியும் நிகழ்த்தப் போகிறவனின் உலகில் ஓர் அவதாரத்தைப் பற்றிய சரித பாராயணம் எப்படி நடக்கும்?"

"சரிதான்! அப்படியானால் ராம நாம ஜபனை, பஜனை இவையும் அங்கு கிடையாதுதானே?"

"அப்படியேதான்!"

"அப்படியானால் அவ்வைகுந்தம் வைபவ பவனமே அல்ல ; இவ் வையத்திலும் தாழ்ந்ததே! எனக்கு உனது இந்த ராம மூர்த்தம், இந்த மூர்த்தம் குறித்த கதா பாராயணம், நாம கீர்த்தனம் ஆகியவற்றிடம்தான் கற்புக் காதல். அவற்றிலேயே ஆரா ஆனந்தம். நீ வைகுந்தம் சென்று திருமாலாய் ஆனாலும் நான் உடன் வராது இம்மண்ணுலகிலேயேதான் இருந்து இந்த ராம ஜீவாம்ருதத்தையே பருகியபடி இருக்கப் பிரியப்படுகிறேன். ஆகவே விண்ணகத்தில் அமர வாழ்வு போலவே இம் மண்ணகத்தில் எனக்கு அமர வாழ்வு அருள்வாய்!"

உணர்ச்சி பெருகத் தாஸன் வேண்ட, பிரபு உருகியேவிட்டான். ஒரே பதி என்பதுபோல் ஒரே தெய்வம் என்று, இதர தெய்வ நினைப்பை நீக்கி, பக்திக் கற்பு செலுத்துவோர் என்றுமே உண்டுதான். ஆயின், ஒரே தெய்வத்தின் மூல ரூபம், அதில் உற்பவித்த அவதார ரூபம் ஆகியவற்றிடையிலும் அந்த ரீதியில் மாருதி கொண்ட காதல்! அதில் நெகிழ்ந்த ஐயன் அவன் வேண்டிய பூலோக சிரஞ்ஜீவித்துவத்தை அவனுக்கு நல்கினான்.

அன்று வரம் பெற்ற ஆஞ்ஜநேயன் மட்டுமே இன்று இவ்வளவையும் வெறுமே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஈசுவரனை ஸாக்ஷி மாத்திரமாக இருப்பதாகச் சொல்வார்கள். இன்று ஈசுவரனும் அவதாரச் செயலையெல்லாம் முடிக்கவே இறுதிக்கட்டச் செயல் புரியும்போது ஸாக்ஷி மாத்திரமாக இருந்தவன் அநுமான்! ஆனந்தக் கண்ணீரா, ஆராத் துயரக் கண்ணீரா, சாந்திக் கண்ணீரா என்றே தெரியாமல் அவனது கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. தேவி சொன்னது

அவன் நினைவில் வந்தது. கண்ணீர் பெருக்க அவள் தந்த வரம் பலித்தது!

"ஜனகனின் யாகக் கலப்பை கீற, மண்ணிலிருந்து பிறந்து பூமாதேவி

புதல்வியாகவே பொறுமை காத்த அன்னை மண்ணிலேயே மறைந்தாள். புத்திரகாமேஷ்டி அக்கினியில் பாயஸ உருவில் வந்த அமுதனோ அக்கினியில் பிரவேசிக்காமல் அயோத்திக்கே பாயஸமாக நன்னீர் வழங்கும் சரயு நதியில் மூழ்கி மறைந்தான். பிறரது கண்ணீர் தனக்குத் தேவை என்று வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் கல்நெஞ்சுக்காரன் போலவே வாழ்ந்த பிரபு! அவன் பாலப் பருவத்திலிருந்து திளைத்தாடியது ஸரயுப் பெருக்கு என்பதால் மட்டுமல்ல, அவனிடம் உயிரே வைத்த அயோத்தி மக்களும் திளைத்தாடிய நீர் அது. அவர்களுக்குப் பருகு பானமுமாகி உயிர் தந்த நீர், அவர்கள் தமது உடலழுக்கை மாத்திரமின்றி உள்ளத்தழுக்கையும் கழுவிக்கொள்ள உதவிய புண்ணிய நதி நீர், எனவே அவர்களின் ஒட்டுமொத்த அன்னையே ஆன நீர்! ஆகையினால் ஸர்வ கர்மமும் பாபமும் தொலைந்த பின்னரே பெறக்கூடிய பரமபதத்தைத் தன்னோடு தேகத் தியாகம் செய்வதாலேயே அம்மக்கள் பெறவிருக்கிறார்கள் எனும்போது, பரமபதத்தில் தன்னுடன் இடம் கொள்ளும் அவர்கள் தன் விச்வ வேதனையிலும் இடம் பற்றுவதே நியாயம் என்று ஐயனது தர்மமே உருவான சிந்தை அவதாரம் முடியும் அந்த கட்டத்திலும் நினைத்தது. ஆயினும் அந்த ஸர்வத் தியாக சாந்த ஆனந்தப் பொழுதில் அதைச் சொல்லி அவர்களைக் கிலேசமுறச் செய்யக் கூடாதென்றே அவர்களனைவருக்கும் அன்னையும், அவர்களது பாபத்தையும், வேதனையையும் கரைத்துத் தொலைக்கவல்ல பரம புனிதையுமான ஸரயுவின் நீரில் இறங்கிப் பரமபதப் பதவி பெறவிருக்கும் மக்கள் தனக்காகப்படவேண்டிய வேதனைப் பங்கை அவளில் கரைத்துவிட்டான்! அந்நீரே அவர்கள் யாவரும் விட்டிருக்கக் கூடிய கண்ணீருக்குப் பிரதிநிதியாயிற்று! உள்ளத்திலே அக்னிப் பிரவேசம் செய்துகொண்டு அத் தாபத்தால் தவித்தவனுக்கு அவதார தேகத்தை விடும் தருணத்தில் தண்ணெனத் தாபசாந்தயும் அதுவே அளித்தது! அப் பேற்றினை, பெரு மகிழ்ச்சியை ஸரயுதேவிக்கு அளிப்பதற்காகவும் ஐயன் ஜல சமாதி கொண்டான்!' என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டான் வாரிதியாகக் கண்ணநீர் பெருக்கிய மாருதி.

@Page 120

'ஆஹா, ஆஹா! இக் கண்ணீர் ஸாக்ஷாத் காருண்ய விக்ரஹை, என் ஸீதம்மா என்னை மகனாகவே கொண்டு வாரிசாக நியமித்து அநுக்கிரஹித்த ஒப்பற்ற செல்வம். வாரிசு. நியமனம் செய்யப் பத்தினிக்கு அதிகாரமில்லை என்றறிந்த அவள் – தர்ம ராமனின் தர்ம பத்தினி – அப்படிச் செய்தாளென்றால் அது சொந்த ஹோதாவிலில்லாமல், கருணா காகுத்ஸ்தரின் பிரதிநிதியாக அவள் இருந்துகொண்டு தங்களிருவரின் வாரிசாகவே என்னை நியமித்ததால்தான்! இதனினும் ஒரு பாக்கியம் எண்ணியும் பார்க்க முடியுமா ? அவர்களது அடித் தூசுக்கும் அருகதையற்றவனுக்குச் சொந்த மக்களான லவ–குசர்களுக்கும் அளித்த மண்ணரசைவிட உயர்ந்த

மனமாண்பரசு! மனத்திற்க மாண்பாக மன்பதையின் துன்பவதையில் பங்கு கொண்டு கண்ணீர் விடும் பரிசு! அதோடு மண்ணரசு அந்த இரு வாரிசுகளின் ஆயுட்காலத்துடன் முடிந்துவிடும்! இந்த அரசு என்றும் நீடிக்கும் – நான் சிரஞ்ஜீவியாக உள்ளதுபோல் விசுவபாப–விசுவ வேதனைகளும் சிரஞ்ஜீவித்துவம் பெற்றிருப்பதால்!'

தேவி வாழ்த்தியபடியே கண்ணீர் பெருக்கியவாறு நாடெங்கிலும் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் உலவினான் மாருதி. அவனிடம் விசேஷ அன்பு காட்டிய மகாராஷ்டிரத்தில், அவனது அம்சமான ஸமர்த்த ராமதாஸ் அவதரித்து அவனது சாந்நித்தியத்தைப் பூரிக்கப் பெருக்கவிட்ட ஸதாரா மாவட்டத்தில் ஒரு கிராமக் கோயிலில் உறைந்தான்.

தாரா என்றால் கண்ணின் மணி. ஸதாரா என்றால் கண்ணின் மணியோடு கூடியிருப்பது. ஸீதா ராமர்களின் கண்மணியான ஆஞ்ஜநேயன் அகிலத்தின் பல இடங்களில் உறைந்தாலும் இங்கேயே விசேஷமான கண்மணியாக அமர்ந்தது! அக்கண்மணியின் விசேஷ காரியமான புனித அழுகையையும் இங்கேயே விசேஷமாகச் செய்தான்! ஆயினும் அது போதாது, போதாது என்று பல்லாண்டுகளுக்குப் பின் ஒருநாள் அவனுக்குத் தோன்றியது.

'ஸீதா–ராமர்கள் மறைந்தாலும் விச்வவேதனை மறையவில்லை. மறையவும் மறையாது. மக்கள் உள்ள வரையில் பாபமும் நிகழ்ந்து அதனால் வேதனையும் நீடித்தே தீரும். வேதனை தீண்டாப் பரம பதத்திற்கு ஸீதா ராமர் அவதாரம் முடித்து சென்றபோது இவ் விச்வ வேதனையில் பங்கு கொள்வதில் இனி அவர்கள் வாரிசாக நானே
@Page 121

என்றென்றும் இருக்கவேண்டும் என்று அதீத கிருபை கூர்ந்தே என்னை விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். நானாக நானிலத்தில் நிகழும் அவனது நாம பஜனம் பரம பதத்திலும் கிடைக்காது என்பதாலேயே அதைக் கேட்பதற்காக புவியிலேயே சிரஞ்ஜீவித்துவம் வேண்டிப் பெற்றேன். அவர்களோ என்றென்றும் விச்வத்தை விட்டு நீங்குவதற்கில்லாத வேதனையில் நான் என்றென்றும் பங்கெடுத்துக்கொண்டு அந்த அளவுக்கு அதைத் தீர்க்கவேண்டுமென்பதற்காகவும் அச் சிரஞ்ஜீவித்துவத்தையே வாய்ப்பாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்! நானும் ஆனந்தமாகவே வேதனைப்பட்டுக் கொண்டு கண்ணீர் விடவும் செய்கிறேன்.

'ஆனால் கலியுகத்தில் காலம் ஏற ஏற பாபமும் மிகமிக ஏறிக் கொண்டே

போவதில், அதன் விளைவான வேதனையும் பெருத்துக்கொண்டே போகிறதே! எனவே, என் அழுகை தீர்க்கும் பங்கு சிறுத்துக்கொண்டே வருகிறதே! என்ன செய்யலாம் ?....

'ஆஹா, ஏன் இப்படிச் செய்யக்கூடாது ? இந்தச் சிறிய உருவத்தில் சிறிய கண்களால் அழாமல், விச்வ ரூபமெடுத்துப் பெரிய கண்களால் பெருக்கவே அழுதால் விச்வ வேதனையில் அதிகப் பங்கைக் கரைத்துத் தீர்க்கலாமல்லவா ?'

விச்வரூபம் எடுக்கத் தீர்மானித்தான், மன்பதையிடம் மாகருணை கொண்ட மாருதிராயன்.

உருவத்தை விசுவாகாரமாக வளர்த்துக்கொள்ளும் முன்பு விசுவரூபத்தின் பரிணாமத்தை, பரிமாணத்தை மனத்துக்குள் பாவித்தான்.

அவ்வளவுதான்! அந்தச் சிந்தனை பாரத்தையே அப்பிரதேசத்தால் தாங்க முடியவில்லை!

நிலம் கிடு கிடுவென நடுங்கியது!

'சீதாதேவியை உட்கொண்டது போல் என்னையும் புவித்தாய் உட்கொள்ளப் போகிறாளோ ?' என்ற எண்ணினான் ஆஞ்சநேயன்.

உடனேயே தெளிவு பிறந்தது. 'இருக்காது. இருக்க முடியாது. நான் சிரஞ்ஜீவி அல்லவா ? புவியிலேயே நித்தியவாஸம் செய்து சத்திய நாம சங்கீர்த்தனம் கேட்க வரம் பெற்றவனல்லவா ... அடடா! அதனால் விசுவ வேதனையைத் தீர்க்க விசுவம் உள்ளமட்டும் எனக்கும் காலம் இருக்கிறதே!

@Page 122

எனவே நான் சற்று ஆர அமரச் சிந்தித்து, சுய சிந்தனைக்கு மேலாக அவனும் அவளுமே வழிகாட்டட்டும் என்று பிரார்த்தித்து வேறு உபாயம் கண்டிருக்கலாமே! விச்வரூபமெடுப்பது என்ற ஒன்றையே முடிவான கருத்தாக அவசரப்பட்டு நினைத்துவிட்டோமே! அறிவின்றி விசுவரூப பாவனையை ஏற்று பூமியைக் கம்பனம் செய்ய வைத்துவிட்டேனே! இதோ பூகம்பத்தைத் தொடர்ந்து நேரும் உற்பாதங்கள் தட தடவென விளைகின்றனவே! இதை விளைவித்த பாபமும், அதற்கான தண்டனையும் ராமபிரானின் – அதைவிடவும் ஸீதாப் பிராட்டியின் – அனவரத அருட் கவசத்தைப்

பெற்ற என்னைத் தீண்டாதுதான். ஆனால் ஆனால்.... இதோ பூமி அதிர்ந்து கொண்டிருக்கிறதே! உற்பாதத்தால் மற்ற மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்களே! அடடா, யோசனையின்றி வானர புத்தியால் விசுவரூபத்தை பாவித்ததில் எத்தகைய விபரீதம் ஏற்பட்டுவிட்டது!'

சடேரென்று விசுவரூப எண்ணத்தை விலக்கிக் கொண்டான் அநுமன்.

ஆனால் அந்த நாற்பத்தைந்து விநாடி பூகம்பத்திலேயே பெரிய உற்பாதம் நிகழ்ந்துவிட்டது! அங்கு நில அமைப்பு நிலை குலைந்தது. கட்டுமானங்கள் நொறுங்கி விழுந்தன. பல இன்னுயிர்கள் பலியாகிவிட்டன. குற்றுயிரும் குலை உயிருமாக ஆனவர்களோ அனந்தம்.

இன்னும் பல நில நடுக்கங்கள் இனி அங்கு நிகழ ஏதுவாக புவியின் உட்திட்பம் சிதறிவிட்டது.

"அம்பிகே! ஸீதே! நீ எனக்கு சத்துருக்களிடமும் கருணைப் பாங்கை உபதேசித்தாய்! இன்றோ நான் பொதுச் சமூகத்திற்கே எத்தகைய கொடுமை நேரக் காரணமாகிவிட்டேன்! எனக்குக் கொலைப் பாதகத்தின் பாதிப்பு ஏற்படாமல் நீ கவசம் சாத்தினாலும், நீ உருமாற்றிய என் கருணை என்னைக் கொலைகாரனாகவேதான் எனக்குக் காட்டுகிறது. நீ என்னை உரியபடி தண்டித்தால்தான் எனக்குத் திருப்தி ஏற்படும். எனவே நீ காருண்யசாலினியாயினும், அல்லது காருண்யசாலினியா யிருப்பதாலேயே என் மனம் விசுவ பாபத்திற்காக இன்றிச் சுய பாபத்திற்காகக் குமையாமல் தடுக்கவே தண்டனை வரம் தருவாய்!" என்று உருகி வேண்டினான் அநுமந்தன்.
@Page 123

அவனது உள்ளத்தினுள் எப்போதும் அவன் உணரும் பிராட்டி பிரஸன்னமானாள். "ஆஞ்ஜநேயா! நீயே விரும்பினாலும்கூட உன்னால் தவறேதும் செய்யமுடியாது. ஏனெனில் சரணாகதனான நீ சுய விருப்பம் என் எண்ணுவதும் உன்னை ஆதினம் கொண்ட நம் நாதனது ஸங்கல்பத்தின் கிரணமே! அச் சங்கற்பப்படி லோகத்தின் பாபப் பளு அமிதமாகிவிட்டதால் அது ஓரளவு குறைவதற்காகவே சிலர்களப் பலியாகி உன்மூலம் பிராணத்தியாகம் செய்தார்கள். அவர்கள் லோகத்தின் மாதா பிதாக்களான எங்களிருவரிடமே வந்துள்ளனர். அவ்வளவே!

"நீ கருணாலயன் அல்லவா? சேவைக்கே மூர்த்தி அல்லவா? ஆகையால் குற்றுயிராக இருப்பவர்கள் இந்த உன் ஆலயத்திலேயே வைத்திய சேவை பெறுவார்கள். இங்குள்ள மகத்தான அணைக்கட்டும், மற்ற பெரும் கட்டுமானங்களும் இடிந்துவிழுந்த போதிலும், உன் ஆலயம் மட்டும் பழுதுபடாமல் நிற்பது இதற்காகவே!" என்று கூறி மறைந்தாள்.

சேவையே உருவான ஆஞ்ஜநேயனின் ஆலயத்தில் பூகம்பத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குச் சேவை நடந்தது. அதிலேயே தாபம் தணிந்து அவன் சாந்தி பூத்தான்.

லட்சோபலட்சம் ஆண்டுகளாக ஆழ இறுகிவிட்ட தக்காண பீடபூமியில், கொய்னாவில் 1967 இறுதியில் ஏற்பட்ட நிலநடுக்கம் இப்போது உங்களுக்கு ஆச்சரியமாக இல்லையே! அதன் போதும் பழுதுறாமல் மாருதி ஆலயம் மட்டும் சேவாலயமாக நின்றதன் காரணமும் புரிகிறதல்லவா?

ஆனால் விஞ்ஞானத்தால் புரிந்துகொள்ள முடியாத விசுவ வேதனை, விசுவரூபம் இவற்றின் ரகசியத்தை நில இயல் நிபுணர்கள் ஏற்பார்களா, நீங்களே சொல்லுங்கள்!

@Page 124

5

ராமாயண பாராயணத்தில்

வால்மீகி ராமாயணத்தை முறைப்படிப் பாராயணம் செய்கையில் முதலில் பல தெய்வங்களைப் போற்றி மங்கள ச்லோகங்கள் கூறுதல் மரபு. அவற்றில் விநாயகர், கலைவாணி, வால்மீகி ஆகியோர் குறித்த துதிகளுக்குப் பின் ராமாயணத்திலேயே பங்கு கொள்ளும் பாத்திரங்களைப் பற்றிய ச்லோகங்கள் வரும். அவர்களில் அநுமானே முதலாவதாகத் துதிக்கப் பெறுகிறான். அதன் பின்பே பரிவார பாத்திரங்கள் சூழ்ந்த ஸ்ரீ ராமபிரான் குறித்த துதியும் வருகிறது.

கோ3ஷ்பதீ3–க்ருத–வாராசிம் மசகீ–க்ருத–ராக்ஷஸம் |
ராமாயண–மஹாமாலா–ரத்நம் வந்தே3 (அ) நிலாத்மஜம் || 1 ||

கடலை ஒரு பசுவின் குளம்படி (யில் தேங்கும் சின்னஞ் சிறிதளவு நீரளவே போல்) ஆக்கிக் கொண்டவரும், அரக்கர்களைக் கொசு மாத்திரமாக (ஹதாஹதம்) செய்தவரும், 'ராமாயணம்' என்ற பெருமை வாய்ந்த ஹாரத்தின் (பதக்கத்தில் பதித்த)

ரத்தினமானவருமான வாயு குமாரரை வணங்குகிறேன்.

பெரும் கடலைப் பசுவின் குளம்படி நீர்போல ஆக்கிக் கொண்ட விக்ரம பராக்ரமன் அநுமன் என்ற கருத்தும் 'கோஷ்பதீ க்ருத' என்ற வாசகமுங்கூட சாக்ஷாத் பராசக்தியாம் ஸீதா தேவியின் திருவுள்ளத்திலும் திருவாக்கிலும் பூத்தவையாகும். அவள் ஐயனது புனித நாமம் பொறித்த கணையாழியை ஆழி தாண்டி வந்த அநுமந்தப்பனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டதற்கீடான மங்கள சம்பவம் இல்லை என்று பெரியோர் கூறுவர். அச்சமயத்திலாக்கும் மோதிர மாநிதியைப் பெற்ற மாதா மாருதியின் மாதிறனை வியந்து சொல்கிறாள்.

@Page 125

சதயோஜந – விஸ்தீர்ண: ஸாக3ரோ மகராலய : |
விக்ரம – ச்லாக4நீயேந க்ரமதா கோ3ஷ்பதீ3–க்ருத : ||*

(நூறு யோஜனை (900 மைல்) தூரமுள்ள, மகர மீன்கள் நிரம்பிய கடலை எத்தடையும் கடந்து செல்லும் ஆற்றலுக்காகச் சிலாகிக்கத்தக்க நீ பசுவின் குளம்படியாக்கிக் கடந்து வந்தாய்!)

மாருதி இங்கு ராமாயணமாகிய மகா மாலையில் பதித்த ரத்தினமாகக் கூறப்படுகிறான். 'ராம ரத்தினம்' என்பார்கள். இங்கோ ராமதாஸன் ரத்தினமாகிறான். அவன் ஸீதா–ராமர்களிடமிருந்து நவரத்னப் பதக்கம் கொண்ட முத்துமாலை பெற்றுக்கொண்டது அருமையிலும் அருமையான, பெருமையிலும் பெருமையான நிகழ்ச்சி. ("ஆர் பெறுவர் அச்சோவே!" என்ற கட்டுரையில் அதை விரிவாகக் காணலாம்.) ரத்திணம் பதித்த மாலை பெற்றவனே இங்கு ராமாயண மாலையின் ரத்தினமாக வர்ணிக்கப்படுகிறான்!

அஞ்ஜநா – நந்த3நம் வீரம் ஜாநகீ – சோக – நாசநம் |
கபீசம் அக்ஷஹந்தாரம் வந்தே3 லங்கா – ப4யங்கரம் ||2||

அஞ்ஜனாதேவிக்கு மகிழ்வூட்டும் மகவும், வீரரும், ஸீதாப்பிராட்டியின் துயரை அழித்தவரும், வானரரை அடக்கியாளும் நாயகரும், (ராவணனின் மூத்த மகனான) அக்ஷகுமாரனை வதைத்தவரும், லங்கைக்கு அச்சமூட்டியவருமானவரை வணங்குகிறேன்.

உல்லங்க்4ய ஸிந்தோ4ஸ்–ஸலிலம் ஸலீலம்
ய : சோக–வந்ஹிம் ஜநகாத்மஜாயா : |

ஆதாய தேநைவ ததாஹ லங்காம்
நமாமி தம் ப்ராஞ்ஜலி – ராஞ்ஜநேயம் ||3||

பெருங்கடலின் நீரை விளையாட்டாகவே தாண்டி, ஜனக புத்திரி(யான ஸீதாதேவி)யின் சோக அக்கினியைக் கைக்கொண்டு அதனாலேயே லங்கையை எவர் எரித்தாரோ அந்த ஆஞ்ஜநேயரை அஞ்ஜலி செய்து (கை குவித்து) வணங்குகிறேன்.

தேவிக்குச் சோகமிழைத்த பாபமே லங்கையை எரித்தது என்றும் அதற்குத்தான் அநுமன் கருவியாயிருந்தான் என்றும்

* சுந்தர காண்டம் 36.8

@Page 126

ச்லோகம் கூறுவதிலுள்ள நய விசேஷம், அதில் கருணாமூர்த்தியாக அவள், கண்ணகி போல் நேராகச் சாபமிட்டு எரிக்காததே! அன்னை பொறுமையாயிருந்தாலும் அவளது கஷ்டத்தைக் கண்டு அதற்குக் காரணமானவரிடம் சீறிப் பழி வாங்குவதுதானே மகவுக்குப் பெருமை? அப் பெருமை பெருமான் அநுமானுக்கு!

கருவியாயிருந்த தனது வால் – தனக்கும் கருவியாக நெருப்பை ஏந்தி ஊர் முழுதும் இட்ட வால் – அது மட்டும் எரியாமல் குளிர்ந்தே இருந்ததற்கு அன்னை காரணம் என்று ஊகு போன்ற ஊக புத்தி கொண்ட அனுமன் புரிந்து கொள்வதாக வால்மீகி கூறுகிறார். "ஸீதையின் கருணை, ராகவனின் பிரபாவம், என் தந்தையிடம் தனக்குள்ள நட்பு இவை காரணமாகவே அக்கினி என்னைச் சுடவில்லை" என அநுமன் எண்ணியதாகச் சொல்வார். கம்பனோ அவனைப் பிராட்டிக்கே முழு 'க்ரெடிட்'டும் கொடுக்கச் செய்கிறான், ரத்ன கர்ப்பமான சொற்செட்டுடன் : ' 'சனகன் பாவை கற்பினால் இயன்ற(து)' என்பான்'. ஆதிகவி கருணையைச் சொன்னால் அமுத கவி கற்பைச் சொல்கிறான்! பட்டிமன்ற விவாதத்திற்கான பொருள்தான்: 'சீதையின் முதற் பெருமை கற்பா, கருணையா?'

கற்புத்தீ என்றே சொல்கிறோமாதலின் நம் சுலோகம் கூறுவதுபோல் அதுதான் லங்கா தகனத்திற்குக் காரணம் என்பதே பொருத்தமெனத் தோன்றும். ஆயின் கருணையிலுங்கூட அறக் கருணையுடன் மறக் கருணை என்ற ஒன்றையும் தமிழ் மறை காட்டுகிறதே! அப்படி ஏன் இங்கு கொள்ளக்கூடாது?

இச் சுலோகத்தில் நாம் அநுமனுக்கு அஞ்ஜலி செய்கிறோம். அவனுடைய தனித்தன்மை பொருந்திய சிறப்பு, நாம் அஞ்ஜலி செய்யும் தெய்வங்களுக்குள் தானும் அஞ்ஜலி செய்யும் தெய்வமாக உள்ள ஒருவன் அவனே என்பதுதான்! தெய்வமாக விளங்கும் மஹிமை, அடக்கத்தில் அடிமையாக நிற்கும் எளிமை ஆகிய இரு கோடிகளையும் இணைக்கும் அதிசயன்!

ராவணனுடைய கட்டளையின் மீது அரக்கர் அநுமனின் வாலிலிட்ட தீ அவனைச் சற்றும் பாதிக்காததை மட்டுமே ஸீதாதேவியின் திருவருளாக நாம் சொல்கிறோம். ஆயின் அது ராவணனின் ராஜதானியை எரித்ததே! அதற்கு அந்த

@Page 127

ராவணனே காரணமானானே! அது அவனால் அந்தத் தேவி உற்ற சோகத்திற்காக அவன் பெற்ற தண்டனைதானே? அதாவது, அநுமன் வால்நுனியில் எரியும் தீயால் லங்கை எங்கும் தாவித் தாவி இட்ட நெருப்பு மூலத்தில் அன்னையின் சோகத்தினால் விளைந்ததே. அதைத்தான் கவித்துவ எழிலுடன் சுலோகம் பகர்கிறது.

ஆஞ்ஜநேயம் அதிபாடலாநநம்
காஞ்சநாத்3ரி – கமநீய – விக்3ரஹம் |
பாரிஜாத – தரு – மூல – வாஸிநம்
ப4ாவயாமி பவமான – நந்த3நம் ||4||

செக்கச் சிவந்த முகத்தினரும், பொன்மலை(யான மேரு) போல் வசீகரிக்கும் திருஉருவினரும், (விரும்பிய வழங்கும்) பாரிஜாத விருக்ஷத்தின் அடியில் வாஸம் கொண்டவரும், வாயுவுக்கு மகிழ்வூட்டும் மகவுமானவரைத் தியானிக்கிறேன்.

அடியார் விரும்பியதெல்லாம் தரும் தேவ விருக்ஷமாம் பாரிஜாதம் போன்ற பக்த பாரிஜாதன் நமது பவனஜாதன். அவனது உறைவிடம் பாரிஜாத விருக்ஷத்தின் அடியிலேயே என்று 'அத்புத ராமாயணம்' கூறும்.

யத்ர யத்ர ரகு4நாத2–கீர்த்தநம்
தத்ர தத்ர க்ருத–மஸ்தகாஞ்ஜலிம் |
பா3ஷ்பவாரி பரிபூர்ண லோசநம்
மாருதிம் நமத ராக்ஷஸாந்தகம் ||5||

எங்கெங்கே ரகுநாத(னான ஸ்ரீ ராமபிரா)னின் கீர்த்தனம் (கதை, மகிமை, நாமம் முதலியவற்றைக் கூறுவது ; பாடுவது) நிகழினும் அங்கங்கும் சென்னி மேல் கரம் கூப்பி, கண்ணீர்ப் பெருக்கால் நிறைந்த கண்ணுடன் உறைபவரும் அரக்கர்க்கு அந்தகருமான மாருதியை வணங்குவாம்!

மனோஜவம் மாருத – துல்ய – வேக3ம்
ஜிதேந்த்3ரியம் பு3த்3தி4மதாம் வரிஷ்ட2ம் |
வாதாத்மஜம் வானர–யூத2–முக்3யம்
ஸ்ரீராமதூ3தம் சிரஸா நமாமி ||6||

மனோவேகம் படைத்தவரும், காற்றுக்கு நிகரான விரைவு கொண்டவரும், புலன்களை வென்றவரும், அறிஞர்களுள் தலைசிறந்தவரும், வாயுகுமாரரும், வானரப் படையில்

@Page 128

முக்கியமானவரும், ஸ்ரீ ராமதூதருமானவரைத் தலையாரக் கும்பிடுகிறேன்.

பாராயணத் தொடக்கமான இம் மங்கள ச்லோகங்களில் முடிவாகக் கூறப்படுவதோ ஸ்ரீ ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியின் திருவாக்கிலேயே வந்ததாகும். அவர் லங்கையில் பல இடங்களில் ஸீதா தேவியைத் தேடியும் காணக் கிடைக்காமல் முடிவாக அசோக வனத்தில் தேடப் புகுமுன் கூறிய ச்லோகம் இது. அவருக்கு வெற்றியளித்த 'ஜயப்ரதான' ச்லோகம் என்ற பெருமையால் நமக்கும் காரிய ஸித்திக்காக விதிக்கப்படுவது!

நமோ(அ)ஸ்து ராமாய ஸலக்ஷ்மணாய
தே3வ்யை ச தஸ்யை ஜநகாத்மஜாயை |
நமோ(அ)ஸ்து ருத்3ரேந்த்3ர யமாநிலேப்4யோ
நமோ(அ)ஸ்து சந்த்3ரார்க்க – மருத்3 –க3ணேப்4ய : |

இலக்குவனுடன் கூடிய ஸ்ரீ ராமனுக்கு நமஸ்காரம் உரித்தாகட்டும்! அவரது தேவி (சக்தி, பத்தினி)யாகிய ஜனகபுத்திரிக்கும் (நமஸ்காரம்)! ருத்திரன், இந்திரன், யமன், வாயு ஆகியோருக்கு நமஸ்காரம் உரித்தாகட்டும்! சந்திரன், சூரியன், (வாயுவின் தொடர்புள்ள ஒரு தேவ ஜாதிக்கூட்டமான) மருத்துக் கணங்கள் ஆகியோருக்கு நமஸ்காரம் உரித்தாகட்டும்!

பிராட்டியைப் பிரிந்தவனாக, இலக்குவன் மட்டுமே உடன்வர ஐயன் கிஷ்கிந்தை புகுந்தான். அப்படித் தாரமின்றி சோதரனோடு மட்டும்தான் அன்றுவரை அநுமன் அவனைக் கண்டிருக்கிறான். எனவேதான் அக் கோலத்தையே முதலில் சொல்லி, அப்புறம் ஜானகியைச் சொல்கிறான்.

வேத வழி மறவாதவன் அவன். எனவேதான் அவனுக்கு நூதன தெய்வங்களான ராம–லக்ஷ்மண–ஸீதையர் கிட்டிவிட்டாலும் வைதிக மரபு வழியில் வழிபடப் பெறும் வேத தேவரான ருத்திரன், இந்திரன், யமன், வாயு, சந்திரன், சூரியன், மருத்துக்கள் ஆகியோருக்கும் மறவாது வணக்கம் செலுத்துகிறான்.

@Page 129

6

கம்ப ராமாயணத்தில் நம்பன்* துதி

கம்பன் சுவைத்துச் சுவைத்து மகிழ்ந்த கரும்பு அநுமன். அக் கரும்பை நமக்கெல்லாம் காப்பாக இருக்கும் கடவுளாகக் கவிச் சக்கரவர்த்தி நூல்த் தொடக்கத்தில் வரும் காப்புப் பாயிரத்தில் காட்டிக் கொடுக்கிறான் :

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான், அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே ஒன்(று)ஆறாக, ஆருயிர் காக்க ஏகி,
அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கைக் கண்(டு) அயலார் ஊரில்
அஞ்சிலே ஒன்று வைத்தான், அவன் எம்மை அளித்துக் காப்பான்.

ஆஞ்சநேயனை அஞ்சு பூதங்களுடன் தொடர்புறுத்தும் பாடல். ஐம்பூதங்களில் ஒன்றான வாயுவால் மகவாகப் பெறப் பெற்றவனவன். ஐம்பூதங்களில் பிளிதொன்றான நீராம் கடலைத் தாவியே தாண்டியவன். ஐம்பூதங்களில் மற்றொன்றான ஆகாய வழியாக அவன் தாவியதையே 'அஞ்சிலே ஒன்று ஆறாக' என்று கம்பநாடர் கூறுகிறார். அப்பூதங்களில் மற்றொன்றான பிருதிவி பெற்ற அணங்காகிய சீதாப் பிராட்டியைக் காணவே அநுமன் சென்றது. சென்ற இடமான அந்த லங்காபுரியில் பஞ்ச பூதங்களில் மீதமாயுள்ள தீயை வைத்து பஸ்மீகரம் செய்தான்.

'ஆரியர்', அதாவது உயர் பண்பாளராகிய, ஸ்ரீ ராமனின் பொருட்டாகவே அநுமன் லங்கை சென்றதைக் கொண்டு, 'ஆருயிர் காக்க ஏகி' என்பதை 'ஆசியர்க்காக ஏகி' என்பதும் உண்டு.

* 'நம்பன்' – பேரன்புக்கு உரியவன் ; இது கடவுளுக்கே பொருந்தும் சொல்.

'அளித்துக் காப்பான்' என்பது 'அளி' என்ற அருளன்பை அளித்து, அல்லது நல்லன/விரும்புவன யாவும் அளித்து, அல்லது எதிர்ப்புக்களில் பாதுகாப்பளித்து அநுமன் அடியாரை ரக்ஷிப்பதைக் குறிக்கும்.

தூக்கிட்டுக் கொள்ளவிருந்த சீதா தேவியின் உயிரைக் காக்கக் கூடிய அந்த அயனான தருணத்திலாக்கும் அங்கே அவன் சென்றான். விரகத்தில் உயிரை விடுவாரோ எனத் தபித்த ராமபிரானின் உயிரையுந்தான், அவன் தேவியைக் கண்டு செய்தி சொன்னதன் மூலம் காத்துத் தந்தான். அவன் லங்கை சென்று வந்ததே அதர்ம உருவாம் அரக்கர் உயிரிழக்கவும் அதன் மூலம் மக்கட்குலம் முழுவதன் உயிராகிய தர்ம வாழ்வு பொலிவுறவும் முதற்படியாக அமைந்ததால் அவ்விதத்தில் அகிலத்தார் அனைவரின் உயிரும் காத்தான்.

காப்புச் செய்யுட்கள் என்றே கூறப்படும் பகுதியில் இந்த மகா காவலன் தனது காப்பை நமக்கும் தந்தே தீர்வான் – 'அவன் எம்மை அளித்துக் காப்பான்' – எனக் காப்பிய கர்த்தர் அறுதியிட்டுறுதியாய்ச் சாற்றுவது விசேஷமல்லவா'!

எவ் இடத்தும் இராமன் சரிதை ஆம்
அவ் இடத்திலும் அஞ்சலி யத்தனாய்
பவ்வ மிக்க புகழ்த் திருப் பாற்கடல்
தெய்வ தாசனைச் சிந்தை செய்வாம் அரோ!

பொருள் : பூர்ணிமையில் பொங்கும் திருப் பாற்கடல் எனப் பொங்கும் புகழ் கொண்ட தெய்வமான ராமனின் அடிமையாக எங்கெங்கு ராமகாதை கூறப்பட்டாலும் அங்கங்கும் கூப்பிய கையனாக விளங்குபவனைத் தியானம் செய்வோம்! ஆகா!

'யத்ர யத்ர ரகுநாத கீர்த்தனம் தத்ர தத்ர க்ருதமஸ்தகாஞ்ஜலிம்' என்று வன்மீகப் பாராயணக் கிரமத்தில் வரும் அநுமத் துதியின் தமிழாக்கம் போலவே இச் செய்யுளின் முதலிரு பாதங்கள் இருப்பது கம்பன் கொண்டிருந்த மரபு வழி மரியாதைக்குச் சான்று.

'பவ்வம்' என்பது 'பர்வா' எனும் 'பருவத்தைக் குறிப்பது. 'பஞ்ச பர்வா'க்களில் நிறைமதி நாளும் ஒன்று. 'பவ்வம்' என்பது கடலில் தோன்றும் குமிழ், நுரை ஆகியவற்றையும் குறிப்பதால் அவ்விதமும் பொருள் கொள்ளலாம்.

@Page 131

'புகழ்மிக்க திருப்பாற்கடல் தெய்வம்' என்று திருமாலையே ராமனாகக் கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

* * *

கம்ப ராமாயணத்தின் பாயிரப் பகுதியில் 'காப்பு'ப் பாடல்களாகப் பல தெய்வங்களைக் குறித்து உள்ள பாடல்களை அறிஞருலகில் பலர் 'மிகைப் பாடல்கள்' என்பதாக மூல நூலிலிருந்து பிரித்து வைத்துள்ளனர். அவற்றில்தான் இந்த அநுமத் துதிகளும் உள்ளன. மரபு வழியிலேயே சென்ற கம்பர் விநாயகப் பெருமான், கலைவாணி உள்ளிட்ட இத் தெய்வங்களின் மீது காப்புச் செய்யுட்கள் செய்தே இருப்பாரென்பது ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளின் கருத்து.

இவற்றை மிகைப் பாடல்கள் என்று கூறுவதே மிகையாயிருக்கலாம்!

@Page 132

7

ஸாயிராமன் காட்டும் ராமதாஸன்

அர்ஜுனனின் செருக்கை ஆஞ்ஜநேயன் அழித்து அறிவு புகட்டியது குறித்து ஸ்வாமி ஸ்ரீ ஸத்ய ஸாயி பாபா கூறிய கதையை 'அரும்புகழ் அநுமன் வாழி!'யில் கேட்டோம். அதேபோல் இலக்கிய நயத்தையும் ஆன்மிய நலத்தையும் ஒன்று குழைத்து அநுமன் விஷயமாக அவர் புகன்ற வேறு சில கதைகளை இங்கு கூடியமட்டில் அவர் உபதேசித்த வண்ணமே வழங்குகிறோம்.

*

கடவுளுடைய அருளைப் பெற்று எப்போதும் இன்பமாக இருப்பதற்குப் பணிவு ஒன்றுதான் வழி. எவ்வளவு பலம், பணம், படிப்பு முதலியன இருந்தாலும், பணிவு இல்லாவிடில் பகவானுடைய அருளைப் பெற முடியாது. மிகவும் உயர்ந்த பக்தர்களும் அவ்வப்போது பணிவை இழந்து கர்வத்துக்கு ஆளானதுண்டு. அச்சமயங்களில் இறைவனே அவர்களுக்குப் பாடம் கற்பித்து அதன் மூலம் உலகுக்கெல்லாம் படிப்பினை புகட்டியிருக்கிறார்.

வைகுண்டத்தில் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு வாகனமாக உள்ள கருடன், மஹாவிஷ்ணு கிருஷ்ண பரமாத்மாவாக அவதரித்த காலத்திலும் துவாரகைக்கு

வந்து அவருக்குப் பணி புரிந்து வந்தான்.

இந்தக் கருடனுக்கும் ஒரு சமயத்தில் கர்வம் தலை தூக்கியது. 'உலகத்தையெல்லாம் பகவான் தாங்குகிறார் எனில், அந்தப் பகவானையும் நாம்தானே தாங்கிக் கொண்டு பறக்கிறோம் ? விரைவு கதிக்குப் பெயரெடுத்த வைநதேயனான நாமில்லாவிடில் பக்தரொருவரிடம் ஸ்வாமி ஜடுதியில் சென்று அருள்புரிய இயலுமா ?' என்ற செருக்கு.

@Page 133

மாயக் கண்ணன் இதைக் கவனித்ததும் கவனிக்காதது போல இருந்தார். எந்தச் சமயத்தில் எதைச் செய்யவேண்டும் என்று அழகாகத் திட்டம் போட ஸ்வாமிக்குத்தான் தெரியும். அவர் திட்டமிட்டால் அதன்படியேதான் நடைபெற்று உத்தேசம் நிறைவேறும். ஆயினும் இதன் கர்த்தாவான அவரோ தாம் ஒன்றும் அறியாதவர் போலவே நடிப்பார்!

மஹாவிஷ்ணுவின் பத்தினிகளான ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் அவருக்கு மனைவிகளாக அவதரித்திருந்தனர். லக்ஷ்மி ருக்மிணியாகப் பிறந்திருந்தாள் ; பூதேவி ஸத்யபாமாவாகப் பிறந்திருந்தாள்.

பூதேவிதான் பூமாதேவி. பூமாதேவியின் அவதாரமான பாமா தேவிக்கும் கருடனைப் போலவே கர்வம் உண்டாயிற்று. 'நாம்தானே எல்லாவற்றையும் தாங்குகிறோம் ? அதனால் நம்முடைய சக்திதான் பெரியது. நாம் தாங்கித் தரிக்கும் மக்களுக்குச் செல்வம் தருவது மட்டும்தான் லக்ஷ்மியின் (ருக்மிணியின்) காரியம். அது பெரிய சக்தி இல்லை' என்று பாமா கருதினாள்.

குறும்புப் பிரியரான கண்ணனும் ருக்மிணியைவிட பாமாவிடமே தாம் அதிக அன்பு கொண்டிருப்பது போல் நடித்து வந்தார்.

கருடன், ஸத்யபாமா இருவரின் கர்வமும் நன்றாகத் தலைக்கேறி உச்சத்தை அடைகிற வரையில் சும்மா வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ண பரமாத்மா அந்த உச்ச கட்டம் வந்தவுடன் ஹநுமானையே நினைத்தார்.

தேக பலம், புத்தி பலம், மனோபலம், வாக்கு வன்மை, நன்னடத்தை எல்லாவற்றிலும் தலைசிறந்தவராக ஹநுமார் இருந்தபோதிலும் இறைவனுக்கு முன் பணிவே உருவமாக, ஊழியர்களுக்குள் கடைசி ஊழியராக இருப்பார். அதனால்தான் இந்தக் கர்வக்காரர்களுக்கு நல்லறிவு புகட்ட வேண்டுமென்று பகவான்

நினைத்தபோது ஹநுமானையே எண்ணினார்.

அவரது எண்ணமே ஹநுமான் வாயிலாகச் செயற்படலாயிற்று.

ஹநுமான் துவாரகாபுரியின் வெளி எல்லையிலிருந்த ஒரு தோப்பிலே தோன்றி, அங்குள்ள பழங்களை உதிர்த்தும் கிளைகளை முறித்தும் ஹதாஹதம் செய்தார்.

@Page 134

தோப்பின் காவல்காரர்களாலும், மற்ற மக்களாலும் அவரை அடக்க முடியவில்லை.

அவர்கள் கண்ணனிடம் வந்து முறையிட்டனர்.

கண்ணன் கருடனைப் பார்த்துச் சிரித்தார். "கருடா, மகா பலசாலியான நீ இருக்கக் கவலை ஏன்? நீ படைகளோடு போய் ஹநுமானை அடக்கி, நம் நகர எல்லைக்கு அப்பால் துரத்திவிட்டு வா!" என்றார்.

"ஓ! இது ஒரு பெரிய காரியமா? அந்தக் கிழக் குரங்கை விரட்டப் படை எதற்கு? நான் மட்டுமே போய் நொடியில் அதன் கொட்டத்தை அடக்கி விட்டு வருகிறேன்" என்று கருடன் வீறாப்புடன் பேசி விட்டுப் புறப்பட்டான்.

ஆனால் அங்கே தோப்பில் வானத்துக்கும் பூமிக்குமாகப் பெரிய உருவம் எடுத்துக் கொண்டு நின்ற ஹநுமானைத் தொலைவிலிருந்து பார்த்தபோதே கருடனால் சற்ற அஞ்சாதிருக்க இயலவில்லை.

ஒரு பெரிய மரத்தைப் பூச்செண்டு போலப் பறித்து ஹநுமான் இப்படியும் அப்படியுமாக விசிறினார். அவ்வளவே! அந்தக் காற்றின் வேகத்தை எதிர்த்துக் கொண்டு அவரை நெருங்குவதற்கே கருடனால் இயலவில்லை. அக் காற்று அவனைத்தான் நகரெல்லைக்கு வெளியே தள்ளிவிடும்போல ஆட்டிவிட்டது!

'தப்பினோம் பிழைத்தோம்!' என்று ஊருக்குத் திரும்ப ஓடி வந்தான், கருடன். மிகுந்த அவமானத்துடன் கண்ணனின் சபையை அடைந்தான்.

ஒன்றும் தெரியாததுபோல் பகவான், "ஆஞ்ஜநேயனை அடித்துத் துரத்தி விட்டாயல்லவா?" என்று கேட்டார்.

கருடன் தலைகுனிவுடன், "இல்லை ஸ்வாமி! அந்த வானரத்தை நெருங்கவே எனக்குச் சக்தி இல்லை. அதனால் முதலிலேயே தாங்கள் சொன்னாற்போல் சைனியத்தை உடனழைத்துப் போகவே வந்தேன்" என்றான்.

"ஸந்தோஷம், படைகளையும் அழைத்துப்போய் வெள்ளி வீரனாகத் திரும்பி வா. நீ ஒருவனாகவே ஹநுமானை வென்று விட முடியும். ஆனாலும் அவர் பெரிய ராமதாஸராயிற்றே என்பதால் அவரிடம் கடுமையாகப் போரிட உனக்கு மனம் வரவில்லை போலிருக்கிறது. அதனால்தான் படையை அழைத்துப் போகிறாய். தவறு செய்பவர் யாராயினும்

@Page 135

தாட்சிண்யம் காட்டக்கூடாது. ஆகையால் தயங்காமல் ஹநுமானைச் சிறைப்பிடித்து வா" என்றார், எல்லாம் தெரிந்தும் தெரியாதவராக நடித்த கிருஷ்ண பகவான்.

ஸ்வாமிக்கு இப்படி வேடிக்கை செய்வது சுபாவம்!

கருடன் பெருத்த சேனாபலத்தோடு ஆஞ்ஜநேயரை எதிர்க்கச் சென்றான்.

ஆனால் ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களைப் பார்த்து 'ஹூம்' என்று பெருமூச்சு விட்டவுடனேயே அவர்கள் புயலில் அகப்பட்ட பஞ்சைப் போல அந்த மூச்சுக்காற்றினால் தள்ளப்பட்டு, துவாரகைக்குள் வந்து விழுந்தனர்.

மறுபடியும் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டனர்.

ஹநுமானும் வேடிக்கைக்காகச் சிறிது போர் புரிவது போலக் காட்டினார்.

முடிவில் கருடனும் அத்தனை போர் வீரர்களும் தோற்று விழுந்தனர்.

இவர்கள் யாவரும் சொந்தமாகத் தங்களுக்கே பலம் உண்டு என்று நினைத்தவர்கள்! ஹநுமானோ தமக்கென்று தனியாக பலமே கிடையாது, 'ராம ராம' என்று பகவானின் நாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதே தமக்கு பலமூட்டுவது என்று உணர்ந்து, எப்போதும் ராம நாம ஜபம் செய்து கொண்டிருப்பவர். "ஸ்ரீராம் ஜய ராம் ஜய ஜய ராம்" என்று ஜபித்துக் கொண்டே அவர் எந்தக் காரியமும் செய்வார். யுத்தம் செய்யும் போதும் இந்த ஜபத்தை அவர் விட மாட்டார். 'ஜய ராம்' அவருக்கு எப்போதும் ஜயத்தைக் கொடுத்தார்!

தோற்ற படைகளோடு கருடன் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு கண்ணனை அடைந்தான்.

"என்ன கருடா? 'வயதானவரும், ராமதாஸருமான ஆஞ்ஜநேயனைத் தோல்வியடையும்படிச் செய்து விட்டோமே' என்று வருத்தத்தோடு வருகிறாயா?" என்று வெளியில் கிண்டலாகத் தோன்றாமலே, கிண்டல் செய்தார் பகவான்.

கருடன் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தான்.

"பிரபு! என் கர்வத்துக்கு நல்ல பாடம் கற்பித்து விட்டீர்கள். இது அவ்வளவும் தங்கள் லீலைதான். இனிமேலும் நான் இப்படிச் செருக்கு அடையாதபடி தாங்கள்தான் காத்தருள வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

@Page 136

குற்றம் உணர்ந்து வேண்டுபவர்களை உடனே மன்னித்து அருள்வது ஸ்வாமியின் குணம்.

ஆகையால் கருடனை மன்னித்துவிட்டார்.

கண்ணனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த ஸத்யபாமா, "அப்படியானால் இந்த ஹநுமானை அடக்குவதற்கு வழியே இல்லையா? எனக்கு அப்படிப்பட்ட மஹாவீரரைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்கிறதே! எவ்வாறேனும் அவரை அடக்கி இங்கே வரவழைக்க வழி செய்யுங்களேன்!" என்று கண்ணனிடம் கேட்டுக் கொண்டாள்.

"அம்மா ஸத்யபாமா! போர் செய்து ஆஞ்ஜநேயனை அடக்குவது என்பது திரிமூர்த்திகளாலும் முடியாத காரியம். ஆம், மஹாவிஷ்ணுவால்கூட மஹாவிஷ்ணு ரூபத்தில் சென்று ஹநுமானை அடக்க முடியாது ; என்னாலும்கூட இந்தக் கிருஷ்ண ரூபத்தில் ஆஞ்ஜநேயனை வெற்றி கொள்ள இயலாது. திருமாலின் ஸ்ரீராம வடிவம் ஒன்றிலேயே ஒன்றுபட்டு ஹநுமான் இறைவனின் சக்தியைத் தன்னுள் பெற்றிருக்கிறான். எனவே ஸ்ரீராமன் ஒருவரையன்றி, நான் உள்பட எவரையும் தரிசனம் செய்வதில்கூட அவனுக்கு அக்கறையில்லை. ஆகையால் நான் வரச் சொன்னால் வருவானா என்பதும் சந்தேகமே. அவன் ராமன் ஒருவருக்கே கட்டுப்படுவானேயன்றி எனக்கும்கூடக் கட்டுப்படமாட்டான்.

"ஆகவே நான் கண்ணனாக இருந்து கொண்டு உத்தரவு போட்டோ சண்டை செய்தோ ஹநுமானை இங்கு வரவழைக்க முடியாது. ஆனால் நான் ராம ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு வார்த்தை கட்டளை இட்டுவிட்டால் போதும். உடனே மாருதி அடக்க ஒடுக்கத்துடன் ஓடோடி வந்துவிடுவான். ஆகையால் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற அவ்விதமே செய்கிறேன்" என்றார் கண்ணன்.

"ஆஞ்ஜநேயனின் கண்களுக்கு நான் ராமனாகவே காட்சியளிப்பேன். ஆனால் இதுமட்டும் போதாது. அவன் ராமருடன் ஸீதா தேவியையும் காணவிரும்புவான். அவளது திருஉருவை அவன் இங்கு காண என்ன வழி?" என்று கண்ணன் கேட்டார்.

ஸத்யபாமா பரிகாசமாகச் சிரித்தாள். "இதென்ன பெரிய பிரச்னை? ஸீதையாகக் காட்சி கொடுப்பது எனக்கு ஒரு பெரிய காரியமா என்ன? தங்களையே வசப்படுத்திக் கொண்டு விட்ட என்னால் முடியாதது எது? ஸீதை என்னில்

@Page 137

பெரியவளா என்ன? ருக்மிணியால் வேண்டுமாயின் ஸீதையின் உருவத்தை எடுத்துக் கொள்ள முடியாதே தவிர எனக்கு அரு ஒரு பொருட்டில்லை" என்று இறுமாப்புடன் கூறினாள்.

"ஆமாம், ஆமாம்" என்று தலையாட்டினான் கள்ளக்கண்ணன்.

கருடனைப் பார்த்து ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா, "ஹநுமானிடம் சென்று, 'ஸ்ரீராமர் துவாரகைக்கு வந்திருக்கிறார், தங்களை வரச் சொல்லிக் கட்டளை இட்டிருக்கிறார்' என்று கூறி அழைத்து வா" என்றார்.

கருடன் ஹநுமானிடம் போகவே அஞ்சினான்.

"ராம நாமத்தை உரக்கக் கோஷித்துக் கொண்டே போ, உன்னை ஆஞ்ஜநேயன் ஒன்றும் செய்யமாட்டான்" என்று தைரியம் கொடுத்தார் கிருஷ்ணபகவான்.

கருடன் அவ்விதமே ராம நாமத்தைக் கூவியபடி சென்றான். வீரதீர பராக்ரமசாலியான ஆஞ்ஜநேயன் ஸ்ரீராமரின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் பெட்டிப் பாம்பாக அடங்கி, தலைமேல் கை குவித்துக் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் அருவியாக வழியக் கருடனை அன்போடு வரவேற்றார்.

'இது அல்லவா பக்தி! இப்படிப்பட்ட பணிவாலேயே அல்லவா இவர் தேவர்களையும் மீறிய சக்தி பெற்றிருக்கிறார்? பக்தி பலம் இல்லாமல் வெறும் தேக பலத்தை மட்டும் பெரிதாக எண்ணியதால்தானே நாம் தோல்வி யடைந்தோம்?' என்று கருடன் நல்லறிவு பெற்றார்.

ஹநுமானை வணங்கி, "ஸ்ரீராமபிரான் துவாரகைக்கு எழுந்தருளியிருக்கிறார், தங்களை வருமாறு...." என்று கருடன் கூறிமுடிப்பதற்குள்ளேயே ஹநுமான், "என் பிரவு வந்திருக்கிறாரா? இதோ வருகிறேன்" என்று புறப்பட்டு விட்டார்.

இருவரும் கண்ணனின் தர்பார் மண்டபத்தை அடைந்தனர்.

கிருஷ்ண பரமாத்மா ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்தியாகவே ஆஞ்ஜநேயரின் கண்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தார்.

@Page 138

அவரது திருவடித் தாமரைகளில் வணங்கி எழுந்த ஹநுமார் அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஸத்ய பாமாவைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டார்.

"பிரபு! இதென்ன ஒரு பிசாசு வடிவம் தங்கள் பக்கத்தில் காணப்படுகிறது? என் அன்னை ஸீதா தேவி இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இந்தக் கோர ஸ்வரூபத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே? இது என்ன விபரீதம்?" என்று பதைபதைப்புடன் கேட்டார்.

ஸத்யபாமாவுக்கு ஒரே அவமானமாகிவிட்டது! அவள் ஸீதையின் வடிவத்தை எடுத்துக் கொள்ள எவ்வளவோ முயன்ற போதிலும் அது முடியாமற் போனது மட்டுமின்றி, தன்னுடைய இயற்கையான அழகிய ஸத்யபாமா உருவில்கூட இல்லாமல் பேய் வடிவில் மாருதியின் கண்ணுக்குத் தெரிய நேர்ந்ததில் வெட்கிக் கூசினாள்.

விஷமக் கண்ணனோ, "என்ன இப்படி எல்லாம் பேசுகிறாய் ஆஞ்ஜநேயா? இத் தேவி என் ஸீதைக்கும் மேலே!" என்றார்.

மீண்டும் அவளைப் பார்த்த மாருதியோ "சை! இதுவா என் தாய்?" என்று வெறுப்போடு கூறியபடி, இங்கு நிற்கவே முடியாதவர் போல ஓடப் பார்த்தார்.

குமிழியை நன்றாக ஊதிப் பிறகு உடைக்கும் பகவான், "மாருதி! அப்படியானால் என்னை விட்டு பிரிய மனமில்லாத ஸீதா தேவி இந்த ஸபையில் எங்கேனும் இருக்கிறாளா என்று தேடிப் பாரேன்" என்றார்.

அவ்விதமே அங்கு கூடியிருந்த மாதரிடையே தேடிப் பார்த்த மாருதி தொலைவில் ஓர் ஓரத்தில் அடங்கி ஒடுங்கி நின்று கொண்டிருந்த ருக்மிணியைப் பார்த்தார்.

பார்த்ததுதான் தாமதம்! உடனே அவருக்கு மயிர்க்குச்சு எடுத்தது.

"என் அம்மா ஸீதம்மா!" என்று ஆவேசத்துடன் அழைத்தபடி ருக்மிணியைச் சென்றடைந்து அவளுடைய பாத கமலங்களில் பணிந்தார்.

ருக்மிணி ஸீதையின் உருவத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கக்கூட இல்லை. ஆனால் அவளுடைய பணிவுக் குணத்தின் உயர்வைக் காட்டுவதற்காகக் கண்ணனே இப்படி ஒரு நாடகம் நடத்திவிட்டான்!

@Page 139

தன் காலில் விழுந்த ஹநுமானைப் பார்த்து ருக்மிணி தேவி, "மஹா உத்தமியான ஸீதாதேவி எங்கே? அல்பப் பெண்ணான நான் எங்கே? என்னை ஸீதையாகச் சொல்லலாகுமா? அதுவுமின்றி, எந்தத் தெய்வத்துக்குச் செய்யும் நமஸ்காரமும் எவரைச் சென்றடைகிறதோ அந்தக் கேசவர் இங்கிருக்கும் போது, அவரது அடிமையான என்னை நமஸ்கரிக்கலாமா?" என்று விநயத்துடன் கேட்டாள்.

ஸத்யபாமாவுக்கும் நற்புத்தி பிறந்தது!

தேவர்களும், அவதாரங்களும் கூட இறுமாப்புக் கொண்டால் இறைவனருள் போய்விடும், தெய்வாம்சம் நீங்கிவிடும் என இக்கதை வழியே கண்ணன் ஹநுமாரைக் கருவியாகக் கொண்டு மெய்ப்பித்துக் காட்டினார்.

ஸ்ரீராமரைவிட்டு க்ஷணகாலமும் பிரியாதவர் ஹநுமார். ராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆனபின் ஸுக்ரீவன் முதலான மற்ற வானரர்கள் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிய போதிலும், ஹநுமார் மட்டும் அயோத்தியிலேயே ராமபிரானுடன் தங்கியிருப்பதற்கு ராமருடைய சம்மதத்தைப் பெற்று விட்டார்.

மற்ற வானரர்கள் விடைபெற்ற போது மரியாதையை உத்தேசித்து ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களை வழியனுப்பக் கோட்டை வாயில் வரை சென்றார்.

அச்சமயம் ஸ்ரீராமரைச் சூழ்ந்திருந்த ஸீதாதேவி, லக்ஷ்மணர், பரதர், சத்ருக்னர் ஆகியோர், "அப்பாடா! மாருதி இல்லாமல் தங்களோடு இப்போதுதான் நாங்கள் தனித்திருக்கிறோம்" என்று ஸந்தோஷத்துடன் கூறினர்.

"என்னுடைய பரம பக்தனான ஹநுமான் உடன் இல்லை என்பதில் உங்களுக்கெல்லாம் ஏன் இத்தனை மகிழ்ச்சி?" என்று ஸ்ரீராமசந்திரர் ஏதும் தெரியாதவர் போல் வினவினார்.

"அவன் பரமபக்தன்தான். அதனால் அவனுக்குத் தேவரீர் மனத்திலிருப்பதெல்லாம் சொல்லாமலே தெரிந்து விடுகிறது. எதையும் செய்து முடிக்கும் அபார காரியத்திறனும் அவனுக்கே உள்ளது. ஆதலால் தேவரீரின் ஸகலத் தேவைகளையும் அவனே உணர்ந்து அவன் ஒருத்தனாகவே அத்தனை தொண்டுகளையும் புரிந்து விடுகிறான். இதனால் ஏனையோரான எங்களுக்குத் தேவரீருக்கு பணிவிடை புரியும் சேவா பாக்கியமே கிடைப்பதில்லை. இப்போது அது

@Page 140

கிடைத்திருக்கிறதே என்றுதான் மகிழ்ச்சி கொள்கிறோம்" என்று ஸீதாப் பிராட்டி கூறினார்.

"ஓஹோ! அவ்வாறெனில் ஒரு காரியம் இப்போதே பண்ணிவிடுங்களேன்" என்றார், ஆஞ்ஜநேயரின் பக்திப் பெருமையை உலகுக்கெல்லாம் காட்ட விரும்பிய ராமமூர்த்தி.

"மாருதி இங்கேயில்லாத இச்சமயத்திலேயே எனக்குச் செய்ய வேண்டிய, செயயக்கூடிய எல்லாப் பணிவிடைகளுக்கும் விரிவாக, நுணுக்கமாக ஒரு பட்டியல் போட்டுவிடுங்கள். அவற்றில் இன்னின்னவற்றை உங்கள் நால்வரில் இன்னின்னார் செய்ய வேண்டும் என்றும் பங்கீடு செய்து கொண்டு விடுங்கள். நான் அதற்கு அங்கீகாரம் தந்துவிடுகிறேன். ஆஞ்ஜநேயன் திரும்பிய பின் நான் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு ஒப்புதல் தந்து விட்டேன் என்பதால், அதை ஆக்ஷேபித்து மூச்சுக்கூட விடமாட்டான்" என்றார் ராகவப் பெருமான்.

ஸீதா, லக்ஷ்மண, பரத, சத்ருக்னருக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியாயிற்று.

"கிடைத்தது வாய்ப்பு! கடந்த சில காலமாக நமக்குப் ப்ரபுவின் சேவை ஏதுமே இல்லாமற் செய்து வந்த மாருதிக்கு இனிச் சிறிது காலமேனும் அத் தொண்டில் பங்கே இன்றி, நாம் நால்வருமே பகவான் காரியங்கள் முழுதையும் நமக்குள் பகிர்ந்து கொண்டு விடுவோம்" என்று உற்சாகமடைந்தனர்.

ஸ்ரீராமருக்கு வெண்கொற்றக் குடை பிடிப்பது, சாமரம் போடுவது, விசிறுவது, மற்றும் பொழுது விடிந்ததும் அவரைச் சயனத்திலிருந்து கைலாகு கொடுத்து எழுப்பிப் பல் விளக்க அழைத்துச் செல்வதிலிருந்து, அவருக்கு நீர் மொண்டு தருவது, நீராட்டுவது, உடுப்பு அணிவிப்பது, மணை போடுவது, அவர் புரியும் வைதிக அநுஷ்டானம், பூஜை ஆகியவற்றுக்கான சுற்றுக் காரியங்களைச் செய்வது, உணவிடுவது, தாம்பூலப் பெட்டி தாங்கி நிற்பது, சமயமறிந்து அவருக்குப் பாதுகை சமர்ப்பிப்பது, அப் பாதுகையை அவர் கழற்றும் போதெல்லாம் உடனுக்குடன் எடுத்து வைத்துக் கொள்வது, அவர் அரசராக ஆட்சி ஓச்சுகையில் அரசவையில் செய்யவேண்டிய அநேக காரியங்களை ஆற்றுவது என, ஒருநாள் முழுவதும் செய்யக்கூடிய நூற்றுக் கணக்கான சிறிய, பெரிய பணிகள் எதுவும் விட்டுப் போகாமல் நால்வரும் சேர்ந்து ஒரு நீண்ட பட்டியல் தயார் செய்தனர்.

@Page 141

இந்தக் காரியங்கள் யாவற்றையும் தாங்களே செய்துவிடும்படியாகத் தமக்குள் பிரித்துக்கொண்டும் விட்டனர்.

ஸ்ரீராமர் விஷமப் புன்னகையுடன் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு அங்கீகாரம் கொடுத்து, அந்தப் பட்டியலின் கீழ் கையொப்பம் இட்டு விட்டார்!

மாருதி திரும்பினார்.

ஸ்ரீராமர் அவரைக் கண்டவுடன் புன்னகைத்து, "நாயனா! இதுவரை நீ எனக்கு ஓயாமல் ஒழியாமல் பணி புரிந்து விட்டாய் அல்லவா ? இதற்கு ஈடாக உனக்கு ஓய்வு தர முடிவாகியிருக்கிறது" என்றார்.

ஆஞ்ஜநேயர் ஓய்வையா வேண்டினார்? உளமாரத் தொண்டாற்றியதால் பகவான் பணி அவருக்கு ஜீவிய சக்தி ஊட்டியவாறே இருந்தது. எனவே அவருக்கு ஓய்வு தேவைப்படவில்லை. அனவரதமும் பகவானுக்குத் தொண்டு செய்யும் 'கைங்கர்ய ஸ்ரீ' என்பதையே நாடியவரல்லவா அவர்? எனவே ஐயன் இவ்விதம் கூறியதும் நெருப்பை மதித்தாற்போல் பதறி விட்டார்.

"ப்ரபோ! நான் என்ன குற்றம் செய்தேனென்று என்னைப் பணிவிடையிலிருந்து ஒதுக்கி விட்டீர்கள்?" என்று அலறினார்.

ராமர் கருணையுடன் மிகவும் இனிமையாக, "நாயனா! நீ குற்றம் எதுவும் செய்யவில்லை. எனவே தண்டனையாக நான் இவ்விதம் செய்யவில்லை. நீ வெளியே போயிருந்த போது இந்த நால்வரும் எனக்கான அத்தனை கைங்கரியங்களுக்கும் பட்டியல் போட்டு, அவற்றைத் தங்களுக்குள்ளேயே பிரித்துக் கொண்டு விட்டனர். நானும் போதிய ஆலோசனை செய்யாமல் அதை ஒப்புக்கொண்டு ஒப்பமிட்டு விட்டேன். ஸ்வாமி சொன்ன சொல் மீறுவதே இல்லை அல்லவா? ஆகையால் ஸ்வாமி ஸத்தியஸந்தராக இருக்கவேண்டுமென்றால் நீயும் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். என்ன சொல்கிறாய்?" என்றார்.

ஆஞ்ஜநேயருக்குத் துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. தமக்குப் பணிவிடைப் பேறு போகிறதே என்று எல்லையில்லாத தாபம் உண்டாயிற்று. ஆயினும் தம் பொருட்டு ஸ்வாமி வாக்கை மீறிய தோஷத்துக்கு ஆளாகக் கூடாது என்ற உயர்ந்த தியாக புத்தியும் அவருக்கு இருந்தது.

@Page 142

எனவே, "பிரபு! தங்கள் சம்மதத்தைப் பெற்றுவிட்ட ஓர் ஏற்பாட்டை அடியேன் எதிர்க்கவே மாட்டேன். ஆயினும் ஒரு வேண்டுகோள். தயை கூர்ந்து அப் பட்டியலை தாங்கள் படித்தருளுவீர்களா....? அதில் ஏதேனும் ஓர் அற்பப் பணி விட்டுப் போயிருக்குமாயின், அற்பரில் அற்பனான அடியேன் அச் சிறுபணியை ஏற்கத் தேவரீர் அநுமதிக்க வேணும்" என்றார்.

ராமரும், மற்ற நால்வரும் இதைக் கேட்டுச் சிரித்தனர். எவ்வளவோ கவனத்துடன் அவர்கள் யோசித்து யோசித்து வகுத்த பட்டியலிலும் ஒரு பணி விட்டுப் போயிருக்கலாம் என்று இந்த அசட்டு ஆஞ்ஜநேயன் எதிர்பார்க்கிறானே என்றுதான் சிரித்தனர்.

"அப்பா மாருதி! பார்த்துப் பார்த்துப் போட்ட இப்பட்டியலில் எதுவுமே விட்டுப் போனதாக எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. இருந்தாலும் பாவம், உன் திருப்திக்காகப் படிக்கிறேன்" என்று கூறிய ராமசந்திரர் பட்டியலைப் படிக்க ஆரம்பித்தார்.

சின்னச் சின்னப் பணிகள் உள்பட ஒவ்வொன்றாக அவர் படிக்கப் படிக்க ராமதாஸ திலகனான ஆஞ்ஜநேயருக்கு "ஐயோ! இத்தனை நாள் நாம் செய்து வந்த

தேவைகளான இந்த ரத்தினங்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கொள்ளை போகிறதே!" என்று ஆதங்கமாக இருந்தது. இருந்தாலும் நம்பிக்கையை விடாமல் கேட்டுக் கொண்டே வந்தார்.

ஸ்வாமி முழுதும் படித்து முடித்தார். 'பார்! இதற்கு அதிகமாக நீ செய்யக்கூடிய பணி என்ன இருக்கிறது ?' என்று கேட்பது போல் ஹநுமாரைக் குறிப்பாகப் பார்த்தார்.

"மாருதி கோட்டை விட்டான்" என்ற பெருமை முகத்தில் பிரதிபலிக்க மற்ற நால்வரும் அவரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆச்சரியம்! வாடித் தொங்க வேண்டிய ஹநுமாரின் முகத்தில் ஒரு பிரகாசம் ஏற்பட்டது.

"பட்டியல் அவ்வளவுதானா..?" என்று கும்மாளமிட்டுக் கேட்டார் மாருதி.

"அவ்வளவுதான்! இதற்கு மேல் என்ன இருக்கிறது ?" என்றார் அனைத்தும் அறிந்தும் ஆட்டம் போடும் ஸ்வாமி.

@Page 143

"ஒன்று மீதமிருக்கிறது, பகவானே!" என்றார் மாருதி. "அதை நான் செய்யலாமல்லவா ?" என்று கேட்டார்.

"ஓ! அப்படி ஒன்று மட்டுமிருக்குமாயின் தாராளமாக நீயே அதைச் செய்யலாம்" என்று கூறிய ஸ்ரீராமர் மற்ற நால்வரையும் பார்த்தார்.

"எங்கள் பட்டியலில் எந்தப் பணியும் விடுபட்டிருக்கும் என்று எங்களால் நம்பமுடியவில்லை. ஆனால், அப்படி ஏதேனும் ஒன்றை ஆஞ்ஜநேயன் உண்மையாகவே எடுத்துக் காட்ட முடிந்தால், அதைத் தாங்கள் அவனுக்கே கொடுக்கலாம்" என்று அவர்கள் ஒருமுகமாகக் கூறினர். அவர்களும் உத்தமமான பிறவிகள்தாமே ? அதனால் அப்படிக் கூறினர்.

"விட்டுப் போன பணியைச் சொல்கிறேன்" எனக் கூறிய மாருதி தொடர்ந்தார் : "ஒருவர் கொட்டாவி விடுவதால் தோஷம் ஏற்படுவதாக சாஸ்திரம் சொல்கிறது. இந்த தோஷம் நிவிருத்தி ஆவதற்கு அவர் கொட்டாவி விட வாய் திறக்கும்போதும் வாயின் முன் 'சொடக்குப்' போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் சாஸ்திரத்தில் பரிஹாரம்

கூறப்பட்டிருக்கிறது. மஹாராஜாதி ராஜனான ஸ்வாமீ! தாங்கள் கொட்டாவி விடுகையில் தாங்களே சொடக்குப் போட்டுக் கொள்வது தங்களது உயர்ந்த ஸ்தானத்துக்குத் தகாதல்லவா ? இதனையும் தங்களது பணியாட்களே புரிவதுதானே முறை ? கொட்டாவிக்குச் சொடக்குப் போடுவதான இந்தப் பணிதான் பட்டியலில் விடுபட்டுவிட்டது!" என்றார் ஹநுமார்.

ஸ்ரீராமர் மட்டுமின்றி மற்ற நால்வரும்கூட இதனைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், 'ஆஹா, ஆஹா...!' என்று பாராட்டினர். இந்தச் சொடக்குப் பணி உள்பட அனைத்துச் சேவைகளையும் அதுநாள்வரை அஞ்ஜனாபுத்திரனே கவனித்துக் கவனித்து ஸ்ரீராம சந்திர மூர்த்திக்குச் செய்து வந்திருக்கிறார் என்ற மகத்தான உண்மையை இதிலிருந்து அவர்கள் தெரிந்து கொண்டு அவரிடம் மனமார்ந்த மதிப்புக் கொண்டனர்.

"ப்ரிய மாருதி! இந்த வேலையை உனக்கே அளித்தேன். ஆனால், இது வாஸ்தவத்திலேயே உனக்குத் திருப்தி தருகிறதா ? எப்படித் தரமுடியும் ? அஸாத்தியமான அரிய பெரிய பணிகளைச் செய்ய வல்லவன் நீ. எனக்காகக் கடலையே ஒரு தாவில் தாண்டிச் சென்றவன் நீ. என்னை ஒரு தோளிலும் லக்ஷ்மணனை இன்னொரு தோளிலும் தூக்கிச் சென்றவன் நீ.

@Page 144

அப்பேர்ப்பட்ட உனக்கு 'கொட்டாவிச் சொடுக்கு' என்ற இந்த வெகு வெகு சிறிய கைங்கரியத்தைச் செய்வதில் எப்படி மன நிறைவு ஏற்பட முடியும் ?" என்றார் ராகவர். மாருதியின் மறு மொழி மூலம் ஒரு பேருண்மையை மற்ற நால்வருக்கும். உலகத்தினருக்கும் தெரிவிக்கும் பொருட்டே இப்படிக்கேட்டார்.

ஆஞ்ஜநேயர் ஸீதா ராமர்களுக்கு ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து, அடக்கத்துடன் கைகூப்பிச் சொன்னார் :

"ஸ்வாமி! இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ லக்ஷம் பணிகள் இருக்கின்றன. அவை யாவும் நடந்ததுதானாக வேண்டும். எனவே, அவற்றில் 'இது உயர்ந்தது. இதைச் செய்தாலே நமக்குப் பெருமையும் புகழும் உண்டாகும்' என்று சிலவற்றை மட்டும் தேர்ந்தெடுப்பதும், இவ்வாறு பெயரும் புகழும் தராதனவற்றை ஒதுக்குவதும் முறையாகாதே! அற்பமாயினும் சரி, சொற்பமாயினும் சரி எந்தப் பணி ஒருவருக்க வாய்த்தாலும் அதையே அந்தரங்க சுத்தமாக, அப்பழுக்கில்லாமல் ஆற்றினால் நீ மகிழ்ச்சியடைந்து மனத்தூய்மையையும் நிறைவையும் அருளி விடுவாயே! முழு மனமின்றிப் பெரும் பணிகள் செய்வோரை விட, முழுமனத்துடன் சிறிய பணிகளைப்

புரிவோரிடமே பிரீதி கொள்பவனல்லவா நீ!

"இன்னொன்று பிரபு! நான் ஏதேதோ பெரிய காரியங்கள் செய்ததாகத் தேவரீர் கூறியது அடியேனைச் சோதிப்பது போல் அல்லவா உள்ளது? உண்மையில் அவற்றைச் செய்தது நினது கருணையே அல்லவா? அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது என்றபடி நின் சக்தியாலேயே அன்றோ உலகில் ஸகல காரியங்களும் நிகழ்கின்றன?

"உண்மையில் அனைவரது காரியத்திறனும் நின்னிடமிருந்து வருவதே. ஆகையால் நீயே செய்து கொள்ளும் காரியங்களுக்குத்தான் நாங்கள் கருவியாய் இருக்கிறோம். மநுஷ்யனாக அவதாரம் செய்துள்ள நீ பற்பலர் பல விதப் பணி செய்தே உனது வாழ்வு உருவாவது போல் ஒரு நாடகம் நடிக்கிறாய். அதனால்தான் அந்த நாடகத்தில் ஒரு பங்கு கேட்டேன். உண்மையில் உனக்காக நாங்கள் செய்ய வேண்டுவது யாதொன்றுமில்லை. ஸத்ய தர்ம ஸ்வரூபமான உன்னை வெறுமே தரிசனம் செய்து கொண்டிருந்தாலே பரம புண்ணியம். அதுவே போதுமானது. ஆனால் இந்த மனித

@Page 145

வேஷ விளையாட்டிலோ ஏதேனும் பணி இருந்தால்தான் உன்னை ஒருவர் சுற்றி வர நீ அநுமதிப்பாய். அதற்காகவேதான், நான் சேவையைக் கோரினேனே யன்றி, உண்மையில் எங்கள் பணி நினக்கு அவசியம் என்ற தவறான எண்ணத்தில் அல்ல.

"ஸ்வாமீ! ஒரு விதத்தில் மற்ற எல்லாப் பணிகளையும் விட இந்தச் சொடக்குப் பணியே மிகவும் உயர்ந்ததாக உள்ளது. கடலைத் தாண்டியது இதைவிட எவ்வளவோ பெரிய ஸாஹஸமாக இருக்கலாம். ஆனால், அப்போதும் உன் ஸமீபத்தை இழந்து, உன்னைப் பரிந்தே நான் இருக்கும்படி இருந்தது. ஏன், உன்னை என் தோளிலேயே தாங்கிய போதுகூட, மூவுலகங்களையும் கவரும் உன் திருமுக தரிசனம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை தானே? உனது ஸ்நானம், அலங்காரம், உணவு, ஊர் உலா, தர்பார் பிரவேசம் முதலியவை குறித்த பணிகள் எனக்குக் கிட்டினாலும் அவற்றின்போதும் உன்னைத் தரிசித்தவாறே நான் உன் பக்கத்திலேயே இருக்க முடியாமலும் ஆகிறதே! ஆனால், இந்தச் சின்னஞ் சிறிய கொட்டாவிச் சொடக்குப் பணியோ ஸதா ஸர்வகாலமும் உன்னை விட்டு நீங்காமல் உன் பக்கலிலேயே என்னை வைத்து உன் ஸுந்தர முகத்தையே நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் செய்துவிடுகிறது!

"ஆம் பிரபு! எந்த விநாடி வேண்டுமாயினும் ஒருவருக்குக் கொட்டாவி உண்டாகலாம் அல்லவா? அப்படி நீ வாய் திறந்த மாத்திரத்தில் எதிரே சொடக்குப்

போட நான் எப்போதும் தயாராகப் பக்கத்திலேயே இருந்தால்தானே முடியும்? 'நீ எப்போது கொட்டாவி விடுவாயோ?' என்று எப்பொழுதும் உன் திவ்வியத் திருமகத்தையே கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் மகத்தான பாக்கியம் இந்தப் பணியினாலேயே எனக்குக் கிடைக்கிறது. இந்த ஸதா காலத் திருமுகத் தரிசனம் ஏனைய சேவைகளைச் செய்கிற எவருக்குமே கிடைக்கமுடியாதது அன்றோ? எனக்கு ஓய்வு தருவதாகச் சொல்லியே, சற்றும் ஓய்வு தேவைப்படாத வெகு லகுவான ஒரு பணியை, பெரும்பேறான ஸதாகால தர்சனத்தைத் தரும் புண்ணியப் பணியை அருளிவிட்டாய்.

"ஸ்வாமீ! மனித வேஷப்படி நீ கொட்டாவி விட்டாயாகிலும், உண்மையில் ஸ்வாமியாகிய நீ உறங்குவதே இல்லை. நீ உறங்கினால் உலகமே செயலற்று நின்று விடும்! எனவே இரவிலும்கூட நீ தூங்குவதில்லை. நீ தூங்கப் போவது போல் ஒரு நாடகம் நடிக்கிறாய் என்பதை நான் அறிவேன்.

@Page 146

எனவே இரவிலும்கூட உறங்காமலே உறங்கி நாடகமாடும் உன்னிடமிருந்து பொய்க் கொட்டாவி வெளியாகக் கூடும் என்று எதிர்பார்த்து அப்போதும் உன் அருகிலேயே இருக்கும் பேற்றினைப் பெறுகிறேன்.

"ஸர்வம் ராம மயம்! பற்பல உருவங்களில் உள்ள எல்லா வஸ்துக்களும் உண்மையில் நீயே தான். ஆயினும் எதனாலோ, மரகதவர்ணனாக, கோதண்டபாணியாக, ராஜீவலோசனனாக உள்ள இந்த உன் ரூபத்திலேயே அடியேனுக்கு அளவிலா மோஹத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டாய்! ஒரு நொடியும் விடாமல் எனக்கு உனது அமுத தரிசனத்தைத் தர வேண்டுமென்றே இந்த நான்கு மஹாத்மாக்களை, திவ்யாத்மாக்களைக் கொண்டு இப்படி ஒரு திட்டம் புனைந்த நினக்கு மீண்டும் மீண்டும் நமஸ்காரம்" என்று கூறிப் பன்முறை வணங்கினார் மாருதி.

ஸ்ரீராமபிரான் பிரஸன்ன முகத்துடன் அமர்ந்திருக்க, ஸீதாப் பிராட்டியும் பரதாழ்வாரும் இலக்குண ஸ்வாமியும் சத்ருக்னரும் உளம் நிறைந்து, "ஜேய் ஹநுமான், ஜேய் ஹநுமான்!" எனப் போற்றினர்.

ராமபிரான் வானர சேனையோடுகூட இலங்கைமீது படையெடுப்பதற்காகப் போய்க் கொண்டிருந்த சமயம்.

அன்று பௌர்ணமி. பூர்ண சந்திரன் குளுகுளுவென நிலவைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தான்.

ராமசந்திரன் பெயரிலேயே சந்திரன் இருக்கிறதல்லவா ? அதற்கேற்ப அவரும் குளுகுளுவென எப்போதும் அன்பைப் பரப்பிக் கொண்டிருப்பார்.

மனிதரைப் போல வேஷம் போட்ட ஸ்வாமி அவர். தெய்வம் என்பதால் நம்மிடம் மக்கள் பயந்து விலகியிருந்துவிடாமல், அன்போடு ஒட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே மக்களில் ஒருவரைப் போல வாழ்ந்தார். மனிதராக இருந்தே சத்தியம், தர்மம், சாந்தி, ப்ரேமை முதலியவற்றை அப்பழுக்கு இல்லாமல் தரம் பின்பற்றிக் காட்டினால்தான் மற்ற மக்களும் இந்த நெறிகளைக் கடை பிடிப்பார்கள் என்பதும் அவர் மானுடராக அவதரித்ததற்கு ஒரு காரணம்.

இப்போது மனிதரைப் போலவே தமக்குப் பிரயாணத்தில் களைப்பு ஏற்பட்டதாக நடித்தார் ஸ்ரீராமன்.

@Page 147

வானர ராஜனான ஸுக்ரீவனின் மடியில் தலை வைத்து படுத்துக் கொண்டார்.

விளையாட்டாகப் பல விஷயங்களை வானரர்களுடன் உரையாடிய ராமர் சந்திரனையே சற்று உற்றுப்பார்த்து விட்டு, "வெள்ளித்தட்டுப் போன்ற இந்த அம்புலியின் நடுவே ஒரு கரிய திட்டு இருக்கிறதே, அது என்ன ?" என்று கேட்டார்.

உடனே வானரர்களில் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு காரணம் சொன்னார்கள். ஒரு வானரம் அந்தக் கருந் திட்டை சந்திரலோகத்தின் அதிசய மான் என்றது. இன்னொரு வானரம் முயல் என்றது. வேறொரு புத்திசாலி வானரம் பூமியிலுள்ள கடலின் நிழல்தான் சந்திரனுக்குள் பட்டுக்கறுப்பாகத் தெரிகிறது என்றது. அதைவிட புத்திகூர்மையுள்ள பிறிதொரு வானரம், "இல்லை, சந்திரனுக்குள்ளேயே இருக்கும் மலைத் தொடர்கள்தாம் இப்படித் தெரிகின்றன" என்றது. அறிவாளியான மற்றொரு வானரமோ "அது மலைத்தொடராக இல்லாமல் சந்திர மண்டலத்தல் உள்ள குழியான நில வெடிப்பாகவும் இருக்கலாம்" என்றது.

ஒவ்வொரு விடையையும் கேட்டு மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்துக் கொண்டிருந்த ராமர் அனைவரிலும் பெரிய புத்திமானான அநுமனை அன்புறப் பார்த்தார்.

"ஆஞ்ஜநேயா! சந்திரனில் உள்ள கருமைக்குக் காரணம் என்னவென்று உனக்குத் தோன்றுகிறது?" என்று வினவினார்.

ஸ்ரீராமரையே அதுவரை மெய்ம்மறந்து தரிசித்துக் கொண்டிருந்த மாருதி சட்டென்று தலையைத் தூக்கி, வானத்தே விளங்கிய பூர்ணசந்திரனைப் பார்த்தார். சற்றும் யோசனை செய்யாமல் கூறினார். "ஸ்ரீராமா! சந்திரன் உனக்கு முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியே! உன்னுடைய சியாமள முகம்தான் அந்தச் சந்திரக் கண்ணாடியின் நடுவே கருந்திட்டாகக் காண்கிறது. அறியாதவர்கள் அதைச் சந்திரனுக்குக் களங்கம் என்று சொல்வார்கள். உண்மையில், களங்கமே இல்லாத ராமசந்திரப் பிரபுவின் பிரதிபிம்பம்தான் வானத்துச் சந்திரனில் தெரிகிறது."

அன்பொளி பெருகும் அம்புலியாக ஸ்ரீராமர் புன்னகை புரிந்தார்.

@Page 148

8

கருட கருவ பங்கம் – 2

பவனசுதனிடம் பட்சிராஜன் பெற்ற பரிபவத்தையும் படிப்பினையையும் பற்றி பகவான் பாபாவின் திருவாக்கில் ஒரு கதை கேட்டோம். இன்னொரு கதையும் உண்டு. அதையுந்தான் கேட்போமே!

'அகிலாண்ட கோடிகளையும் தாங்குவதால் 'விச்வம்பரன்' என்றே விருது பெற்றவர் விஷ்ணுமூர்த்தி. அவரையும் நான் எளிதே தாங்கிக் கடிதே பறக்கிறனெனில் எனக்கு எப்பேர்ப்பட்ட பலம் இருக்கவேண்டும்? சரி, ஆனால்... ஆனால்.... பலிஷ்டராகவுள்ளவர்களுக்கு அப்பலத்தை வெளிக் காட்டினால்தானே நிறைவு ஏற்படும்? இந்தப் பெருமாளோ அதற்கு வாய்ப்பே தரமாட்டேனென்கிறாரே? அவர் ஸஞ்சாரம் செய்கையில் ஜடமான தேர்போலும், வெறும் விலங்கேயான ஆனை, குதிரை போலும் அவருக்கு ஊர்தியாக மட்டுமே தாங்கிச் செல்ல வைக்கிறார். என் அருகதை அவ்வளவுக்குத்தானா? ரிஷிகளிலும் சிரேஷ்டதமரான காச்யப மாமுனிவருக்கும் தக்ஷப்பிரஜாபதியின் திருமகளான விநதா தேவிக்கும் பிறந்து, தேவத்துவமே எய்தி, தேவர் கோவுடனும் போரிட்டு வென்று அமுத கலசத்தை எடுத்து வந்து மாற்றாந்தாய் அடிமைப்படுத்தியிருந்த தாயை விடுவித்த சாகஸப் பெருமையன் அல்லவா நான்? இன்றோ எனது அந்த பலத்தை நேராகக் காட்டிப் பெருமிதப்பட இடமே தராமலல்லவோ இந்த யஜமானர் வைத்திருக்கிறார்?' – ஆற்றலைக் காட்டத் தினவு கொண்ட கருடாழ்வான் ஆற்றாமையில் குமைந்தான்.

பெருமானுக்கு அடியானாக மட்டுமிருப்பதை – அதாவது எந்த ஒன்றைத்தான் பக்தியின் சிகரம் எய்திய சரணாகதர்கள் பரம பாக்கியமாகக் கருதுகின்றனரோ அதை – தனது தகுதிக்கு மிகவும் குறைந்த ஒரு பணியாகவே அவன் எண்ணிவிட்டான்! அப் பரம பாக்கியத்தை வேண்டுவோருக்குத் தர வெகுவாகப் பிகு செய்யும் மாயாவிப்

@Page 149

பரந்தாமனோ வேண்டாத வைநதேயனுக்கே தந்து வேடிக்கை பார்த்தான்!

குமைச்சல் அதிகரித்தது. அப்புறம் வெடிக்க வேண்டியது தானே? 'சரி, பெருமாளாகத் தனக்குத் தன் பலத்தைச் சுயமாகக் காட்டும் பணி தராவிட்டால் போகட்டும். அவர் அப்படிச் செய்வாரென்று தோன்றவேயில்லை. ஆகையால் நாமேதான் வாயை விட்டு அவரைக் கேட்டு சாகஸப் பணி எதையேனும் பெறவேண்டும்' என்று கலுழன் முடிவு செய்தான்.

"பிரபோ! எனக்கு என் ஆற்றலைக் காட்டும்படியான பெரும்பணி ஏதேனும் செய்ய ஆர்வம் பொங்குகிறது. அப்படி ஏதேனும் செய்ய அனுமதி தாருங்களேன்! இந்திரனை இழுத்துக் கொண்டு வரட்டுமா? சந்திரனைச் சாறு பிழிந்து தரட்டுமா? தேவரீர் சுரர், அசுரர் அனைவரையும் துணை சேர்த்துக் கொண்டு கடைந்த கடலை நான் ஒருவனே கலக்கிக் கடைந்து அடி முத்து அத்தனையையும் அள்ளி வந்து அளிக்கட்டுமா?" என்று ஸ்வாமியை வினவினான். பணி செய்வதாய் சொன்னாலும் அவனது அகந்தையே உருவெடுத்துப் பேசியது!

ஸ்வாமி அதைக் கண்டே கொள்ளாதவன் போல் 'க்ஷமிணாம் வர'னாக (மன்னிப்பதில் மன்னனாக) மறுமொழி கூறினான்.

"கருத்மன்! நானே உன்னிடம் என்னை ஏற்றிச் செல்லாது நீ மட்டுமாகச் சென்று செய்யவேண்டிய ஒரு பணியைச் சொல்ல இருந்த சமயத்தில் நீ இப்படிக் கேட்கிறாய். முதலில் நான் நினைத்ததை முடி. அப்புறம் உன் விருப்பப் பணியும் தருகிறேன்" என்று விடையிறுத்தான் கபட நாடக சூத்திரதாரி.

யஜமானரே அளிக்கவிருந்த பணி என்ன என்றறியச் சர்வாங்கத்தையும் செவியாக இறுக்கிக் கொண்ட கலுழன், "சொல்லுங்கள் ப்ரபு, தேவரீர் உத்தேசித்திருந்த பணியை!" என்றான்.

"விசேஷமாக ஒன்றுமில்லை. விநதாசுத! என் ராமாவதார காலத்தில் பணியாளாக ஹநுமான் என்று வானரன் இருந்தானல்லவா? அவன் அவ் அவதாரம் முடிந்த பின்பும் சிரஞ்ஜீவியாக ராம சேதுவில் இருந்து கொண்டிருக்கிறான். ஏனோ, அவனைப் பார்க்கத் தோன்றிற்று.

@ Page 150

என் அவதாரமான ராமனின் மூர்த்தியில், அவன் கதையில், கீர்த்தனத்தில்தான் அவனுக்கு முழு ஈடுபாடுமேயன்றி என்னுடைய இந்த மூர்த்தியிடம் இல்லை. அதனால் அவன் இங்கு வரப் பிரியப்படாமலே இருப்பான். உன்னை அனுப்பி வைத்து, முடியுமானால் நீ அவனை அழைத்து வருவாயோ என்றுதான் நினைத்தேன்."

"பிரபு! அப்படியே செய்கிறேன். ஆயின் இடையிலே 'முடியுமானால்' என்று ஒன்று சொன்னீர்களே, அதற்க என்ன அர்த்தம்? இப்பணியைத் தேவரீரின் கட்டாயக் கட்டளையாக ஏற்காமல், எனக்கும் இஷ்டமிருந்து செய்தாலே போதும் என்று அர்த்தமா, அல்லது இங்கு வர அவ்வளவாக இஷ்டமில்லாதவன் என்று தேவரீர் கூறிய ஹநுமானை எப்படியேனும் அழைத்து வர முடியுமானால் என்று அர்த்தமா?"

இவ்வினாவுக்கு நேராக உத்தரம் பகராமல் ஐயன் "எதற்காகக் கேட்கிறாய்?" என்று பதிலுக்கு வினவினான்.

"தாங்கள் கட்டாயப் பணியாக விதித்தால்தான் என்றில்லை. ஒரு வேலையும் செய்யாமல் சும்மா இருந்து கொண்டிருக்கும் நான் எந்தப் பணியாயினும் ஆற்றத் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இஷ்டப்படாத ஒருவராயின், என்னால் அழைத்து வர முடியாதோ என்று மட்டும் தேவரீர் அணுமாத்திரமும் சங்கிக்க வேண்டா! தாய் பெயரால் நான் விநதை சுதனேயன்றி, எத்தனை வீறாப்புடன் விறைத்துக் கொண்டு நிற்கும் வீராதி வீரனுக்கும் விநதனாக (குனிந்து கும்பிடுபவனாக) இருப்பவன் அல்ல. அவன் இஷ்டப்பட்டாலும் படாவிட்டாலும் இழுத்து வரக்கூடியவன் என்று தேவரீர் திருஉளத்தில் பதித்துக் கொண்டால் போதும். 'சுரேந்திரஜித்' (தேவேந்திரனை வென்றவன்), 'வஜ்ரஜித்' (இந்திரனின் வச்சிரப்படையையும் வென்றவன்), 'காமசாரின்' (தன்னிஷ்டப்படி எங்கும் செல்லவல்லவன்), 'ககனேச்வரன்' (ஆகாயத்துக்கு ஈசன்), 'ககேச்வரன்' (பறவைகளுக்கு ஈசன்) பக்ஷிராஜன் என்றெல்லாம் காரணப்பெயர் கொண்ட மஹா சக்தனே தேவரீருக்கு வாஹனமாயிருப்பது என்பதை ஒரு போதும் மறக்கவேண்டா! ராவணனையும் வென்ற அந்த வாலிக் குரங்கேயானாலுங்கூட,

தேவரீரைப் போல் மறைந்திருந்து ஹதம் செய்யாது, நேர்ப்படவே போரிட்டு மூக்கை உடைத்து இழுத்து வரக்கூடியவன் நான் என்று தேவரீர் தெளிய வேண்டும். அப்படியிருக்க, போரையும் வீரத்தையும் மறந்து பாராயணத்திலும் பஜனையிலுமே கால

@ Page 151

காலமாகக் கழித்து வருகிற இந்தக் கிழக் குரங்கை... ப்பூ! இதுவும் ஒரு காரியமா? பூப் பறிக்கிறாற்போலவே மூக்கால் கொய்து வந்து இங்கு தள்ளமாட்டேனா?" என்று கருடன் தம்பட்டம் கொட்டிக்கொண்டான்.

நன்றாகச் சொன்னான் அர்த்த சாஸ்திரம் தந்த அறிவாளன் சாணக்கியம், 'பலம் ஹி சித்தம் விகரோதி' என்று! பலமானது சித்தத்தை விபரீதமாக மாற்றுகிறது என்று அர்த்தம். வேதஸ்வரூபனும், பிரம்ம ஸ்வரூபமாகவே அவ்வேதம் போற்றும் ஸுபர்ணனும் (அழகிய இறகினன்), திருமாலடியார்களில் தலையிடம் கொண்டவனும், 'பெரிய திருவடி' என்று திருமாலின் சரணாரவிந்தமாகவே போற்றப்படுபவனுமான மஹா பெரியோனும் சித்த விகாரமுற்று 'சுய' பலம் என்று ஒன்று தனக்கென உண்டு என பகவானிடமே பறை சாற்றிக் கொண்டான்!

"நன்றாய்ச் சொன்னாய் வைநதேய! எதிர்ப்பவர் மூக்கை உடைத்து உன் மூக்கால் கொத்தி வருவேன் என்றாயே, அதைத்தான் குறிப்பாகச் சொல்கிறேன். நீண்டு வளைந்த உன் மூக்குத்தான் சர்வாங்க சுந்தரனான உனக்கும் அதி சௌந்தரியம் சேர்க்கும் அங்கம். சௌந்தர்யத்தோடு சௌர்யமும் (சூரத்தனமும்) பொருந்திய உன் பிரதான ஆயுதமும் அதுவே! அதைக் கொண்டு மூக்கழகேயில்லாத ஒரு வானரத்தின் மூக்கைத் திருகி உடைத்து அம்மூக்காலேயே கொத்தி வருவது, ஆஹா, எத்தனை பொருத்தம்? நினைத்துப் பார்த்தே மகிழ்கிறேன்" என்றான் மாயாவிப் பரமன்.

'நினைத்துப் பார்த்தே' என்பதில் அவன் மாயமாக ஒரு பொடி வைத்துப் பிராஸம் போட்டான். அது தலைக்கனம் ஏறியிருந்த கலுழனின் மூளைக்கு எப்படிப் படும்? 'கற்பனையாக நினைத்துப் பார்த்து மட்டுந்தான் மகிழக்கூடிய நிகழ்ச்சியாகவே இது முடியப் போகிறது' என்று தொனிக்கும் பிராஸம்தான் பிரான் போட்டது!

விரைவுக் கதிக்காகவே 'தரஸ்வின்' என்று பெயரெடுத்த கருடன் நொடியில் வந்து குதித்தான் சேதுக் கரையில்.

மாருதிராயன் நாம ஜபத்தில் கரைந்து பாவ ஸமாதியில் புறவுணர்வற்றுச் சொருகியிருந்தான். அஹம்பாவக் கருடன் கண்ணுக்கு அது கிழக் குரங்கு உறங்குவதாகத்தான் தோன்றியது.

@ Page 152

கூப்பிட்டுப் பார்த்தான்.

அசைவேயில்லை அநுமனிடம்.

"த்ராபை! என்ன தூக்கம் தூங்குகிறது!"

எவ்வளவோ சத்தம் போட்டும் பயனில்லாததால் அநுமனை இரக்கமில்லாமல் இறக்கையால் அடித்து அடித்துப் பார்த்தான். அதற்குள் தனது கௌரவச் சின்னமான மூக்கைப் பிரயோகித்து ஒரு திராபையைக் கீற அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

முடிவாக அவனது சடசட படபடவென்ற இறக்கை அடி இறைவனிடம் சொக்கியிருந்த அநுமனை இகவுலகுக்குத் திருப்பியது.

கண் திறந்து கலுழனைப் பார்த்தான். அச்சமயம் நாரணன் சூட்சுமமாக அவனது அகக் கண்ணையும் திறந்து நடக்க வேண்டியதைக் காட்டிவிட்டான்!

பெரிய திருவடியைக் கண்ட சிறிய திருவடி கை குவித்தான்.

பெருமிதமுற்ற பெரிய திருவடி, "பெருமாள் உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமாம். என்னோடு வா" என்றான்.

"பெருமாளே சொல்லி அதைப் பெரிய திருவடியான தாங்கள் தெரிவிப்பது சிறப்புக்கும் சிறப்புக் கூட்டுவது. ஆனாலும் க்ஷமிக்க வேணும். நான் வருவதற்கில்லை. பெருமாளுக்கே தெரிந்த விஷயந்தான் – என் ராமபிரான் அவதாரம் முடித்து வைகுந்தம் திரும்பி வைகுந்தநாதனிலேயே ஒன்றுபட நினைத்துப் புறப்பட்ட போது அயோத்திவாஸியர், வானரர் பட்டாளம் ஆகியோரும் அவனுடனேயே அவன் அனுமதியுடன் உடன் சென்றனர். ஆனால் அடியேன் மட்டும் செல்லவில்லை. ஸ்ரீ ராமனாக உள்ள அந்த ஒரு ரூபத்திடம்தான் என் காதல் முழுதும்! வைகுந்தம் சென்றால் நாரண ரூபத்தையே காண வேண்டியிருக்கும். பரபுருஷனைப் பார்த்தால்

ஒரு பதிவிரதை எப்படிக் கூசுவாளோ அப்படித்தான் எனக்கு அக்காட்சி இருக்கும். எனவே ஏதோ எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் ராம மோஹன மூர்த்தத்தைச் சிறிது நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு இந்தப் பூலோகத்திலேயே இருந்து விடலாமென எண்ணினேன். அது மாத்திரமில்லை. ராமாயண பாராயணமோ ராம நாம ஸங்கீர்த்தனமோ எதுவும் வைகுந்தத்தில் கிடையாதல்லவா ? எனக்கென்னவோ

அவற்றிலேதான் ருசி. அவை பூவுலகில்தானே உண்டு? எனவே இங்கேயே தங்கிவிட்டேன்.

"ஆகையால் அடியேனை மன்னித்துவிடவேண்டும். பெருமாளிடம் என் பணிவான அஞ்ஜலிகளைச் சொல்ல வேணும். அவர் பணித்தவாறு செய்ய என் அந்தராத்மா இடம் தரவில்லை என்று தயவு கூர்ந்து தாஸனுக்காகத் தேவரீர் எடுத்துச் சொல்லவும் வேணும்."

விநதனாகவே விநதாநந்தனனிடம் விண்ணப்பித்தான் அஞ்ஜனாநந்தனன்.

'அநன்யம்' (அதற்கு வேறாக மற்றொரு லட்சியமில்லாதது). 'ஐகாந்திகம்' (தன் லக்ஷ்யம் குறிப்பிடும் ஒன்றே என அதை மட்டும் முடிந்த முடிவாகக் கொண்டிருப்பது) என்று போற்றப்படும் பக்தியாக, குறிப்பிட்டதொரு தெய்வ மூர்த்தியிடமே ஆவியின் ஆராக் காதல் முழுதையும் சொரியும் பக்தியின் செறிவிலேயே அஞ்ஜனை நந்தனன் இவ்வாறு சொன்னான். அந்த அநன்ய, ஐகாந்திக பக்திகளுக்கு உதாஹரண புருஷனாகவே பகவானிடம் இருந்திருப்பவன்தான் கருடாழ்வான். ஆயினும் இன்று 'தான்' தலை தூக்கி தன்னிடமே அந்த பக்திப் பற்றை கொண்டு விட்ட அவனுக்கு அநுமன் சொன்னதொன்றும் மண்டையில், இதயத்தில் ஏறவில்லை. 'தான்' கூப்பிட்டு அவன் மறுக்கிறான் என்பதொன்றுதான், எங்கே அப்படி ஒரு மறுப்பு ஏற்பட்டு, நாம் நமது பலத்தைக் காட்டி மறுப்பவனை நொறுக்க இடமேற்படும் என்று தேடிக்கொண்டிருந்த புள்ளரசுக்குப் புரிந்தது!

"பெருமாளே அழைப்பு அனுப்பி நானாக்கும் அழைத்துப் போக வந்திருக்கிறேன். கை கட்டி, வாய் பொத்தி மரியாதையாக புறப்பட்டு வராமல் என்னவோ கதைக்கிறாயே! நீயாகக் கிளம்புகிறாயா ? நான் உன்னைக் கிளப்பட்டுமா ?" என்று நிஷ்டுரமாகக் கேட்டான்.

"மன்னித்தருளுக பக்ஷிராஜன்! என் மனத்துக்கு உகாத ஒன்றை நானாக

எப்படிச் செய்யமுடியும்? தேவரீர் கட்டளைப்படிதான் நான் நடக்க வேண்டுமென எண்ணினீர்களாயின் தேவரீரேதான் அதைப் பலாத்காரமாக நடத்திக் கொள்ளவும் வேண்டும். மஹாபலிஷ்டரான தேவரீர் அவ்வாறு பலாத்காரம் செய்தால் அபலனான இந்தக் கிழக்குரங்கு என்ன செய்து கொள்ளமுடியும்? எனவே...."

@ Page 154

கருடனுக்குப் பொறுமையில்லை, மேலும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க. தான் ஆசைப்பட்டாற்போல், அழைத்துப் போகாமல் இழுத்துப் போகவே கிடைத்த வாய்ப்பிணைப் பயன் செய்து கொள்ளத் துடித்தவன் காரியத்தில், பலாத்காரத்தில் இறங்கினான்.

தனது கௌரவ அவயவமான அலகால் கிழக் குரங்கின் கௌரவ அவயவமான வாலை அலாக்காகப் பிடித்து அவனை அநாயஸமாகத் தூக்கிக் கொண்டு விண்ணகருக்குப் பறக்கலாம் என எண்ணினான்.

அவ்வாறே வாலைத் தூக்கிப் பார்க்க அலகுப் பிரயோகம் செய்யப் புகுந்தான்.

ஆனால், ஆஹா, இதென்ன? அந்த வால் என்ன இத்தனை 'வாலாக' இருந்து கொண்டு முரண்டுகிறது? அலது அதை லகுவாகத் தூக்க முடியாதது மட்டுமல்ல, சிரமப்பட்டாலும் தூக்க முடியாததாக அப்படியொரு பலம் பெற்றதாக இருக்கிறதே!

"சரி, அலகால் கவ்வி எடுக்கமுடியுமில்லையா? அலகு குத்திக்கொள்வதுபோலச் சுருக்கென உள்ளே குத்தியே தூக்குவோம் என எண்ணிய கலுழன், பெருமாளே ஓஹோ என்று ஸ்தோத்திரம் செய்த மூக்கால் மூர்க்கத்தனமாக மாருதியின் வாலைக் குத்தினான்.

ஆயின் வாலா குத்துப்பட்டது. அல்ல! மூக்குத்தான் பாறாங்கல்லில் மோதிய கை போல முறிந்து போகுமோ எனுமாறு வலியாய் வலித்தது!

அந்தப் பரிபவத்தாலேயே விநதாஸுதனுக்கு வெஞ்சினம் பொங்கிற்று.

"அடேய்! என்னிடமா உன் பலத்தைக் காட்டுகிறாய்? உன்னை விட்டேனா பார்! உன் வாலை அறுத்தே போட்டுவிட்டு, காதைக் கவ்வியே உன்னைக் கொய்து போகிறேன் பார்!" என அறைகூவி முழு மூச்சுடன் மூக்குப் பிரயோகம் செய்தான்.

பெருமாள் ஸ்ரீ ராமனாக மாருதிக்கு ஸூக்ஷ்ம தரிசனம் தந்து அவன் அப்போது செய்யவேண்டியதைத் தெரிவித்தான். சாதாரணமாக அப்படிச் செய்ய மாருதி கனவிலும் எண்ணியிருக்க மாட்டான். ஆனால் ராமன் சொல்லிவிட்டானென்றால் எந்தக் காரியமாயினும் எள்ளளவும்

@ Page 155

யோசியாது, தயங்காது அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து விடுபவன் அந்த சரணாகதன். அப்படித்தான் செய்தான் இப்போது.

தனது திவ்வியத் திருவாலைச் சுழற்றிக் கலுழனின் மூக்கை அதனால் சுற்றி அப்படியே பூமியிலே அறைந்து தேய் தேய் எனத் தேய்த்தான்! நொடியிலே அநாயாசமாக இப்படிச் செய்தான்.

கருடனால் எதுவுமே செய்து கொள்ள முடியவில்லை. அலகே அவனுக்கு வாயுமாக இருந்ததால் அது அழுந்தக் கட்டப்பட்டுத் தேயுண்ட அப்போது அவனால் அலறக்கூட முடியவில்லை!

இதோ, பூப்பறிப்பது போல் அநுமனைக் கொய்து போக எண்ணியவனின் மூக்கைத்தான் அநுமனின் வால் எளிதாகத் துண்டித்துப் போட்டுவிடும் போலிருக்கிறது!

ஆயின், அத்தனை விபரீதம் நடக்க பகவானின் தயையுள்ளம் அநுமதிக்கவில்லை.

எனவே 'மூக்கு அறுபட்டவன்' என்ற வசனம் முற்றிலும் ஸ்தூலமாக நடக்காமல், ஆயினும் அவ்வசனம் குறிப்பிடும் அவமான சிகரமான தோல்வியைக் கருடன் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதால் அவனது அக்கௌரவ அவயவத்தைத் தன் கௌரவ அவயவத்திலிருந்து அநுமன் விடுவித்தான்.

இற்று விழாவிடினும் உள்ளே எலும்பெல்லாம் நொறுங்கிய நாசியுடன் குனிந்த தலை நிமிராது எதிர் நின்றான் கருடன்.

அவனது அஹம்பாவம் நொறுங்கி விழுந்தது.

அநுமனின் அகந்தை அகன்ற அகத்தின் அருமையும் அந்நிலையில் புள்ளரசுக்குப் புரிந்தது.

மிகவும் பெரியவனல்லவா அவன்? எனவே பிழை உணர்ந்ததும் துளிக்கூடத் தயங்காமல் தனது செருக்கை அழித்த அந்த அஹந்தா ஹந்தாவின் முன் குனிந்த தலையை மேலும் குனித்து பூமியில் வைத்துக் கும்பிடப் போனான்.

அதற்குள் அநுமானே சடேரென எழுந்திருந்து, புவி தோய அவனுக்குத் தண்டனிட்டு விட்டான்.

பெரிய திருவடியின் திருவடியைத் தன் கரத்தால் பற்றிக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளவும் செய்தான். அவனுக்கு கருட

@ Page 156

பகவந்தனிடம் சிறிதும் விரோத பாவம் மூளாமலேதான் ராமனின் கட்டளை என்ற ஒன்றுக்காகவே அவனைத் தாக்கித் தோல்வியுறச் செய்திருந்தான். அவனுக்கு எவரிடமுமே விரோதம் ஏது? தயை உருவாம் தாய் வைதேஹி அவளைக் கொடுமைப்படுத்தித் தின்றே விடவும் காத்துக் கொண்டிருந்த அரக்கிகளைக் கூட அவன் சற்றும் இம்சிக்கலாகாது எனத் தடுத்திருக்கிறாளே! 'பிழை செய்யாதார் யார்? எனவே மேன்மக்கள் கருணையொன்றே காரியம் என்றுதான் இருக்க வேண்டும்' என்ற அமர வாசகத்தை அப்போது அவளிடமிருந்து அவன் உபதேசம் கொண்டிருக்கிறானே!

மகாப் பிரபு மறக் கருணை காட்டியே விநதாசுதனுக்கு வினயப்பாடம் கற்பிக்க வேண்டியதுதான் காரியம் என்று கருதியபோது அக்காரியத்திற்குக் கருவி மாத்திரமாகச் செயற்பட்டான் மாருதி.

புள்ளரசு அப்பாடத்தைக் கற்றுவிட்டான். இனியும் அநுமான் மறக் கருணைக்குக் கருவியாக இருப்பானா? தனது விநய சுபாவப்படி மஹாத்மனான கருத்மானின் கருணையைத் தனக்கு வேண்டி அவனை சாஷ்டாங்கமாகச் சேவித்தான்.

சஞ்சீவி பருவதம் என்ற ஒன்று தேவையின்றி நமது சஞ்சீவிராயனின் பருவத சரீரமே ராமநாமாமுதம் நெடுங்காலமாக அதில் நிரம்பியிருந்ததால் உரிய சமயங்களில் – அதாவது அறக் கருணை அறுத்துப் பெருக வேண்டிய சமயங்களில் – உயிர்

பெய்யும் சஞ்சீவியாகச் செயலாற்றத் தொடங்கியிருந்தது.

ஆகையால் அவன் கருடனின் பாதத்தைத் தொட்டவுடனேயே ரத்த விளாரியாக நசுக்குண்டிருந்த கருடனது நாசி நலிவு யாவும் நீங்கி முன்போலப் பொலிவு பெற்றுவிட்டது.

உளப் பொலிவும் பெற்றுவிட்ட அவன் சஞ்சீவிராயனைத் தனது கண்ணைத் திறந்து விட்டு உள்ளப் புண்ணான செருக்கையும் நீக்கிச் சொஸ்தம் செய்த குருராயனாகப் போற்றினான்.

"யாவும் என் ராமன் செயல். உலகுக்கு முன் பாடமாக இருப்பதற்காக தேர்விச் சிறுமையையும் மனமுவந்து ஏற்கும் உயர் பண்பு பெற்றவர் தேவரீரே எனப் புரிந்து கொண்டுதான் தங்களை அவன் இப்போது அப்படிக் கருவியாகக் கொண்டிருக்கிறான். அந்த அருகதையற்ற இந்த அற்பனை

@ Page 157

வெற்றிப் பெருமை என்ற வெற்றுப் பகட்டைப் பெறும் கருவியாக்கியிருக்கிறான். இப் படிப்பினையை எனக்கு அளித்த ஆசானாகவே தங்களைக் கருதுகிறேன்" என்று அநுமன் கூறிக் கருடனைப் பணிந்தான்.

பறந்தான் பக்ஷிராஜன் பரமபதத்திற்கு.

பரந்தாமனைப் பணிந்து, "என் பெருமை என்பதன் சிறுமையை உணர்ந்தேன். அநுமனின் சிறுமையிலுள்ள பெருமையையும் உணர்ந்தேன். எனவே சிறிய திருவடி என்ற அவன்தான் பெரிய திருவடியையும் விட உயர்ந்தவன் எனத் தெளிகிறேன். உரிய முறையில், மதர்த்த மண்டைக்குப் புரியும் விதத்தில் பாடம் கற்பித்த தேவதேவ, நன்றி! நமஸ்காரம்!" என்று கூறி மீண்டும் வணங்கினான்.

ஐயன் அபய கரத்தால் அவன் நாசியை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்தான்.

கம்பநாடனின் 'நாக பாச' படலத்தைப் படித்தால் போதும், கருடனின் பக்திப் பெருமையையும், அருள் நெஞ்சையும் அரும் பேராற்றலையும் அறிய!* ராமனொருவன் தவிர, அநுமனும் இலக்குவனும் உள்பட ஐயனின் சைனியம் முழுதம் இந்திரசித்தனின் நாக பாசத்தால் கட்டுண்டு பிரக்ஞையிழந்து கிடக்கும் சமயம். ராமன் அழுது துடிப்பது தவிர தெய்வத்தைத் தொழுது வேண்டவும் மறந்த தைனிய நிலையிலிருக்கிறான்! 'இதென்ன விபரீதம்! இது எதிர் கொண்டு விடுமோ?' என்று

தேவர் யாவரும் திகைத்த அச்சமயத்தில் கருட தேவனே தெளிந்த அறிவுடன் தானே அவ்விபரீதத்திற்கு விமோசனமாக வருகிறான்! ஆம்! அவன் ஏதோ மந்திரப் பிரயோகமோ, மந்திரித்த ஆயுதப் பிரயோகமோ செய்து நாக பாசத்தின் சக்தியை நசிப்பிக்கத் தேவை இருக்கவில்லை. அவன் ரண களத்தில் எழுந்தருளியதே

* வன்மீகத்திலும் இது நெஞ்சையள்ளும் கட்டம்தான். இரு ராமாயணங்களிலும் மாயா மாநுஷ வேஷமான ராமன் கருடன் யார் என்று கூடத் தெரியாமல் அவனையே கேட்பதாக உள்ளது! கருடனோ ராமனின் அந்தரங்கமான அதி சிறப்பையும் நுட்பமாய் அறிந்திருக்கிறான்! எந்த அளவுக்கெனில், அவனைச் சகோதர–மித்திர–பக்த வாத்ஸல்யங்கள் உள்ளவனாக மட்டுமின்றி சத்துருக்களிடமும் வாத்ஸல்யம் கொண்டவனாக! ஆம், வன்மீகத்துக் கருடன் ஐயனை 'ரிபூணாம் அபி வத்ஸல: ' எனப் போற்றுகிறான். அவ்வாறு போற்றிய புள்ளரசின் அந்தரங்கத்தை அகழ்ந்து கண்டு அவனது பக்திச் சிறப்பைச் சிறப்புறக் கூறுகிறான் கம்பர் பெருமான்.

@ Page 158

செத்த நிலையில் கிடந்த அத்தனை பேரையும் எழுந்திருக்கச் செய்துவிட்டது! எப்படி ? கருடனைக் கண்டபின் நாகம் எப்படி அங்கு நிற்கும் ? அதனால்தான்! நாகபாசம் அற்றே போய்விட்டது!

'அன்பின் மிகையால்' – அதாவது பொங்கும் அன்பு உந்தித் தள்ள – அப்போது அங்கு பிரஸன்னமானானாம் கருடாழ்வான் கருடாண்டவனாக!

பரமபதநாதன் பதராக, பரதையாகக் கண்கள் நீர் கலுழக் கதறிக் கொண்டிருப்பது விந்தையாயிருக்கிறது, விநதாசுதனுக்கு! விஷ்ணு மாயையை எண்ணி வியக்கிறான். அதையே மையமாக்கி ஐயனைத் துதிக்கிறான்! சிந்தனை வளமும், சிந்திக்க இயலாத சிகரமான பக்தியுள்ளத்தின் வளமும் பொங்கித் ததும்பும் அற்புதமான துதி! அதில் ஒவ்வொரு செய்யுளும் ராமபிரானான ஆண்டவன் புனையும் மகத்தான மாயை இன்னதென்று எவரே அறிவர் என அந்த ராமனையே வினவுவதாக முடிவுறும்.

"ஆர் இவ் அதிரேக மாயை அறிவார் ?"

அம்மாயனோ அப்படிக் கேட்கும் கருடன் தன்னுடைய அருளாற்றலின் ஓர் அம்சமாகவே இருக்க, அதோடு தன் வாஹனமாகவும் கொடியில் குடி கொண்டவனாகவும் தனக்குப் பணி புரிபவனாக இருக்க, அவன் ஆர் எனத்

தெரியாதவனாக நிற்கிறான், நன்றியும் பக்தி நிரம்பியவனாக! அவனிடமே,

"ஐய! நீ யாரை? எங்கள் அருந்தவப் பயத்தின் வந்(து) இங்(கு) எய்தினை! உயிரும் வாழ்வும் ஈந்தனை! எம்மனோரால் .... மீட்சி (கைம்மாறு) செய்திறம் இல்லை...."

என்கிறான்! யாராயினும் அவன் 'செயலருங் கருணைச் செல்வன்' என்று போற்றுகிறான்.

அதற்குக் கருடன் இறுத்த மறுமொழி அதிநயமானது! 'ஆதிக்கும் ஆதியிலிருந்து நாம் அத்தியந்த உறவு பூண்டவர்கள். அவதார காரியமான ராவண வதைதான் அருகி வந்துவிட்டதே! அதை முடித்து அப்புறம் அவதார வாழ்வையும் முடித்து வைகுந்தம் வருவாய் அல்லவா, அப்போது அதையெல்லாம் சொல்லி என்னை அறிமுகம் செய்து கொள்கிறேன் ; அதாவது, அப்போது நான் சொல்லித் தெரிய அவசியமில்லாமல் உன் ஊர்தியாகவும், துவஜமாகவும் நீயே

@ Page 159

என்னைத் தெரிந்து கொள்வாய்' என்ற இத்தனை விஷயத்தை ரத்தினச் சுருக்கமான வியங்கிய மொழியில் கூறுகிறான்.

"பழைய நின்னோ(டு)
உறவு உள தன்மையெல்லாம் உணர்த்துவேன் – அரக்கனோ(டு) அம்
மற வினை முடித்த பின்னர் .... மாயப்
பிறவியின் பகைஞ! நல்கு விடை!"

எனக் கூறிப் பறந்தே விடுகிறான்!

"இப்படியோர் உபகாரியா? தான் இன்னார் என்று கூடத் தெரிவித்துக்கொள்ளாமல்? எந்தக் கைம்மாறும் எதிர்பாராமலே பெய்யும் மழை போலவே 'கருணையோர் (கருணை ஒன்றே) கடமை'யாகக் கொண்டு அவ்வளவு பேருக்கும் புத்துயிர் பெய்து போய்விட்டானே!" என்று ஸ்வாமி அவனை வியக்கிறான்!

'கருட', 'கலுஷ' (கலங்கி அழுக்குறுதல்) என்ற இரு வட சொல்லுமே தமிழில் 'கலுழ' என்றாகும். தமிழ்ச் சொல்லாகவே உள்ள 'கலுழுதல்' என்பதற்கு அழுதல் என்று பொருள். நமது கலுழன் கலங்கி அழுக்குற்றவனல்லன். கலுழும் நன் மக்களின் கண்ணீர் துடைத்துப் பக்ஷத்துடன் ரக்ஷிக்கும் பக்ஷிரிராஜனே அவன்.

பின், தெள்ளத் தெளிந்த உள்ளத்தினனான அவன் ஏன் நம் கதையில் கலுஷமுற்றவனாக வருகிறான் எனக் கேட்கிறீர்களா ?

பகவானே தனது அத்தியந்த அடியாரையும்விடப் பரம அத்தியந்தமான ஒரு சில அடியார்களில் ஒருவனாகக் கருதித் தன் 'அதிரேக மாயை'யை அதிரடியாக அவன் மீது பிரயோகித்து அவனைக் குழப்பியிருந்ததுதான் காரணம்.

அத்தியந்த அடியாரின் மான சம்ரட்சகனாக இருப்பவன் பகவான். அவனே உலக முழுதும் நிந்திக்கும் அவமானத்திற்குங்கூடத் தான் ஆட்படுத்தலாம் என்று எண்ணி அதற்கும் பாத்திரமாக்க ஸ்வாதீனமெடுத்துக் கொள்பவரே அத்தியந்தத்திலும் அத்தியந்தமான அந்த ஒரு சிலர்! ஏன் அப்படி அவர்களை அவன் அவமானத்திற்கு ஆட்படுத்த வேண்டுமென்றால் அவர்கள் மூலம் அவர்களை நிந்திக்கும் அவ்வுலகு பாடம் பெற வேண்டுமென்றுதான்!

@ Page 160

அப்படிப்பட்ட பரம பாக்கியவந்த பக்தன் நமது கருத்மான். கருடக் கொடியோன் கொடியோனாகவே ஆகி, அவமான நிந்தைக்குக் காட்டிக் கொடுப்பதான விசித்திர உறவு பாராட்டவும் உரிமை எடுத்துக் கொண்ட பரம பாக்கியம்! உலகம் உருப்படுவதற்காக தன் உருவையே குலைத்துக் கொள்ளும் வான்கருணைக்கு எடுத்த வெற்றித் துவஜமாகவே அவன் பகவானின் துவஜத்தில் இடம் கொண்டிருப்பது!

அவதாரமனைத்துக்கும் காரணன் எவனோ அந்த நாரணனின் கழலடியைத் தாங்கி அவனது வாஹனமாகப் பணிபுரிபவன் கலுழன் என்பதால் அவன் 'பெரிய' திருவடி. அவதாரங்களில் ஒன்றேயான ராமனுக்கு, அதுவும் சில சமயங்களில் மட்டுமே, வாஹனப் பணி புரிந்தவன் அநுமன் என்பதால் அவன் 'சிறிய' திருவடி.

அவ்விருவரும் அன்புறவில் இறுக இணைந்தவர்கள். அநுமனின் திருவுருவத்திலுமேகூடவாக்கும் இணைந்தவன் கருடன்! ஆம், பஞ்சமுக, ஏகாதச முக உருவங்களில் அநுமன் உள்ளபோது, அவனது மேற்கு முகமாக இருப்பது கருடனே!

அக்கோலங்களில் ஆஞ்ஜநேயன் தனதேயான வானர முகம் கிழக்கு நோக்க நிற்பான். நேரெதிர்த் திசையில் வைநதேயனின் பக்ஷிமுகம். இரு துருவங்களுக்குள்

அடங்கிவிடும் சகலரையும் இருவருமாகச் சேர்ந்து ரக்ஷிப்பதற்கே அது வெளியடையாளம்!

@ Page 161

9

ஹநுமான் சாலீஸா
(அநுமான் நாற்பது)
கோஸ்வாமி ஸ்ரீ துளஸீதாஸர் அருளியது

ஸ்ரீ ராம ஜயராம ஜய ஜய ராம

மனத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் இலக்கிய எழில், பக்தியின் உருக்கம், தத்துவச் சிறப்பு மூன்றிலும் ஒருமிக்க மிக்கதாக வால்மீகி முனிவர், கவியரசர் கம்பர் ஆகியோரின் வட—தென் மொழி ராமாயணங்கள் விளங்குவது போலவே ஹிந்தி மொழியில் விளங்குவது கோஸ்வாமி துளஸீதாஸரின் 'ராம சரித மாநஸம்' எனப்படும் ராமாயணம். அவருக்கு ராம தரிசனம் செய்து வைத்ததும், ராமாயணம் பாட உள்ளெழுச்சியும் அறிவும் வாக்கும் தந்ததும் — வேறு யார்? நமது மாருதி ப்ரபுதான்! ராமதாஸருக்கும் ராம தூதருக்குமிருந்த தொடர்பு சுவை மிக்கது.* குரு ஸ்தானம் கொடுத்துப் போற்றிய அநுமனைக் குறித்து தாஸர் நாற்பது ஈரடிக் குறள்கள் அடங்கிய 'ஹநுமான் சாலீஸா' என்ற துதியும், 'ஸங்கட மோசன அஷ்டகம்' என்ற எட்டு நாலடிச் செய்யுட்களடங்கிய துதியும் அருளியுள்ளார். இவற்றில், கோரிய சகல பலனையும் அளிப்பதாக அநுபவப்பூர்வமாக ஆயிரமாயிரமாவர் கண்டு வடநாடெங்கிலும் வெகுவாக ஓதப்பெறுவது 'சாலீஸா'. நமது ஸ்ரீ மஹா. பெரியவாளுக்கு இத்துதியில் ஓர் அலாதி ஈடுபாடு! பலவிதமான பிரச்சனைகளோடு வரும் வடதேசத்து மக்கள் பலருக்குச் சாலீஸா பாராயணத்தையே தீர்வு உபாயமாக உபதேசித்துள்ளார். தென் தேசத்தவரும் ஹிந்தி கற்பதாக அறிந்தால், 'சாலீஸா' அர்த்தம் தெரிந்து கொண்டு மனப்பாடம் செய்யுமாறு அவர்

* நம் நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் சுவைக்கலாம்.

@ Page 162

கூறுவதுண்டு. 1965—ல் பாகிஸ்தானுடன் மூண்ட யுத்தத்தின்போது ஜவான்கள் பாராயணம் செய்வதற்கென இத்தோத்திரத்தை லக்ஷக்கணக்கில் அச்சிட்டு ராணுவத் துறையினர் மூலம் அனுப்பி வைத்திருக்கிறாா. 'மஹாவீர்ஜி' குறித்த ஸ்துதியை 'ஜகத்குருஜி' அனுப்பியிருந்ததால் அதிபூஜிதமாகக் கருதி ஏராளமான ஜவான்கள் அப்படியே செய்தனர். அதனாலேயே அவர்களில் பலருக்கு ஏற்பட்ட மஹா வீர எழுச்சி, அவர்கள் பிராணாபத்தான சந்தர்ப்பங்களில் பெற்ற அதிசயக் காப்பு ஆகியன பற்றித் தகவல்களும் வந்துள்ளன. பின்னர் நடந்த பங்களாதேச யுத்தம் முதலானவற்றின் போதும் ஸ்ரீசரணர் இந்த 'அஸ்திர'த்தையே வடநாட்டுப் பக்தர்கள் மூலம் தயாரித்துப் போர்முனைகளுக்கு அனுப்பச் செய்திருக்கிறார். இத்தேசத்தின் ஸூக்ஷ்ம 'ஸீ—இன்—ஸீ' தர்ம ஸ்வரூபமான ஸ்ரீராமனின் தளபதியான அந்த அநுமன்தானே?

பதங்களின் போக்கே ஓர் உத்ஸாஹ எழுச்சியையும் ஆரோக்கிய உணர்வையும் அச்சமின்மையையும் மனத் தெளிவையும், இந்த எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாக ஒரு பக்தியுருக்கத்தையும் அளிப்பதாக அமைந்துள்ள 'சாலீஸா'வுக்கென ஓர் எளிமையெழிலும் உள்ளது. அமுதமான இத்துதியை அர்த்தம் அறிந்து நம் வாசகர்களும் ஓதி அமிதமான பலன்களைப் பெற்று அநுமனின் அருளில் அமிழ்வராக!

குரு வந்தனம்

ஸ்ரீகு^{3}ருச^{1}ரந ஸரேஜ ரஜ நிஜ மநு முகுரு ஸுத^{4}ாரி |
ப^{3}ரநஉ(ம்) ரகு^{4} ப^{3}ர பி^{3}மல ஜஸு ஜோ த^{3}ாயகு ப^{2}ல சாரி ||

ஸ்ரீ ஆசார்யரது திருவடித் தாமரையின் மகரந்தப் பொடிகளினால் என் மனக் கண்ணாடியைத் துடைத்து, ஒளியூட்டி, நான் ஸ்ரீரகுவரனின் தூய புகழை எடுத்துக் கூறுவேன். அது (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்ற) நான்கு விதமான பயன்களையும் நல்குமே

பிரார்த்தனை

பு^{3}த்^{3}தி^{4}ஹீந தநு ஜாநிகே ஸுமிரௌம் பவன குமார |
ப^{3}ல பு^{3}த்^{3}தி^{4} பி^{3}த்யா தே^{3}ஹு மோஹிம் ஹரஹு கலேஸ பி^{3}கார ||

@ Page 163

நான் மதிநலம் அற்றவன் என்று அறிந்தே வாயு குமாரா, உன்னை தியானம் செய்கிறேன். என் (அறியாமை, அகங்காரம், விருப்பு–வெறுப்புகள், உலகப்பற்று முதலிய) துயர் தருகின்ற மனவிகாரங்களை அகற்றி, எனக்கு வலிமை, நற்புத்தி, பேரறிவு இவற்றை அருளுங்கள்.

ஸ்தோத்திரம்

ஜய ஹநுமான் ஜ்ஞாந கு^{3}ந ஸாக^{3}ர |
ஜய கபீஸ திஹு(ம்) லோக உஜாக^{3}ர || (1)

அநுமானே, வெல்க! தாங்கள் பேரறிவு, நற்பண்புகளின் கடல், மூவுலகங்களையும் ஜ்வலிக்க வைக்கிற வாநரர் நாயக! வெல்க!

ராமதூ^{3}த அதுலித ப^{3}லத^{4}ாமா |
அஞ்ஜநி–புத்ர பவன–ஸுத நாமா || (2)

ராம தூதரே! ஒப்பற்ற வலிமையின் உறைவிடமே! அஞ்ஜனையின் தனயரே! வாயுகுமாரன் என்று பெயர் பெற்றவரே!

மஹாபீ^{3}ர பி^{3}க்ரம ப^{3}ஜங்கீ^{3} |
குமதி நிவார ஸுமதி கே ஸங்கீ^{3} || (3)

மஹாவீரரே! திறன்மிக்கவரே! வஜ்ரம் போன்ற அங்கங்கள் பெற்றவரே! கெட்ட எண்ணங்களை விலக்கி, நல்லறிவாளர்களுடன் இணையச் செய்பவரே!

கஞ்சந–ப3ரந பிராஜ ஸுபே3ஸா |
காநந குண்ட3ல குஞ்சித கேஸா || (4)

பொன் நிறத்தவரே! அழகிய தோற்றத்தால் ஒளிர்பவரே! காதுகளில் குண்டலம் பூண்டவரே! சுருள் சுருளான முடி படைத்தவரே!

ஹாத2 ப3ஜ்ர ஔத்4வஜா பி3ராஜை |
கா(ம்)தே4 மூ(ம்)ஜ ஜநேஊ ஸாஜை || (5)

தங்கள் உள்ளங்கையில் வஜ்ராயுதமும் வெற்றக் கொடியின் ரேகைகளும் விளங்குகின்றனவே! (அல்லது, தங்களது வஜ்ரம் போன்ற கையில் (ஸ்ரீராமனின்) கொடி

@ Page 164

விளங்குகிறதே!) தோளில் முஞ்சிப் புல்லினாலான பூணூல் தரித்தவரே!

ஸங்கர–ஸுவந கேஸரீ–நந்த3ந |
தேஜ ப்ரதாப மஹாஜக3 ப3ந்த3ந || (6)

சங்கரரின் அவதாரமே! கேஸரியின் குமாரரே! சிறந்த பொலிவும் திண்மையும் பெற்று எல்லா உலகாலும் எங்கும் வணங்கப் பெற்றவரே!

பி3த்3யாவாந கு3நீ அதி சாதுர |
ராம காஜ கரிபே3 கோஆதுர || (7)

கல்வியில் சிறந்தவரே! நற்பண்புகள் படைத்தவரே! சாதுரியம் மிக்கவரே! ராமனுக்குக் கைங்கரியம் புரிவதில் ஊக்கம் மிக்கவரே!

ப்ரபு4 ச3ரித்ர ஸுநிபே3 கோ ரஸியா |
ராம லஷந ஸீதா மந ப3ஸியா || (8)

பிரபுவின் கதை கேட்பதில் ரஸிகரே! உங்கள் உள்ளத்தில் ராமர், லக்ஷ்மணர், ஸீதை விளங்குகின்றார்களே! (அல்லது, ராம, லக்ஷ்மண, ஸீதையரின் உள்ளங்களில் உறைபவரே!)

ஸூக்ஷ்ம ரூபத4ரி ஸி ஸியஹி(ம்) தி3க2ாவா |
பி3கட ரூப த4ரி லங்க ஜராவா || (9)

ஸீதைக்குச் சிறிய உருவம் காட்டினீர்களே! பேருருவம் எடுத்து லங்கையை எரித்தீர்களே!

பீ4மருபத4ரி அஸுரஸ(ம்)ஹாரே |
ராமசந்த்3ரகே காஜ ஸ(ம்)வாரே || (10)

பயங்கர வடிவெடுத்து அரக்கர்களை மாய்த்தீர்களே! ஸ்ரீ ராமசந்திரனின் பணிகளை நிறைவேற்றினீர்களே!

லாய ஸ(ம்)ஜீவந லக2ந ஜியாயே |
ஸ்ரீரகு4பீ3ர ஹரஷி உர லாயே || (11)

ஸஞ்ஜீவி மலையை எடுத்து வந்து லக்ஷ்மணனைப் பிழைக்க வைத்தீர்களே! (அதற்காக) ஸ்ரீரகுவீரன் மகிழ்ந்து (உங்களை) மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாரே!

ரகு4பதி கீந்ஹீ ப3ஹுத ப3டா3ஈ |
தும மம ப்ரிய ப4ரதஹி ஸம பா4ஈ || (12)

"நீ எனக்கு பரதனுக்கு ஈடான இனிய தம்பி" என்று ரகுபதி தங்களை மிகவும் கொண்டாடினாரே!

ஸஹஸப3தந தும்ஹரோ ஜஸ கா3வை |
அஸ கஹி ஸ்ரீபதி கண்ட2 லகா3வை || (13)

"ஆயிரம் வாய்கள் படைத்தவர் உன் புகழ் பாடி முடிக்கலாம்" என்று கூறித் திருமாமணாளன் தங்களை நெஞ்சுறத் தழுவிக் கொண்டாரே!

ஸநகாதி3க ப்3ரஹ்மாதி3 முநீஸா |
நாரத3 ஸாரத3 ஸஹித அஹீஸா || (14)

ஜம குபே3ர தி3கபால ஜஹா(ம்) தே |
கபி3 கோபி3த கஹி ஸகே கஹா(ம்)தே || (15)

ஸநகர் முதல் பிரம்மனும் நாரதரும் உள்ளிட்ட முனிவர் கோமான்கள் ஆகட்டும் ; ஆதிசேஷன் துணை கொண்ட ஸரஸ்வதீ தேவீ ஆகட்டும் ; யமன், குபேரன் முதலிய திசை அதிபர்களாகட்டும் ; மற்றும் கவிஞர் பெருமக்கள் ஆகட்டும் ; உங்கள் பெருமை கூறி முடிக்க முடியுமா ?

தும உபகார ஸுக்3ரீவ ஹி(ம்) கீந்ஹா |
ராம மிலாய ராஜபத3 தீ3ந்ஹா || (16)

தாங்கள் சுக்ரீவனை ராமனுடன் சேர்த்து வைத்து, அரச பதவி அளித்து, உபகாரம் செய்தீர்களே!

தும்ஹரோ மந்த்ர பி3பீ4ஷந மாநா |
லங்கேஸ்வர பி4ஏ ஸப3 ஜக3 ஜாநா || (17)

உங்கள் அறிவுரையை விபீஷணர் மதித்தார் ; லங்கச்வரன் ஆனார். உலகமுழுதும் இதை அறியுமே!

ஜுக^{3} ஸஹஸ்ர ஜோஜந பர ப^{4}ானூ |
லீல்யோ தாஹி மது^{4}ர ப^{2}ல ஜானூ || (18)

இரண்டாயிரம் யோஜனை எட்டி உள்ள சூரியனை இனிய பழம் என விளையாட்டாகத் தாவிச் சென்று விழுங்கினீர்களே!

ப்ரபு^{4}முத்^{3}ரிகா மேலி முக^{2} மாஹீம் |
ஜலதி^{4} லாங்கி^{4} க^{3}ஏ அசரஜ நாஹீம் || (19)

பிரபுவின் முத்திரை மோதிரத்தை வாயில் அடக்கிக் கொண்டு கடலைக் கடந்தீர்களே! (தங்களது வீரம், பக்தி இவற்றை எண்ணினால்) இதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லையே!

து^{3}ர்க^{3}ம காஜ ஜக^{3}த கே ஜேதே |
ஸுக^{3}ம அநுக்^{3}ரஹ தும்ஹரே தேதே || (20)

உலகில் நிறைவேற்றற்கரிய பணிகள் எத்தனை உண்டோ, அவை அனைத்தும் தங்கள் அருளினால் எளிதில் ஆற்றத்தக்கதாகுமே!

ராம து^{3}ஆரே தும ரக^{2}வாரே |
ஹோத ந ஆஜ்ஞா பி^{3}நு பைஸாரே || (21)

ராமனுடைய தர்பார் வாசலில் தாங்கள்தானே மெய்க்காவலர்? தங்கள் அநுமதியின்றி எவரும் (அவரை) நெருங்க முடியாதே!

ஸப^{3}ஸுக^{2} லஹை தும்ஹாரீ ஸரநா |
தும ரச்ச^{2}க காஹு கோட^{3}ரநா || (22)

தங்களைத் தஞ்சம் புகுந்தால் அனைத்து இன்பங்களும் கிட்டுமே! தாங்கள் காவலராக இருக்க, எதற்கும் பயப்பட வேண்டாமே!

ஆபந தேஜ ஸம்ஹாரோ ஆபை |
தீநோம் லோக ஹாங்க தேம் காம்பை || (23)

தங்கள் தேஜஸைத் தாங்களே தாங்க முடியும். தங்கள் ஆரவாரம் கேட்டால் மூவுலகும் நடுங்கும்.

பூ^{4}த பிஸாச நிகட நஹிம் ஆவை |
மஹாபீ^{3}ர ஜப^{3} நாம ஸுநாவை || (24)

@Page 167

'மஹாவீரர்' என்ற தங்கள் பெயரைக் கேட்டாலே பூத பிசாசுகள் அருகில் அணுகாவே!

நாஸை ரோக^{3} ஹரை ஸப^{3} பீரா|
ஜபத நிரந்தர ஹநுமத பீ^{3}ரா || (25)

'அநுமந்த வீரா' என்று சதாவும் ஜபித்தால் நோய்கள் நசிக்குமே! பீடைகள் எல்லாம் ஒழியுமே!

ஸங்கட தேம் ஹநுமாந க^{3}ட^{3}ாவை |
மந க்ரம ப^{3}சந த்^{4}யாந ஜோ லாவை || (26)

சித்தம்–செயல்–சொல்லால் (மநோ–வாக்–காயமென்னும் திரிகரணங்களாலும்) எவர் அநுமானை தியானிப்பார்களோ, அவர்களைச் சங்கடத்திலிருந்து கரை ஏற்றுவாரே!

ஸப^{3} பர ராம தபஸ்வீ ராஜா |
திந கே காஜ ஸகல தும ஸாஜா || (27)

ஸ்ரீராமன் எல்லோருக்கும் மேலானவர். தவசிகளுக்கு அரசர். ஆனால் அவருடைய காரியங்கள் அனைத்தையும் சாதிப்பவர் தாங்கள்தானே!

ஔர மநோரத^{2} ஜோ கோஇ லாவை |
ஸோஇ அமித ஜீவந ப^{2}ல பாவை || (28)

தமது மனோரதங்களை யாராவது முன் வைத்தால், அவர் (வேண்டியதைக் காட்டிலும்) அளவற்ற பயனை வாழ்நாள் முழுதும் பெறுவாரே!

சாரோம் ஜுக3 பரதாப தும்ஹாரா |
ஹை பரஸித்3த4 ஜக3த உஜிஆரா || (29)

உங்கள் பிரதாபம் நான்கு யுகங்களிலும் புகழ் பெற்ற தாயிற்றே! எங்கும் பளீரென்று பரவியுள்ளதே!

ஸாது4 ஸந்தகே தும ரக2வாரே |
அஸுர நிகந்3தந ராம து3லாரே || (30)

அரக்கர்களை ஒழித்து, ராமனுடைய செல்லத் தொண்டரான தாங்களே ஸாது சமூகத்தின் காவலர்!

@Page 168

அஷ்ட ஸித்3தி4 நௌநிதி4 கே த3ாதா |
அஸ ப3ர தீ3ந்ஹ ஜாநகீ மாதா || (31)

"(வேண்டியவர்க்கு) எட்டு ஸித்திகளையும், ஒன்பது செல்வங்களையும் அளிப்பாயாக!" – என்று ஜானிக மாதா (தங்களுக்கு) வரமளித்திருக்கிறாரே!

ராம ரஸாயந தும்ஹரே பாஸா |
ஸத3ா ரஹோ ரகு4பதி கே த3ாஸா || (32)

(ஆயுளை விருத்தி செய்வதும், இரும்பையும் பொன்னாக்குவதுமான) ரஸாயனமாகவுள்ள "ராம" தங்களிடமே உள்ளது. தாங்களே என்றும் ரகுபதியின் தொண்டராக இருக்கிறீர்கள்.

தும்ஹரே ப4ஜந ராம கோ பாவை |
ஜநம ஜநம கே து3க2 பி3ஸராவை || (33)

தங்களை வழிபட்டால் ராமன் கிடைப்பாரே! பல பிறவிகளின் (பாவங்களுக்குரிய) துயரங்கள் தீருமே!

அந்த–கால ரகு4ப3ர புர ஜாஈ |

ஜஹாம் ஜந்ம ஹரிப^{4}க்த கஹாஈ || (34)

(துங்களை வழிபட்டால்) வாழ்வின் முடிவில் ராமனின் (சாச்வத இருப்பிடமான ஸாந்தாநிக) லோகம் போகலாமே! பிறவி நேர்ந்தால் ஹரி (ராம) பக்தர் எனக் கொண்டாடப்படலாமே!

ஔர தே^{3}வதா சித்த ந த^{4}ராஈ |
ஹநுமத ஸேஇ ஸர்ப^{3} ஸுக^{2} கராஈ || (35)

வேறு தெய்வத்தை உள்ளத்தில் கொள்ளாதீர்! அநுமனை வழிபடுங்கள்! இன்பங்கள் அனைத்தும் அருளுவாரே!

ஸங்கட கடை மிடை ஸப^{3} பீரா |
ஜோ ஸுமிரை ஹநுமத ப^{3}லபீரா || (36)

பலவீத அநுமனை எவர் ஸ்மரிக்கிறாரோ, அவருடைய சங்கடங்கள் யாவும் தீருமே, பீடைகள் எல்லாம் ஒழியுமே!

@Page 169

ஜை ஜை ஜை ஹநுமாந கே^{3}ாஸாஈ |
க்ருபா கரஹு கு^{3}ருதே^{3}வ கீ நாஈ || (37)

கோஸ்வாமி அநுமனுக்கு ஜே! ஜே! ஜே! (அநுமானே!) ஆசான் போல அருள் புரியுங்கள்! (கோஸ்வாமி என்போர் பாகவதர்களில் ஒரு பிரிவினர். இங்கு பரம பாகவதன் என்று பொருள்.)

ஜோ ஸத ப^{3}ார பாட^{2} கர கோஈ |
சூ^{2}ட ஹி ப^{3}ந்தி மஹா ஸுக^{2} ஹோஈ || (38)

எவர் இதை நூறு தடவைகள் படிப்பாரோ, அவர் (சம்ஸார) பந்தத்தினின்று மீள்வாரே! பேராநந்தம் அடைவாரே!

ஜோ யஹ படை^{4} ஹநுமாந சாலீஸா |
ஹோய ஸித்^{3}தி^{4} ஸாகீ^{2} கெ^{3}ளரீஸா || (39)

எவர் இந்த 'அநுமன் நாற்ப'தைப் படிப்பரோ அவருக்கு நினைத்ததெல்லாம் கைகூடும். உமாமஹேசன் ஸாக்ஷி!

துலஸீத^{3}ாஸ ஸத^{3}ா ஹரி சேரா |
கீஜை நாத^{2} ஹ்ருத^{3}ய மஹி(ம்) டே^{3}ரா || (40)

துளஸீதாஸர் என்றுமே ஹரிபக்தர். (அநும) நாதனே! என்றும் என் உள்ளத்தில் வீற்றிருங்கள்.

பூர்த்தி

(தோ^{3}ஹா என்ற வகையிலான ஈரடிச் செய்யுள்:)

பவந–தநய ஸங்கட–ஹரந மங்க^{3}ல–மூரதி ரூப |
ராம லஷ^{2}ந ஸீதா ஸஹித ஹ்ருத^{3}ய ப^{3}ஸஹு ஸுரபூ^{4}ப ||

வாயு குமாரா! சங்கடங்கள் தீர்ப்பவரே! மங்கள வடிவினரே! தேவர் நாயகரே! என் இதயத்தில் ராம, லக்ஷ்மண, ஸீதா தேவியருடன் வாஸம் புரியுங்கள்.

ஸ்ரீராம ஜயராம ஜய ஜய ராம!

@Page 170

10

கபி நாயகனும் கவி நாயகரும்

ஸ்ரீ துளஸீதாஸர் தமது ராமாயண நூல் தொடக்கத்தில் கூறும் மங்கள ச்லோகங்களில் ஒன்று ஆதி கவி வால்மீகி பகவானையும் ஸ்ரீ ராமதாஸ ச்ரேஷ்டனான அநுமந்த பகவானையும் அழகுற இணைத்துக் கூறும் கருத்தும் அழகு, சொல்லும் அழகு!

'ஸ்ரீ ராமசரித மாநஸம்' என்ற அந்த ராமாயணம் 'மைதிலி' என வழங்கும் ஹிந்தி மொழிப் பிரிவில் ஆனதெனினும் மங்கள ச்லோகங்கள் தூய ஸம்ஸ்கிருதத்திலேயே ஆனவை. அவற்றிலொன்று இது.

ஸீதா–ராம கு^{3}ண–க்^{3}ராம புண்யாரண்ய விஹாரிணௌ |
வந்தே விசுத்^{3}த^{4} விஜ்ஞாநௌ கவீச்வர கபீச்வரௌ ||

'ஸீதை, ராமர் ஆகியோரின் கலியாண குணங்களின் குவியல் தருக்கள் அமடர்ந்த ஒரு பெரிய புண்ணியமான வனம். அந்த வனத்தில் ஆனந்தமாக ஸஞ்சரிக்கிறார்கள் இருவர். இருவரும் தூயதிலும் தூயதான பரம ஞானத்தை உடையவர்கள். ஒருவர் பாவாணர்களுக்கு நாயகரான கவீச்வரர், மற்றவர் வானரர்களுக்கு நாயகரான கபீச்வரர். இருவரையும் வணங்குகிறேன்' என இங்கு துளஸீதாஸர் கூறுகிறார்.

'கபி' என்றால் குரங்கு, தெரிந்ததுதானே ? தமிழ் மொழியில் 'ப'காரம் 'வ'காரமாக மாறுமாதலால் இருவருமே கவீசுவரர்கள் ஆகிவிடுவர்! காளமேகப் புலவரிடம் பொறாமை கொண்ட அரசவைப் புலவர்கள் தங்களைக் கவிராயர்கள் என அவரிடம் அறிமுகம் செய்துகொள்ள அவர், "வால் எங்கே ? ... நாலு கால் எங்கே ? .... நீங்கள் கவிராயர் என்றிருந்தக் கால் ?" என ஏளனமாய்ப் பாட்டுருவிலேயே கேட்டதாகக் கதை!

@Page 171

துளஸீதாஸ் கூறும் அக்கவீச்வரர் வான்மீகி என்றும், கபீச்வரர் ஆஞ்ஜநேயர் என்றும் சொல்லவும் வேண்டுமா ?

ராம–ஸீதையரின் குண விசேஷக குவியலை அலர்த்தும அவதார சரித அடவியில் ஓர் அடி விடாமல் உலகி, ஒவ்வோர் அடியையும் ரஸித்து ரஸித்து அதனைக் காவியமாக்கினார் வால்மீகி. அதே போல ரஸித்த ஆஞ்ஜநேயனோ காவியம் எழுதாமல் தானே காவியமானான்!

அநுமனுமே ராம சரிதம் படைத்ததாகவும் கதை உண்டு. அது மாத்திரமின்றி, ஆதி கவி எனப்படும் வால்மீகிக்கும் முன்னதாக அவனே ச்லோகம் எனும் செய்யுள் வடிவைக் கண்டு, அவர் ராமாயணம் செய்யுமுன்னரே தனது அந்தக் காவிய–நாடகத்தைச் செய்ததாகவும் அக் கதை கூறும். 'அரும்புகழ் அநுமன் வாழி!' கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்ட 'ஹநுமன் நாடகம்'தான் அக் காவிய–நாடகம் என்று கதை.

ஸ்ரீ ராமனது அண்மையிலேயே இருக்க விரும்பியவன்தான் அனுமன் எனினும், அவ்வப்போது இறைவனின் மறைமுகத் தூண்டுதலில் அவனுக்கு லோகோபகார சிந்தனை பீறி எழும். அச் சமயத்தில் அத் தியாகி தனது தனிப்பேரின்பத்தைத் துறந்து உலகக் களத்தில் புகுந்து தர்மம் தழைப்பிக்கப் பணி புரிவான்.

ஸ்ரீ ராம ராஜனின் சதஸில் பணி மேற்கொள்ளு முன்னரே அவனுக்கு அப்படியொரு பீறல் ஏற்பட்டது. தான் பெரிதும் தமித்த ராம சரிதையைப் பாருக்கும் ஆக்க உந்துதல் பெற்றான். உலகில் தர்மம் தழைக்க அதைவிட ஒரு பணியில்லை என்று கருதியவனவன்.

ஏகாந்தமானதொரு மலைப் பகுதிக்குச் சென்று குன்றுகளின் பாறைத் தடத்திலேயே தனது உள்ளம் பொங்கிப் பெருகவிட்ட சரிதத்திற்கு உரை உருவம் தந்து பொறித்தான்.

பிற விஷயம் எதுவும் தன் கவனத்தைக் கவர இடம் தராது காரியமே குறியாய்ச் செய்து முடிக்கத்தான் அவன் ஏகாந்தம் சென்று தன் ராமாயணத்தை எழுதி வைத்தது. காரியம் முடிந்தபின், அயோத்தியிலிருந்த மாபெரும் மக்கள் பூங்காவில், அதிலிருந்து செய்குன்றங்களுக்குத் துணையாக சரிதை பொறிக்கப்பட்ட மெய்க் குன்றங்களையும் அங்கு எடுத்துச் சென்று நாட்டி, சகலரும் அதைப் படிக்கவும்,

@Page 172

படியெடுத்துக் கொள்ளவும் வசதி செய்து தரவேண்டுமென்பதே அவன் உத்தேசம்.

ஆயின் காரியம் முடிந்தவுடனேயே அவன் குன்றங்களைப் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு அயோத்தி செல்லவில்லை. எதையும் ஆயந்தோய்ந்து செய்பவனன்றோ? எனவே முதலில் அம்மாநகரின் அப்போதைய சூழ்நிலையை அறிந்து வர எண்ணி வெறுங்கையனாகவே அங்கு சென்றான். 'ஆகா! அது எவ்வளவு நல்லதாயிற்று!' என அத் தியாகி திருப்தி பெறுமாறு அங்கு ஒன்று கேள்விப்பட்டான்.

நாரத பகவான் தூண்டி விட்டு, பிரம்ம தேவன் ஆசி ஆணை வழங்கி, வால்மீகி பகவான் ஸ்ரீ ராம சரிதையைத் தாம் புதிதே கண்ட சுலோகம் எனும் வடிவில் அந்தராத்மாவிலிருந்தே வடித்துக்கொண்டிருக்கிறாரென்ற செய்திதான்.

கேள்வியுற்றதுதான் தாமதம், மாருதி ப்ரபு மாபெரும் இலக்கியத் தியாகியுமாகிவிட்டான்! தனது ராமாயணத்தின் போட்டியின்றி, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பிடலுக்கு இடமின்றி, முனிபுங்கவரின் ராமாயணமே தரணியில் தனியொன்றாகச் சரிதத் தலைவனின் காலத்திலேயே திகழட்டும் என நினைத்துவிட்டான்.

நினைத்ததை உடனுக்குடன் காரியமாக்குவதில் அவனுக்கு நிகர் எவர்?

விரைந்தான் அந்த மலைப் பிராந்தியத்திற்கு! தனது காப்பியத்துக்கு ஏடாக இருந்த குன்றுகளை ஏதோ பாலேட்டை எடுப்பதுபோல அநாயாஸமாகப் பறித்தெடுத்தான். பறந்தான். அயோத்திக்கல்ல! ஆழ்கடலுக்கு! அந்த ஆழத்தில் குன்றுகளை முழுக்கிப் புதைத்துவிட்டான்! கவியாகத் தான் பெற்றிருக்கக் கூடிய பெயருக்குத் தலை முழுகிவிட்டு நிச்சிந்தையாக, நிசப்தமாக அயோத்யாபுரி திரும்பி ஐயன் அவையில் பணி தொடங்கிவிட்டான்.

நிசப்தமாகத்தான் – அவன் ராமாயணம் யாத்ததோ, அழித்ததோ உலகறியா ரகசியமாகவே நடத்திவிட்டான்!

இரு யுகங்கள் தள்ளி, போஜ ராஜனின் காலத்தில் அக்குன்றுப் பாறைகள் சில கடற்பயணிகள் சிலரால் அகஸ்மாத்தாகக் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அவர்கள் அவற்றைப் பெரும்பாடுபட்டுக் கரை சேர்த்து மன்னன் போஜனிடம் ஸமர்ப்பித்தனர்.

@Page 173

சரிதாமுதத்தின் சிதறல்கள் சிலவற்றையே மன்னன் கண்டான். அவற்றை மாமதியாளரான தாமோதர மிச்ரரின் வசம் ஒப்புவித்து, சீர் செய்தும், முழுமை கொடுத்தும் ஓர் இலக்கியப் படைப்பாக ரூபம் தருமாறு கேட்டுக் கொண்டான். அவ்வாறே அவர் செய்து உலகுக்கு ஆக்கியதே 'ஹநுமன் நாடகம்'.

இப்படிக் கதை.

இக் கதை கூறும் அந்த ராமகதை மலையிடை பிறந்து கடலிடை அஜ்ஞாதவாஸம் செய்த கதையையும் மிச்ரரே தியான திருஷ்டியில் கண்டு தெரிவித்ததாகவும் அக்கதை தெரிவிக்கிறது.

அனுமானை விடவும் ஒரு விதத்தில் கொடுத்து வைத்தவர் ரிஷிக்கவி வால்மீகிதான்! ('கவி' என்றாலே மூல மொழியில் 'ரிஷி'யுந்தான்*.) ஏனெனில் ராமாயண பாத்திரங்களில் முக்கியம் வாய்ந்த ஒருவனான அவ்வாஞ்ஜநேயனையும் வாஞ்சையுடன் ரஸிக்கும் இன்பம் அவருக்குத் தானே கிடைத்தது ?

ஆஹா, வானம் போல் விஸ்தாரமாக மஹர்ஷி அருளிய இதிஹாஸத்தில் அவனைச் சுடர் தெறிக்கும் ஒரு திசைத்தாரகையாக அல்லவோ ஒளி ஓவியம் தீற்றியிருக்கிறார் ? கதாநாயக–நாயகியருக்கு அநுமனிடம் ஓர் அலாதிக் கவனம்

எனில் கதாசிரியருக்கும் அப்படியே! கதையைக் கவனமாகப் படிக்கும் எவரும் இதை உணரலாம். அந்த நாயக–நாயகியரோ, இதர பாத்திரங்களோ அவனைப் புகழ்ந்து பேசும்போதெல்லாம் அதற்கு மஹர்ஷி தமது காவ்யத்தில் 'ஃபுல் ரிபோர்ட்' கொடுத்து விடுவார். அவன் எங்கே எப்போது என்ன சொன்னாலும் செய்தாலும் அதற்கும் அப்படியே!

இதில் ஓர் தனியான இனிப்பு அம்சம், அவ்வநுமனின் வாய்மொழியாகவே வால்மீகி சரிதையின் பல இடங்களில் அதுவரை நிகழ்ந்த ஸ்ரீ ராமனின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத்

*இருவரையுமே 'க்ராந்த தர்சி' என்று கூறி அதனாலேயே சரிசமமாகச் சொல்வது. 'க்ராந்த தர்சி' என்றால் தடையின்றி எங்கணும் செல்லும் பார்வையுடையவர். முக்காலமும் காண்பவர் ரிஷி. தன் கொள்கை என்று ஒன்றில் பார்வையைக் குறுக்கிக் கொள்ளாமல் எல்லாவற்றிலும் சமநோக்கினனாக இருந்து அவற்றின் உண்மைத் தன்மையைக் காண்பவன் கவி. அதனாலேயே இருவருக்கும் ஒரே பெயர் என்று இதற்கு அலங்கார சாத்திர அறிஞர் காரணம் கூறுவர்.

தெரிவிப்பதாகும்! ஆம், அவன் அவர் போல் மாபெரும் ராமாயண காவ்யம் எழுதாவிடினும் பல ஸந்தர்ப்பங்களில் அன்று வரையிலான ஐயன் சரிதையை வேறொரு பாத்திரத்திற்குத் தெரிவிக்கும் பாக்கிய வாய்ப்பினைப் பெற்றவன். இவற்றில் உச்சி மேற்கொள்ளத் தக்கது ஸாக்ஷாத் எம்பிராட்டிக்கே அவன் பிரானின் கதை கூறி அவள் பிராணனை விடவிருந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ரக்ஷித்தது.

@Page 174

ஸ்ரீராம சரித மஹாவனத்தில் இண்டு இடுக்கு விடாது ஸஞ்சரித்து ஒவ்வொன்றிலும் களிப்புறுவதில் ஒற்றுமை கொண்ட அக் கவீச்வர–கபீச்வரர்களுக்குள் மேலும் சில ஒற்றுமைகள் உண்டு. அவற்றில் பிராட்டியின் பிராண ரக்ஷணம் முக்யமான ஒன்று. மாருதி போலவே மஹர்ஷியும் மாதாவின் இன்னுயிரைக் காத்திருக்கிறார். பிராணனைக் காப்பதற்கும் ஒருவிதத்தில் மேலான ரக்ஷணம் என்றுங்கூட அதனைக் கூறலாம்! அது நிகழ்ந்தது, ஊரபவாதம் கேட்டு அவளுக்கு விஷயத்தைச் சொல்லாமலே ராஜதர்மப்படி அவளை ஐயன் லக்ஷ்மணனைக் கொண்டு வனாந்தரத்தில் பிரஷ்டம் செய்தபோதாகும். அப்போது ஸீதா தேவி கருத்தரித்திருந்தாள். தன் உதரத்தில் ஓர் உயிர் உள்ளபோது (ஈருயிர்களே இருந்தன), தான் பிராணத் தியாகம் செய்தால் கருவும் மரிக்குமாதலின், தனக்குக் கொலைப் பாபம் சம்பவிக்கும் ; அதோடு, ஏற்கனவே அரக்கன் இருக்கையில் இருந்ததால்

இக்ஷ்வாகு குலத்திற்கு இழைத்த இழுக்குப் போதாது என்று அக் குல அரசி கர்ப்பிணியாய்த் தற்கொலை செய்துகொண்டாளெனும் இழுக்கும் சேர்ந்துவிடும் என்பதால் தன்னைத் தானே சாகடித்துக் கொள்ளவும் உரிமையில்லை என்று அன்னை கண்டு கொண்ட பரம பரிதாபமான ஸந்தர்ப்பம் அது. சித்தம் சித்திரவதைக்கு ஆளாகிய அந்த நிலையில் தேவி இருந்தபோது அவளை மஹர்ஷிதான் தமது ஆச்ரமத்தில் ஆச்ரயமளித்து ஆச்வாஸப்படுத்தி ரக்ஷித்தார்.

உயிரைக் காத்ததோடு, அவள் உயிர் துறக்கத் துணியுமளவுக்கு அவளை வாட்டிய சோகத்தை ஆஞ்ஜநேயர் போக்கி அவளுக்கு நன்னம்பிக்கை உற்சாகம் ஊட்யதற்கே சிறப்புக் கொடுத்து அவனை 'ஸீதா சோக விநாசக'னாகக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். அதைப் பின்னரும் சிறப்பாக மஹர்ஷி செய்தது நிச்சயமாக உயிர் காப்பதற்கும் மேலானதுதான்.

அவ்விருவர் பங்கு பற்றிய இந்த ஸந்தர்ப்பங்கள் ஒன்றுக்கொன்று ஒற்றுமையும் படைத்தவை ; அதற்குள்ளேயே அழகான வேற்றுமைகளும் படைத்தவை. இரண்டிலும் பிராண

@Page 175

நாயகனைப் பிரிந்த சோகம் பொதுவானது. அதோடு ஆஞ்ஜநேயன் அவளைக் கண்டபோது பாப வடிவான அரக்கனே அவளை ஐயனிடமிருந்து பிரித்திருந்தான். அப்பிரிவுத் துயரோடு, அன்னைக்கு அவன் தன் கற்புக்கு ஊறு விளைவிக்கப் பிரயத்தனப் படுகிறானே என்ற பயப்பிராந்தியில் எழுந்த சோகமும்! மேலும் காவல் அரக்கியரின் அச்சுறுத்தலால் ஏற்பட்ட அச்சத்தில் விளைந்த சோகமும்! வால்மீகி கண்டபோது, தான் எந்த சாட்டுக்கு அரசியோ அந்த நாட்டுப் பிரஜைகளே தன் கற்புக்கு ஊறு நிகழ்ந்தேயிருக்கும் எனத் தீர்மானித்து, அதற்காக ஆருயிர் நாயகனே அரசருக்கான அறமுறைப்படி தன்னைத் துறந்ததால் எழுந்த சோகம்! முன்னதில் இல்லாத மாளா அவமானம், மஹா பதிவ்ரதையால் தாங்கவே முடியாத அவமானம் பின்னதில்தான். பிராணபதியே இவள் பிராணனையும் விட இயலாது பிராண சங்கடப்படுவதற்குக் கருவியாக இதில் இருந்ததாலும் இதிலேயே சோக வாள் மேலும் ஆழமாக மாதாவின் இதயத்தில் பாய்ந்திருந்தது. பயப் பிராந்தியைவிட அவமானம்தானே நெஞ்சைப் பிளப்பது? அதோடு அடவியில் தனித்துவிடப்பட்ட ஒரு கர்ப்பிணிக்கு ஏற்படக்கூடிய பயப்பிராந்தியும் அப்போது அவளுக்கு ஏற்படத்தான் செய்தது. அப்பேர்ப்பட்டதோர் சூழ்நிலையில் அருள்முனிவர் அவளை அன்போடு வரவேற்று தமது புனிதப் பர்ணசாலையிலேயே அவளுக்கு வாஸம் அளித்து, தபஸ்விகளும் தபஸ்வினிகளுமான தமது ஆண்–பெண் சிஷ்யர்களின் அன்பான

பணிவிடையில் அவளை அரவணைத்துக் காத்தார். ஊரபவாதத்திற்கு ஆளான தன்னைப் பாவனமானவளே என அவர் உறுதியாய்க் கண்டு, அவருடைய இருக்கையிலேயே இடம் கொடுத்து வைத்துக் கொண்டு பாவனமான சிஷ்ய கணம் தன்னைக் கௌரவித்து நடத்தச் செய்ததில் அவள் எத்தகைய ஆறுதல் கண்டிருப்பாள்? அது மாத்திரமில்லை. ஜனக மஹாராஜனுக்கும் மேலாக மஹர்ஷியே அவளுக்குத் தந்தையாயிருந்து, அவளது பிள்ளைப் பேற்றினையும் இனிது நடத்திக் கொடுத்தார். அது மாத்திரமா? அப்பிள்ளைகளுக்கு அவள் உயிரினும் போற்றிய ராமகாதையை போதித்து அதை அவர்கள் இனிக்கப் பாடிப் பாடி அவள் கேட்டுக் கேட்டுப் பரம சோகமும் பரம ஆனந்தமும் கலந்ததொரு பரம உன்னத அநுபவத்தைப் பெறச் செய்தார்.

மாருதி அவளுக்குச் சுவீகாரப் பிள்ளையாயிருந்தானெனில் மஹர்ஷி பிதாவாக இருந்து அவளது ஔரஸப் பிள்ளைகளாகவே பிறந்தோரையும் பேணி உத்தமப்

பிரஜைகளாக உருவாக்கினார். அசோக வனத்தில் அன்னை ஐயனில்லாது இருந்த காலத்தில் அநுமன் தனியனாய் லங்கைக்குக் கடல் தாண்டிச் சென்று ஒரு முறையும், பிறகு ஐயனின் ஸேனா பரிவாரத்தில் ஒருவனாக ஸேது கட்டிச் சென்ற பிறகு ராவணனை ஐயன் வெற்றிக்கொண்ட செய்தி சொல்லுவதற்காக ஒருமுறையும் சென்றதற்கு முன்பு பல காலம் அவன் ஸ்வாமிக்கு மாத்திரமே சேவகம் செய்தான். ராவணவதமாகி ஸ்வாமியும் தேவியும் கூடியபின், ஸீதா–ராம தம்பதியராக இருவரும் இருக்கும் போது அவர்களுக்குப் பலகாலம் சேவகம் செய்தான். தேவிக்கு மாத்திரம் தனித்து அவன் சேவகம் செய்ததில்லை. சேவிக்கப்படவே உரிய முனிவர் இருவருக்குமே சேவகம் செய்ய முடியாதவர். ஆயின் ஓர் அர்த்தத்தில் அவர் தேவிக்கு மாத்திரமே சேவகராகவும் இருந்திருக்கிறார்! சேவகன் என்றால் தமிழில் பணியாள் என்றும் அர்த்தம் ; பணி கொள்ளும் தலைவன் என்றும் அர்த்தம். மஹர்ஷி, ஸ்ரீராமனின் ஸஹவாஸம் தேவிக்கு அடியோடு இல்லாத அந்தப் பல ஆண்டுக் காலமும் அவளுக்குப் பின் சொன்ன முறையில் சேவகராக இருந்தவரல்லவா?

கதாசிரியரே கதாநாயகியுடன் நீண்ட காலம் கொண்டிருந்த அதிசயமான உறவு! அவ்வளவு காலம் அவர் அக் கதாபாத்திரங்களில் வேறெவருடனும் தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை.

விந்தையாக நாம் அவரோடு இணைத்துப் பேசி ஒரு படலமே எழுதும் அநுமனையோ அவர் கண்ணால் கண்டதாகக்கூட அவரது இதிஹாஸத்தில்

இல்லை! ஆயின் அகக் கண்ணால் எத்தனை அகழ்ந்து கண்டு அகம் கனிந்த சிலாகிப்பு ரசிப்போடு அவனைக் குறித்த சகலமும் அதில் பாடி வைத்திருக்கிறார்!

ஐம்பூதங்களில் அன்னை பிருத்வியின் புத்ரி, அநுமன் வாயுவின் புதல்வன் எனில் வால்மீகி அப்புவான வருணனின் புத்திரன் என்பர். வருணனுக்கு ப்ரதேஸ் என ஒரு பெயர். வால்மீகியை ப்ரசேதஸ நந்தனனான ப்ராசேதஸாக ராமாயண ப்ரசம்ஸா (புகழ் கூறும்) ச்லோகமொன்று தெரிவிக்கும்.*

* வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே |
வேத : ப்ராசேதஸாத் ஆஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா ||

(வேதத்தால் அறியப்பெறும் பரமன் தசரதனின் குழந்தையாகப் பிறந்ததையொட்டி அந்த வேதம் ப்ரசேதஸின் குழந்தையான ஸாக்ஷாத் ராமாயணம் என்பதாகப் பிறந்தது.)

@ Page 177

கவீச்வர, கபீச்வரர்களுக்குள் இங்கு வேடிக்கையான ஒற்றுமை ஒன்று உண்டு. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் 'கபி', 'கபீந்த்ர' என்றும் 'வாருண' என்றும் பெயர்கள் உண்டு. முதலிரு பெயர்களும் ஆஞ்ஜநேயனையும், 'வாருண' என்ற மூன்றாவது பெயர் வருண குமாரரான வால்மீகியையும் குறிப்பதாகவே நமக்குத் தோன்றுகிறது. பரம பாகவதரும் பகவத் ஸ்வரூபமே தானே ? அப்படிச் சொன்ன நாமங்களாக இவற்றைப் பொருள் கொள்கிறோம். ஆனால் ஆதி சங்கரரோ தமது உரையில் 'கபி' என்பது அநுமனைக் குறிப்பதாகச் சொல்லவில்லை. 'வாருண' என்பதும் மித்ரர், வருணன் ஆகிய இரு தேவர்களின் தேஜசும் ஊர்வசியிடம் சேர்ந்து உண்டாக்கிய வஸிஷ்டரையும் அகஸ்தியரையும் குறிப்பாக அவர் கூறுகிறாரே தவிர, வருணனுக்கு மட்டுமே புத்திரரான வால்மீகியைக் கூறக்காணோம்! ஆசார்யாளால் விடப்பட்டதில்கூட இப்படி இருவருக்கும் ஓர் ஒற்றுமை!

முக்யமான வேத தேவருள் ஒருவனான வருணனின் மகவாய் பிறந்த வால்மீகி, வள்ளுவரும் அவ்வையும் போலப் பச்சைப் பசும் குழவியாகவே காட்டில் தனித்து விடப்பட்டார். (அவர் வனத்தில் விடப்பட்ட வைதேஹிக்குக் காப்பாக வந்ததும் பொருந்தந்தான்!) வேடனொருவன் எடுத்துச் சென்று வளர்த்தான். மஹர்ஷியானபின் அவரே, வேடர்களுக்கு உரிய நியாய முறைப்படியான வேட்டைத் தர்மத்திற்கு முரணாக ஒரு வேடன், பேட்டிடம் ரமித்துக் கொண்டிருந்த ஆண் கிரௌஞ்ச பக்ஷியை அம்பெய்து வீழ்த்தியபோது அப்பேடு பட்ட பாடு கண்டு சோகத்தில்

சிக்குண்டார். அச் சோகமே வேடன்பால் குரோதமாகப் பரிணமிக்க அவனைச் சபித்தார். சோக கோபத்தில் பிறந்த அச் சாப வாசகமே அவருமறியாமல் ஆதியில் தோன்றிய முதல் ச்லோகமாக அமைந்தது. அதுவரை சந்தத்தோடுகூட, ஏற்றல்–இறக்கல் ஸ்வரங்களும் கொண்ட மறை மந்திரங்கள்தான் இருந்தனவே தவிர அவ்வித ஸ்வரமில்லாத ச்லோகமென்பது இல்லை. மேலும் அம் மறை மந்திரங்கள் பரமனின் மூச்சாகவே விச்வ வெளியில் வியாபித்திருந்தவை. அவற்றையே ரிஷிகள் மானுடன் ஓதவும் கேட்கவும் கூடியனவாகக் கிரஹித்துத் தந்தனரே தவிர தமது சொந்தப் படைப்பாக அளிக்கவில்லை. வால்மீகிதான் மேற்சொன்ன ச்லோகத்துடன் சொந்தமாகப் பா இயற்றும் கவி குலத்தையே தோற்றுவித்தவர். பிற்பாடு பிரம்மா

@ Page 178

வரமருளியபடி அச் சுலோகச் சந்தத்திலேயேதான் அவர் ராமாயணம் இயற்றினார்.

வேடன் சிற்றின்பம் துய்க்கும் பக்ஷியை வதைத்ததால் என்றென்றும் அபகீர்த்திக்கு ஆளாகட்டும் என்று அவர் சுலோக உருவில் கூறிய சாபத்திற்கே விந்தையாக இன்னோர் அர்த்தமும் – ராமாயண கதா ஸாரத்தையே தன்னுள் கொண்டதாக – இருந்தது! லக்ஷ்மீபதியான பரமனுக்குச் சிற்றின்பத்திலேயே ஈடுபட்ட ராவணனை வதைத்ததால் என்றென்றும் கீர்த்தி உண்டாகட்டும் என்று மங்களாசாஸனம் செய்வதாக அந்த இன்னோர் அர்த்தம்!

பறவையின் பிரிவுத் துயரில் பரிதவித்தவரே பிற்பாடு வேறொரு விதத்தில் பிரிவுத்துயருற்ற அந்த லக்ஷ்மிக்கும் ரக்ஷையாக ஆனது அதிசயப் பொருத்தந்தான்! அதே ரக்ஷையை ஈந்த அநுமந்தனிடம் அவருக்கு அலாதி ஈர்ப்பு இருந்ததும் அயனான பொருத்தந்தானே? வேடனின் வளர்ப்பாக இருந்து, ஆனால் விலங்கு வேட்டையில் ஈடுபடாது, ஆரணிய வழி செல்லும் மானுடரை வழிப்பறி செய்யும் திருடனாக வளர்ந்து பிறகு மஹர்ஷியான அவர் ஸீதையை ராவணன் திருடிச் சென்றதாலேயே முடிவில் பரமனுக்கு அச் சாச்வத கீர்த்தியை விளைவித்த சரிதையைக் காவியமாக்கியதும் விந்தைதான்! அவதார நோக்கமே ராவண வதந்தான். அந்த ராவண வதைப் படலத்திற்கு த்வஜாரோஹணம் வார்மீகியின் பிதாவான வருணாலயத்தை அநுமன் தாண்டிச் சென்று ராவண புரியைத் 'தேயு'வால் தீய்த்ததுதான்!

பகைவனைத் தீய்த்தது இருக்கட்டும்! பக்தருடைய தீஞ்சுவை ரஸத்திற்கு வருவோம்!

ராமரஸம்! ஆஹா, அதன் ருசி கண்டதில் ஈடு இணையற்ற இணையல்லவா அவ்விருவரும்? ராம கதா ரஸானுபவத்தில் அவர்கள் ஒன்றியிருந்ததாலேயே மஹர்ஷி பொங்கிப் பெருகும் ஸப்த ஸாகரம் போல ஸப்த காண்டத்தைப் பொங்கிப் பொங்கி இருபத்து நாலாயிரம் ச்லோகங்களால் பரக்க விரித்ததும், மாருதி இன்றைக்கும் எங்கெங்கெல்லாம் ராமாயண பாராயணமும் பிரவசனமும் நடக்கின்றனவோ அங்கெல்லாம் பிரஸன்னமாகிச் செவிமடுப்பதும். கதா ரஸனையோடு கதாநாதனின் அந்த ராம எனும் நாமத்தின் ரஸத்திலேயே அவ்விருவருக்கும்

@ Page 179

அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு திளைப்பு! அதிலேயே பேரானந்த அநுபூதி! மாருதியின் திளைப்பும் அநுபூதியும் நாம கீர்த்தனத்தை அவன் நர்த்தனமாகவே ஆக்கி ஆடச் செய்தது யாவரும் அறிந்த ஒன்று. வால்மீகியோ ராமன் அவதாரமே செய்யாத காலத்தில் அவன் நாமத்தை நாரதப் பிரம்மத்தை முன்னிட்ட ஸப்த ரிஷிகளால் உபதேசம் கொண்டவர். அதன் இடையறா ஜப மஹிமையால், அதன் ரஸம் அவரது 'புன்புலால் யாக்கை புரை புரை கனிய' உட்சென்றே, திருடனாகத் தாம் புரிந்த கொலை–கொள்ளைப் பாபங்களினின்று விடுபட்டு மஹர்ஷியாக அற்புத புதுப் பிறவியெடுத்து, அந்நாமம் பதிதரையும் பாவனமாக்குவது என்பதற்கு முதற்சான்றாக நின்ற பெருமைக்குரியவர். ராம நாம சக்தி உருமாற்ற–உள்ளமாற்றங்களேயே விளைவிக்கும் என்று பிரத்யக்ஷத்தில் காட்டியவர். நாம ரஸம் இரும்பைப் பொன்னாக்கும் ரஸவாதம் புரிவதென்பதைத் தாமே பிரதம ஸாக்ஷியாக அந்த ராமன் ஒரு ரூபத்திலே தோன்றுமுன்பே நிரூபித்தவர்! நாம–ரூபம் என்பதாக நாமத்துக்கே ரூபத்தைப் பின்தள்ளி முன்னிடம் தந்ததற்கு நியாயம் படைத்தவர்!

நாமமே உயிரூட்டும் விண்ணகக் கதிராகவும், அடிநில நீராகவும் ஒருங்கே ஆகி வேட்டுவனை வேதியராக்கிய போதுதான் அவருக்கு வால்மீகி என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. வேடத் திருடனாயிருந்தபோது அவருக்கு ரத்னாகரன் என்று பெயர். காட்டு வழி செல்லும் செல்வவந்தரின் ரத்தினம் முதலானவற்றைப் பறித்துக் குவித்துக் கொண்டதால் அப்படிப் பெயர் சூட்டிக்கொண்டான் போலும்! நவரத்தினங்களில் முத்துக் குவியலைப் பிறப்பிக்கும் வருணாலயத்திற்கும் 'ரத்னாகரம்' என்று பெயர். இவரோ வருணசுதரும் ஆவார்! ராமனின் வரலாற்றை வருணாலயமாக வருணித்துப் பாடியவதும்! அதோடு கண்ணனின் பரம பக்தையும், உயிர்க்காதலியுமான மீரா தேவியே 'ராம ரதன தன பாயோ' – 'ராம நாமமான ரத்தினச் செல்வத்தை அநுபவிப்பாய்!' என்றும், திருடரால் பறிக்க வொண்ணாத ரத்தினம் அது ('கோயி சோர ந லேவே') என்றும் பாடினாளே, அதை அந்த மாஜித் திருடர் அணிந்து கொண்டு அநுபவித்தவரும் ஆவார்! வெளியிலே ரத்தினக் கல்லாக அணிந்தது

மட்டுந்தானா? அதையே கனி ரஸமாக உள்ளே பருகியவர் அவர்! 'முக்தாபலம்' என்பதாகக் கடலில் விளையும் ரத்தினமான முத்தைக் கனியாகவும் கூறுவர். அநுமனோ? கறுப்பஞ்சாறு இறுகிக் கற்கண்டாவது

@ Page 180

போல் ராம நாம ரஸம் இறுகி இறுகியே ஒவ்வொரு முத்துமாக ஆன மாலையை ஸீதா–ராமர்களே பட்டாபிஷேகமான பரம உன்னத கட்டத்தில் உவந்து அளிக்க, அதனை அணிந்த பரம பாக்கியசாலி! வால்மீகி ராமாயண பாராயணத்தின் மங்கள ச்லோகங்களில் மாருதி குறித்தவற்றில் முதலாவதான 'கோஷ்பதீ க்ருத வாராசிம்' என்பதில் அவனே ராமாயணம் என்ற பெரிய ஹாரத்தில் கோத்த ரத்தினப் பதக்கமாக, 'ராமாயண மஹாமாலா ரத்நம்' எனக் கூறப்படுகிறான்!

கல் மனத்து வேடனாயிருந்த ரத்னாகரன் கனிவுருவாம் முனிவராகிக் கவினுறு கவிதையிலும் வல்லவரானபோது வால்மீகி எனப் பெயர் கொண்டது ஏன்? நாம ஜபத்திலேயே அவர் மெய்ம்மறந்து நெடுங்காலம் நிஷ்டை கூடிவிட்ட போது அவர் மறந்த அந்த மெய்யின் மேலே கறையான் பூச்சிகள் அடை அடையாகப் புற்று வைத்துவிட்டன. புற்றுக்கு வல்மீகம் என்று பெயர். எனவே நாமோபதேசம் செய்த ஸப்தரிஷிகளே பின்னர் புற்றை உடைத்து அவரை வெளிக்கொண்டு வந்தபோது அவருக்கு 'வால்மீகி' என்று பெயரிட்டனர்.

புற்று முழுக்க முழுக்க மண்தான். பிருத்விதான். அப்புவின் புத்திரர் இப்போது பிருதிவி புத்திரனானதாகச் செல்லலாம். பின்னர் ஸீதைக்குப் பிதாவாக இருந்தவர் இங்கு பிராதாவும் ஆகிறார்!

புற்றுக்குள் வாழும் நாகத்திற்கும் வால்மீகம் எனப் பெயர். அதிலுள்ள தத்வாம்சம் இங்கு அநுமனைக் கொண்டு வந்து கலந்து விடுகிறது! நாகம் காற்றைக் குடித்தே வளர்வது. குண்டலிநீ நாகம் உறக்க நிலையிலுள்ள போது சுவாஸமாம் காற்றின் தூண்டுதலாலேயே அதனை எழச் செய்து முதலில் பராசக்தியின் பலவித ஆற்றல்களின் விலாஸத்திலும் விளையாடி, முடிவாக அத்தனை ஆற்றலும் ஒருங்கி ஒடுங்கி ஒன்றிவிடும் பரசிவத்தின் சாந்த அத்வைத ப்ரம்மானந்தத்தில் ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுவது. ராம நாம ஜபமாம் தவத்தால் தன்னியல்பாய் சுவாஸம் ஒடுங்கி அதன் அழுத்தம் குண்டலிநியைத் தட்டியெழுப்பி, உச்சி நிலைக்கு இழுத்துச் செல்ல, வால்மீகி ப்ரம்மானந்தத்தையே ராமானந்தத்தில் துய்த்தார். அச்சுவாஸ ஒடுக்கத்தின் உருவமே ராமனிடம் ஒடுங்கி ஒன்றியிருந்த காற்றின் சேயான அநுமன்! குண்டலிநீயாகிய உயிர்ச் சக்தி கொண்ட ராமன் எனும் மூர்த்தியின் உள்ளநுபவத்தை

நம்முள் தட்டி எழுப்புவது குருராயனான மாருதியின் அருள்தான்! அவ்வநுமன்

@ Page 181

அவதரிக்குமுன்பே அந்த அருளை நாரத குருராயரிடமிருந்து வால்மீகி பெற்றார். வேட்டுவ ரத்னாகரனுக்கு அந்த ராம ரத்ன நாமத்தையே முக்காலமுணர்ந்த நாரத முனி உபதேசிக்க அந்த ஜபத்திலேயே அவர் மெய்மறந்தபோதுதான் அவரைப் புற்று மூடி வால்மீகியாக்கியது. இவ்வாறு அவர்களுக்குள் தத்வார்த்தமான உறவு!

பக்குவிகள் என்போருக்கே இந்தத் தத்வார்த்தங்கள். நமக்கோ அவை எட்டா. நம்மைக் கிட்டிவரவொட்டாமல், பயமுறுத்துபவையும்! ஆச்சரியமாக, பரம பக்குவியரான மாருதி–மஹர்ஷிகளும் பொது மக்களுக்குச் சிரம சாத்தியமான சாதனை எதுவும் புரியாமல், நம்முடனேயே சேர்ந்து நின்று, நம்மையும் கவர்ந்து நமக்கு திவ்விய இன்பத்தின் திவலையேனும் காட்டும் நாமத்தையும் கதையையுந்தான் ஸாதனையாகக் கொண்டனர்! ஸாதனை ஸித்தியானபின் அந்த ஸித்தியில் அமரமான அநுபவரஸமயமாகவே ஆயினர்.

ஒளிக்காமல் சொன்னால் நாமம், கதை என்ற இந்த இரண்டிலுங்கூட நமக்கு நிகழ்ச்சிகள், பாத்திரங்கள், உணர்ச்சிகள் கொண்ட கதையிலேயே அதிகமாக ரஸம் தெரிகிறதேயன்றி நாமத்தில் அவ்வளவு தெரிவதில்லைதான். அதனால்தானே மணி போவது தெரியாமல் கதை கேட்கிறோம்? நாம ஜபம் எனிலோ சிறிது போதானவுடனேயே கடிகாரத்தைப் பார்க்க ஆரம்பித்துவிடுகிறோம்? அவர்கள் அந்த இரு ரஸத்தையும் மாந்தி மாந்தி இன்புற்றவர்கள் ; இரண்டிலும் ஒரே ராம ஆனந்தத்தைச் சுவைத்தவர்கள் என்றாலும் நம்மிலேயே நம்மவரான இருவராவதற்கே உளம் கொண்டாற்போல் அவர்களும் கதாரஸத்தில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டதுபோலவும் ராமாயணம் காட்டுகிறது.

ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தை ஆக்க வால்மீகி பகவானுக்கு சதுர்முகன் அருள்புரியும் அப்போதே அவர் ஆக்கப் போகும் அந்நூல், "மலையும் கடலும் உள்ளளவும் எல்லா உலகுகளிலும் நிலை பெற்றிருக்கும். அக்கால முழுதும் நீயும் என் படைப்பான அவ்வுலகுகளில் மேலுலகோ, கீழுலகோ எங்கு வேண்டுமானாலும் நிலைத்து வாழ்வாய்" என்றும் அருள்மொழி கூர்கிறான். அதாவது ஆஞ்ஜநேயர் போலவே வால்மீகம்ம சிரஞ்ஜீவியாக உள்ள ராமாயணத்தின் கதாரஸத்தைப் பருகுவதற்காகவே தாமும் சிரஞ்ஜீவியாயிருப்பார் என்றுதான் கூறுகிறான்! அலுக்காமல் சலிக்காமல் சிர காலமும் அக்கதை கேட்கக் கூடியவராகத்தான் கூறுகிறான். அதாவது கதையைப் பற்றியே இங்கு பேச்சு ; நாமத்தைப் பற்றியில்லை.

@ Page 182

இதை ஏறக்குறைய ராமாயணம் முடிந்தேவிடும் இடத்தில் அந்த அவதாரக் கதை முடித்து ஐயன் பரமபதம் புறப்பட ஆயத்தமானபோது அவனே அநுமனிடம் கூறியதோடு இணைத்துப் பார்த்தால் அந்த கவீச்வர–கபீச்வர இணையின் ஒற்றுமையருமை தெரியும்.

ஐயன் தன் சோதரருள்பட அயோத்யாவாஸிகள் அனைவரும், ஸுக்ரீவன் உள்பட, ஒரே ஒரு வானரன் தவிர ஏனைய வானரர் அனைவரும் தன்னுடனேயே பரமபதம் வர அநுமதி அளிக்கிறான். ஆச்சரியமாக அந்த ஒரு வானரன் ஐயனோடு விண்டாலும் விள்ளமுடியாமல் ஒட்டிக்கொண்ட அநுமன்தான்! ஏனெனில், ஐயன் அறிவனே, சரீரமாகவுள்ள தன்னைவிடவும் சரிதமாகவுள்ள தன்னிடந்தான் அநுமனுக்கு விள்ளவொண்ணா உள்ள ஒட்டுதல் என்று! அதோடு அச்சரிதை அகில சராசரங்களிலும் நிலவி நிலைத்திருந்தாலும், அநுமனுக்கு இம் மண்ணுலகில் அதைக் கேட்பதில்தான் விருப்பமென்றும் அவன் அறிவான். அவனுக்குப் பரமப் பிரியமும் பரதெய்வமுமான பிராட்டி பிறந்தது இம்மண்ணிலிருந்துதான் ; மறைந்ததும் இம்மண்ணுள்ளேயே என்பதும், சரிதை தந்த வால்மீகி உதித்ததும் மண் புற்றிலிருந்தே என்பதும் மட்டும் இதற்குக் காரணமல்ல. இவற்றோடு, தன்னில் கனிந்த அவனுக்குத் தன்னைப் போலவே இருந்த லோகோபகார சிந்தையாலும் இம் மண்ணுலகிலேயே அவனது சாந்நித்தியத்தால் தனது கதா பாராயணத்தைத் தழைப்பிக்க விரும்புகிறானென்றும் ஐயன் அறிவான்.

சற்று விளக்கிப் புரிய வைக்கவேண்டிய விஷயம்! தர்மம் தழைக்கச் செய்வதே லோகத்திற்கு மெய்யான உபகாரம். ராமன் போலவே தர்மாபிவிருத்தியில் அநுமனுக்கும் நாட்டம். ராமபிரான் அடி அடியும் நொடி நொடியும் பொடிப் பொடியும் தர்ம சாஸ்திரத்தைப் பார்த்துப் பார்த்தே வாழ்ந்ததைக் கூறும் ராமாயணத்தில் கவி ரிஷி அதோடு வேறு பல பாத்திரங்களின் வாழ்க்கையிலும் வாய்மொழியிலும் தர்ம மர்மங்கள் பலவற்றை எங்குப் பார்த்தாலும் புலர்வித்திருக்கிறார். எனவே ராமாயணக் கதா பாராயணமும் சிரவணமுமே தன்னியல்பாய் தர்ம உணர்வைத் தரணியில் ஊட்டுபவை. அக்கதை பாராயணமும், பிரவசனமும் செய்யப்படும் இடம் தோறும் எழுந்தருளும் ஆஞ்ஜநேயனின் சாந்நித்யமே அப்பாராயண – பிரவசனங்கள் உலகில் மேன்மேலும் தழைத்து விருத்தியடைவதற்குத் தூண்டுகோல் போட்டுவிடும்! அதுதான் லோகோபகார சிந்தையால் அவன் விரும்பிய தர்மாபிவிருத்தி மூலம் கிடைக்கும் க்ஷேமாபிவிருத்தி. அதைப்

@ Page 183

புரியவுந்தான் அவன் விண்ணுலகை, விஷ்ணு உலகை விடுத்து என்றென்றும் இம் மண்ணுலகிலேயே வாழ விரும்பியது.

ஏனைய உலகங்கள் ஒவ்வொன்றும் இது இது இப்படி இப்படி என்று நன்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒரே முறையில் – அது ஸுரலோகம் போல நல்லதாயினும் சரி, அஸுரலோகம் போலத் தீயதாயினும் சரி, அந்த நல்ல–தீய முறை மாறாது – நடந்து கொண்டிருப்பவை. அது அதர்மமேயாயினுங்கூட, அந்தக் குறிப்பிட்ட லோகத்திற்கு அதுதான் தர்மம்! பூலோகத்திலும் தாவர, மிருக இனங்களில் இவ்வாறு அது அதுவும் அதனதன் தர்மம் மாறாமலேதானே அநாதி காலமாக உள்ளன ? உயிர் சொரியும் பயிர் பச்சை – உயிரைப் பறிக்கும் நச்சு மூலிகைகள், உயிர் சொரியும் பசு – உயிரைப் பறிக்கும் புலி எதுவாயினும் அது அதுவும் அதற்கான இயற்கையொழுங்காம் தர்மத்திலேயே மாறாது இருந்து வருபவைதாமே! மனிதன்தானே, 'நானே படைப்பினங்களில் உச்சாணி' என்று பெருமை கொண்டாடிக் கொண்டாலும் தனது இயற்கை இதுதான் என்று நிர்ணயமாகப் புரிபடாமல், எனவே முறையான ஒரே தர்மத்தில் செல்லாமல் முறையாயும் முறையின்மையாயும் மாறி மாறிச் சென்று உழல்கிறான் ? எனவேதான் இவன் பொருட்டாக மட்டுமே 'தர்மம் இதுதான்' என்று அவ்வப்போது நிர்ணயித்து நிலைநாட்ட – அதாவது, 'தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம்' என்பதைச் செய்ய – இறைவனே அவதரிப்பதும். தத்தம் தர்மத்திலேயே சென்று கொண்டிருக்கும் ஏனைய உலகுகளில் தேவைப்படாத 'தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம்' பூவுலகிலேயே தேவைப்படுவதாகவும் ஸ்ரீமத் ராமாயணம் அவ்வாறு ஸ்தாபனம் செய்வதில் ஒரு சக்தி வாய்ந்த கருவியாகவும் உள்ளது. அதனால்தான் அநுமன் எல்லா உலகுகளிலும் பெறக்கூடிய ராம கதா சிரவண ஆனந்தத்தோடு, அந்த ராமனின் உளம் உவந்த ஒன்றாகையால் தனது உள்ளத்திற்கும் உபரி உவகையூட்டுவதான தர்மாபிவிருத்தி என்பதும் இவ்வுலகில்தான் நடக்க இயலுமாதலின் தனது சிரஜீவனம் இங்கேயே நடக்க வேண்டுமென விரும்பினான். இதை அறிந்தே, ரஸித்தே, போற்றியே ஐயன் அவனைப் பரம பதம் இட்டுச் செல்லாது இங்கேயே சிர காலமும் இருந்து வருமாறு ஆணையிட்டான். அவதார முடிவிலே ராமபிரான் அவனிடம், "கபீச்வர! என் சரிதை இவ்வுலகில் எத்தனைக் காலம் நிலைத்துள்ளதோ, அதுவரை நீ இங்கேயே ஜீவித்திருப்பாய்!" என்று தனது ஆக்ஞைபோல, அந்த அநுமன் உள்ளூர விரும்பிய வரத்தையே அளித்தான். 'உள்ளூர விரும்பிய' என்றால் சரணாகதனான அநுமனுக்குச்

@ Page 184

சுயவிருப்பம் – ஸ்வயேச்சை – இருந்ததா என்ன ? அவனுள்ளே எப்போதும் ஊறிக்

கொண்டிருக்கும் ராமத்வமேதான் அப்படி அந்த ராமனின் விருப்பத்தையே இவன் விருப்பம் போல ஆக்கியது. 'ஆணை போல' ஐயன் விதித்தது 'விருப்பம் போல' தாஸன் கொண்டிருந்த ஒன்றுதான்!

வெளிப் பார்வைக்குக்கூடத் தனது ஸ்வய விருப்பத்திற்காக ஒன்றைச் செய்வதைவிட, தனது ப்ரபுவின் கட்டளைப்படி ஒன்று செய்வதில்தான் அநுமனுக்குப் பெருமையும் நிறைவும். அதனால்தான் ஸ்வாமி இதைத் தனது ஆணையாகப் பிறப்பித்து "இந்த ஆணையை எந்நாளும் பரிபாலிப்பாயாக!" என்று முடிக்கிறான்.

ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளின் தெய்வக் குரலை இங்கு சற்றுக்கேட்போம். அவர் 'நாமம்' என்று சொல்வதைச் 'சரிதம்' என்றும் பொருள் செய்துகொண்டு கேட்போம் :

"இந்த லோகத்தை நாம் நிஜமென்று பார்ப்பதுபோலப் பார்க்கிறவரில்லை. அவர் (அநுமந்தன்). "அந்த ராம ப்ரபு போடுகிற நாடகம். அவனே அத்தனை வேஷமும் எடுத்துக்கொண்டு ஆடுகிற நாடகம்" என்றே அவர் லோகத்தைப் பார்ப்பது! 'இதிலே, தமக்கு அதர்மத்தைப் போக்கி தர்மத்தை வளர்க்கிற பாத்ரம். தம்முடைய ரூபத்தில் அப்படிப் பண்ணுவதும் அந்த ப்ரபுவேதான்!' என்று தெரிந்துகொண்டிருந்தவர் அவர்.... 'அந்தா (எல்லாம்) ராம மயம்'* என்று தெரிந்துகொண்டு அவனுடைய நாடகானந்தத்திற்காகவே வாழ்கிறபோது சிர ஜீவனம் (நெடிய வாழ்வு) எப்படிக் கஷ்டமாகத் தோன்றும்? பரமபதம் என்று வேறு எங்கேயோ போகவேண்டாம் ; அந்தப் பரமனுடைய பதம்தான் இங்கேயும் ஸர்வ வ்யாபகமாக இருக்கிறது என்று தெரிகிறபோது, இஹ லோகத்தில் வாழ்கிறதே மோக்ஷானந்தந்தானே?... 'எல்லாம் ராமன்' என்று அத்வைதமானாலும், அந்த அத்வைதத்திலும் தூக்கலாக ஒரு ஆனந்தத்தை அவருக்கு ராமநாமாவிலே அந்த ராமன் வைத்திருந்தான்! ஜபித்து ஜபித்து, த்யானித்து த்யானித்து அவரே ராம நாம ரஸமயமாகிவிட்டவர். அதனால் அவர் அறியாமலே, ஒரு தீபமிருந்தால் அதிலிருந்து கிரணங்கள் தானாக எழும்பி வஸ்துக்களை ப்ரகாசப்படுத்துகிற மாதிரி அவரிடமிருந்து நாம பக்திக் கிரணங்கள் ஸதா எழும்பி லோகத்தில் வ்யாபித்து, இத்தனை கெட்டதற்கு நடுவிலும் அங்கங்கே நாம பஜனையைத் தூண்டிக்கொண்டேயிருக்கும். அது காதிலே பட்டுவிட்டால்

* பத்ராசல ராமதாஸர் பாடல்.

@ Page 185

அவருக்கு ஆனந்தம் துள்...ளிக்கொண்டு வரும்... பரமபதத்திலும் நாம பஜனை இருந்தாலும் அது வெளிச்சத்திலே விளக்கேற்றி வைத்தாற்போலத்தான் – விசேஷ ஸுகமில்லை! இருட்டிலேதான் தீபம் எடுப்பாக ப்ரகாசிக்கிற மாதிரி, ஒரே

உள்ளிருட்டாயுள்ள நம் லோகத்திலேதான் நாம தீபம் எடுப்பாகப் ப்ரகாசிப்பது! .... பரம பதத்தில் அவரால் (அநுமனால்) ஆகிற கார்யம் ஒண்ணுமில்லை. ராமதாஸனான அவருக்கு ராம கார்யமாக ட்ராமா பார்ட் ஆடுவதில் ஒரு தனியான திருப்தி. பூலோகத்திலேதான் அப்படி அவர் பக்தி ரேடியேஷன், தர்ம ரேடியேஷன் பரப்பிக்கொண்டு ஜனங்களுக்கு நல்லது பண்ணுவது. பரமபதத்தில் அதற்குத் தேவை ஏது ? ஸமுத்ரத்திலே மழை பெய்து என்ன ப்ரயோஜனம் ? எங்கே ஜாஸ்தி வறட்சியோ அங்கேதானே பெய்யணும் ? ஆகையினாலே அவர் பூலோக வாஸ சிர ஜீவனந்தான் பெரிய பாக்யமென்று (நினைத்தார்)."

சிர கால வாஸம் பெற்ற நம் கட்டுரை நாயகர் இருவரில் ஆதி காவியத்தின் தொடக்கத்தில் பிரம்மா வால்மீகியிடம் கூறும் வசனமும், அந்தத்தில் ஐயன் அநுமந்தனிடம் கூறும் வசனமும் கருத்தால் மாத்திரமின்றி எழுத்தாலும் இனிக்க இணை சேரும் அருமை மூல நூலைப் பார்த்தால் தெரியும்.*

***வால்மீகியிடம் பிரமன் :**

'யாவத் ஸ்தாஸ்யந்தி கிரய: ஸரிதச்ச மஹீதலே||
தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி |
யாவத் ராமஸ்ய ச கதா த்வத்–க்ருதா ப்ரசரிஷ்யதி||
தாவத் ஊர்த்வம் அதச்ச த்வம் மல்லோகேஷு நிவத்ஸ்யஸி|'

(பாலகாண்டம் 2. 36–38)

(மண்ணுலகில் மலைகளும் மாகடலும் எதுவரை நிலைத்திருக்குமோ அதுவரை அங்கு ராமாயணக் கதை பிரசாரத்திலிருக்கும். உன்னால் இயற்றப்பட்ட ராமகதை (எல்லா உலகுகளிலுமே, இவ்வாறு) எதுவரை பிரசாரத்திலுள்ளதோ அதுவரை நீயும் எனது (நான் சிருஷ்டித்த) அவ்வுலகுகளில் மேலுலகோ, கீழுலகோ எதில் வேண்டுமாயினும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பாய்.)

அனுமனிடம் பிரான் :

மத்கதா: ப்ரசரிஷ்யந்தி யாவல்லோகே ஹரீச்வர |
தாவத் த்வம் தாரய ப்ராணான் ப்ரதிஜ்ஞாம் அநுபாலய ||

(உத்தரகாண்டம் 108.28)

('உலகில் (பிரான் கூறுவது மண்ணுலகுதான்) என் கதை எதுவரை

பிரசாரத்திலுள்ளதோ அதுவரை நீ அங்கேயே பிராணனை தரித்துக் கொண்டிருப்பாயாக! இந்த என் ஆணையைச் செவ்வனே பாலிப்பாயாக!) (ராமாயணந்தான் அநுமனது பிராணனே எனக் காட்டுமுகமாகத்தான் 'பிராணனை தரித்து'க் கொண்டிருக்குமாறு பிரான் சொல்கிறான்.)

@ Page 186

ராமாயணத்தை எந்நாளும் ருசித்தின்புறுவதற்காகவே கவீச்வர–கபீச்வரர் இருவரும் சிரஞ்ஜீவித்வம் பெற்றது அவர்களது ஒற்றுமையம்சங்களில் சிகரமாகும்.

தமது படைப்பான கதையின் பரம ரஸிகனான ஆஞ்ஜநேயனின் கதையைப் பரம ரஸிப்போடு வால்மீகி பகவான் அந்த மஹா காவியத்தில் சொல்லிப்போகிறார். ராமனை அவன் சந்தித்ததிலிருந்து அதற்குப் பிற்பட்டு நடந்த அவனது சரிதை முழுதும் ராமாயணக் கதையோடேயே ஒட்டிக் கொண்டு வருகிறது. சந்திப்புக்கு முற்பட்ட பூர்வ கதை பல இடங்களில் விரவிக் கிடக்கிறது – கிஷ்கிந்தா காண்ட இறுதியில் ஜாம்பவான் அநுமனுக்கே நினைவூட்டிக் கூறுவது, அசோக வனத்தில் ஸீதையிடம் அநுமனே கூறிக்கொள்வது, உத்தர காண்டத்தில் விஸ்தாரமாக அகஸ்தியர் ஸ்ரீ ராமனே கேட்டுக் கொண்டதன் மீது கூறியது என்றிப்படியாக1. அவற்றை ஒன்று சேர்த்துப் பார்த்தால் ராமாயணத்திலேயே 'ஆஞ்ஜநேயாயன'மும் ஆதியோடந்தம் லட்டாகக் கிடைத்துவிடும். கருத்தூன்றிப் படித்தால் சுரங்கம் சுரங்கமாக அதில் இலக்கிய நவமணிகள், தார்மிக நன்மணிகள் கிடைக்கும். அந்த மணிகளைக் கோத்தால் அதுவும் அநுமன் வாலாக, வால்மீகி ராமாயணத்திற்கும் அதிகமாக நீ....ளும் ?2

காவிய கர்த்தா நமது கபிநாயகனுக்கு அளித்த மஹோன்னத ஸ்தானத்திற்கு மஹத்தான சான்று ஸுந்தரகாண்டம். அம் மஹாவீரனுக்கு – 'மஹாவீர்' என்றே வடநாடு அழைக்கும் சூரனுக்கு – அதோடு மஹா புத்திமானுக்கு அக்காண்டத்தில் அவர் மன்னாதி மன்னனாகச் சிங்காதனம் போட்டு மஹோன்னத ஸ்தானம் அளிப்பதோடு மாத்ரு வாத்ஸல்யத்துடன் செல்லக் குழந்தையாக்கி மணித்தொட்டிலும் இட்டுவிடுகிறார்!

வெளிப்படத் தெரியும் உன்னதத்தைப் பார்ப்போம் முன்னதாக அப்புறம் ஒரு ரஹஸ்யத்தை அவிழ்த்துக் குழந்தையாய்ச் செல்வம் கொடுக்கப்பட்டதைப் பார்க்கலாம்.

1. முறையே இவை வருமிடங்கள் : கிஷ்கிந்தா காண்டம் 66 ; ஸுந்தர காண்டம் 35 (கடைப்பகுதி) ; உத்தர காண்டம் 36, 37.

2. சுரங்கத்திலிருந்து சில சிமிழ்கள் நம் நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் பார்ப்போம்.

@ Page 187

முழுக் காவியத்திலிருந்து பிரித்துத் தனிக் காவியம் போல் ஒரு காண்டத்தை மாத்திரம் பாராயணம் செய்யும் உன்னதம் ஸுந்தர காண்டத்திற்குத்தானே உள்ளது? தனிக் காவியமாகியுள்ள இக் காண்டத்துக்கு யார் நாயகன்? அநுமன்தானே? அவன் மாகடல் தாண்டியது, லங்கை சென்று சேர்ந்து, எங்கணும் தேடி, அசோகவனத்தில் அன்னையைக் கண்டு, ஐயனின் ஸந்தேகம் கூறி முழுக் காவியத்திலேயே முக்கியத்துவ முத்திரை இடப்பட்ட கட்டமாக, அவனது முத்திரை மோதிரத்தைத் தந்து அவளை ஆற்றித் தேற்றியது, அவ்வனத்தை அழித்தது. அதைத் தடுக்கவந்த அரக்கர் பட்டாள முழுவதையும் தனியொருவனாக ஹதாஹதம் செய்தது, ராவணனைச் சந்திக்கவேண்டுமென்பதால் இந்திரஜித்துப் பரிவாரத்திடம் தானே மனமுவந்து பிடிபட்டு அவ்வெண்ணத்தை ஈடேற்றிக் கொண்டது. ராவணனுக்குச் சொல்ல வேண்டியது எல்லாம் சொல்லியது, அவன் ஆணையால் வாலில் வைக்கப்பட்ட நெருப்பைக் கொண்டு அவனுடைய தலைநகரையே எரித்தது, ஸ்ரீ ராமனிருந்த கிஷ்கிந்தைக்கு திரும்பி அவனுக்குத் தூதுப் பணியின் வெற்றியைத் தெரிவித்து அவனையும் ஆற்றித் தேற்றியது என்பதாக முழுக்க முழுக்க அக்காண்டம் அவனுடைய செயல்களைத்தான் கூறக் காண்கிறோம். செயல்கள் என்பதில் சொல்லும் சிந்தனையும் அடக்கந்தான். சொல்லின் செல்வன் மிக அதிகமாக அச் செல்வத்தை நமக்கு வழங்குவது இக்காண்டத்தில்தான். பல விஷயங்கள் குறித்து அவன் ஆய்ந்தோய்ந்து சிந்திப்பதன் பலவிதச் சுவைகளை நாம் மிகவும் அதிகமாகப் பருகி மகிழ்வதும் இங்குதான். அவனது உள்ளுருவை – அதுவும் வெளியுருவு போலவே விசுவரூபம் கொள்வது – பாதாதி கேசம் வண்ண ஓவியமாகத் தீட்டுவதாகவே இக்காண்டத்தை ஆதிகவி உருவாக்கியிருக்கிறார். முழு இதிஹாஸத்தின் நாயகனான ஸ்ரீ ராமன் கடைப் பகுதியில்தான் இடம் பெறுகிறான். அங்கும் அவன் தன்முனைப்புடன் ஏதும் செய்யாது அநுமன் திரும்பி வராததில் கவலையுறுவதுடனும், அவன் வந்து செய்தி சொன்னதில் மகிழ்வதுடனுமே முடிந்துவிடுகிறது.

அதாவது 'ராமாயண'மே 'ஆஞ்ஜநேயாயன'மாகிவிடும் காண்டம் அது! அநுமனை மையப்படுத்திய அக்காண்டத்தையே ஐயன் சக்திகரமாகப் பங்கு கொள்ளும் மற்றக்

@ Page 188

காண்டங்களைவிட மேலாக உலகு கருதும்படியான மேரு உயர்வினை – மஹா உன்னதத்தை – மஹர்ஷி அளித்திருக்கிறார்!

உயர்வு எதனால்? காவியம், காவியம் என்றோமே, அந்த இலக்கியச் சிறப்புக்காகவா? அதுவுந்தான். இயற்கை வர்ணனை ; கதா பாத்திரங்களின் வெளித்தோற்றம், உள்ளியல்பு ஆகியவற்றின் சித்தரிப்பு ; நவரஸ உணர்ச்சிப் பெருக்கீடு ; விதவித நிகழ்ச்சிகளின் வர்ணனை ; நம் கருத்தைக் கவர்ந்து காவியத்துக்கு விருவிருப்பூட்டுவதாகக் காரியத்திற்கு மேல் காரியம், உரையாடலுக்கு மேல் உரையாடல் என்று அமைந்த ஜீவ ஓட்டம் – என்றிப்படி ஸுந்தர காண்டம் இலக்கிய ரீதியில் ஓர் அற்புதப் படைப்பு. 'காண்டம்' என்றால் 'கரும்பு' என ஒரு பொருள் இருப்பதற்கேற்ப, காவியமாகத் தீஞ்சுவை படைப்பது அது.

ஆனாலும் அதோடு முடிந்துவிடவில்லை அதன் மஹிமை காவியமாக அது பெற்றுள்ள 'உன்னதம்' பாராயண நூலாகவும் அது இருப்பதாலேயே 'மஹோன்னத'மாகிறது. காவிய நூலாக அதைப் 'படிக்காமல்' இம்மை–மறுமைப் பயன்கள் அளிக்கும் புனித சமய நூலாகப் 'பாராயணம்' அல்லவா செய்கிறோம்?

'பாரம்' என்றால் 'அககரை'. அதற்கான வழியே 'பார அயன'மான 'பாராயணம்'*. வழியாக மட்டுமின்றி அவ்வழியில் இன்புற அழைத்துப் போய் அக்கரை சேர்த்து விடுவது புனிதப் புத்தகங்களின் பாராயணம்! ஓர் இடர்ப்பாட்டில் இருக்கிறோம். தாண்டவொண்ணாததாக அது இருக்கிறது. அப்போது தாண்டுவிக்கக் கூடியதாக உள்ளவை மந்திரசக்தி பெற்ற நூல்கள். அவற்றைப் படிப்பதே பாராயணம். பொதுவாக எல்லாப் புனித நூல்களுக்குமே அச் சக்தி இருப்பதால்தான் அவை யாவற்றையுமே 'பாராயணம்' செய்வதாகச் சொல்வது. ஆயினும் அவற்றிலும் சிலவே விசேஷமாக நம் இடர்பாடுகளைத் தீர்ப்பதாக, காரிய

* 'பாராயணம்' எனும் சொல்லில் 'அயன'த்தின் இறுதி ஒலியான 'ன' என்பது 'ண' என மாறுவது 'பார' என்பதில் வரும் 'ர'வின் தாக்கத்தால் ஏற்படுவது. இது ஓர் இலக்கண விதிப்படியாகும். 'சரம்' எனும் நாணற்புல் வளரும் 'வன'த்தை 'சரவணம்' என்பதும், நார (மக்களின்) அயனனான (கதியான) பரமனை 'நாராயணன்' என்பதும் இந்த விதியால்தான். சற்றுமுன் 'ராமாயணம்' என 'ண'கார ஒலிகொண்ட பெயருக்கு வித்தியாசமாக 'ர'காரம் வராததால் 'ஆஞ்ஜநேயாயனம்' என 'ன'கார ஒலிகொண்ட பதத்தைப் பார்த்தோமே!

ஸித்தியளிப்பதாக மதிக்கப்பட்டு தீர்வு, ஸித்தி என்ற அந்த எதிர்க்கரையை அடைவதற்கென்றே 'பாராயணம்' செய்யப்படுகின்றன, பன்முறையும்கூட! அப்படிப்பட்ட சிலவற்றிலும் சிகரங்களாக இருக்கும் மிகச் சில பாராயண நூல்களில் ஒன்றாக ஸுந்தர காண்டம் இருக்கிறது! முழு ராமாயணத்திற்கும் நிச்சயமாக அப்பெருமை இருக்கவே செய்கிறது எனினும் அதுவும் இந்தக் காண்டத்தில்தான் ('கான்ஸென்ட்ரேட்' எனுமாறு) மையப்படுத்தப் பெற்றிருப்பதாகக் கருதியே இந்த ஒன்றை மட்டும் பாராயணம் செய்வது ஆதிகாலத்திலிருந்து வலியுறுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இவ்விதமான இடர்ப்பாட்டுக்குத்தான் தீர்வு, இவ்விதமான காரியத்தில்தான் ஸித்தி (நிறைவேற்றம்) தருவது என்று இல்லாமல் சகல விதத் தீர்வும், சகல காரிய ஸித்தியும் தரும் ஒப்பற்ற ஔஷதமாக ஸுந்தர காண்டப் பாராயணம் கூறப்படுகிறது. 'கூறப்படுவது' ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாக எண்ணற்ற பாராயண பக்தர்களின் பிரத்யக்ஷ அநுபவமாகவே நிரூபணமாகியும் வந்திருக்கிறது.

பலவித நிறைவேற்றங்களுக்கும் பூர்த்தி ஸ்தானமாக ஆஞ்ஜநேயன் ஸாகரத்தைத் தாண்டிய கதையைக் கூறும் ஸுந்தர காண்டம் நம்மை ஸம்ஸார ஸாகரம் என்பதற்கே மறு கரையான பேரின்ப நிலையமம் முக்திக்கும் தாண்டுவித்துச் சேர்விப்பது. பவக் கடலைத் தாண்டுவிப்பதாலேயே ஸ்ரீ ராமநாமத்திற்கு 'தாரகம்' எனப் பெயர். உவர்க்கடல் தாண்டி ஆஞ்ஜநேயன் ஆற்றிய அருள் லீலைச் சரிதமும் அவ்வாறே தாரகமாகிறது.

மலையைத் தூக்கிவந்து அதிலுள்ள ஸஞ்ஜீவியின் மருந்து மூலிகை கொண்டு, அஸ்திரத்தால் அடியுண்டு சாய்ந்திருந்த ஐயனுமே உள்ளிட்ட தன் பட்சத்து ஸைனிய முழுவதன் உடலைக் காத்து உயிர்ப்பூட்டிய உத்தமன அவன், ஸுந்தர காண்டப் பாராயணத்தின் மூலமாகவோ எக்காலத்திலும் பக்தி சிரத்தையுடன் ஓதும் எண்ணற்றவர்களின் பலவிதமான உள்ளப் புண்களையும் ஸம்ஸாரமாகிய மஹா ரோகத்தையுமே குணப்படுத்தும் அருமருந்தாகத் திகழ்கிறான் அந்த நம் அநுமந்து! அவனது உள் நிரம்பிய தெய்வ சக்தியே இங்கு ரிஷிக் கவியின் வாக்குக்குக் கூடுதலான மந்திர சக்தியை ஊட்டியிருப்பதால் இதற்கே அவர் இதிஹாஸத்தில் ஸ்ரீ ராமன் முக்கியமான பங்கு பற்றும் ஏனைய காண்டங்களுக்கும் மேல் ஏற்றம் கொடுத்துவிட்டார்!

@ Page 190

இவ்வாறு நாம் சொல்வதை அநுமன் ஒப்பவே மாட்டான்தான்! இதைப் பெரும் அபசாரமாகவே அவன் கருதுவான். 'தெய்வ சக்தி' என்று நாம் சொன்னதில்

அத்'தெய்வம்' என்பது ராமனன்றி யார் என்று நம்மிடம் போரே தொடுப்பான்! தனக்கு ஏதும் சக்தி இருந்தால் அது அந்த ராமப்ரபு போட்ட பிச்சையே என்று சபதமிடுவான். அது வாஸ்தவமாகவே இருக்கட்டும். ஆயின் அப்படி ஐயன் அவனுக்கு பிச்சை ஈந்ததாக வான்மீகி எங்கேனும் குறிப்பாவது காட்டியிருக்கிறாரா ? இல்லையே! வெளி நிகழ்ச்சியாக அவ்வாறு ஒரு பிக்ஷாப் பிரதானம் நடக்காமல் அநுமனின் ஸூக்ஷ்ம உணர்வாகவே அது நிகழ்ந்ததால் அவர் அதைக் 'காட்ட'வில்லை என்று இதற்குச் சமாதானம் கூறலாம். 'காட்டா'விட்டால் போகட்டும் ; கவியின் கூற்றாகவேனும் எங்கேனும் கூறி 'உணர்த்தி'யிருக்கக் கூடாதா ? அப்படியும் வால்மீகி செய்யவே காணோமே! அதற்குக் காரணம் அந்த வைராக்கிய மஹர்ஷிக்கும் அநுமனுடைய குணகண விசேஷத்தினால் அவனிடமிருந்த தனித்ததொரு நேசபாசம்தான் என்று ஏன் கொள்ளக்கூடாது ?

ஸ்ரீ ராமனின் மஹா மஹிமையும் மஹர்ஷி போல் உணர்ந்தவர் எவருண்டு ? அதனாலேயேதான் அவனுக்கும் மேலாக அவனது அடித் தொழும்பனுக்கு முக்கியத்துவம் தந்து இக் காண்டத்தை அவர் ஆக்கியிருப்பது! ஆம், ஸ்ரீ ராமனின் 'அகணித குணகண பூஷண'ங்களில் சிரோபூஷணமாக இருப்பது அவனுடைய பரமத் தியாக உளப்பாங்கேயல்லவா ? பேரரசான அயோத்யா சிங்காதனத்தை எவ்வளவு உவகையுடன் அவன் தம்பிக்கு ஈந்தான் ? அப்படி ஈந்ததால் அதனினும் உயர்வான, சாச்வதமான கீர்த்திச் சிங்காதனச் சக்ரவர்த்தியாக அவனை நாம் கருதினாலும், அவனோ அதையும் தன் தாஸனுக்கே ஒழித்துவிட விரும்புகிறான். தன் அடியான் அநுமானுக்கே தானும் காட்டாத தெய்வ சக்திப் பிரபாவத்தைக் கொடுத்தான். தான் பெரும் சிரமப்பட்டுப் பாலம் கட்டியே கடந்த பாலத்தை அவ்வடியானோ எளிதாய்த் தாவியே தாண்டும் சக்தி, தான் எடுக்காத விசுவரூபத்தை அவனே எடுக்கும்படியான சக்தி என்றிப்படி! எனவே கீர்த்திச் சிங்காதனத்தையும் நாம் ஆஞ்ஜநேயனுக்கு அளிக்குமாறு தனது உளமறிந்த கவி முனியை எழுதுவித்திருக்கிறான்! இவன் கட்டளையாலேயே, இவனுக்கு அன்புப் பணியாகவே,

@ Page 191

இவனது கிருபா சக்தி கொண்டே அவ்வடியான் தூதனாகச் செய்த செயல்களுக்கென இதிஹாஸத்தில் ஒரு முழுக்காண்டம் ஒழித்துக் கொடுத்து, அதிலேயே மற்ற பாகங்களுக்கில்லாத தெய்விகமான மந்த்ர மஹிமை ததும்புமாறு அம்மாருதியுள் முதலில் திவ்ய சக்தியை மலர்த்தி அதை அப்புறம் ரிஷியின் மந்த்ர வாக்காக உலகுக்குப் பழுக்கச் செய்திருக்கிறான்.

அப்படியொரு பெருமையை அவன் மாருதிக்குத் தருகிறானென்றாலே அதற்குப்

பாத்திரமாகிறவன் மஹா மஹிமன் என்றுதானே அர்த்தம்?

இலக்கிய மகிமை, மந்திர மகிமை ஆகியவை போலவே தத்வார்த்த மகிமையும் சுந்தர காண்டத்திற்குத்தான் சிறப்பாக உள்ளது. அது பெற்றுள்ள ஏற்றத்திற்கு இதுவே முதற் காரணம் எனும் பெரியோர்கள் உண்டு.

என்ன தத்துவம்? சம்சாரச் சிறையில் அரக்கப் புலன்களின் இரக்கமற்ற நெரிப்பில் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் ஜீவாத்மனிடம் பரமாத்மன் தனது தூதனாக ஸத்குரு என்பவரை அனுப்பி, அவனது இடருக்கு முடிவு நிச்சயமாக உண்டு என அவர் மூலம் நன்னம்பிக்கையூட்டி, அம் முடிவில் கிடைக்கும் பேரின்ப நிலையமான பரமாத்மனின் ஸாரத்தை அபாரமாகப் பொதிந்து கொண்டுள்ள மந்திரத்தைக் கொடுத்து ஜீவனை ஆற்றித் தேற்றி அமரவாழ்வுக்கு வழி காட்டச் செய்கிறான் என்ற தத்துவந்தான்! உச்சியான தத்துவம்! நம் உச்சிமேற்கொள்ளவேண்டிய தத்துவம்! அருளாளர்களிலெல்லாம் பேரருளாளனான அப்படிப்பட்ட ஸத்குரு நாதனாக ஆஞ்ஜநேயன் தரிசனம் தருவது இக் காண்டத்தில்தான்!

அவனைத் தூதனாக அனுப்பிய ராமபிரானே பரமாத்மன்.

ஜீவாத்மா? ஆஹாஹா, சீதாப்பிராட்டியல்லவா அது?

ஏன் 'ஆஹாஹா' என்று ஆர்த்துக் கூறினோமென்றால்–

இங்கே அநுமனை மகிமனாக்குவதில் பிரானையும் அல்லவா பிராட்டி விஞ்சி விடுகிறாள்? பிரான் அரியணையை அவனுக்காகக் காலி செய்து கொடுத்தாலும் அதில் ஏறிய அரசனுக்கு அடங்கிய பிரஜையாகவில்லை. ஆயின் ஞான

ஸ்வரூபிணியேயான பிராட்டியோ மண்ணுலகுக்கான அரியணையைவிட மிக உயரிய தனது ஆன்மலோக ஞானச்சிம்மாதனத்தை விட்டிறங்கி அதில் அநுமனை ஏற்றி வைத்ததோடு நில்லாமல், ஏற்றம் கொண்ட அந்த ஸத்குருவுக்கே ஆதினமாக அடிமைப்பட்டுள்ள சிஷ்ய ஸ்தானத்தை அல்லவா தான் உவந்து ஏற்கிறாள்?

ஆம், இத் தத்துவ உருவகத்தில் அவள்தான் ஜீவாத்மா. அவள் அவதிப்பட்ட லங்காபுரிச் சிறையே சம்சாரச் சிறை. அவளை நெரித்துக் கொடுமைப்படுத்திய அரக்க அரசனும் அரக்கியருமே வஞ்சப் புலன்கள். அவளைச் சிறை மீட்டுப் பேரின்பம் தர

ராம பரமாத்மா வந்தே தீர்வான் என நன்னம்பிக்கையை ஊட்டியவன் ஆஞ்ஜநேய சத்குரு. அதோடு அப்பரமாத்ம ராமனின் ஸாரத்தைப் பொதிந்து கொண்டுள்ள மோதிரம் என்ற மந்திரத்தையும், அதில் பொறித்திருந்த ராம நாம மந்திரத்தோடு ஸீதையாம் ஜீவாத்மாவுக்கு அளித்து ரக்ஷித்தான்.

இதனாலேயே நமது கபி நாயகனுக்குக் காவிய கர்த்தா மஹோன்னத ஸ்தானம் கொடுத்து தமது காவியத்திலும் ஸிம்ஹாஸனம் ஏற்றுவித்திருப்பது.

அச்சிங்காதனத்திலிருந்து அன்னையிடும் தொட்டிலுக்கு வருவோம்.

அது வால்மீகியின் சுந்தர காண்டத்தில் இல்லாத விஷயம்.....

வாசகர் இடைமறிக்கிறார். "சுந்தரகாண்டம்! சுந்தர காண்டமாமே சுந்தர காண்டம்! நூலாசிரியரே! சிம்மாஸனம், ஏற்றம் என்று அநுமனுக்கு வால்மீகி செய்ததாகக் கூறி அதற்குக் காரணங்கள் ஏராளமாக நீர் காட்டியிருக்கிறீர். ஆயின் அக்காண்டத்தின் தலைப்பிலேயே அவர் அநுமனுக்கு உரித்தான ஸ்தானம் தராமல் அநியாயமாக வஞ்சனை செய்திருப்பதாக அல்லவா காண்கிறது? ஹநுமத் பிரபாவமே முழுக்க முழுக்க அலையெறியும் இந்தக் காண்டப் பிரவாகத்திற்கு 'ஹநுமத் காண்டம்' என்றல்லவோ அவர் பெயரிட்டிருக்க வேண்டும்? அப்படிச் செய்யாமல் பொத்தம்பொதுவாக, அதென்ன ஐயா 'சுந்தரம்'?" என்று குறுக்கிடுகிறார்.

அதற்கான விடையும் ஒரு காண்டமாக நீளுவதால் அடுத்த கட்டுரையாக ஆக்கித் தருகிறோம். அதிலேயே மணித் தொட்டிலையும் கண்டுவிடலாம்.

@ Page 193

11

'ஏன் 'ஸுந்தர' காண்டம்?'

'ஸுந்தர' காண்டம்' என்று கவி முனி அநும காவ்யமான ஐந்தாம் காண்டத்திற்குப் பெயர் கொடுத்ததற்கு அதில் இலக்கிய அழகுகள் அத்தனையும் கொழிப்பது ஒரு காரணம். இன்னொரு காரணம், நன்மையைவிட ஓர் அழகு உண்டா? 'ஸத்யம்–சிவம்–ஸுந்தரம்' என்பர். அதன்படி என்றுமுள மெய்ப் பொருளாகிய சத்தியமே சிவம் எனும் நன்மை, அதுவே சுந்தரமும். அவ்வாறாயின் அந்த நன்மையும் சுந்தரமும் ஒன்றேயாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? நன்மை என்பது அன்பாலேயே விளைவது. அன்பே மெய்ப்பொருளான இறைவன். அவனே அழகனில் அழகனாயிருப்பதும் அந்த அன்பினால்தானே? 'காருண்யமே லாவண்யமானதுதான் அம்பாள்' என்று மஹா பெரியவாள் கூறுவாரே! அவ்வாறு இறைவனின் அன்பினால் விளையும் அத்தனை

நன்மைகளையும் பாராயணத்தினால் ஈயும் காண்டம் எனில் அது ஸுந்தரமானதுதானே ?

இவ்விரண்டே உலகில் பொதுவாக அக் காண்டத்தின் நாமகரணத்திற்குக் காரணங்களாகக் கூறப்படுபவை.

இவற்றினும் ஸுந்தரமான இன்னொரு காரணமும் ரஸக்ஞர்களான விஷயக்ஞர்கள் கூறுவர்.

ராமாயண அரங்கேற்றம் நடந்து பண்டித–பாமரரனைவரையும் ஈர்க்கும் அவ்விதிஹாஸம் ஓரளவு பரவத் தொடங்கிய பின் ஆஞ்ஜநேய பக்தர்கள் வால்மீகி ஆச்ரமத்திற்குப் படையெடுத்தார்கள். 'படையெடுத்த'தாக உவமையணியில் கூறவில்லை! மெய்யாலுமே இதிஹாஸ கர்த்தரிடம் சண்டை போடும் படையாகத்தான் அவர்கள் சென்றது! நல்ல வேளை, வாய்ச் சண்டைதான்!

அநும பக்தர்கள் எதற்காக அந்தப் புனிதரிடம் சண்டைக்குப் போகவேண்டும் ?

@ Page 194

சென்ற கட்டுரை இறுதியில் வாசகர் கேட்டாரே, அந்தக் கேள்விதான் விஷயம். அதை அவர்களைப் பேசவிட்டுக் கேட்டாலே விளக்கமாகப் புரிந்து விடும்.

பேச்சா ? கத்தோ கத்தாகக் கத்துகிறார்கள்! அந்தக் கத்தல்தான் என்ன ?

"என்ன ஓய், வால்மீகி! நமது அரசர் ராமருக்கு அதிப்பிரியமாக எங்கள் தெய்வம் இருப்பதால் அவரது செய்கைகளை உங்கள் காவியத்தில் கூறாதிருக்க முடியாது என்பதாலும், கவி என்ற முறையில் அவை காவ்யத்திற்கு ஊட்டும் ஸ்வாரஸ்யத்தை நீர் அறிந்திருப்பதாலும் அவற்றுக்கே ஒரு காண்டம் ஒதுக்கி, அதன் மூலம் அவரிடம் நீர் பெருமதிப்பு கொண்டது போல் வெளிக்குக் காட்டியிருக்கிறீர்! ஆயினும் உள்ளூர அவரிடம் உமக்குள்ள அவமதிப்பையே நூலுக்கு வெகு முக்யமான தலைப்பு என்பதை இடும்போது வெளியிட்டு அவமானப்படுத்தியிருக்கிறீர்! கபடமாக, ராமருக்கு இஷ்டமானதை உள்ளே வைத்து உங்களுக்கு இஷ்டமானதைப் பளிச்சென வெளித் தெரியும் தலைப்பாகப் போட்டிருக்கிறீர்! ஜாக்கிரதை, நாங்கள் மஹா சக்திமானான ஹநுமாரின் அடியார்கள். ஹநுமாருக்கே அடியார்கள். நாங்கள் அயோத்யாவாஸிகள்தாம் என்றாலும் எங்களுக்கு ஸ்ரீ ராமபிரான் பேரன்புக்கும் பெரு மதிப்பிற்குமுரிய மன்னர் பிரான் மட்டுமே! 'தெய்வம்' என நாங்கள் ஏத்துவது,

போற்றுவது அவருக்குக் குற்றேவல் புரிவதாகக் காட்டிக்கொள்ளும் ஹநுமத் பிரபுதான். ஏனென்றால் அவர்தான் உண்மையில் ராமபிரானையும் விடச் சக்திமான். ராமர் அணை போட்டே தாண்ட வேண்டியிருந்த மஹா ஸமுத்ரத்தை ஜடுதியில் தாமே தாவிக் கடந்தவரவர் அன்றோ? இந்திரஜித் பிரம்மாஸ்திரம் போட்டபோது வானரப்படை, லக்ஷ்மணர் ஆகியோரோடு ராமருமே பிரக்ஞையிழந்து விழுந்தாரே, அப்போது தாம் மாத்திரம் விழாமல், அது மாத்திரமின்றி பல்லாயிரம் காவதம் சுடக்குப் போடும் காலத்தில் கடந்து ஸஞ்ஜீவி மாமலையையே அநாயாசமாகப் பெயர்த்தெடுத்து வந்து அனைவருக்கும் – ராமருக்குந்தான்! – புனர் ஜீவனம் அளித்தவர் அவரேயன்றோ? அவருடைய சாதனைகள் இல்லாமல் ராமர் போரில் வெற்றி கண்டிருக்க முடியாது. ஆகையினால் நாங்கள் ராமரின் விச்வாஸப் பிரஜைகளே என்றாலும் ஹநுமாருக்கே பக்தர்கள். தெய்வ சக்தி மிக்க அவருக்கு வேண்டிக் கொண்டால்தான், வேண்டியது

@ Page 195

எதுவாயினும் பெற முடியும் எனப் புரிந்து கொண்டு அவரிடம் பக்தி செலுத்தி, அவ்வாறே பயன் பெறுபவர்கள். அவருக்கு எவராவது பிழை இழைத்தால் நாங்கள் சும்மா விடமாட்டோம்.

"நீர் காண்டத் தலைப்பு வைத்தபோது மஹா பெரிய பிழை செய்திருக்கிறீர். மற்ற காண்டத் தலைப்புக்களோடு இதையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் உமது கபட தந்திரத்தின் சாயம் வெளுத்துவிடும். ராமரின் பாலியத்தைக் கூறும் முதற்காண்டத்திற்கு பாலகாண்டம் எனப் பெயரிட்டீர். இது ராமாயணமாதலால் ராமருடைய பாலகாண்டந்தான் என எவரும் புரிந்து கொள்வர். எனவே அது சரிதான். அப்புறம் அயோத்யா காண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிஷ்கிந்தா காண்டம் என்று அவர் தொடர்புள்ள முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற இடங்களின் பெயர்களை வைத்தீர்கள். அதிலும் குறை சொல்வதற்கில்லை. அப்புறம் ஸுந்தர காண்டம். இதையடுத்து யுத்த காண்டம். அவதாரம் நிகழ்ந்ததே எந்த ராவண வதத்திற்காகத்தானோ, அதை விளைவித்த போரையே பெரிதாக வர்ணிப்பதால் அதற்கு அப்படி பெயரிட்டதும் யுக்தமே! யுத்தம் முடிந்து ஸ்ரீராமர் அயோத்தி திரும்பிப் பட்டம் சூடி, அரசு நடத்திக் கொண்டிருக்கும் இப்போது நீர் அதையும் யுத்த காண்டத்திலே அடக்கியுள்ளீர். வெளியுலகறிய நடைபெற்ற ராம சரித்திரம் அதோடு இன்று முடிந்துவிட்டது. அதனால் அதோடு காவியமும் முடிந்திருக்கவேண்டியதுதான். ஆயினும் அதற்குப் பிற்பாடு ராமர் வாழ்வை முடிக்கும் வரையிலான வரலாறும் உமது ஞான திருஷ்டியில் தெரிய, தற்போது அதை வெளியிடாவிடினும் அதையும் ஒரு காண்டமாகச் சேர்த்திருக்கிறீரெனக் கேள்விப்

படுகிறோம். பிற்சரிதை கூறும் பின்னிணைப்புப் போன்ற அதற்குப் பொருத்தமாகவே 'உத்தர காண்டம்' எனத் தலைப்பு இட்டிருக்கிறீராம்.

"எல்லாம் சரிதான்! ஆனால் எங்கள் ஸ்வாமியின் லீலைகளே நிறைந்த ஐந்தாம் காண்டத்திற்குப் பெயர் வைத்தீரே, அப்போது மட்டும் ஏன் ஓய், கொஞ்சமும் நியாயமின்றிச் செய்திருக்கிறீர்? முற்றிலும் அது எங்கள் ஸ்வாமி பரமாகவே இருக்கும் போது அதற்கு அவர் பெயரிலேயே 'ஹநுமத் காண்டம்', 'ஆஞ்ஜநேய காண்டம்' என்பது போலத்தானே நாமகரணம் செய்திருக்கவேண்டும்? ஏன் ஐயா, 'ஸுந்தர காண்டம்' எனப் பெயரிட்டீர்? ஏதோ வெளிக்கு
@ Page 196

அவரிடம் உமக்கு கௌரவ புத்தியிருப்பதுபோல் அவர் செய்ததை எல்லாம் எழுதினீர். நீர் எழுத வேண்டிய சரித நிகழ்ச்சிகள் யாவும் உம் கண் முன்னாலேயே தெரியும் என்று பிரம்மா கூறியபடி அவை உமக்குத் தெரிந்ததால் அவரது ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு அவ்வாறு எழுதினீர் போலும்! ஆனால் காண்டத்திற்குப் பெயரிடும்போது? 'ஸுந்தரம்'! வானரம் என்றால் அவலக்ஷணத்தின் மறுபெயர் என்றே உலகம் வைத்திருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது நீர் எங்கள் வானர சிரேஷ்டரின் பெயருக்குப் பதில் 'அழகு'க் காண்டம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறீரென்றால் உள்ளூரப் பரிஹாஸமே செய்திருக்கிறீர் ; 'அழகு காட்டுவது' என்பதையே மறைமுக வேஷத்தில் செய்திருக்கிறீர் என்றுதானே அர்த்தம்? அந்தத் தலைப்பை நீங்கள் ஹநுமத் ப்ரபுவின் பெயரிலேயே மாற்றினாலொழிய உம்மைவிட மாட்டோம்."

மொலு மொலு என்று முனிவரை மஹாவீரின் வீர பக்தர்கள் பிடித்துக் கொண்டுவிட்டனர்!

முனிவர் இதமாக, பதமாக மறுமொழி சொன்னார் : "ஹநுமத் ப்ரபுவின் அடியார்களே! நானும் உங்களில் ஒருவன்தான். எனக்கும் அந்த மஹா புருஷரின் பெயரையே அக்காண்டத்திற்கு இடவேண்டுமென்றுதான் இருந்தது. ஆனால் என்ன செய்ய? வெளி நிகழ்ச்சிகள் மாத்திரமின்றி பாத்திரங்களின் உள்ளுணர்ச்சிகளும் எனக்குத் தெரிகின்றனவே! அப்படித் தெரிந்ததில் நான் அவ்வாறு பெயரிட்டிருந்தால் பெயருக்குரிய அப் பெருமானே இப்போது நீங்கள் யாவரும் நியாயமாக ஆக்ஷேபிப்பதைவிடவும் வன்மையாக அதை ஆக்ஷேபித்திருப்பார் எனக் கண்டேன். 'ராமப் பிரபுவின் புண்ணிய சரித்திரத்தில் இந்தச் சின்னஞ் சிறியவன் பெயரில் ஒரு காண்டத்திற்கு முகுடமா? அது எனக்கு முள் முகுடம்தான்! நான் செய்ததையெல்லாம் எழுதினீர். அந்தப் ப்ரபு செய்வித்தே நான் அவற்றைச்

செய்தேனாதலால் செய்வித்தவருக்கு மரியாதையாக அச் செயல்களை எழுதவேண்டியது நியாயமே என ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் அவற்றுக்கு ஏதோ நானே மெய்யான காரணம் போலக் காண்டமே இந்த எளியேன் பெயரில் என்றால் அதை என்னால் பொறுக்கவே இயலாது' என்று அவர் எதிர்ப்புக் கூறுவாரென ஸ்பஷ்டமாகக் கண்டேன். அந்த மஹாவீரர் எதிர்த்தால் இந்த கிழட்டுப் பிராமணன் என்ன செய்வேன் ? அதனால்தான் அவரது தொடர்பால் பல விதத்திலும் அழகுக்

@ Page 197

களஞ்சியமாக ஆகியுள்ள அக் கதா பாகத்திற்குச் 'சுந்தர காண்டம்' எனப் பெயர் வைத்தேன்."

"ஓஹோ!" என்று கருதியைச் சற்று இறக்கிக் கொண்டு அடியார்கள் கூறினார்கள் : "எங்கள் ஸ்வாமியின் அடக்க எளிமை பற்றி நீர் சொல்வது ஒப்புக்கொள்ளும்படிதான் இருக்கிறது. ஆயினும் அவர் பெயர் வர வேண்டிய இடத்தில் நீர் 'ஸுந்தர' என்று போட்டிருப்பதும், அவரோ லோகத்தில் அவலக்ஷணத்திற்கே உதாரணமாகச் சொல்லப்படும் குரக்கரினத்தைச் சேர்ந்தவராக இருப்பதும் ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமாக இருப்பதால் எங்களை ஸங்கடப்படுத்தவுந்தான் செய்கிறது. இதற்கு ஒரு தீர்வு சொல்லும். காவிய கர்த்தரான உமக்கு அந்தப் பொறுப்பு இருக்கிறது. கேலிச் சொல்லாகவே தொனிக்கும் 'சுந்தர'வை நீக்கி, வேறென்ன அடைமொழி போடலாமெனக் கண்டுபிடித்துப் போடுங்கள். இந்த 'சுந்தர'த்தை ஒருகாலும் எங்களால் சகிக்க இயலாது. என்ன, போடுகிறீர்களா ? சொல்லும்."

வால்மீகி ஏதோ சிந்தனை வயப்பட்டு அழகாகச் சிரித்துக்கொண்டார். அடித்துப்போடவும் தயாராயிருந்த அந்த ஹநுமானடியார்களை அன்புடனேயே பார்த்து, மீண்டும் சிந்தனை செய்யலானார்.

அவ்வடியார்கள், "இனிமையாகவே பேசுகிறீர்கள், சுமுகமாகவே காண்கிறீர்கள் ; சந்தோஷம். ஆயினும் சர்ச்சைக்கு இடம் தராத வேறு பெயர்தான் போடுவோமே என்று விட்டுக் கொடுக்காமல் நீர் உறுதியாயிருப்பதும் நன்றாகத் தெரிகிறது. ஏன் அப்படி ? எங்களுக்கு விடை தெரிவித்துத்தான் ஆகவேண்டும்!" என்றனர்.

முனிவருக்கு ஒரு புறம் தர்ம சங்கடம். இன்னொரு புறம் அந்த பக்தர்களின்

பக்தி குறித்த வியப்பு. 'ஆஹா, எவ்வளவு பக்தி!' என்ற வியப்பல்ல. 'இதுவும் பக்தியா?' என்ற வியப்பு! 'மாருதியை நாம் ஸுந்தரனாகக் கூறுவது இவர்களுக்கு ஏன் பரிஹாஸமாகத் தோன்ற வேண்டும்? அப்படியானால் இவர்கள் அவரது வானர அங்க அமைப்பையும் மீறி அச்சரீரம் முழுதும் கெட்டி முலாம் பூசியுள்ள தெய்விக சோபையை, பக்தியின் மதுரத்தை, ஞானத்தின் காந்தியை, அடக்கச் சேவைக்கேயான குளிர்ச்சியை, பேராற்றலின் ராஜத்வத்தை – மொத்தத்தில் பலவித அழகும் ஒன்று சேர்ந்த பரம ஸௌந்தர்யத்தைக் காணவில்லை என்றல்லவா ஆகிறது?

@ Page 198

அடியார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்கிறார்கள், ஆயினும் ஏன் அந்த ஆரழகைத் தவற விடுகிறார்கள்?' என்று அவருக்கு வியப்பு!

சற்று ஆலோசித்ததில் அவ்வியப்புக்கு விடையும் கண்டார். அவர்கள் அனுமனின் அபரிமித ஆற்றலாலேயே கவரப்பட்டு, அம் மஹா சக்திமானை பக்தி செய்தால் தாம் வேண்டுவனவெல்லாம் ஸாதித்துக் கொடுப்பாரேன்பதற்காகவே அடியார்களாகி இருப்பவர்கள். அவருடைய செயல் வீரத்தை மாத்திரமே கருதி, உயிரான ராம பக்தியின் சிந்தனை ஈரத்தைக் காணத் தவறியிருக்கிறார்கள்! அதாவது அவரது பேரன்பினை உணர்ந்து அத்தகைய அன்பரை அன்புக்காகவே தாங்களும் அன்புக்கிடாமல் பெரும் சக்தனாகவே கண்டு அதனாலேயே உயர்த்திவைத்து – 'உயர்த்தி'த்தான் என்றாலும் உயர்த்தியதாலேயே தங்கள் மட்டத்தில் தங்களோடு கலந்துறவாடுபவராக இன்றி ஒதுக்கி வைத்து – அதுவே பக்தி என எண்ணி ஏதோ செய்கிறார்கள். காரணமில்லாத தூய அன்பாகப் பொங்கும் உண்மைப் பக்தியாக இல்லாமல், வேண்டின கொடுப்பார் என்ற காரணத்திற்காகவே செய்வதான 'பக்தி'யைத்தான் செலுத்துகிறார்கள். அதனால் தான் அன்புக் கண்ணே காணக் கூடிய, அன்பில் விளைந்த, அவரது ஆரழகை இவர்களால் காண முடியவில்லை. சுந்தரனைக் குரூபக் குரங்கு என்றே வெளித் தோற்றத்தால் காண்பதோடு நின்றுவிட்டார்கள்.

'அதை இவர்களிடம் சொல்வது அழகா? அவர்கள் தனிப் பெருந்தெய்வமாகத் தொழுபவரைப் பற்றி அறியாக ஒன்றை நாம் அறிந்து விட்டதாக அவர்களுக்குக் காட்டுவது மரியாதையாகுமா? சாமானிய மக்களே அதிகமுள்ள இவ்வுலகில் இன்னும் பல்லோரும் அவர்களது கோணத்திலேயே 'பக்தி' செய்பவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். நானா மட்டத்து ஜீவராசிகளுக்கும் இடமளித்து விளையாடுவதான பரமனின் சிருஷ்டி விசித்ரம் அப்படித்தான் வைத்திருக்கும்! 'நமக்கு மேல் ஒரு மஹா

சக்தி இருக்கிறது ; அது நமக்கு வேண்டுவன தரும்' என்ற அளவிலேனும் அவர்களுக்கும் ஆத்திகச் சிந்தனை இருப்பதால் அதுவே போதும் என விட வேண்டியதுதானே தவிர அவர்களுக்கு நாம் ஏன் அறிவுச் சுடர் கொளுத்த எண்ணி ஏதும் செய்ய வேண்டும்?" என்று மரியாதைப் பண்பிலும், அநுதாபப்பண்பிலும் தேர்ந்த வால்மீகி பகவான் எண்ணினார்.

@ Page 199

ஆயினும் அவர்கள் விரும்பியபடி விவாதத்திற்கு இடமளிப்பதாக இல்லாத வேறு முகுடந்தான் இடுவோமே என்று அவர் விட்டுக் கொடுக்கத்தான் இல்லை!

ஏன்?

அச் 'சுந்தர' முகுடம் இடுவதற்கு அப்படியொரு முகுடமான காரணம் இருந்தது. ஞான த்ருஷ்டியால் அதை அவர் நன்கறிந்திருந்தார். எக் காரணம் பற்றியும் அதற்கு மாறாக வேறு முகுடம் சூட்டினால், அது கைகேயி ஸ்ரீ ராமசந்திரனுக்கு முகுடம் சூட்ட விடாமல் பறித்தது போன்ற பரம பாபமேயாகும் ; அப்போது கௌஸல்யா தேவியை ஆறாப் புண்ணாக்கி அவள் தீராப் பாபம் சம்பாதித்துக் கொண்டாற் போலவே தமக்கும் நேரிடும் என அவர் கருதினார்.

'அந்தக் காரணத்தை இவர்களிடம் கூறினால் அன்பின் பெருமையறியாத இவர்கள் புரிந்து கொள்ள மாட்டார்கள். இது தமக்கு இவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே உள்ளந்தரங்கத்தில் புரிந்துவிட்டது! அதனால்தான் புனித புனிதமான அதைச் சொல் இவர்களது அலக்ஷ்யத்திற்கு ஆளாக்கும் அபசாரத்தைத் தாம் செய்யாமல் பிற காரணம் கூறியது. ஆனால் அப்படியும் இவர்கள் தலைப்பை மாற்றுமாறே பிடிவாதம் செய்கிறார்களே! என்ன செய்யலாம்?

தர்ம சங்கடமுற்ற முனிவர் ஆழ்ந்து சிந்தித்தார். சிறிது போது சென்றது.

'அப்பாடா!' – நிம்மதி கண்டார் முனிவர்.

ஆழ்ந்து சிந்தித்ததில் அவரது தீர்க்க தரிசனம் இனி நடக்கவிருப்பதை அகழ்ந்து கண்டு கொண்டது. பளிச்செனத் தீர்வும் தெரிந்துவிட்டது. தாம் எந்தக் காரணத்தை வாய்மொழியால் எத்தனைக் கவி சாதுர்யத்துடன் விளக்கினாலும் இவர்களுக்குப் புரிய முடியாதோ அது கண்முன் காணும் பிரத்தியக்ஷ நிகழ்ச்சியாய் நடந்து இவர்களுக்குப் புரிந்துவிடப் போகிறது எனக் கண்டார். ஆனந்தத்தில் நகை

பூத்துக்கொண்டார். 'பகவன்! இப்படியோர் ஸுந்தரமான ஸந்தர்ப்பத்தை உருவாக்க எண்ணியே நீதான் அது எடுப்பாகத் தெரிவதற்காக இப்படி மாற்றாக ஓர் நாடக அங்கம் அமைத்தாயா ?' என்று மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டார்.

@ Page 200

முன்னிலும் பதமாகவும் இதமாகவும் முனிபுங்கவர் வீர பக்தர்களிடம் கூறுவார் : "நான் சொல்வதை அன்பு கூர்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் கேள்விக்கு நான் விடை சொல்வதைவிட அழகான, அழுத்தமான முறையில் வேறுவிதமாக விடை கிடைக்கும். அயோத்யாபுரியிலேயே கிடைக்கும். நீங்கள் அயோத்யாவாஸிகள்தாமே ? அங்குதானே திரும்ப இருக்கிறீர்கள் ? நானும் வருகிறேன். ஸ்ரீராம ராஜனின் அரச மாளிகைக்குச் செல்வோம். அங்கு நாமெல்லோருமே அவ்விடையைப் பெற்று மகிழ்வோம்."

முனிவரின் மனம் நெகிழ்ந்த கோரிக்கை, அதோடு விசேஷமாக ஏதோ நடக்கப் போகிறது என்ற அறிவிப்பு இரண்டும் சேர்ந்து அடியார் கோஷ்டியை இணங்க வைத்தது.

அங்கே அயோத்யாபுரியில்!

ஸீதா–ராமர்கள் யாருக்காகவோ ஆவல் மீதூறக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பக்கலில் அநுமன். அவன் அத்தம்பதியரையே பனித்த கண்ணும் இனித்த முகமுமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். புத்தம் புது ஆடை புனைந்து புதுப் பொலிவுடன் விளங்குகிறான். ஆச்சரியமாக அந்த யஜமான யஜமானியர்களின் சந்நிதியிலேயே அவர்கள் மாலை அணியாதிருக்க அவனோ ஒற்றைக்கு இரட்டையாக, நானா வர்ண, நானா மணம் கொண்ட பலவித புஷ்ப–பத்திரங்களால் தொடுத்த மாலைகளை அணிந்திருக்கிறான்! அவனிடம் வழக்கத்திற்கும் அதிகமாக ஒரு புஷ்பக் காடே பூத்தாற்போன்ற புதுக் காந்தி!

வழக்கம்போல் அன்று அதிகாலையில் அவன் ஸ்நானம் செய்யப் போனான். அப்போது பிராட்டி ஓடோடி வந்தாள், தங்கத் தைலப் பாத்திரத்துடன். பிராட்டியாகவா ? பெற்றெடுத்த பிரியத் தாயாக! அவளது செந்தாமரைக் கரத்திலிருந்த தங்கத் தைலப் பாத்திரத்திலிருந்து தங்க உத்தரிணியால் தைலம் எடுத்துச் சில சொட்டுக்கள் அவன் சிரஸ் உச்சியில் சொட்டினாள். "குழந்தாய்! இன்று உன் ஜன்ம தினம் அல்லவா ? எங்களெல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு கட்டத்தில் புனர் ஜன்மம் தந்த நீ மங்கள ஸ்நானம் செய்யவேண்டாமா ?" என்றாள். அவள் கண்களும் சொட்டின.

அவன் கண்களோ ? பாஷ்பவாரியேதான்! மங்கள ஸ்நானம் அது போலொன்று உண்டா ?

@ Page 201

ஸ்நானம் முடித்து வழக்கம் போல் மடி வஸ்திரம் உடுத்தி, ராம–சீதையருக்கு அணிவிப்பதற்காக அவன் நானா மலர் கொண்டு ஜோடி மாலை தொடுத்து எடுத்துவந்தான்.
வழக்கம் போலவே அவற்றிலொன்றை ஸ்வாமிக்கு ஆரா அன்போடு அணிவித்தான். வழக்கம்போல மற்றதை அவர் கரத்தில் கொடுப்பதற்காக அவன் நீட்டினான். ஸ்வாமி அதைப் பெற்று தேவிக்கு அணிவிப்பதே வழக்கம்.

இன்றோ ஐயன் அதற்குக் கரம் நீட்டாது கழுத்தையே மீண்டும் நீட்டினான்!

எல்லையிலா மகிழ்ச்சியுடன் ராமதாஸன் இரண்டாம் முறை ஸ்வாமிக்கு மாலை சூட்டினான்.

இரண்டு மாலைகளையும் ராகவஸ்வாமி லாகவமாகக் கழற்றி ஸீதாம்பிகைக்குச் சூட்டினான். பிராணபதியின் ஜோடி மாலைச் சீராட்டில் ஆனந்த ஸாகரியாக அன்னை விளங்கினாள். அன்பு ஸாகரத்தையே அடங்கிய குமிண் நகையுடன் ஐயன் ஒரு சிறு கண் ஜாடை காட்டினான். குறிப்பறியும் திறம் மிக்க 'இங்கிதக்ஞை' ஒரு ஹாரத்தைக் கழற்றி அவனது தடந் தோளில் மீண்டும் சூட்டினாள்.

'எந்தக் குழந்தையும் கண்டிராத தாய்–தந்தையரின் மாலை மாற்றலை இன்று உலகின் தாய்–தந்தையரே தனக்குக் காண்பிக்கின்றனர்!' – பேரானந்தம் ஒரு மலையாகவே தாக்கினாற்போல மலைத்து நின்ற மாருதி முன்னிலும் பெரு மோதலாக மீண்டும் அத் தாக்குதலுக்கு ஆளானான்!

ஆம், ஸ்வாமி அன்புப் புயலாகி அவ்விரு மாலைகளையும் கழற்றிக் குபீரென்று அநுமனுக்கு அணிவித்து விட்டான்!

முன்பு தனது பட்டாபிஷேகப் பரிசாக ஸ்ரீராமன் முக்தாஹாரத்தைக் கழற்றி ஸீதாதேவியிடம் அளித்து அதை அவள் இஷ்டப்படி அநுமனுக்கு ஈயச் செய்தான். அதிலேயே அவனுடைய இஷ்டமுந்தான் ஒளிந்து கொண்டிருந்தது! பொதுவான ராஜ

ஸதஸில் அப்போது ஒளிவு மறைவு அழகுகளோடு செய்ததை இப்போது அந்தஃபுரத்தில் நன்கு திறந்து விட்டு அவனது பிறந்தநாளில் பரிசு வழங்கினான்.

அந்த மாலைகளைக் கழற்ற எவருக்குத்தான் மனசு வரும்? அதுதான் காரணம், இன்று மாருதியின் மலையான மேனியில் மாலை ஜோடி இருந்ததற்கு.

@ Page 202

மாலையிட்ட கையோடு, அன்னையின் அன்புக் கையிலிருந்து ஐயன் சந்தன–குங்குமக் கிண்ணங்களைப் பெற்று, தானே அடியார் திலகனுக்குத் திலகமிட்டான்.

இருவருமாகத் தாம்பாளத்தில் வைத்து நூதன வேஷ்டி–உத்தரீயங்களும் பிரஸாதித்தனர்.

திவ்ய தம்பதியரின் பிரேமாம்ருதப் பிரசாதங்களான புத்தாடை, புது மாலை அணிந்த விசேஷத்திலேயே அநுமன் கூடுதலான புதுப் பொலிவு பெற்றிருந்தான்.

"மனி(த்)தப் பிறவியும் வேண்டுவதே!" என்றார் வாகீசர்.

"வானரப் பிறவியும் வேண்டுவதே!" என்று உள்ளம் துள்ளினான், வானவனாயிருந்து அப்படிப் பிறவி கொண்ட வாதாத்மஜன். "எனக்குப் பிறவி தந்த நாளே, நீ வாழி!" என வாழ்த்தினான்.

அந்தப் புனித நாள் – மார்கழி மாதம் எனப்படும் மார்க்கசிர மாதத்தின் அமாவாஸ்யை.

'மார்க்கசிரம்' எனில் 'மிருகத்தின் சிரம்' ; 'மிருகம்' என்றாலே முதற்கண் குறிக்கப்படும் மானின் சிரம். சந்திரனின் வான மண்டல ஸஞ்சாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட 'சாந்திரமான'ப் பஞ்சாங்கத்தின்படி ஒரு மாதத்தின் பூர்ணிமை எந்த நக்ஷத்திரத்தில் (பெரும்பாலும்) ஏற்படுமோ அந்த நக்ஷத்திரத்தின் பெயரே மாதத்திற்கு இடப்படும். மார்கழி மாதத்தில் அந்த நக்ஷத்திரம் மார்க்கசிரமே. மூன்று தாரகைகளால் ஆன அந்த நக்ஷத்திரம் மான் முகம்போல் தோன்றுவதால் அதற்கு 'மிருகத்தின் தலை' எனப் பொருள்படுவதான 'மார்க்கசிரம்' என்று பெயர். சிரத்திற்கே சீர்ஷம் என்றும் பெயருண்டாதலால் மார்க்கசீர்ஷம் எனவும் சொல்வர். 'மிருக'த்தின் தொடர்புள்ளது 'மார்க்கம்'. மான் முக்கியமாக ஓடிக்கொண்டேயிருப்பதுதானே? எனவே நாம் செல்லும் வழிக்கு 'மார்க்கம்' எனப்

பெயர் ஏற்பட்டுவிட்டது.

மானுடரின் ஓராண்டு வானவர்க்கு ஒரு நாள். அதில் உதயத்திற்கு முற்படியாக உள்ள, தண்மையும் இதமும் சாந்தியும் இளவொளியும் கூடிற வைகறையாம் உஷஃகாலம் எனும் விடிவு வேளையாயிருப்பது மார்கழி மாதமே. எனவே அம்மாதத்தில் ஈச்வர த்யானம் செய்வது நம் நல்வாழ்வு விடிவதற்கு விசேஷமாக உதவும். தேவர்களின் உஷஃகாலமான மாதத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் நம்முடைய

@ Page 203

உஷஃகாலத்தில் பூஜை, பஜனை புரிவது அதி விசேஷப் பலன் அளிப்பது. அதனால்தான் கீதை தந்த பரமாசார்யப் பரமன், மாதங்களில் தான் மார்க்கசீர்ஷமாக இருப்பதாகச் சொல்கிறான்.

நல்விடிவு மாதத்தில் குளிரிதய நல்லாஞ்ஜநேயன் அவதாரம் எத்துணைப் பொருத்தம்? பக்தி 'மார்க்க'த்தின் 'சிரோ'மணியாக விளங்கும் ஆஞ்ஜநேய ப்ரபு மார்க்கசிர மாதத்தில் அவதரித்து அதற்கு மேலும் புனிதமூட்டியிருக்கிறான்.

சூரியனின் வான சஞ்சாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஸௌரமானப் பஞ்சாங்கப்படி அவனது அவதார மாதம் தநுர் மாதம் எனப்படும். அவதார தினத்தன்று மூல நக்ஷத்திரம் கூடிய அமாவாஸ்யை புண்ய திதி.

தநுர்தரனாகவே சேவை சாதிக்கும் மூலவன் ஸ்ரீராம சந்திரனின் பரம பக்தர்களான தாரகைகளுக்கு மூலமான நக்ஷத்திரமாயிருப்பது அநுமன்தானே? எனவே மூல நக்ஷத்திரத்திலேயே அவன் பிறந்ததும் பொருத்தந்தான். சந்திர–சூரியர் புவியின் பார்வைக் கோணத்தில் நெருங்கி வசிக்கும் நாளாக இருப்பதாலேயே அமாவாஸ்யைக்கு அப்படிப் பெயர். சூரிய வம்ச திலகனான ராம சந்திரனை நெருங்கி வசிக்கிறவன்தானே அநுமன்?

'ஆயின் அமாவாசையன்று சந்திரனில் பிரதிபிம்பிக்கும் சூரிய ஒளி புவிக்கு கிட்டாது இருளன்றோ படர்ந்திருக்கிறது? அது அமங்களமாகவல்லவோ படுகிறது?' எனில், அதற்கும் தத்வார்த்தம் உண்டு. புவியின் இன்ப வெளிச்சமான அஞ்ஞானப் பட்டாளம் அற்றுப் போய் அந்தகாரமாகி விடும் பேரின்ப இரவைக் காட்டும் நிலை அது!

அஞ்ஞானியர் பட்டாளத்தைச் சேர்ந்த நம் போலியர்க்கு அது இருளாயினும் அதைச் சூனியமாகச் சொல்லாமல் 'நிறைந்த நாள்' என்றே பூரணமாக, ஒரு விதத்தில் பூர்ணிமையாக ஆன்றோர் காட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஏனெனில் புவியிலேயே குற்றமற்ற நல்ல இன்பங்களை, விண்ணுக்கு உயர்வதற்குதவும் இன்பங்களை உதவும் நாள் அது! முக்கியமாக அந் நாளில் பிதிரரைப் பிரீதி செய்து அவர்தம் ஆசி கொண்டே இந் நலன்களைப் பெறுமாறு ஈசன் வைத்திருக்கிறான்.

@ Page 204

இந்த அநுமனோ அந்தப் பிதிரரைப் பற்றிய நினைவே இல்லாது இருப்பவன். அது பற்றி இதற்குச் சில நாள் முன்பு கூட ஸீதா–ராமர்கள் பேசிக் கொண்டனர். 'என்றோ மறைந்துபோன மூதாதையர் இருக்கட்டும். ஜீவியவந்தர்களாகவேயுள்ள நேர்த் தந்தை–தாயரான கேஸரி–அஞ்ஜனை பற்றியுங்கூட அவனுக்கு லவலேசமும் எண்ணமில்லையே!' என்று பேசிக்கொண்டனர். ராம பிரானோ, ஸீதா தேவியோ எப்போதேனும் அவர்களிடம் அவனுக்குள்ள அன்புக் கடமையைப் பற்றிக் கூறினாலும், "நீங்கள் இருக்க எனக்கு வேறு பெற்றோரா?" என்றே முடித்துவிடுவான்.

அப்பெற்றோர் நெஞ்சிலிருக்கக் கூடிய தாபத்தை நினைந்தே ராம–ஸீதையர் இப்போது பேசிக்கொண்டது. முக்யமாக அன்னை ஸீதை – 'லோக மாதா', 'லோக ஜனனீ' என்று இரு பெயர்களிலும் அமர கோச அகராதி கூறும் மகாலக்ஷ்மியின் அவதாரமான ஜனக நந்தினி – தான் இன்னொரு அன்னையை அநுதபித்து நினைந்து அப் பேச்சை ஆரம்பித்தவள்.

அநுமனின் பிறந்த தினம் வருகிறதென்றவுடனேயே அவளுக்கு அவனைப் பிறப்பித்தவளின் நினைவுதான் வந்தது. மாருதி அப்புண்ணியவதியை மறந்தே விட்டதாக அல்லவோ காண்கிறது என்பதில் வருந்தி நாதனிடம் கூறினாள். அப்போது அவளுடைய நாதன் கேஸரியின் நினைப்பையும் சேர்த்துவிட்டான்.

அஞ்ஜனா – கேஸரி தம்பதியர் வானரப் பேரரசனாக இருந்த, வாலி–சுக்ரீவர்களின் தந்தையான ரிக்ஷரஜஸ் நேராக ஆட்சி புரிந்த கிஷ்கிந்தா ராஜ்யத்துப் பம்பா நதிக்கரையில் இருந்த வானரர்கள் அல்ல. அப்பேரரசனுக்கு அடங்கிப் புவியெங்குமிருந்த வானரச் சிற்றரசுகளிலொன்றான மால்யவந்த பர்வதத்தில் இருந்து கொண்டு அங்குள்ள வானரர் மீது ஆட்சி செய்த சிற்றரசனே கேஸரி.

அவனுக்கு மனையாள் அஞ்ஜனா தேவியிடம் பிறந்த குழந்தையை, வெறுமே பிறந்ததாக இன்றி 'அவதரித்த'தாக ஆக்கியது வாயுதேவன். ராமாவதாரத்தில் வானவர்கள் வானரராகப் பிறந்து பகவானுக்கு சகாயம் புரிய வேண்டுமென்று பிரம்மதேவன் இட்டிருந்த கட்டளைப்படி வாயுதேவன் தன் சக்தியை அக்குழந்தை அஞ்ஜனை உதரத்தில்

@ Page 205

கருவாய் உருவாகும்போதே அதனுள் செலுத்தியிருந்தான். அதனாலேயே அவன் வாயுபுத்ரனெனப் பெற்றான்.

ரிக்ஷரஜஸுக்கு இதேபோல் இந்திர சக்தியம்சமான வாலி, சூரிய சக்தியம்சமான சுக்ரீவன் என்ற இரு மக்கள் இருந்தனர். 'இதேபோல' என்றது அவ்வளவு சரியல்ல. ஏனெனில் அந்த ரிக்ஷராஜனே ஒரு சமயம் தேவ மகளிருக்கான ஒரு தடாகத்தில் அவ்விஷயமறியாது ஸ்நானம் செய்ததால், ஒரு சிறிய காலகட்டத்திற்குப் பெண்ணாக – வானர ஜாதிப் பெண்ணாகத்தான் – மாறியிருந்தான்.1 'அவளா'கிவிட்ட அவன் அப்பிரதேசத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் இந்திரனின் சக்தி அவளுடைய வாலில் படிந்ததில் அங்கிருந்து வாலியும், சூரிய சக்தி கழுத்தில் படிந்து அங்கிருந்து ஸுக்ரீவனும்2 பிறந்தனர். ஆக விந்தையாகத் தந்தையையே தாயுமாகப் பெற்றவர்கள் அவ் வாலி–சுக்ரீவர்! தந்தையே தாயாகி விட அவர்களில் ஒருவனுக்கு இந்திரன் தந்தையாகவும், மற்றவனுக்குச் சூரியன் தந்தையாகவும் ஆயினர்.

சுக்ரீவ பிதாவான சூரியனிடம் பால ஹநுமான் சீடனாகி வித்யாப்யாஸம் பெற்றான்3. அதற்கு அநுமன் அளிக்க முன்வந்த குரு தக்ஷிணையை ஏற்க மறுத்த சூரிய பகவான் அதற்குப் பதிலாக, அவன் தன் மைந்தனான ஸுக்ரீவனுக்கு உறுதுணையாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறினான். கேஸரியிடமும் அது பற்றிச் சொன்னான். பரதெய்வமான ஸ்ரீமன் நாராயணன் தனதான சூரிய வம்சத்தில் கொண்ட ஸ்ரீ ராமாவதாரத்துக்கு இவ்விருவருமே உறுதுணையாவரென்றும் பின்னர் ஸுக்ரீவனை விடுத்து அப்பரமனுக்கே அநுமன் பரம பக்தனாக எக்காலும் உடனிருந்து பணிபுரிந்து பாருள்ளளவும் அடியாருலகின் முடிமணியாகப் போற்றப்படுவானென்றும், அதற்கெல்லாம் பூர்வாங்கமாகவே இப்போது அவனை ஸுக்ரீவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் கேசரியிடம் கூறினான்.

முதிர்ந்த மனப்பக்குவம் வாய்ந்த கேஸரி–அஞ்ஜனை தம்பதி மகனின் பின்னாள் பாக்கியத்தையே மனத்தில்

1. இதுபோல் உருமாறிய வேறு சிலர் பற்றியும் புராணங்களில் பார்க்கிறோம். தேவ மகளிர் நீராட வருகையில் ஆடர் அச் சூழலிலிருப்பது அநுசிதமாதலால் இந்த இனமாற்றம்.

2. ஸு – அழகிய ; க்ரீவம் – கழுத்து
3. விவரம் அடுத்த பகுதியில்.

@ Page 206

கொண்டு பெறக் கிடைக்காத தவப்புதல்வனை கிஷ்கிந்தா புரிக்கு அழைத்துச் சென்று ஸுக்ரீவனுக்கு நண்பனாய், அமைச்சனாய், நல்லாசானாய் வழங்கி விட்டனர். சுயமாகவே அளப்பரும் அருமை பெருமை பொருந்திய அம்மகன் அதோடு தேவர்கள் அனைவரின் வரங்களையும் பெற்றவன். அப்படிப்பட்ட புதல்வனை நன்கொடையாக ஈவது எண்ணியும் பார்க்கவொண்ணாத ஒன்று. அத் தியாகத்தைப் புரிந்துவிட்டு அவர்கள் மால்யவந்த மலைக்குத் திரும்பிவிட்டனர். அவர்களும் கிஷ்கிந்தா பட்டணத்திலேயே இருந்திருக்கலாமே எனில், 'தங்கள் பாசம் அவனை இழுக்கக்கூடலாம். ஆதித்ய பகவான் கூறியதிலிருந்தோ ஸுக்ரீவனுக்கு மகனது பக்க பலம் ஸதா காலமும் தேவைப்படும் ஒரு காலம் வரலாமெனத் தெரிகிறது. அது ஒரு புறமிருக்க, பின்னர் பகவதவதாரத்திற்கே தனிப் பெரும் பணியாளாக அவன் இருக்கப் போகிறானாமே! பணி கொள்ளும் அப் பகவனிடமே அவனது முழு ஈடுபாடும் இருக்கவேண்டுமாதலின் தங்களிடம் பாந்தவ்விய உணர்வு அறவே அறுவதே நல்லது. எனவே, அவனுக்கு அண்மையிலேயே தாங்கள் இருந்து கொண்டு பாச சபலம் என்பது அவனைத் தீண்ட வாய்ப்புத் தரலாகாது' என்ற உத்தம ந்தையிலேயே அவர்கள் தங்களது உரிமையை அறவே மறுத்துக்கொண்டு ஸர்வ ஸமர்ப்பணமாக அவனை ஸுக்ரீவனின் கையோடு கோத்துப் பிணைத்துவிட்டுப் பழைய இருப்பிடம் திரும்பினர். அங்கு கேஸரி சிற்றரசனாக தனது ஆதிபத்தியத்தைத் தொடர்ந்தான்.

ஆயினும் அப்பேர்ப்பட்ட ஓர் அரும்புதல்வனைப் பெற்ற மனசு புத்ர வாத்ஸல்யத்தை மறந்துவிட இயலுமா ?

அது பற்றியே உலகப் பெற்றோரான ஆதி தம்பதியர் ஸீதையும் ராமபிரானும்

எண்ணிப் பேசிக் கொண்டனர்.

ஐயன் கூறினான் : "ராவணேச்வரன் உன்னை எங்கே வைத்திருக்கிறானென்று தேடுவதற்காகவும், தேட்டம் பலித்தால் அவன்மீது போர் தொடுத்து மீட்டு வருவதற்காகவும் ஸுக்ரீவன் நாற்றிசையிலுமுள்ள வானரர் அனைவரையும் வரவழைத்தான். அப்போது கேஸரியும் தன்னுடைய பெரும்படையுடன், உளமார்ந்த பக்தி விச்வாஸத்தோடு வந்தான். அநுமனை உலகுக்களித்த பிதாவைப் பார்ப்பதில் மனம் களித்தேன். தாமரையின் கேஸரம் போல அக்கேஸரியின் தேஹம் செங்காந்தி

@ Page 207

வீசியதையும், அவனுடைய முகத்தில் உதய சூரியச் செம்மை ஜ்யோதி வீசியதையும்* கண்டபோது அத் தந்தையின் ஜாடையே தனயம் எனத் தெரிந்து கொண்டு மகிழ்ந்தேன். தோற்றத்திலேயே புலப்பட்ட அவனுடைய பாஹு பலம், புத்தி பலம், பணிவுக் குணம் ஆகியவையும் தனயனுக்கேற்ற தந்தையாகவே அவனை அறிவித்தன.

"இதையெல்லாம் நான்தான் கண்டு மகிழ்ந்தேனே தவிர அத் தனயனோ தந்தையைக் கவனித்ததாகவே தெரியவில்லை! தந்தையும் தனயம் அங்கிருக்கிறான் என்ற நினைவேயில்லாதவன் போல்தானிருந்தான். 'போல்' என்கிறேன். ஏனெனில் மெய்யாலுமே மகன் நினைவை மனத்தடத்திலிருந்து பிடுங்கி எறிய ஒரு தந்தைக்கு இயன்றிருக்குமோ ?

"தந்தை எப்படியிருந்தாலும் புத்திரனாகப்பட்ட ஒருவன் பிதாவைக் கண்டால் வணங்கி நலம் கேட்க வேண்டியதும், ஈன்றெடுத்த மாதாவைப் பற்றி விசாரிக்க வேண்டியதும் தார்மிகக் கடமையல்லவா ? ஆனால் அதை நான் ஆஞ்ஜநேயனுக்கு எடுத்துரைக்கக்கூட அவகாசமில்லாமல் ஸுக்ரீவன் பரபரத்துப் பறப்பாகப் பறந்த வேளை அது. ஏற்கெனவே மழைப் பருவம் இடையே வந்து உன்னைத் தேடும் காரியத்தைத் தாமதப்படுத்தியிருந்தது. அதன் பின்பும் ஸுக்ரீவன், பாவம், இன இயற்கைப்படி வாலி வதத்திற்குப் பின் புதிதே பெற்றிருந்த ராஜபோகமும், மீளப் பெற்றிருந்த ஸ்த்ரீ போகமும் அவனை வசப்படுத்திக் கொண்டதில் சிறிது காலம் கடத்திவிட்டான். அப்புறம் விழிப்புப் பெற்றதும் கழிவிரக்கத்தில் துடிதுடித்து என் காரியத்தைச் செய்யப் பறப்பாகப் பறந்தான். எனவே நாலு திசையிலிருந்தும் வானரர் வந்து குழுமியவுடன் அவர்களில் எந்தத் தலைவன் தன் பரிவாரத்துடன் எங்கே எப்படிச் சென்று உன்னைத் தேடவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டு, உடனேயே விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டான். அவ்வாறே கேஸரியும் அப்போது வந்த

சுவடேயில்லாமல் திரும்பிவிட்டான். நான் தனிப்பட அவனை விசாரிக்கவே அவகாசமில்லை.

"மைதிலி! அவனுடைய பக்தி ஆச்சர்யமானது! அவனுடைய சுதனுடைய பக்தியினுங்கூட அது பக்குவமானதோ என ஆச்சரியப்படுகிறேன்! ஏன், கேள்! தங்களது

* 'பத்மகேஸர ஸங்காச :, தருணார்க்க நிபானன : ' – கிஷ்கிந்தா கா.39.17.

@ Page 208

இஷ்டமூர்த்தியின் கவனத்தைப் பெற வேண்டுமென்றுதானே பரம பக்தர்களுக்குக்கூட துடிப்பதாகப் பொதுவில் உள்ளது? இவனோ, ஸூர்ய பகவான் என்னைப் பற்றிச் சொன்ன நாளாக என்னிடம் பக்தி பூண்டிருந்தபோதிலும் அதற்கு மாறாக, கவனம் பெற வேண்டாம் என்பதில் கவனமாக இருந்தான்! ஏனென்றால், அவனுக்கு என் உள்ளம் தெரியும், நான் அவனைக் கவனம் கொண்டால் உடனே அவன் அங்குள்ள வரையில் புத்ர தர்மப்படி ஆஞ்ஜநேயன் அவனுக்கான பணிகளையே செய்ய வேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டுவிடுவேன் ; அதனால், தானே மகன் என் பணியிலிருந்து விலகக் காரணமாகிவிடுவோம் என்பதாலேயே அநாமநேயன் போல் வந்து சென்று விட்டான்!

"அப்போது மட்டுமல்ல! பிற்பாடு லங்கா யுத்தத்தின் போதுந்தான்! ஆதியில் சம்பஸாதன் என்ற மஹாஸுரனை வதம் செய்து தேவரிஷிகிளை அவனது கொடுமையிலிருந்து காத்த மஹாவீரனவன். அப்படிப்பட்டவன் இலங்கைப் போரின்போதோ, தான் முன்னணிக்கு வந்து முக்கியமான ராக்ஷஸ வீரர் எவருடனும் போரிட்டு அதனால் என் கவனத்திற்கு வரக்கூடாதென்று நினைத்திருக்க வேண்டும். எனவே பின்னணியிலேயே இருந்துகொண்டு சாதாரண அரக்கப் பரிவாரத்தையே நூற்றுக்கணக்கில் கொன்று குவித்தான். இவ் விஷயம் யுத்தம் முடிந்து, அவன் சுவடு தெரியாது தன் இருப்பிடம் திரும்பிய பின்தான் என் காதுக்கு எட்டியது."

பகவத் சங்கத்தையே தியாகம் செய்யும் அந்த அதிசய பக்தனின் உளப்பண்பை எண்ணி ஸ்ரீ ராமசந்திரன் நெகிழ்ந்துபோனான். உடனே அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சிக் குதூஹல ஒளியும் சுடர்விட்டது. "ஜானகி! அவனுக்காச்சு, எனக்காச்சு! அவனை விட்டேனா பார்! நீயும்தான் அஞ்ஜனா தேவியின் விஷயமாக என்னை விடவும் ஆர்வமாயிருக்கிறாய். தந்தையை விடவும் தாய்தான் பன்மடங்கு புத்ர வாத்ஸல்யம் கொண்டவளாயிருப்பாள் என்பதால், அஞ்ஜனையும் மஹாத்தியாகமாக, பெற மாட்டா

புத்ர பாக்யத்திடமிருந்து ஒதுங்கியிருந்தாலும் அவளது உள்மனசு அவனுக்காக ஏங்கித் துடிக்காமலிருக்க முடியாது என்று உன்னுடைய தாயிதயம் உனக்குக் காட்டுகிறது. அப்படித்தானே? இதோ மார்க்கசிர மூல நாள் வந்துவிட்டது. நாம் இருவரும் அந்த இருவரையும் 'பழி தீர்த்து'க் கொள்வோம்."

@ Page 209

பகவான் பகபகவெனச் சிரித்தான்.

அம்பிகையும் ஆனந்தியானாள். "ஆமாம். ஆர்ய புத்ர! அஞ்ஜனா தேவியோடு அநுமனைச் சேர்த்து வைத்துக் காண நான் துடியாகத் துடிக்கத்தான் செய்கிறேன்! அவள் பெயரை வைத்தே அவனை 'ஆஞ்ஜநேயன்' என்று எல்லோரும் சொல்வதாக ஆகியிருக்கிறதே! குழந்தைப் பருவத்தில் அவன் பெற்றோருடன் வசித்த நாளில் அந்தத் தாய்-சேய்க்கு இருந்த அதீதமான ஒட்டுறவைப் பார்த்துத்தானே மற்றவர்கள் அவனை 'ஹநுமான்' என்காமல் 'அஞ்ஜனையின் பிள்ளை', 'அஞ்ஜனையின் பிள்ளை' என்றே சொல்லும்படியாக அவன் அந்த இரண்டாவது பேர் பெற்றுவிட்டது?"

வாயு குமாரன் என்றும் அவன் இன்னொரு பிரஸித்தமான பெயர் பெற்றதுமுண்டுதான். பாவம், கேஸரி! அவன் பெயரில் மகனைச் சொல்வதற்கு இடம் கொடுக்காமல் இவன் பிறக்க அஞ்ஜனைக்கு அருள் செய்து, தன் சக்தியையும் இவனுக்கு ஈந்த வாயுதேவன்தான் சிசுப் பருவத்தில் இவன் இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தால் அடியுண்டு வீழ்ந்தபோது அதை அறிந்து துடித்ததும், அப்புறம் இவனுக்கு முன்னிலும் சக்தி மிக்க புதுப் பிறப்பையே பிரம்மாவிடம் பெற்றுத் தந்ததும்! புனர்ஜன்மம் பெற்ற அவனைப் பெற்றோரிடம் வாயுபகவான் திரும்பக் கொண்டுவந்து விடும்போதே இடையே நடந்த உத்பாதம், பின்னர் விளைந்த உன்னதம் இரண்டும் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அது மற்றோருக்கும் பரவியதால் வாயுவின் பணியாலேயே இரண்டாவது பிறப்பெடுத்த அவனை யாவரும் 'வாயு குமாரன்' என்றே கூறலாயினர். அற்புதமாக நடக்கும் ஒன்றில்தான் ஜீவர்களுக்கு அதிகக் கவர்ச்சியாதலால் இப்படிப் பெயரிட்டதில் விசேஷம் இல்லை. விசேஷம் எதில் எனில் உலகில் சகஜமான தாய்-சேய் நேயமே இவர்களிடம் பெற்றிருந்த அடர்த்தியால் இவனைத் தாய்ப் பெயரின் அடியாக 'ஆஞ்ஜநேயன்' என்றதுதான். அதையே உலகத் தாய் ஜானகியும் வியந்தாள்.

"ஆர்ய புத்ர! அஞ்ஜனை எவ்வளவோ தவமிருந்து பெற்றவன் அவன் ; இந்திரனால் ப்ராணாபத்து உற்றான் ; அதனாலேயே முன்னிலும் மகத்தான புனர் ஜன்மத்தைப் பிரம்மனால் பெற்றான். சொந்தத் திறன்களோடு அப்போது பிரம்மா

கட்டளையிட்டபடி ஸகல தேவர்களும் அளித்த வர ப்ரஸாதமும் ஒருங்கு கூடிய, உலகம் கண்டிராத அற்புத

@ Page 210

பாலனாக ஆனான். அத்தனைச் சிறப்புக்களுக்கும் செழிப்பூட்டுவதான வித்யையை நம் குல முன்னோனான ஆதித்ய பகவானிடமிருந்தே பெற்றுத் திரும்பினான். இப்படியெல்லாம் அகஸ்த்ய பகவான் சொல்லக் கேட்டு நாமே எத்தனை பெருமிதமுற்றோம்! அப்படிப்பட்ட மகனைப் பற்றி அந்தத் தாய் எத்....தனை பெருமிதம் கொண்டிருப்பாள்!

"இதெல்லாவற்றையும் விட விசேஷமாக ஒன்று. அசாதாரண உயர்வுகளே கூடிய ஒரு ஜீவன் எனில், பெற்ற மகனே எனினும், 'நாம் பெற்ற பிள்ளைதானா? நமக்கா இப்படியொரு பிள்ளை?' என்று பிரமிப்புத் தோன்றி, அதனால் ஸ்வாதீனமாக அன்பு செலுத்திக் கொஞ்சும் தாய்க்கே உரிய தனியின்பத்தை இழந்து, சற்று எட்டியிருந்து சிறிது மரியாதையும் கலந்த அன்பே காட்டுவதாக அல்லவா ஆகிவிடும்? உலகின் அன்புகளில் தலைசிறந்ததான தாய் சேய்களின் பரஸ்பர இறுக்க அன்புக்கு அப்படியொரு விபரீத உற்பாதம் உண்டாகாமலும் ஹநுமான் காத்துக் கொடுத்தானே! ஸூர்ய பகவானிடமிருந்து பேரறிவு பெற்று வந்த பாலன் அசல் குரங்குக் குட்டியாகவே, 'உள்ள' விஷமமும் செய்ததாக அல்லவா குறுமுனிவர் கூறினார்? அவனுடைய அந்தப் படுத்தலில் அவள் கோபமுற்று அவனைத் திட்டியும் அடித்தும்கூட இருப்பாளாயிரும் அந்தத் திட்டல், அடித்தல்களே அவளுடைய தாய்மை ஸ்வாதீனம் குலையாமல் காத்துக் கொடுக்கவும் செய்திருக்குமல்லவா? அது மாத்திரமின்றி அவ்விஷமங்களில் அவளுக்கு ஒரு ரஸிப்பும் இருந்திருக்குமே! அப்படியேதான், முனிவர்களின் குடில்களில் புகுந்து, அவன் கை வரிசை காட்டி அவர்கள் புகார் கொடுத்தபோதும் மகனிடம் ஒரு புறம் கோபம், அதிலேயே ஒரு ரஸிப்பு என்று இரண்டும் அடைந்து அவள் நிகர லாபமாக தாயின் தனியின்பத்தை அநுபவித்திருப்பாளே! அவனுடைய விஷமம் ஓர் எல்லை கடந்த பின் சாந்த ஸ்வரூபமான அம் முனிவர்களிலும் சற்று கோபிஷ்டர்களானவர், வர பலத்தினால் அவன் பெற்ற உபரியான அதீத சக்திகளை இழக்க வேண்டுமெனச் சபித்ததாகக் குறுமுனிவர் கூறினார். அநுமன் அவர்களுக்கு எத்தனையோ உபத்திரவம் இழைத்த போதிலும் அவர்களால் அவனை முழு மனத்துடன் சபிக்க முடியத்தானில்லை. அவர்கள் அந்த உபத்திரவத்திலும் ஒரு ரஸம் கண்டதாலேயே அவர்களது சினம் ஓரளவில்

@ Page 211

கட்டுப்பட்டு அவன் முழு ஆற்றலையும் இழக்க வேண்டும் என்காமல், பிறவியிலேயே பெற்ற ஆற்றல்களோடு மாத்திரமே இனி அவன் இருக்கவேண்டும் என்று, பின்பு பெற்ற வரபல ஆற்றல்களையே இழக்கவேண்டுமென்றும் சாபமிட்டிருக்கின்றனர்.

"அஞ்ஜனா தேவியைப் பொறுத்த மட்டிலோ அவர்களது அந்தக் கோபமும் சாபமும் லாபமாகத்தானே ஆர்யபுத்ர, இருந்திருக்கும்? 'தான் பெற்ற பிள்ளைதானா?' என்று கேட்பதற்கில்லாமல், அதீத சக்தனாயின்றி ஏனைய வானரருள் உயர்ந்த ஒருவனாக அவன் ஆனதால், 'தான் பெற்ற பிள்ளையே' என்றுணர்ந்து அவனை ஸ்வாதீன மகனாகத் தக்க வைத்துக்கொள்ளும் லாபம்! சாபத்தினால் ஹநுமானுக்குத்தான் சக்தியில் இழப்பு! அதனாலேயே அஞ்ஜனைக்கு அன்பில் லாபம்! ஒதுக்க உணர்வு என்பதால் மகனை ஓரளவு இழக்கவே இருந்த அவள் அப்போதுதான் ஒட்டுறவு லாபத்தைப் பெற்றாள்!

"அப்படியொரு புதையல் அவளுக்குக் கிடைத்த அப்போது ஏன் ஆர்ய புத்ர, அவளுக்கு நம் குல முதல்வர் அந்தப் பெரும் சோதனை தந்தார்? தன் மகனுக்கு உள்ள பக்கபலமாக எப்போதும் ஹநுமான்தான் இருக்கவேண்டும் என்று தேர்ந்தெடுத்து ஸுக்ரீவனிடம் அவனைக் கொண்டுவிடச் சொன்னார்?"

ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ஓர் உத்தமப் பண்பின் சுவை கமழ தேவி பேசியதைக் கேட்டு ஆனந்தித்த ராகவன் சொன்னான் : "பிறவியாற்றலாக வாயுவின் சக்தியால் ஆஞ்ஜநேயன் பெற்றிருந்த யோக்கியதாம்சங்களே ஏனைய வானரருடையவற்றைவிட உயர்வாக இருந்ததல்லவா? அதனால்தான், பின்நாளில் தன் ஸுதன் வாலியிடம் பரிபவப்பட்டு இடர்மயமான வாழ்க்கை நடத்த நேர்கையில் அது போன்ற யோக்கியதை பெற்ற ஒருவனே தேவையான துணையை அளிக்கமுடியும் என்பதால்தான் ஸூர்ய பகவந்தர் அவனை ஸுக்ரீவனுக்கு தத்தம் செய்ய வைத்தார். சோதனையாகத் தோன்றினாலும் அஞ்ஜனை–கேஸரிகளின் நம்பவொணாத் தியாக சீலத்தை உலகுக்குத் தெரிவிப்பதற்காகவுந்தான்!"

அம்பிகையின் முகத்தில் ஒரு விநோத மலர்ச்சி! குறும்பு அரும்பும் குழற் குரலில், "ஸ்வாமி, தாங்கள் தாதையரின்

@ Page 212

வழியே வழி என்ற சாஸ்திரத் தர்மத்தைச் சிக்கென பற்றி வாழ்பவர். ஆயின் இப்போது

உங்கள் பெண்டாட்டி தூபம் போட்டதில் ஆதித் தாதை செய்ததற்கு மாறாக அவ்விருவரையும் ஆஞ்ஜநேயனோடு சேர்த்து வைக்கத் திட்டமிட்டு விட்டீர்களே!" என்றாள்.

சொன்னபின், விளையாட்டு என நினைத்துச் சொல்ல வினையாக விடிந்து, அத்திட்டத்தை நாதன் கைவிட்டு விடப்போகிறானே எனத் துணுக்குறவும் செய்தாள்.

ஸ்வாமியோ அவளுக்குச் சளைக்காமல் தாமும் குறும்பு அரும்பும் சுத்த மத்தளக் குரலில், "என்ன செய்யலாம்? மாமனார்மார்களுக்கு எப்போதுமே பிள்ளையை விட மருகிதான் அருமை. அந்த மருகி சொந்த ஹோதாவிலேயே அருமையிலும் அருமையானவளாக இருந்துவிட்டாலோ? ஆகையினால், அப்படிப்பட்ட ஒரு மருகிவம்சக்காரி எதற்குத் தூபம் போட்டாலும் அதையே அந்த ஆதி மாமனார் ஆதித்யனார் அங்கீகரித்து, அவரது அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்டதால் அவளுடைய அகமுடையான் பின்பற்ற வேண்டிய தர்மமாக்கிவிடுவாரே! ஆகையால் முக்கியமாக உள் உணர்வின் தீவிரத்தினாலேயே உருவாகும் நம் திட்டத்தையே குல முதல்வனின் ஆணையாகவும் கொண்டு, உன் துணையில் நிறைவேற்றி ஜமாய்த்துவிடுவேன்!" என்றான்.

தேவி இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

அத் 'திட்டம்' வாசகர்கள் ஊஹிக்கக்கூடியதுதான். அருமந்தனின் பிறந்த தினத்தன்று அவனை அருமந்த மைந்தனாகப் பெற்ற அப்பெற்றோரை அயோத்யாபுரிக்கு அழைக்கவேண்டுமென்பதுதான்.

பிறந்த தினக்காரனின் பெற்றோருக்கு அன்று பிறந்த நாள் பரிசாக அவனோடு சந்திப்பு, சல்லாபம், சக போஜனம் தரத் திட்டம்.

அந்நிகழ்ச்சியின் இனிமைக்குப் பின்னரும் சுவை கூட்ட வேண்டுமெனக் கருதினான் பிரபஞ்ச நாடகமாடும் ஐயன். எனவே, "தேவி! இது கடைசி நிமிஷம் வரையில் ஹநுமானுக்குத் தெரியாமலே இருக்கட்டும். அவனுடைய பெற்றோருக்கும் பிள்ளையின் பிறந்த தினம் என்று கூறாமல், நான் அவர்கள் அவசியம் வரவேண்டுமென உத்தரவிடுவதாக மட்டும் ராஜாங்க தோரணையில்தான் அழைப்புச் செய்தி

அனுப்ப எண்ணியிருக்கிறேன். என்ன சொல்கிறாய்?" என்றான்.

"என்னைக் கேட்கவும் வேண்டுமா? தாங்கள் எண்ணுவது தவிர எனக்கென எண்ணம் இருக்கிறதா என்ன? இருக்கவிட்டீர்களா என்ன?" என்று அவனை வெட்டினாள் தேவி. அப்படி வெட்டியே அவனில் ஒட்டினாள்.

முத்துப் பரல்களின் ஒலியாக அவளது சிரிப்பும், வெள்ளி மணிநாதமாக அவனது சிரிப்பும் கலந்து அரச மாளிகையில் பரம புனிதமாகப் பரவியது.

இன்றென்னவோ யஜமானரின் அந்தஃபுரத்தில் வழக்கத்தைவிடக் 'கலகலா'மயமாயிருக்கிறதே என்று பணியாட்களுக்கு ஆச்சரியம்.

ஒரு பெற்றோருடன் அவர்களது குழந்தையைச் சேர்த்து வைப்பதில்தான் அந்த ஆதிப் பெற்றோருக்கு எத்தனை உத்ஸாஹம்?

ஒரு ஸாம்ராஜ்ய நிர்வாகம் என்றால் அதில் ரஹஸ்யமாகச் செய்யவேண்டிய பணிகளும் இருக்கத்தானே செய்யும்? அவற்றில் அதி ரஹஸ்யமானவற்றைச் செய்வதற்கு ஐயன் அநுமந்தனைத்தான் தேர்ந்தெடுப்பது வழக்கம். இன்றோ அவனுக்குத் தெரியாமலே அவனது ஜன்ம தினத்தன்று வருமாறு அஞ்ஜனை–கேஸரியருக்கு வேறொரு தூதுவன் மூலம் அழைப்பு அனுப்பினான், 'ஸர்வ பூமி'யின் (உலகப்பரப்பு முழுவதன்) மீதும் மேலாதிக்கம் படைத்த 'ஸார்வ பௌமன்' எனும் ஏக சக்கிராதிபதி ஸ்ரீராமன்.

ஏறக்குறைய அது காற்றெனக் கடுகிச் செல்லும் காற்றின் குமாரனே சாதிக்கக்கூடிய அதிவிரைவு தூதுப் பயணந்தான். பிறந்த தினம் அவ்வளவு அணுக்கத்தில் வந்துவிட்டது. எனவே தூதன் சடுதியில் சென்று கையோடேயே அவ்விருவரை அழைத்து வருமாறும் ஸ்வாமி பணித்தான். மரியாதைப் பண்பில் இமயமான அவன் தூதனிடம் ரதமெடுத்துச் சென்று அதிலேயே தம்பதியை அழைத்து வருமாறும் கூறினான்.

அந்த நாளும் வந்தது.

முன்பு நாம் கண்டவாறு ஆதிப் பெற்றோரான ஸீதா ராமர்களின் அமுதப் பிரசாதங்களான வஸ்திர, ஹார, திலகங்களுடன் ஹநுமான் நவ சோபனம் கொண்ட பின்

@ Page 214

அவனது நலனை முன்னிட்டு ஐயன் ஹோமம், விசேஷ பூஜையாவும் நடத்தினான்.

அவை முடிந்தபின் அனைவரும் அரண்மனையின் பிரதான மண்டபத்தில் கூடினர். அநுமான் அறியாமலேயே அவனுக்கெனப் பெருமான் ஏற்பாடு செய்த ஸதஸ் அது. அன்னை–ஐயர்களின் ரஹஸ்யமான அன்புச் சூழ்ச்சியில் வைதிகோத்தமர்களும், மந்திரி–ப்ரானி–ஸாமந்தர்–ஸேநா நாயகர், மற்ற பணியாளர்கள், மக்களின் பிரதிநிதிகள் எனப் பலரும் அங்கே குழுமியிருந்தனர். அன்னையும் ஐயனும் பிறந்தநாள்காரனோடு வர, அவர்கள் யாவரும் அநுமனை வாழ்த்திப் பரிசுகள் வழங்கினர். குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியவர்கள் பரத–லக்ஷ்மண–சத்ருக்னர்கள். தங்களைவிடவும் தமையனுக்கு பெரும்பணியும் பேருதவியும் புரிந்த அநுமனுக்கு அவர்கள் அரிய பரிசில்களைச் சொரிந்தனர். அவர்களினும் மேலாகச் சொல்ல வேண்டியது கௌஸல்யா மாதா. மிகுந்த வயோதிகத்திலும் பிறருடைய தாங்குதலில் அவள் பிடிவாதமாக வந்துவிட்டாள்! தன் உயிரான மருகியின் துயர் தீர்த்து, ஆருயிர் மகனுக்குப் புத்துயிரே ஊட்டிய அந்த அற்புதக் குழந்தையைக் கட்டியணைத்து உச்சிமோந்து உணர்ச்சி பரவசமானாள். அந்த உச்சியில் அவள் சொரிந்த கண்ணீர் முத்துக்களே அநுமன் அன்று பெற்ற பரிசில்களில் சிரோபூஷணமாக இருந்தது.

மீதம் அத்தனை பரிசுகளையும் ஸ்ரீ ராமசந்திரனின் பாதம் சேர்த்துவிட்டான் பாவன சேவகன் பவன குமாரன்.

காலையிலிருந்தே அஞ்ஜனை–கேஸரியரை ஐயனும் அன்னையும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த வண்ணமிருந்தனர். பரதெய்வங்களே நர வடிவு கொள்கையில் எதிர்பார்த்தல், அதில் ஏமாறவும் செய்தல் ஆகியனவும் நிகழ்கின்றன! ஹோமம்–பூஜையின்போது அத்தம்பதி வராததிலேயே இத்தம்பதிக்குச் சற்று இருப்புக் கொள்ளவில்லை. இப்போது அபிநந்தன ஸதஸும் முடிகிற சமயமாகியும் இக் கொண்டாட்டங்களால் அதிக பக்ஷ ஆனந்தமடையக் கூடிய அவ்விருவர் வராததில் பொறுமையே உருவான பூமாதேவியின் ஸாரமாக அவளிலிருந்தே உத்பவித்த ஸீதா தேவியும் பொறுமை இழக்கவிருந்தாள்.

அப்போது அங்கே வந்தது..... யார்? அஞ்ஜனா–கேஸரியரா? அவ்வாறாயின் ஸீதா–ராமர்களின் முகத்தில்

@ Page 215

ஆனந்தம் மட்டுமின்றி ஆச்சரியம் ஏன் மிளிர வேண்டும்? அவர்கள் ஏன் அவ்வளவு பயபக்தியுடன் எழுந்து நின்று கைகுவிக்க வேண்டும்? அச் சதஸ் முழுதுமே அல்லவா அப்படி மரியாதை செய்கிறது?

வந்தவர் பகவான் வால்மீகி மஹர்ஷிதாம்! ஹநுமான் பெயரிலில்லாமல் 'ஸுந்தர' என்று அவர் காண்டத் தலைப்பிட்டதற்காக அவரைப் புடைத்தெடுத்த வீர பக்தர்கள் புடைசூழப் பிரஸன்னமானார்.

"ஆஞ்ஜநேய! உன் பாக்யமே பாக்யம்! அழையாமலே அருள் மாமுனிவர் உன் ஜன்ம தினத்தன்று ஆசி கூற எழுந்தருளியிருக்கிறார்!" என்று ஐயன் கூற, அப்பரம பாக்யவான் உள்ளிட்ட யாவரும் மஹர்ஷியின் பாதத்தில் விழுந்து பணிந்தனர்.

வந்தவர்களை உபசார விதிப்படி அமர்த்தியபின் ராகவன் மாதவரிடம் அவர் வந்த காரியம் என்ன? உடன் வந்திருப்போர் யார் என விசாரித்தான்.

மஹர்ஷியோ கவியாகவே இருந்துகொண்டு, உடன் வந்திருப்போர் அயோத்தியின் ஸத்பிரஜைகள்தாம் என்று மட்டும் தெரிவித்து, வந்த காரியத்தை 'ஸஸ்பென்ஸ்' வைத்துப் பேசினார் : "ஸ்ரீராம! நான் வந்த காரியத்திற்கு நீ மெனக்கிட வேண்டாம்! உனக்கு வேலை கொடுக்க நான் வரவில்லை! இங்கு வேறொருவராலேயே அது நடக்க வேண்டும். ஆகக்கூடி இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு இங்கு வந்ததில் இவர்களால்தான் இன்று உன் திவ்விய தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது! உனக்கு அரும்பணி புரியும் உத்தம மாருதியை அவனுடைய ஜன்ம தினத்தன்று காணும் இன்பமும் கிட்டியிருக்கிறது!" என்றார்.

ஓரிரு நிமிஷம்தான் சென்றிருக்கும். ஆயினும் அதுவே யுகமாக, ஸீதா–ராமர்கள் மீண்டும் பொறுமையிழக்கும் எதிர்பார்ப்பு நிலைக்கு வந்தனர்.

தன் ப்ரபுவும் ப்ரப்வீயும் எதற்கோ உள்ளூரத் தவிப்பது தாஸமணிய்ன் உள்ளத்திற்குத் தெரிந்தது. உள்ளூறித் தியானித்தான், அவர்களையே அவர்களது தவிப்பு நீங்க! தியானம் எனத் தொடங்கினால் அதன் லக்ஷ்ய மூர்த்தியிடம் அவனுக்கு அநாயாஸமாக ஐக்கியம் கூடிவிடும். அந்நிலையில் சொக்கியிருந்தான் சிறிது போது!

@ Page 216

கொல்லென்று சிரித்தவாறு அவன் தியானத்திலிருந்து வெளிவந்தான். அவன்

முகமெல்லாம், மேனியெல்லாம் ஒரு பெருமிதக் குறும்பு விளையாடல் புரிந்தது.

ஐயன்முன் பணிவே உருவாய் வாய் பொத்தி நிற்பவன், இப்போது அந்த ஐயனும் அவனோடு ஐயையும் நிம்மதியற்று காணப்பட்டபோது கொல்லெனச் சிரித்தது எல்லோருக்கும் வியப்பாயிருந்தது. மேலும் வியப்பாக, ஸ்வாதீனப் பரிஹாஸம் தொனிக்கும் குரலில் அவன் பிரானிடம் சொன்னான் :

"ஸ்வாமீ! ஓர் உத்தம ப்ரபு தன்னிடம் ஸர்வ ஸமர்ப்பண சரணாகதி செய்து கொள்ளும் பாக்கியத்தை ஒரு பணியாளுக்குத் தந்து அவனைத் தனது உள்ளத்திலேயே கரைத்துக் கொண்டுவிட்ட பிறகு அவ்வுள்ளத்திற்குக் கள்ளமாக அந்தத் தாஸன் அறியாமல் ஒன்று செய்ய வேண்டுமென நினைத்தால் பலிக்குமா ? சிறியேனின் சிற்றறிவுக்கு எட்டிய வரையில் என்ன தோன்றுகிறதெனில், 'தாஸன் விஷயத்தை அறியக் கூடாது' என்று நினைத்ததும் பலிக்காது ; அவனுக்கு ஒளித்து எவ்விஷயமாகப் பலனடைய நினைத்தானோ அதுவும் கிடைக்காது' என்றே தோன்றுகிறது. தங்களது பேரறிவின் தீர்ப்பு எப்படியோ ? தெரிவித்தருள வேண்டும்!"

தோற்றுப்போன ப்ரபு வெற்றியிலும் கொள்ளாத மகிழ்ச்சி மலர்ச்சியில் வாய்விட்டே சிரித்துவிட்டான்.

அநுமனின் பாணியிலேயே சொன்னான் : "பேரறிவுடன் தீர்ப்பு கூறுகிறவனாகவா அப்போது அந்த ப்ரபு என்கப்பட்டவன் இருப்பான் ? தாஸன் என்கப்பட்ட அந்த உண்மையான ப்ரபுவுக்கு அவன் தாஸனாகி, விரும்பிய பலனை அவனுடைய தயவில் கொடையாகப் பெற வேண்டியவனாகத்தானே இருப்பான் ? தயவும் கொடையுள்ளமும் கொண்ட அந்த 'தாஸப்ரபு'வும் அவனுக்கு தெரிவியாது ஒளித்த பிழையைப் பொறுத்து அக்கணமே பலனை வழங்கவும் செய்வான்தானே ?"

பெருமான் பேசி முடித்ததும் விஷயம் புரிந்த ஓரிருவர் வேடிக்கைக் கடலாடி மகிழ்ந்ததும், மற்றவர் இப் புதிர் புரியாமற் போனாலும் புரிந்தவர்களின் மகிழ்ச்சியைப் புரிந்துகொண்டு மகிழ்ந்ததும் எடுபடாதபடி அப்போது அங்கு ஒன்று நிகழ்ந்தது!

@ Page 217

ஆஞ்ஜநேயனின் அருட்கொடையாக, தான் விரும்பிய அவனது பெற்றோருடைய வருகை அக்கணமே பழமாகிக் கைக்கு வரும் என ஐயன் பூடகமாகக் கூறி முடித்த அக்கணமே, அங்கு, "ஸுந்தரா ? என் ஸுந்தரா!" என ஆர்த்துக் கூவிய வண்ணம் ஒரு வானர மாது புயலாகப் பிரவேசித்தாள்!

அவளை நெருக்கமாகத் தொடர்ந்தான் ஒரு வானரன். கிளர்ச்சி கொள்ளாமல் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயலும் வானரனாக அவன் தெரிந்தான். ஸ்ரீ ராமசந்திரனின் பணியிலிருந்த ஒரு தூதுவனுடன் அவ்விருவரும் வந்தனர்.

ஆம், வந்தே விட்டனர் அநுமனை ஈந்த பெற்றோர்! அயோத்தி நெருங்க நெருங்க அஞ்ஜனா தேவி இத்துணையாண்டுகளாக உள்ளே அரும்பாடுபட்டுப் புதைத்துக்கொண்டிருந்த மகப் பாசமும், அவனைக் காண வேண்டுமென்ற தாபமும் பதிர்ந்து வெடிக்கலாயிற்று! சக்கரவர்த்தி கூப்பிட்டனுப்பியிருக்கிறார் என்பது மறந்து, அவரைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்ற இன்பமும் எங்கோ மறைந்து, அவர் ரதம் அனுப்பிவைத்து அழைத்திருப்பது எந்தப் பணிக்காக என்று அறிவதும் சித்தத்திலிருந்து கழன்றோட, ஸதாவும் அவருடனேயே இருக்கும் தன் செல்வனை, நந்தனனைப் பார்க்கப் போகிறோமென்ற ஒரே எண்ணந்தான் அஞ்ஜனாதேவியின் ஆவி முழுதிலும் பொங்கி நிறைந்தது.

அரண்மனை வாயிலில் தேரிலிருந்து இறங்கிய அவள் அத் தேர்ப் புரவிகளே உள்ளே ஏற்றிச் செல்வதுபோன்ற வேகத்துடன் அரண்மனையுள் விரைந்தாள். "ராமா, ராமா!" என்று கூறியவாறே எல்லோரும் செல்லும் அதன் மைய மண்டபத்திற்கு, "ஸுந்தரா, ஸுந்தரா!" என்று கூவிய வண்ணம் வந்து சேர்ந்தாள்.

அபிராமஸுந்தரனாகிய ஐயனைத்தான் அவள் கூப்பிட்டுக்கொண்டு, அவரிடம் பக்திப் பரவசத்தில் வருவதாகவே எல்லோரும் எண்ணினர்.

ஆயின் அந்த 'ஸுந்தரா' என்ற சொல் அநுமனின் காதில் பட்டதுதான் தாமதம், அவன் சிலிர்த்தெழுந்தான்! இடம், பொருள், ஏலர் மறந்து வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு குரல் வந்த திசை நோக்கி ஓடினான். இடையில் குழுமியிருந்த பெருமக்களை இடறுகிறோம் என்பதும் அறியாமல்!

@ Page 218

"அம்மா, அம்மா! உன் ஸுந்தரன் இதோ இருக்கிறேனம்மா!" என்று தொண்டை வெடிக்கக் கூவியவாறு அன்னையின் அடிமலரில் விழுந்தான்.

ஸீதா–ராமரிருக்கத் தனக்கு வேறு பெற்றோரில்லை என்பதில் வஜ்ரம் போல உறுதியாயிருந்தவன்தான் அவன். ஆயினும் உதரத்தில் சுமந்து, உதிரமான பாலைக் கொடுத்து வளர்த்து, பாலிய தசை முழுதும் கண்ணெனக் காத்துச் சீராட்டிய தாயாரின்

தாபக் கதறலைக் கேட்டவுடன் வஜ்ரமும் மெழுகாயிற்று! வஜ்ராயுதத்தால் அடியுண்டும் உயிர்த்தெழுந்த வஜ்ர சரீரி கொடியாகி அவள் பாதத்தில் துவண்டான்.

அவனை அள்ளியெடுத்து, கௌஸல்யா தேவியை விடவும் விழுமிய உணர்ச்சியுடன் உச்சி மோந்து சிரஸில் முத்து முகுடம் சூட்டினாள் அஞ்ஜனை. "என் ஸுந்தரன் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டான் ; கிடைத்தேவிட்டான்!" என்று திணறித் திணறி அகவிய வண்ணமிருந்தது அவளது திருவாய்.

அவளது கரத்தின் இறுக்கம் சற்றே தளர்ந்தபோது, ஐயனின் தார்மிகக் கடமையுணர்வு அவனது அந்தராத்ம தாஸனின் இதயத்தில் தைக்க, அநுமன் தந்தையின் திருவடியில் தொழுதான். அதோடு இருவரிடமுமே அவனது உணர்ச்சிகள் கட்டுப்பட்டுவிட்டது! தான் ராமதாஸன் என்ற ஓர் உணர்வே மீண்டது.

கேஸரி, அந்தச் சிம்மப் பெயருக்கு ஏற்ப, உணர்ச்சிகளைப் பெருமளவு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மகனை அமைதியன்புடன் கோதி எழுப்பி ஆசி கூறினான்.

அப்பெற்றோர் வருகையில் சொல்லொணா நிறைவு கண்ட ஸ்ரீ ராம ப்ரபுவும் வைதேஹி மாதாவும் அவர்களை உள்ளன்புடன் கனிந்து வாயார வாழ்த்தி வரவேற்றனர்.

அப்போதுதான் அஞ்ஜனா–கேசரியர் விரிப்புற்று திவ்விய தம்பதியை பக்தி புஞ்ஜிதமாக நமஸ்கரித்து, அவர்கள் தங்களை அழைத்தது என்ன சேவைக்காக என வினவினர்.

"சேவையா! நீங்கள் எனக்குப் பெறற்கரிய பரிசாகத் தந்துள்ள உங்கள் குமாரன், நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசரியம் காக்கும் தூயன், இன்று ஜன்ம தினக் கல்யாண மாப்பிள்ளையாக சேவை சாதிக்கிறானே, அந்தச் சேவையைக் கண்டுப் புளகித்து அவனை அன்புக்கிட்டு ஆசி கூறத்தான் அழைத்தேன்" என்றான் அயோத்யாபதி.

@ Page 219

தான் பெறாத பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்த புனிதவதி என்ற இனிய பெருமதிப்புடன் அஞ்ஜனையை அணைத்துப் பிடித்து அன்பைப் பொழிந்த பிராட்டி, "அம்மா! நீ இப்படிக் கண்ணீர் பெருக்கிப் பார்வைக்குத் திரை போட்டுக் கொண்டால், இன்று உன் ஸுந்தரன் அதிஸுந்தரனாகிப் புது வஸ்திரத்துடன் மாலையும்

கழுத்துமாக ஜ்வலிப்பதை எப்படிக் கண்டு ஆனந்திப்பாய்? கண்ணீரை வழித்துவிட்டுப் பார்!" என்றாள்.

அஞ்ஜனை கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளத்தான் செய்தாள். ஆயின் இவள் வெளியே துடைத்தால் உள்ளே ஊற்றுக்கண் அடைபடுமா என்ன? துடைக்கத் துடைக்க அது வடித்துகொண்டேதானிருந்தது.

தேம்பியவாறே அவள் தேவியிடம் பேசலானாள்.

தீர்க்க திருஷ்டி வாய்ந்த வால்மீகி, இதுவரை கண்டதே தம்முடன் வந்திருந்த அந்தச் சண்டைக்காரர்களைச் சமாதானப்படுத்தப் போதுமானதாயினும் இப்போது அவர்கள் காணப்போவது, அல்ல, கேட்கப் போவது அதை ஐயம் திரிபற முத்திரை குத்தி உறுதிப்படுத்தி விடும் என்பதால், அஞ்ஜனை அன்னையிடம் கூறுவதைக் காதைத் தீட்டிக் கொண்டு கேட்குமாறு அவர்களிடம் கூறினார்.

அஞ்ஜனை சொல்வாள் :

"மஹாதேவீ! சிறியேன் சொல்வதைத் தவறாக எண்ணலாகாது. எனக்கு அவன் என்றுமே ஸுந்தரத்தின் உச்சிச்சிகரம். அதற்கு மேற்பட்ட அதிஸுந்தரம் என்று ஒன்று அவன் கொண்டுள்ள மணக்கோல அலங்காரத்தினால் உண்டாகவியலுமே என்ன? அவனைப் பெற்றுப் போட்டவுடன் முதன் முறை பார்த்தவுடனேயே 'எத்தனை அழகு!' என்ற எண்ணம்தான் எழுந்தது! ஸுந்தரன் என்றே நாமகரணம் செய்ய நினைத்தேன். ஆனால் அதற்குள்ளேயே, பிறந்த சிறிது போதிலேயே அவன் ஸூர்ய மண்டலத்திற்குத் தாவி, அப்புறம் என்னென்னவோ நடந்து அவன் 'ஹநுமான்' என்று தேவேந்திரனால் பெயர் சூட்டப்பட்டே திரும்பினான்.*

*சூரியனைப் பிடிக்கவந்த சிசு அநுமனை இந்திரன் வச்சிரப்படையால் அடிக்க அவன் தாடை முறிந்து, உணர்வு இழந்து விழுந்தான். விழுந்தவனை வாயு வாரி எடுத்துச் சென்று பிரமனிடம் புகார் கொடுக்க அவர் சிசுவுக்குப் புத்துயிர் தந்தார். அப்போது முறிந்த தாடை மீண்டும் சரியாகிவிட்டது. அச் சமயத்தில்தான் இந்திரன் அவனுக்கு ஹநுமான் என்று பெயரிட்டது. 'ஹநு' என்றால் தாடை. (முறிந்த தாடை சரியாயிற்றென்பது ஸ்ரீ மஹா பெரியவாளின் கருத்து. காரண விளக்கம் : 'தாடாளனின் தாடை' எனும் கட்டுரையில்.)

"மஹாதேவி தவறாக எண்ணக்கூடாது! இச்சிறியாள் நினைப்பது அவர் என்னதான் அமரர்கோனாயினும் பெற்ற தாய், நான் மனசு பொங்க இட்ட ஸுந்தரன் என்பதுதான் அவனுக்கு உரிய பெயர், அதுவே பொருத்தமானுதம் என்பதே. ஆகையால் நான் மட்டிலும் பிற்பாடும் 'ஸுந்தரா' என்றேதான் அழைத்து வந்தேன்."

"ஆம், அஞ்ஜனை! உனக்கு உன் பிள்ளையிடமில்லாத உரிமை திரிமூர்த்தியருக்கும் கிடையாதே! அதோடு நீ சொன்னாற்போல் தேவராஜன் தன்னுடைய வஜ்ராயுதத்தால் குழந்தை தாடையில் அடிபட்டதற்கு முக்கியம் தந்தே இட்ட 'ஹநுமன்' நாமத்தைவிட நீ இட்ட பெயர்தான் இந்த அழகனுக்குப் பொருத்தமானதும்" என்றாள் ஸீதா தேவி.

மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுடன் அஞ்ஜனை, "அப்படியானால், உங்களுக்கும் அவன் ஸுந்தரனாகத் தெரிகிறானா ? 'காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு' என்பார்களே, அப்படி எனக்குத்தான் அவன் அழகாகத் தெரிவதாக்கும் என்று நினைத்தேனம்மா! அதிலும் மானுட இனமான நீங்களோ 'குரங்கு மூஞ்சி' என்றே அவலக்ஷணத்தைக் குறிப்பவர்களாயிற்றே ?" என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கையிலேயே தேவி இடைமறித்தாள்.

"நன்றாய்ச் சொன்னாய் போ! வெறும் குரங்கினமாக இல்லாமல் வீர பௌருஷம், புத்திவன்மை, ஸத்குணம் படைத்தவர்களாக அல்லவோ உங்களில் பலர் இருக்கிறீர்கள் ? அந்த யோக்யதாம்சங்களே உங்களது குரூபத்தையும் எங்களில் சற்றேனும் இதயத்தையும் அறிவையும் திறந்து வைத்துக்கொண்டு காண்பவருக்கு ஸுரூபமாகத்தான் காட்டுகிறது. அதிலும் அவர்களில் சிரேஷ்டனான ஆஞ்ஜநேயனோ ஸௌந்தர்ய பாண்டமாகவேதான் தெரிகிறான். இனிமேல் நானுங்கூட அவனை ஸுந்தரன் என்றே கூப்பிட்டாலென்ன என்றல்லவா எண்ணியிருக்கிறேன் ?"

பகவான் வால்மீகி கண்களாலேயே இளநகை புரிந்து உடன் வந்தோரை அன்புற நோக்கினார்.

அவர்களுடைய சிரங்கள் தாழ்ந்தன.

பக்தியாலா, வெட்கத்தாலா, இரண்டும் கலந்ததாலா ?

இதற்குள் அஞ்ஜனை தேவியுடைய கண்ணீரின் ஊற்றுக் கண்கள் அடைபட்டிருந்தன. அவள் மகனைத் தெளியத்

தெளியப் பார்த்தாள். தனக்கு அவன் என்றுமே அழகின் சிகரம். அதற்கு மேல் அழகு இருக்க இயலாது என்று அவள் சற்று முன் சொன்னாளாயினும் இன்று அவன் வாஸ்தவமாகவே ஒரு படி, ஒரு படி என்ன, பல படிகளே, அழகு கூடினவனாகத்தான் தெரிந்தான்! லோக மாதா–பிதாக்களின் பிரஸாதத்திற்கு இருந்த விசேஷந்தான் எனத் தெளிந்தாள்.

அவனைப் பார்த்த கண் பார்த்தபடி அஞ்ஜனை மெய்ம்மறந்து போனாள். அதைப் பார்ப்பதிலேயே உலக அன்னை ஜானகி உவகைக் கடலாடினாள்.

அஞ்ஜனைக்கு மெய்யுணர்வு வந்தவுடன் அவள் கூறிய முதல் வாசகம், "மஹாதேவீ! குழந்தைக்குத் திருஷ்டி சுற்றிப் போடுங்கள்!" என்பதுதான்.

பெறாத தாயான தன்னைவிட பெற்ற தாயான அஞ்ஜனைக்கே அநுமன் விஷயமாகவுள்ள கவலையை அதில் கண்ட தேவி மகிழவே செய்தாள். "என்னிடம் ஏன் சொல்கிறாய்? இது உன் வீடு. நீ இங்கேயே இருக்கலாம் தினந்தினமும் உன் மகனுக்கு உன் கையாலேயே திருஷ்டி சுற்றிப் போடலாம்!" என்றாள்.

அஞ்ஜனையின் அதிசயத் தியாக உணர்வு அப்போது உள்ளிருந்து விம்மி வந்தது. "மஹாதேவீ! உங்கள் இதய விசாலம் உங்களை இப்படிப் பேச வைக்கிறது! ஆயினும் இப்படியொரு கொள்ளையடிக்க இந்த அஞ்ஜனை தயாரில்லை. தேவீ! நான் மகனோடேயே இருந்தால் பாசப் பிண்டமாகி விடுவேன். பாசம் எங்குதான் போய் நிற்கும் என்று சொல்லமுடியுமா? கிடைத்தற்கரிய செல்வமாக என் செல்வன் பெற்றுள்ள உங்களிருவரது ஸதா காலப் பணிக்கே ஊறு செய்யும் விதத்திலும் என் பாசப் பாசி படர்ந்து விடலாம்! அதனால் அவனுக்கு ஆத்ம ஹானியே உண்டாக்கிவிடலாம். என் பிள்ளையாயிருந்து அவன் கண்ட மகிழ்ச்சியை விட உங்கள் பிள்ளையாயிருப்பதில்தான் அனந்த மடங்கு ஆனந்தம் காண்கிறான். நீங்கள் என்னிலும் அவனை அருமை செய்து சீராட்டிப் பாராட்டுவதையும் இதோ பிரத்யக்ஷமே பார்த்துக் கொண்டேன். அச்சீராட்டலை நீங்கள் வாத்ஸல்யத்துடன் பிரஸாதித்த வஸ்திர–பூஷணாதிகளால் என் ஸுந்தரனை உண்மையாகவே அதிஸுந்தரனாக்கியிருப்பதில் கண்டு கொண்டேன். அப்பாராட்டை இன்று அவன் பிறந்த தினத்தில்

நீங்கள் விமரிசையாய்க் கொண்டாடும் இப்பாராட்டு விழாவிலே கண்டு கொண்டேன். இப்பேர்ப்பட்டதொரு பேறு எவருக்குக் கிடைக்கும்? இதற்கு நானே ஊறு செய்யக்கூடிய ஹேதுவுக்கு ஒருபோதும் இடமளிக்க மாட்டேன். ஆகவே, உலகத்தாயே, நீங்கள் எனக்கு என் மகனுடன் இங்கேயே ஸஹவாஸம் அளிப்பதைவிட வைராக்கியத்தையே அளித்து எவ்வளவு விரைவில் முடியுமோ அவ்வளவில் விடை கொடுத்தனுப்பிவிடுங்கள்" என்றாள்.

இத் தார ஸ்தாயி உரையாடலின் மத்யம ஸ்தாயி உரையாடலாகவே ராமபிரானுக்கும் கேஸரிக்கும் இடையே உரையாடல் நடந்தது. ஆயினும் அஞ்ஜனையின் 'ஸ்வர'ங்களையேதான் கேஸரியும் அந்த ஸ்தாயியில் கூறினான்.

வானர தம்பதியின் வான் நிகர் மன மாண்பை ஆதி தம்பதி போற்றினர். சாதாரண தர்மப்படி தந்தை–தாயைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டியது மகனின் கடமை எனினும், அநுமனுக்கு திவ்ய தம்பதியருக்கே பணி புரியும் அசாதாரணக் கடமை வாய்த்திருக்கும்போது, அதுவே சகலமுமாகிப் பெற்றோரின்பால் உள்ள கடமையையும் அடித்துச் சென்றுவிடுகிறது என்று அவர்கள் சொல்வதை ஸீதா–ராமர்களால் மறுதலிக்க முடியவில்லை. ஆனால் கடமையுடனேயே வாழ்க்கை முடிந்துவிடுகிறதா? அதினினும் மேலாக ஒன்று இருக்கிறதே, ப்ரேமை என்பதாக! கேஸரியைப் பொறுத்தமட்டில் அது கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கிவிட்டதால் அது பற்றிக் கேள்வியில்லை. அநுமனுக்கு, அவன் எத்தனைதான் அழுத்தி வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் தாயிடம் தூயதானதொரு பாசமும் இல்லாமலில்லை என்பதை அவளது குரல் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவன் கொண்ட மனவெழுச்சி காட்டிவிட்டது. அஞ்ஜனைக்கு அவனிடமிருந்த ப்ரேமையோ 'வான்நிகர்', 'கடல் நிகர்', 'மேரு நிகர்' என்பதுபோல் எதையும் உவமிக்கவொண்ணாமல், நிகரற்ற ஒன்றாயிருப்பதும் நிதர்சனமாகிவிட்டது. ஆகையினால் அந்த அன்புத் தாய்–அன்புச் சேய்களை என்றென்றும் பிரித்து வைப்பதைக் குற்றம் என்றே ஸீதா–ராமர்கள் கருதினர். எனவே அஞ்ஜனையிடம் அவ்வப்போது அநுமனை அனுப்பி வைப்பதாகக் கூறி, "அம்மா, இதற்கு நீ அனுமதி அளித்தேயாகவேண்டும். இல்லாவிடில் எங்களுக்குக் குற்றவுணர்ச்சி நீங்காது!" என வேண்டாத குறையாகக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

@ Page 223

உளம் கசிந்து கரைந்துவிட்ட அஞ்ஜனை பேச்சு எழும்பாமல் தலையாட்டலிலேயே சம்மதத்தைத் தெரிவித்தாள்.

மானுடனாகவே தன்னைக் காட்டிக்கொண்ட ராமபிரானும், வரம் நல்கும் தெய்வமாக எழுச்சி கொண்ட அபூர்வமான நிகழ்ச்சிகளிலொன்று அப்போது நடைபெற்றது. "அஞ்ஜனா! ஆஞ்ஜநேயனின் தேவை உனக்கு எப்போது ஏற்பட்டாலும் அக்கணமே, அவன் எங்கே என்ன செய்துகொண்டிருந்தாலும் உன்னிடம் வந்து குதித்துவிடுவான்" என்றான்.

பரமப் பிரஸன்னமாக அத்தம்பதியிடம், "இப்போதே விடைபெற அவசரப்படாதீர்கள். முதலில் வால்மீகி பகவானுக்கு போஜன உபசாரம் செய்வோம். அப்புறம் பிறந்தநான் நாயகனோடு நாமெல்லோரும் ஆனந்தமாக அமர்ந்து உண்டு களிப்போம். அப்புறம் விச்ராந்தி செய்து கொள்ளுங்கள். அமராவதி போன்ற இந்த அயோத்யா புரியில் காணவேண்டியவையெல்லாம் காணுங்கள். ஓரிரு நாளேனும் தங்கியிருந்து பின்னர் விடை கொள்ளுங்கள்" என்றான்.

அந்த அன்புக் கட்டளைக்கு யாரே இணங்காதிருக்க முடியும்?

வால்மீகி மஹரிஷிக்கும் அவருடன் வந்தவர்கள் என்பதால் ஏற்றம் கொண்ட அவரது (மாஜி!) கண்டனக்காரர்களுக்கும் முதலில் அறுசுவை உணவு ஸீதா–ராமர்களின் அன்பினால் எழுசுவையாகி முட்டமுட்டப் பரிமாறப்பட்டது. ஐயன்–அன்னை கரத்திலிருந்தே அவர்கள் தாம்பூலாதி உபசாரங்களும் பெற்றனர்.

விடை பெறுமுன் வால்மீகியுடன் வந்திருந்தவர்களின் பிரதிநிதியாக ஒரு பெரியவர் ராமராஜனிடம் கூறினார் : "இந்த மஹர்ஷியின் மஹத்துவம் அறியாமல் நாங்கள் பெரும் அபசாரம் செய்துவிட்டோம். அதற்குத் தண்டனைக்குப் பதில் பெரிய வெகுமதியாக இன்று இந்த நிகழ்ச்சியில் எங்களுக்கு அவர் பங்கு பெற்றுத் தந்துவிட்டார். எங்கள் தவற்றை தெளிவிக்கும் காரியத்திற்காகவே இங்கு வந்த அவர் அத்தவற்றையும் ஜாடை மாடையாய்க்கூடத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்காத அரும் பண்பில் நெகிழ்கிறோம். தாம் வந்த காரியத்திற்குத் தாங்கள் மெனக்கிட வேண்டாமென்று மட்டுமே கூறினார். அக்காரியம் அஞ்ஜனாதேவியாலேயே

@ Page 224

நடக்கவேண்டியது என்பதை மறைத்தே விட்டார். அவர் மறைத்ததைத் திறந்துவிட வேண்டியது எங்கள் தர்மம். தங்களது ராஜ்யம் தர்ம ராஜ்யம். அது எங்களை தர்மம் தவறுவதற்கு விடவே விடாது. ஆகையினால் சொல்கிறோம்."

இதன்பின் ஸுந்தரகாண்ட விஷயத்தை அவர் ஸ்வாமிக்கு விவரித்தார்.

அவர்களெல்லோரும் ஸ்வாமியைப் போற்றினர், மாருதியைப் போற்றினர், அவனது பெற்றோரைப் போற்றினர், சேர்த்து வைத்து வால்மீகி பகவானைப் போற்றினர், நன்றையும் கூறினர்.

அப்பகவான், "இவர்களால்தான் எனக்கு இன்றைய மாமதுர நிகழ்ச்சிகளை மாந்தும் தெய்விக இன்பம் கிட்டிற்று. நான்தான் இவர்களைப் போற்றி நன்றி சொல்ல வேண்டும். இவர்கள் பரம க்ஷேமமாக இருக்க, ஸ்ரீ ராமசந்த்ர ப்ரபோ! அநுக்ரஹிப்பாய்!" என்றார்.

"தங்கள் அநுக்ரஹம் எங்களுக்கு என்றும் இருக்கட்டும்" என்று ஐயன் கூறி ஸபரிவாரம் அவரை நமஸ்கரித்தார்.

மஹர்ஷியுடன் வந்த அந்த அயோத்யாவாஸியர் 'ஹநுமத் காண்டம்' எனப் பெயரிட வேண்டிய ராமாயணப் பகுதிக்கு 'ஸுந்தர காண்டம்' என ஏன் அவர் இட்டார் என்ற வினாவுக்குவிடை பெற்ற கதை இப்படி!

முனிவர் தங்களைப் போல அநுமனது மன்னாதி மன்னப் பெருமையை மாத்திரம் கண்டு, தாங்கள் அக்கொடை மன்னன் கேட்டதெல்லாம் கொடுப்பதற்காகவே உண்மை பக்தியாயில்லாத வியாபார பக்தி செய்வதுபோலச் செய்பவரில்லை ; அவனுக்குத் தன்னையே கொடுத்துக் கொள்ளும் உண்மை பக்தியைச் செய்பவரவர் ; அதன் மகத்துவத்தில் அவனுடைய தாயின் அஸாதாரணமான புத்ர வாத்ஸல்யத்தைத் தம் சொந்த அநுபவமாகவே பெற்று அச்சிம்மாதன மன்னனுக்கு அவளோடு தாமும் சேர்ந்து மணித் தொட்டிலிட்டு தாயன்பு இட்ட தலைப்பெயரான ஸுந்தர நாமத்தாலேயே அவனை அந்தரங்கத்தில் அழைத்துக் குளிர்பவர் ; அத்தலைமை காரணமாகவே அந்நாமத்தை அவனை நாயகமாகக் கொண்ட காண்டத்திற்கும் பரம நியாயமாகத் தலைப்பாக இட்டார் என்ற அந்த அடியார்கள் புரிந்துகொண்டனர்.

@ Page 225

சென்ற கட்டுரை இறுதியில் இந்நூலாசிரியரைக் கேள்வி கேட்ட வாசகரே! நீங்களும் புரிந்து கொண்டு விட்டீர்களல்லவா ?

'புரிந்துகொண்டோம், புரிந்து கொண்டோம்! தற்போது அநுமனுக்கு வழங்கும்

எல்லா நாமங்களையும்விட ஸுந்தர நாமம்தான் அவனுடைய நிஜமான நாமம் என்று புரிந்து கொண்டோம்! வழங்கும் பிரஸித்தப் பெயர்களில் வேறெதையாவது அவனுக்கே உரித்தான இக் காண்டத்திற்கு சூட்டியிருந்தால்தான் ஆக்ஷேபிக்கவேண்டும் என்ற அளவுக்குப் புரிந்துகொண்டோம்!'

ஸத்யம்–சிவம்–ஸுந்தரம்

@Page 226

12

தாடாளனின் தாடை
(தெய்வத்தின் குரலில்)

ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் என்ற லீலா மாநுஷ மூர்த்தமாக நானிலத்தில் நூறாண்டு நல்லறம் வளர்த்து, இன்னருள் பொழிந்து, இன்றும் அமூர்த்தமாக அப்பணிகளை ஆற்றி வரும் தெய்வத்தின் குரலில் அஞ்ஜனை பெற்ற 'ஸுந்தரன்' 'ஹநுமான்' ஆன வரலாற்றைக் கேட்போம்.

மஹிமை என்றாலே, ப்ரதாபம் என்றாலே பக்த லோகம் பூராவும் ஒரு ரூபத்தை, ஒரு மூர்த்தியைத்தான் நினைக்கிறதாக இருக்கிறது. யாரைச் சொல்கிறேனென்று புரிகிறதோல்லியோ ?

ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியைத்தான்!

மஹிமைக்கு, ப்ரதாபத்துக்கு, ப்ரபாவத்துக்கு அவரை மிஞ்சி ஒருத்தர் இல்லை. 'ஆஞ்ஜநேய மஹிமை', 'ஆஞ்ஜநேய ப்ரபாவம்' என்றே உபந்நியாஸங்கள் பண்ணுகிறார்களே, கேட்டால் அதிசயமாயிருக்கும். ஒவ்வொரு ராமாயணத்திலேயும், மற்ற இதிஹாஸ புராணங்களிலேயும் அத்தனை அதிசயக் கதைகள் அவரைப் பற்றி வருகின்றன.

அவதார கட்டத்திலிருந்தே அந்த ப்ரபாவம் ஆரம்பித்துவிடுகிறது.

பிற்பாடு அவர் [ராம தூதராக இலங்கை சென்ற போது] பாரத தேசத்துத் தென் கோடியிலிருந்து லங்கைக்குத் தாண்டினதும் [ஸஞ்ஜீவி மூலிகை கொண்டு வரும் போது] லங்கையிலிருந்து பாரதத்தின் வட கோடிக்கே to and fro என்று இரண்டு

பக்கமும் தாவினதும் இருக்கட்டும். பிறந்தவுடனேயே இதையெல்லாம்விட எத்தனையோ மடங்கு தூரம்,

@Page 227

பூமண்டலத்திலேயிருந்து ஸூர்ய மண்டலத்துக்கே ஒரே தாவாகத் தாவினார்.

செக்கச் செவேலென்று உதிக்கிற ஸூர்யனைப் பார்த்து ஏதோ பழமாக்கும், அதைத் தின்னவேணும் என்றே பச்சைக் குழந்தையாயிருந்த ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி அப்படித் தாவினார். ஒரே தாவாகத் தாவிவிட்டார்.

அன்றைக்கு அமாவாஸ்யை. மார்கழி மாஸ அமாவாஸ்யை. அமாவாஸையில்தானே ஸூர்ய க்ரஹணம் வரும்? இவர் அவதாரம் பண்ணின அன்றைக்கு அப்படித்தான் ராஹு ஸூர்யனைப் பிடிக்கிற நாளாக இருந்தது. இவர் ஸூர்ய மண்டலத்துக்குப் போய்ச் சேருகிற போதே அவனும் ஸூர்யனைப் பிடிக்க வந்தான்.

'இவன் யாருடா, குறுக்கே வரான்?' என்று ஆஞ்ஜநேயர் ஸூர்யனை விட்டுவிட்டு அவனைப் பிடிக்கப் போனார்.

அவன் ஓட்டமாக ஓடிப்போய் இந்த்ரன் கிட்ட, "நீதானே அப்பப்ப நானும் கேதுவும் ஸூர்ய–சந்த்ராளைப் பிடிச்சு அவாளோட ஸத்தை ஆஹாரம் பண்ணிக்கலாம்னு ஏற்படுத்திவெச்சே? இப்ப வேறே ஒருத்தன் குறுக்கே வந்து என்னைக் கதி கலங்க அடிச்சுத் தொரத்திட்டான். நீ பாத்துண்டிருக்கலாமா?" என்று அழுதான்.

'தன்னுடைய ஆக்ஞைக்கு பங்கமாக ஒருத்தன் பண்ணுகிறதா?' என்று அதி கோபத்தோடு இந்த்ரன் ராஹுவையும் அழைத்துக் கொண்டு ஸூர்ய மண்டலத்துக்குப் போய் [அவனுடைய பட்டத்து யானையான] ஐராவதத்திலிருந்து இறங்கினான்.

'ஸூர்யனை [இ]தோ பிடிச்சாச்சு' என்கிற கட்டத்தில் அப்போது இருந்த ஆஞ்ஜநேயர், ரொம்பவும் குழந்தையாக இருந்தாரோன்னோ? அதனால் வெள்ளை வெளேரென்று பெரிசாக நிற்கிற அந்த ஐராவதத்தைப் பார்த்ததும், 'அந்த வெள்ளைப் பழத்தைத் தின்னலாமே!' என்று தோன்றி, ஸூர்யனை விட்டுவிட்டு அதன் மேல் பாய்ந்தார்.

ஏற்கெனவே இந்த்ரனுக்கு கனகோபமா? இப்போது ஹநுமார் தன்னுடைய வாஹனத்தின் மேல் வேறே பாய்ந்தவுடனே அவனால் பொறுக்கமுடியவில்லை. [மிகுந்த உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு பெரியவாள்

@Page 228

கூறுவார் :] குழந்....தை ஆஞ்ஜநேயரைக் குழந்தை என்றும் பார்க்காமல் வஜ்ராயுதத்தால் ஒரு போடு போட்டுவிட்டான்!

வஜ்ரந்தான் உறுதியானவற்றிலெல்லாம் உறுதியானது. மஹர்ஷி ததீசியுடைய அத்தனை தபோ பலத்தையும் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டிருந்தது அவருடைய முதுகெலும்பு குண்டலிநீ சக்தி சக்ரங்களின் வழியாக மேலே ஏறிப் போகிறது, முதுகெலும்பின் மூலமாகத்தானே? அதுதான் மஹர் தபஸ்வியான ததீசியின் முதுகெலும்புக்கு அத்தனை பலத்தைக் கொடுத்திருந்தது. அந்த முதுகெலும்புதான் இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதமாக ஆயிற்று.

அத்தனை பலமான ஆயுதத்தால் அவன் கோபத்தோடு போட்ட அடியை பலிஷ்டரானாலும் குழந்தையாயிருந்த ஹநுமாராலேயும் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

அப்படியே பூமண்டலத்தில் உரசமாக நீட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு மலைப்பாறை மேலே விழுந்து விட்டார். அவருடைய ஸப்த நாடியும் ஒடுங்கிப் போய் விட்டது. அதோடு, அவர் இடது பக்கமாகப் பாறை மேல் விழுந்ததால் அந்தப் பக்கத்துத் தாடை நொறுங்கிப் போய் விட்டது.

அவனுடைய தகப்பனாரான வாயுபகவானுக்குத் துக்கம் தாங்கவில்லை. தன்னுடைய அருமந்தக் குழந்தைக்கு இந்த கதியா என்று இந்த்ரன் மேல் அஸாத்யக் கோபம் வந்து, அந்தக் கோபம் புத்ரசோக வேகத்திலே லோகம் பூராவின் மேலேயுமே திரும்பிவிட்டது!

தன் ஸஞ்சாரத்தை அடியோடு நிறுத்திக்கொண்டுவிட்டான்!

வாயு ஸஞ்சாரமில்லாவிட்டால் ஜீவராசிகள் என்ன ஆவது? படாத பாடு பட்டார்கள்.

இந்த்ராதி தேவர்களும் அவதிப்பட்டுக்கொண்டு பிரம்மா கிட்ட போய்

முறையிட்டார்கள்.

வாயுவை ஆச்வாஸப்படுத்தி திருப்தி பண்ணினாலொழிய மறுபடி அவனை ஸஞ்சரிக்கப் பண்ண முடியாதென்று ப்ரம்மா சொல்லிவிட்டு, அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, அவன் பிள்ளையை மடியில் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த மலைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

@Page 229

வாயுகிட்டேயிருந்த குழந்தையை அவர் வாங்கிக்கொண்டு தடவிக் கொடுத்தார்.

கொடுத்தாரோ இல்லையோ, ஆஞ்ஜநேயர் பளிச்சென்று எழுந்து விட்டார்!

ப்ரஹ்மா இந்த்ராதி தேவதைகளைப் பார்த்து, "ஓங்க எல்லாருக்குமே உபகாரமா இவனால ரொம்பக் கார்யம் நடக்க வேண்டியிருக்கு"... தேவர்களை ராவணன் கொடுமைப்படுத்தி அடக்கி வைத்திருந்ததற்கு விமோசனம் தரத்தானே அவர்களுடைய பிரார்த்தனையின் பேரில் மஹாவிஷ்ணு ராமராக வந்தது? அந்த ராவண ஸம்ஹாரத்தில் அவருக்கு ரொம்பவும் ஸஹாயமாக இருந்தது ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமிதானே? அதைத்தான் ப்ரஹ்மா சொல்லாமல் சொன்னார்... "ஆனதினாலே இவனுக்கு நீங்களே கஷ்டம் உண்டாக்காம, வரம்தான் தரணும். அப்பதான் வாயுவும் திருப்தியடைஞ்சு மறுபடி ஸஞ்சாரம் பண்ண ஆரம்பிப்பான்" என்று சொன்னார்.

உடனே, குழந்தைக்குக் கஷ்டம் கொடுத்த இந்த்ரனே முன்னாடி வந்து, "எந்த வஜ்ராயுதத்தாலே இவனை அடிச்சேனோ, அதனாலும் அதன் சக்தியைக் கொண்ட மந்த்ராஸ்த்ரத்தாலும் இவனுக்கு ஒரு ஹானியும் வராது!" என்று வரம் கொடுத்தான்.

அது மாத்திரமில்லை. ப்ரம்மா தடவிக் கொடுத்து பால ஹநுமாருக்குப் புத்துயிர் ஊட்டினதில் அவருடைய சரீரம், சக்திகள், ஸத்குணங்கள் எல்லாமே முன்போல வஜ்ரம் மாதிரி உறுதியானதாகிவிட்டது!

'பஜ்ராங்' – (வஜ்ராங்கர்) : 'வஜ்ரமான தேஹ பலம் பெற்றவர்' – என்றே வடதேசத்தில் அவரைச் சொல்கிறார்கள்.

'ஹநுமார்' என்கிற திவ்ய நாமத்தையும் அப்போது இந்த்ரன்தான் அவருக்கு

வைத்தான்.

'ஹநு' என்றால் 'தாடை'.

"என் வஜ்ராயுதத்தாலே அடிபட்டு விழுந்ததுலேதானே இவனோட 'ஹநு' நொறுங்கித்து? அதனால இவனுக்கு 'ஹநுமான்'னு பேர் ப்ரஸித்தமா ஆகட்டும்!" என்று சொல்லி, அந்தப் பேரை வைத்ததாக [வால்மீகி ராமாயண உத்தர காண்டத்தில்] இருக்கிறது.

@Page 230

'ஹநுமான்' என்றால் 'ஹநுவை உடையவன்' என்றுதான் அர்த்தமே தவிர 'இழந்தவன்' என்று அர்த்தம் ஏற்படாது. 'ஸ்ரீமான்' என்றால் ஸ்ரீயை [செல்வத்தை] உடையவன்தானே? இழந்தவனையா அப்படிச் சொல்வார்கள்? அதனால், எனக்கு என்ன தோன்றுகிறதென்றால், முதலில் இந்த்ரன் அடித்த போது, அவருடைய தாடை நொறுங்கிப் போனாலும், ப்ரம்மா தடவிக் கொடுத்து, அவர் புத்துயிர் பெற்றபோது அந்த நொறுங்கின தாடையும் ஸரியாகி இருக்க வேண்டுமென்றே தோன்றுகிறது. இந்த அதிசயம் லோகத்துக்கும் தெரியணும் என்றே இந்த்ரன் 'ஹநுமான்' என்று குறிப்பாகத் தெரிவிக்கிற ஒரு பேர் இருக்கணும் என்று நினைத்துத்தான் அப்படி வைத்தான் என்று தோன்றுகிறது.

சில்ப–சித்ரங்களிலேயோ, த்யான ச்லோகாதி வர்ணனைகளிலேயோ அவரை இடது தாடை இல்லாதவராக எங்கேயுமே காட்டியிருக்கவில்லை என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

மேலே தெய்வப் பெரியவாள் கூறியது சிந்தனையில் புகுந்து தூண்டியதன் மீது இந்நூலாசிரியரின் எண்ணம் படர்ந்ததில் சில கருத்துக்கள் தோன்றி அவற்றை அத்தெய்வத்திற்கு ஸமர்ப்பித்ததுண்டு. தெய்வம் அவற்றை வெகுவாக அங்கீகரித்தது. எனவே அக்கருத்துக்களையும், அச்சந்நிதியில் ஸமர்ப்பிக்காததாகக் குட்டிப் போட்டுக்கொண்டு எழுந்த ஓரிரு விஷயங்களையும் இங்கே வாசகருக்கு ஆக்குகிறோம்.

ஹநுமான் என்று தேவர்கோமான் நாமகரணமிடும் ச்லோகம் இவ்வாறு கூறுகிறது : "கபிகளுள் புலியாகவுள்ள இவனது ஹநு என் கரத்தால் வீசப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தால் 'ஹத'மானது காரணமாக இவன் ஹநுமான் என்ற பெயராலேயே விளங்கட்டும்! *"

'ஹதம்' என்பதை 'அழிவடைவது' என்றே பொதுவில் பொருள் கொள்கிறோம். ஆயின் கணித சாஸ்திரத்திலோ, 'ஹதம்' என்பது 'பெருக்கல்' என்றே பொருள்படும். அதையும் இங்கு பொருத்தலாமோ என்று தோன்றுகிறது. பெருக்கல் என்பது பெருக்கத்தை அதாவது நல்வளர்ச்சியையும் குறிப்பது

* மத்–கரோஸ்ருஷ்ட–வஜ்ரேண ஹநுரஸ்ய யதா ஹத : |
நாம்நா வை கபிசார்தூலோ பவிதா ஹநுமாநிதி || (உத்தர கா. 36.11)

@Page 231

தான். எனவே அவ்வாறு பொருள் கொண்டு, ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் – அதிலும் செய்யும் நடையில் உள்ளவற்றுக்கு – பலவிதமாகப் பதச் சேர்க்கையைத் திருப்பி அர்த்தம் செய்து கொள்ளத் தாராளமாகவே இடமிருப்பதால் இந்திரன் கூறுவதில் 'ஹத :' வை இருமுறை திருப்பி இப்படியும் கொள்ளலாம்தான்: 'வானரப் புலியான இவனது தாடை என் வஜ்ராயுத வீச்சில் அடிபட்டு(ம்) நல்வளர்ச்சி கண்டுள்ள காரணத்தால் இவன் 'ஹநுமான்' எனும் பெயராலேயே விளங்கட்டும்! '

நமது தெய்வங்களில் சில அங்கவீனமுற்றதுண்டு. அதை நமது மெய் சார்ந்த முது மரபு மறைப்பதேயில்லை. பெரியவாள் கூறியதுபோல், சிற்ப–சித்திரங்கள் அந்த ஈனத்தை, ஊனத்தை ஸ்பஷ்டமாகவே காட்டும். பிள்ளையாரப்பனை விட உதாஹரணம் தேவையில்லை. அவன் ஒரு தந்தத்தை இழந்தவன். தவறாமல் அவ்வாறேதானே அவன் சிலை வடிவங்களிலும், ஓவியங்களிலும் வடிக்கப்படுகிறான் ?

அதோடு அப்படிப்பட்ட தெய்வத்தைக் குறித்த கதைகள், துதிகள், நாமங்கள் ஆகியனவும் அவ்வூனத்தை எடுத்துக் காட்டும். பிள்ளையாரின் பிரஸித்தமான பதினாறு நாமங்களிலேயே அவனது அழகு கொழிக்கும், அன்பு செழிக்கும் ஆனை முகத்தை 'ஸுமுகன்' என்ற தொடக்கப் பெயர் தெரிவித்தபின், அதற்கடுத்த நாமமே அவன் ஒரு தந்தத்தோடு மட்டுமே இருப்பதைத்தான் சொல்லும், 'ஏகதந்த :' என்ற பெயரால்!

தமிழில் 'ஒற்றைக் கொம்பன்' என்று சிறப்பித்தே பெயர் சொல்கிறோம்.

பிள்ளையாரப்பன் உலகுக்கு உபகாரமாக பாரதம் எழுதவும், தந்தத்தால் அடியுண்டாலே மாள முடியுமென வரம் பெற்ற கஜமுகாஸுரனை மாய்ப்பதற்காகவும்

தியாக சிந்தையில் தாமே இவ்வாறு கொம்பை முறித்துக் கொண்டு ஊனமுற்றதால்தான் அதை ஒளிக்காது நமது மரபு சொல்கிறது என்றில்லை. அவமானகரமாக அங்கவீனமுற்ற தெய்வங்களின் அங்கவீனமும் வெளிப்படவே கூறத்தான்படுகிறது ; அதுவும் அத் தெய்வங்களின் துதிகளிலேயே!

ஸூர்ய பகவான் தக்ஷ யக்ஞத்தின்போது வீரபத்திர ஸ்வாமியிடம் செமுத்தியாகப் பளார் பளார் பெற்றே பற்களை

@Page 232

இழந்தவன். அதையுந்தான் ஒளிக்காது அவனது 108 நாமங்களில் ஒன்றான 'லுப்த தந்த:' என்பது தெரிவிக்கிறது.

அதோடு பல்லில்லாத அவன் நிவேதனத்தைக் கடித்துண்ண இயலாது என்பதாலேயே அவனுக்குக் குழையக் குழையப் பாற் சர்ககரைப் பொங்கல் நிவேதிப்பதாகவுமுள்ளது!

அநுமனுக்கோ இடது தாடை இற்றுப் போனது சிற்ப சித்திரங்களில் காட்டப்படாமல் எல்லா இதர வானரர் போலத்தான் அவன் வடிவும் வடிங்கப் பெறுகிறது என்பதோடு, இடது தாடை இற்றகைத் துதி, நாமம் ஆகியனவும் கூறக் காணோம்! நிவேதனமோ கறுக், முறுக் என்று கடித்தே உண்ணவேண்டிய மிளகு வடை! மாலையாகவே கோத்தும்வேறே! ஒரு தவடையற்றவனால் இப்படிப்பட்ட வடை நிவேதனம் உண்ணவியலுமா? இவனோ, இன்றும் அநேக உபாஸகர் பூஜைகளில் வேறெந்தத் தெய்வமும் காட்டாத லீலையாக நிவேதன வடைகளைக் கடித்துண்டு மூளியாக்கி அடியார் பிரத்தியக்ஷப் பிரஸாதமாகப் பெற வைக்கிறானே! (ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் இவ் வடை விஷயம் குழந்தை போல் சிரித்து ரஸித்துக் கேட்டது கண் முன் நிற்கிறது!)

ஸூர்யனின் சாரதியான அருணன் காலில் பலம் அற்றவன். அதையும் ஸூர்ய அஷ்டோத்தரத்தில் 'இரு தொடைகளும் செயலிழந்து போனவனான சாரதியைக் கொண்டவர்' (ஊரு – த்வய – அபாவரூப – யுக்த ஸாரதி :') என்ற நாமம் பரக்கத் தெரிவிக்கிறது.

சனைச்சரன்! அவன் விஷயமாகவும் அஞ்சாமலே, அவனும் கால் நலிவுற்றவன் என்று துதிகள் வெளிப்படச் சாற்றுகின்றனவே! மந்த கதியிலேயே

செல்லக் கூடிய 'மந்தசேஷ்ட'னாக சனி பகவானை அவனுக்கான அஷ்டோத்தர சதம் காட்டும். அவனது முழு உருவுமே அழகற்றது என்பதாக 'குரூப : ' என்றும் இன்னொரு பெயர்! உடற்கோளாற்றைச் சொன்னது மாத்திரமின்றி, அவன் பகை மூள அடிப்படை நிலமாயிருக்கும் 'விரோத–ஆதார–பூமி : ', கடின உள்ளம் படைத்த 'காடின்ய மாநஸ :', கொடூரனான 'குரூர :' என்றெல்லாமும் அதில் நாமங்கள்!

இப்படிப் பல சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

@Page 233

அநுமனது தனிச்சிறப்பு எந்தத் தெய்வப் படைக்கலமும் அவனை பாதிக்காது என அந்தந்த தெய்வமே வரம் கொடுத்ததாகும். பிரம்மாவின் சொற்படி தேவர்கோவே முதலில் வரமீந்தபின் அந்தப் ரிம்மன் ஈறாக அத்தனை தேவரும் தம்தம் அஸ்திரத்தால் அவனுக்கு ஊறு இழைக்க முடியாது என வரமளிக்கின்றனர். அவ்வாறிருக்க, அவர்களில் முதல்வனான இந்திரனின் வஜ்ராயுதத்தால் அந்த 'பஜ்ராங்'கின் ஒரு தாடை வரம் பெறுமுன் இற்றுப் போனது அப்படியே நீடித்தது என்றால், அது அஸம்பாவிதமேயாகும். குழந்தை இழந்த பிரக்ஞை பிரம்மனின் ஸ்பரிசத்தால் திரும்பிய போதே அவன் இழந்த தாடையும் முழுமை பெற்றிருக்க வேண்டும்தானே ?

'பொய்யில்லாதா'னும் அடக்கமே உருவுமான அநுமனே, அதுவும் பிராட்டியிடம், கூறும் சொல்லைவிட வேறு சான்றும் வேண்டுமா ?

அசோகவனத்தில் அன்னையிடம் தன்னைப் பற்றித் தெரிவித்துக் கொள்கையில் அவன், "என்னுடைய கர்மத்தினாலேயே நான் உலகில் ஹநுமான் எனக் கியாதி பெற்றிருக்கிறேன்" – "ஹநுமாநிதி விக்யாதோ லோகே ஸ்வேநைவ கர்மணா"– என்கிறான்.* இந்திரன் அடித்து நொறுக்கியதில் தாடை இழந்ததை எங்கேனும் தனது கர்மத்தினால் உலகில் பெரும் புகழ் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லிக் கொள்ள இடமுண்டா ? அணுவேனும் இடமுண்டா ?

"சரி, இங்கே ஹநுமான் ஏதோ செயல் புரிந்தா அந்தத் தனது சொந்தக் கர்மத்தினால் வஜ்ரம் நொறுக்கிய தவடையைச் சரி செய்துகொண்டான் ? பிரம்மாவின் ஸ்பரிசம்தானே அதை செய்தது ?" என்கிறீர்களா ?

'கர்மம்' என்பதற்குள்ள முக்கியமான பொருள்களில் 'ஒன்றின், அல்லது

ஒருவரது இயல்பான தன்மை, இயற்கைக் குணம்' என்பதும் ஒன்று. அவ்வாறு, வாயு அம்சனான அநுமன் பிறந்தபோதிலிருந்தே அபார வலிமை பெற்றவனாயிருந்தான். அல்லாவிடில் நொடியில் சூரிய மண்டலத்திற்குத் தாவியிருக்கவியலுமா என்ன? அவனதேயான அவ்வியற்கை வலிமையைத்தான் உணர்வற்றுக் கிடந்த அவனுக்கு மீண்டும் சதுர்முகப் பிரான் ஊட்டினான். மஹாபலிஷ்டனான வாயுவின்

* ஸுந்தர கா. 35.83

குமாரனாகவே அவனை முதற்கண் மதித்த உலகம் அவனது மஹா பலத்தையும் அறியுமாதலின் அவனது சுபாவத் தன்மையையேதான் பிரம்மதேவன் புத்துயிர் கொள்ள வைத்தான் என்று புரிந்துகொண்டு அவனுக்குக் கியாதி சேர்த்தது.

'கர்ம' என்பதற்கு இப் பொருளை இங்கு கொள்ளலாமா என்று பெரியவாளிடம் கேட்க, அவர் "தாராளமாக!" எனத் தலையைத் தாராளமாக ஆட்டிக் கூறி, "ஸமஞ்ஜஸமாவே [மிகவும் பொருத்தமாகவே] இருக்கே!" எனவும் முத்திரையிட்டார்.

ஆக, எவரது ஸத்திய மயமான கருத்துக்கு மாறாக ஒன்றிருக்க முடியாதோ, அந்த மஹா பெரியவாளின் அபிப்ராயப்படி, நமது காவிய நாயகன் ஒரு தவடையை இழந்தவன் அல்லன். அவனை அவ்வாறு எண்ணினால் அந்த அபசாரத்திற்காக நாம் அனந்தம் முறை தவடையில் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும்!

பெருவலி படைத்த வஜ்ராயுதத்தால் தாடனம் பெற்றும் புது வளர்ச்சி கண்ட தாடையன்தான் நம் தாடாளன்.

அதென்ன 'தாடாளன்' என்கிறீர்களா?

அநுமனின் சிறப்பு மாண்பைச் சுருக்கமாக உள்ளபடி தெரிவிக்கும் அற்புதமான தமிழ்ச் சொல்லி அது. அபரிமிதமான ஊக்கத்துடன், விடா முயற்சியோடு அருஞ்செயல் செய்யும் ஆற்றல் படைத்தவனே 'தாடாளன்'.

'தாள்' என்றால் ஊக்கமிக்க முயற்சி என ஒரு பொருள் அதன் அடியாய்ப் பிறந்தது குறள்1 சொல்லும் தாளாண்மை. தாளாண்மை கொண்ட தாளாளன் 'தாடாளன்' என்றே பெரிதும் கூறப்படுகிறான்.

சீர்காழியிலுள்ள சீராம விண்ணகர (ஸ்ரீராம விஷ்ணுக்குருஹ)த்தில் வதியும் பெருமானுக்குத் தாடாளன் என்றே திருநாமம். திருமங்கைமன்னன் உளம் பூரித்து அவனுக்கு இட்ட நாமம் அது. 'தாடாளன் தாள் அணைவீர்!' என அங்கு பாடிய பதிகத்தின்2 முதற் பாடலிலேயே நம்மை அழைக்கிறார். பதிக நெடுகிலும் பல்வேறு அவதாரங்களில்

1. 613, 614–ம் குறளடிகள்
2. 'ஒரு குறளாய்' எனத் தொடங்குவது.

@Page 235

ஐயன் தாடாண்மையால் ஆற்றியுள்ள அருஞ் சாகஸங்களைச் சொல்லிப் போகிறார்.

சீராமன் குறித்த தாடாண்மைச் சாகஸங்களைச் சொல்கையில் வாலி, கபந்தன், விராதன் ஆகியோரை அவன் வதைத்ததை மட்டுமே கூறுகிறாரேயன்றி, அவதாரத்திற்கே காரணமான ராவணாதி அரக்கப் பட்டாளத்தின் சம்ஹாரத்தைச் சொன்னாரில்லை. அவர் சொல்லும் எல்லாமே 'pre-ஹநுமான்' காலத்தில் ஐயன் செய்த வீரச் செயல்கள்தாம்! எனவே ஹநுமான் ராம காதையில் பிரவேசித்தபின், ஹநுமானது தாடாண்மைச் சாகஸங்களே முதற்கண் மதிக்கத்தக்கவை என்றே ஆழ்வார் கருதியதாகத் தெரிகிறது! கடலையே தாண்டியது, தனியொருவனாக ஒரு மாநகரையே பஸ்மமாக்கியது, மருந்து மலை கொணர்ந்தது, போரிலும் குலை குலையாய் அரக்கர் தலைகளை உருளச் செய்தது என அவன்தானே மிகப் பெருஞ் சாகஸங்கள் புரிந்திருக்கிறான்!

ஆக, தாடாளன் என்ற பதத்திற்கே இலக்கியமாயிருந்தவன் அநுமன். அதனால்தான் அந்த வஜ்ராங்க மஹா வீர சூரன் தாடை ஊனமுற்றவனல்ல எனத் தெரிவிக்க விரும்பியபோது அவனைத் தாடாளனாகக் கூறியிருப்பது.

"தாடாளன் தாள் அணைவீர்!"

@Page 236

13

ஸுந்தர காண்டம் : மந்திராலயர் மணிவாக்கில்

மந்த்ர மூர்த்தியான மாருதி பிரபுவுக்கும் மந்த்ராலய மஹான் ஸ்ரீ ராகவேந்த்ர ஸ்வாமிகளுக்குந்தான் எத்துணை அபாரமான ஒற்றுமை ?

பெரிய வேற்றுமையாக, முன்னவன் காரியக் களத்தில் குதித்து நேராகவும் அரும்பெருஞ்சாதனைகள் செய்யும் பிரம்மச்சாரித் தொண்டனாக இருக்க, பின்னவரோ அருட் சக்தியால் மட்டுமே அரியன சாதிக்கும் துறவி மடாதிபராயிருந்தவர். அதிசயச் சாதிப்பே அவ்விருவருக்கும் அநாயாஸ இயற்கையாக அமைந்த பெரிய ஒற்றுமை இங்கும் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

அவ்வருட் சக்தியிலும், அதை அவர்கள் பெருகவிட்ட விதத்திலுந்தான் அவர்களிடம் அபார ஒற்றுமை. கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாத பேரருட் தேக்கமாக அவர்கள் அன்றன்றும் ஆயிரம் பல்லாயிரவர் வேண்டுவன வேண்டியாங்கு ஈந்தவாறுள்ளனரெனில், அதற்கு எத்துணை மகத்தான அருட்சக்திமூலம் இருக்கவேண்டும்? ஆத்ம ஸம்பந்தமான வேண்டுதல்களைத்தான் என்றில்லாமல், அதர்மக் கலப்பில்லாமல் மாத்திரம் இருந்து விட்டால்போதும், எவ்விதமான வேண்டுதலையும் ஆச்சர்யமான முறையில் நிறைவேற்றித் தருவது என்று கச்சை கட்டிக்கொண்டு அவ்விருவரும் காத்தருள்வதைத்தான் 'அவர்கள் அருட்சக்தியைப் பெருகவிட்ட விதம்' என்றோம்.

ஸ்ரீ ராகவேந்திர ஸ்வாமிகளைப் பற்றிய பிரஸித்தமான ச்லோகம் அவரை என்னென்னவாக வர்ணிக்கிறதோ, அது அவ்வளவும் மாருதி பிரபுவுக்கும் அப்படியே பொருந்துவதுதான்! அச் சுலோகம், அவர் ஸத்ய–தர்மங்களில் களிப்பவர்,

@Page 237

பஜிப்போருக்குக் கற்பகத் தரு, நமஸ்கரிப்போருக்குக் காமதேநு எனக் கூறும்.

> பூஜ்யாய ராக4வேந்த்3ராய ஸத்ய–த4ர்ம–ரதாய ச |
> ப4ஜதாம் கல்ப வ்ருக்ஷாய, நமதாம் காமதே4நவே ||

"பஜிப்பவர், நமஸ்கரிப்பவர் இருவரும் ஒரே போல் பக்தர்தாமே? பிரித்துச் சொல்வானேன்? கற்பகத் தரு, காமதேநு இரண்டும் விரும்பிய எதனையும் வழங்குவனவேயாயிருக்க பஜிப்பவருக்குக் கற்பகத் தரு, நமஸ்கரிப்பவருக்குக் காமதேநு என்று பிரித்துச் சொல்லியிருப்பதேன்?"

பஜிப்பவர், நமஸ்கரிப்பவர் இருவரும் பக்தர்தாம். ஆனால் 'ஒரேபோல்' பக்தரல்லர் என்று கொள்ள இடமிருக்கிறது. பக்தியிலேயே பலவித பாவங்கள்

உள்ளன அல்லவா? அவற்றில் இவர்கள் வெவ்வேறு பாவ பக்தர்கள் எனக் கொள்ளலாம்.

'பஜ்' என்றால் பங்கு. போட்டுக் கொள்வது என முதற்பொருள். பஜனை, பஜிப்பது என்பன அதிலிருந்து வந்ததே! பக்தி, பக்தர் என்பனவுங்கூட 'பஜ்' என்ற அதே வேர்ச்சொல்லில் கிளைத்தவைதாம். பின்னிரு பதங்கள் ஸகல பாவங்களையும் சேர்ந்த இறையன்பர்களின் பொதுவாகிய உணர்வாகிய மெய்யன்புக்கும், அதைப் புரியும் ஸகல வகையினருக்கும் பெயர்களாகி விட்டன.

"பங்கு போட்டுக் கொள்வதே பக்தியும், பஜிப்பதும் என்றால் என்ன அர்த்தம்? எதில் பங்கு? எவருடன் பங்கு?"

மெய்யன்பின் இறுக்கத்தில் வழிபடும் அன்பர் வழிபாட்டு மூர்த்தியுடனேயே கலந்து அம் மூர்த்தியின் அருட்பண்பிலும், ஆனந்தத்திலும், இவற்றுக்கு அடிப்படையான அமைதியிலும் பங்கு பற்றுவதே இங்கு கூறப்படும் 'பாகப் பிரிவினை'. அம்மூர்த்தியின் சித்தமிருப்பின் அம்மூன்றுடன் நாலாவதாக அதன் ஆற்றலிலும் பங்கு பற்றுவர். பகவானுடனேயே அவனுடைய 'பக'ங்களாகிய சிறப்புகளில் பங்காளராக இருப்பவர்தான் பக்தர், பஜிப்பவர்! அப்படிப் பட்டோரிடம் ஓர் உன்னதம், மேட்டிமை, காம்பீர்யம் இருக்கவே செய்யுமல்லவா? பகவானுடனேயே, அவனது திறத்திலேயே 'ஷேர்–ஹோல்டர்'கள் என்றால்?

பக்தர் என்பதே எல்லா பாவத்தினருக்கும் பொதுப் பெயராகிவிட்டபின், இவ்வாறு ஓர் உயர்வு தொனிக்கும்

@Page 238

விதத்தில் பக்திபுரிவோரை 'பஜிப்பவர்' என்ற ஒரு தனிப்பிரிவான பக்தர்களாகக் கொள்ளலாம். 'பஜனை' என்ற பெயரில் நடைபெறும் ஸங்கீர்த்தனத்தில் ஜீவசக்தியோடு ஓர் ஆனந்தம் துள்ளியெழுந்து ஆனந்த ஸ்வரூபனான ஈச்வரனுடனேயே பங்குதாரர்களாக நிற்கும் பாங்கினை நமக்கு அவ்வப்போது அளிக்கவே செய்கிறதல்லவா?

அவனோடு 'ஷேர்–ஹோல்டர்'களாக ஸமஸ்தானம் கொண்டாடும் இந்த 'உயர்வுணர்வு–பக்தி'க்கு மறு கோடியில் அவனது அடிப்பொடியாக அடங்கிக் கிடக்கும் 'அடிமைப் பாங்கு–பக்தி' உள்ளது. நமஸ்கரிப்பது என்பது அந்த பக்திக்கு ஓர் உத்தம அடையாளமே. 'நமனம்' என்றால் வளைவது 'வணக்கம்' என்பதற்கு

அடியான 'வணக்குதல்' என்பதற்கும் வளைப்பது என்றே பொருள். ஆங்கில 'bowing'ம் 'bow' ஆகிய வில் போல் வளைவதையே குறிப்பது! 'வில்லாக வளைப்பது' என்றே சொல்கிறோமே! உயர்வு உணர்ச்சியில் ஒருவர் பெருமிதத்துடன் ஓங்கி நிற்கையில் உடம்பில் வளைவு இருக்காது. ஒரே செங்குத்தான நிமிர்வுதான்! மண்டியிட்டுத் தெய்வத்தின் பாதத்தில் முடி படத் தொழும்போதே உடலை வளைப்பது! அதுதான் நமஸ்காரம். அதன் எல்லையில் ஸர்வ சரணாகதனாகையில் வளைவேயின்றி நிலத்தோடு நிலமாக அஷ்ட அங்கத்தையும் நீளக் கிடத்துவது ; 'ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்' எனப்படுவது. உயர்விலே செங்குத்து நேர்கோடாக 900 என்றால், இதில் விழுந்து கிடக்கும் நேர் கோடாக 0!

ஆயினம் வேர்ச் சொற்படி 'நம', 'நமஸ்காரம்' என்பது உடலை வளைவாகக் குனித்துச் செய்யும் தொழலையே காட்டுவது. எளிமையைக் காட்டும் பக்தியை இந் நமஸ்காரம் குறிப்பிடுகிறது.

ஆக பஜிப்பவரை கம்பீர பக்தர்கள் என்றும், நமஸ்கரிப்பவரை எளிய அடியார்கள் என்றும் பிரித்துச் சொல்ல இடமேற்படுகிறது.

இவ்விரு சாராரில் முன் சொன்னோருக்கு ஸ்ரீமத் ராகவேந்திர ஸ்வாமி கற்பகத் தருவாகவும் பின் சொன்னோருக்குக் காமதேநுவாகவும் இருக்கிறாராம்! ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியையும், அப்படியே வைத்துக் கொண்டுவிடலாம்.

கற்பகம், காமதேநு இரண்டும் ஸகல இஷ்டங்களையும் கொடுப்பவையே. எனினும் பக்தர் என்பவர்களிலேயே

@Page 239

பஜிப்பவருக்கும் நமஸ்கரிப்பவருக்கும் வித்தியாசமிருப்பது போல் இவ்விரண்டிற்கிடையிலும் உண்டு. கற்பகத் தரு என்னதான் உயிர்ப்புக் கிளுகிளுப்போடு வாடாத தளிரும், பூவும், கனியுமாகக் குலுங்கினாலும் தாவர இனம்தானே? அதனைவிடப் பன்மடங்கு அன்புக்கு உருவாக, ஸர்வாங்கமும் தாயன்பு என்ற தலையாய அன்பு பில்குவதாக இருப்பவள் காமதேநுதான்! ஸகல தேவர்களும், ஏன், ஸகல ஸ்ருஷ்டியுமே அவளுக்குள் அடக்கமாயிற்றே? பங்குதாரர்களை உடன் நின்று பஜிப்போருக்குக் கற்பக மரத்தின் அளவேயான (அதுவும் அற்ப சொற்பமானதல்லதான்!) அருளன்பை ஈயும் பரமாத்மா எளிய அடியாருக்குத்தான் காமதேநுவின் கட்டறத்துப் பெருகும் அருளன்பு வண்மையை வழங்குகிறன் என்று கொள்ளலாம்.

ராகவேந்திர ஸ்வாமி போலவே, அவருக்கும் முன்னோடியாக 'பஜதாம் கல்ப வ்ருக்ஷ'மாகவும் 'நமதாம் காமதேநு'வாகவுமிருந்திருப்பவன் நமது ராகவதாஸேந்திர ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி என்பதைக் கவனித்தோமாயின், அம்மந்திராலய மஹானுக்கு நம் மாருதிப்ரபுவிடம் தனியானதோல் ஈடுபாடு, தனியானதோல் உறவு, தனியானதோல் ஒற்றுமை இருந்ததில் வியப்பதற்கென்ன இருக்கிறது ?

கண்ணுக்கு மெய்யாக ராகவேந்திரரின் சித்திரம் காட்டும் ஒற்றுமையம்சங்கள் முக்கியமாக இரண்டு. அவர் வீணையும் கையுமாகக் காணப்படுபவர். அநுமனையும் வீணா கான வித்தகனாக நிறையப் பார்த்திருக்கிறோமே!

கையில் தாங்கியுள்ள வீணையால் மட்டுந்தான் ஒற்றுமையா ? மஹானுடைய இதய வீணை என்றும் அந்த ராமனின் இசை பாடியது தானே ? அதைத்தான் ஓவியமும் கூறும். அவரது இதயத்திலேயே ஸ்ரீ ராம மூர்த்தியைச் சித்திரங்கள் காட்டுகின்றன. இது போல ஹ்ருதய ஸிம்ஹாஸனத்தில் சக்கரவர்த்தித் திருமகனை அமர்த்தி ஓவியங்கள் நமக்குக் காட்டும் இன்னொரு பாகவதோத்தமர் அநுமன்தானே ?

ராமனையே இவ்வாறு தங்களது உயிர் மையமாக கொண்டதில்தான் அவ்விருவரும் அத்யந்த உறவினரானது.

மத்வ ஸம்பிரதாயத்தின் மற்ற பிரதான மடங்களில் கண்ணனின் வழிபாடே நடப்பதாயிருக்க, ஸ்ரீ ராகவேந்திரர் அதிபரான மடத்தில் மட்டும் ஸ்ரீ ராமனே வழிபாட்டு

@Page 240

மூர்த்தியாயிருப்பது குறிப்பிட வேண்டிய விஷயம். ராகவேந்திரர் ப்ரஹ்லாதனின் அவதாரமாகக் கருதப்படுவதைப் பார்த்தாலோ நரஸிம்ஹன்தான் அவரது ஆராதனா மூர்த்தியாயிருக்கவேண்டும். ஆயின் நரவடிவம், சிங்க வடிவம் இரண்டும் சேர்ந்த அவ்வடிவினன் அந்த ஸ்தானத்தைப் பெறாமல் நரர்களில் ஒரு சிங்கமாக ஆதரிச ஜீவிதம் படைத்த ஸ்ரீ ராமனே பெற்றான்!

அவர் வழிபாடு செய்து, இன்றும் மந்திராலயத்தில் வழிபடப் பெறும் அந்த ஸ்ரீ ராமன் அவருக்கு முன்பிருந்து வழி வழியாக நூறு நூறு தலைமுறையினரால் வழிபடப்பட்டவன். எப்போதிலிருந்து தெரியுமா ? ராமாவதாரம் நிகழ்வதற்கும் முன்னாலிருந்தாக்கும்! அதற்கு யுக யுகாந்தரம், மன்வந்த ராந்தரம் முன்பிருந்து ஸ்ருஷ்டியின் தொடக்க நாளிலிருந்தே யாக்கும்! அதனால் அம்மூர்த்திக்கு 'மூல

ராமர்' என்றே திருநாமம்!

பிரம்மன் படைப்புத் தொழில் தொடங்கும்போதே அச்சிருஷ்டிக் காலம் முழுதையும் தன் ஞான திருஷ்டியில் ஒரு 'bird's eye view'–ஆக – ஓட்டமான கண்ணோட்டமாக – கண்டான். அதில் பரம புருஷனே ஸ்ரீராமன் என்ற அவதாரத்தில் மானுடனாக வந்து நூறு விழுக்காடும் மனிதப் பண்பின் சிகரமாக் வாழ்ந்தது அவனுடைய நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டது. அப்போதே அவன் அந்த ராமனுக்கு விக்ரஹம் படைத்து அதனைப் பூஜிக்கத் தொடங்கி விட்டான்! அதன்பின் வரிசையாய்ப் பல தேவதையரும், மாமுனிவரும், அப்பிரதிமைக்காகத் தவமிருந்து அதனைப் பெற்றுப் பூஜித்து முடிவாக அது இக்ஷ்வாகுவின் ராஜ குலத்தினரிடம் சென்று சேர்ந்தது.

ஸ்ரீராமனுமே பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பின்பு சில காலம் அதைப் பூஜித்திருக்கிறான்!

ஸீதா தேவி கருவுற்றபோது கானகம் சென்று வாழ வேண்டும் என்ற மயற்கை ஏற்படுமுன் தன் பிராண நாயகனை அப்பிரதிமையில் அசல் தெய்வமாகவே சதுஷ் ஷஷ்டி (அறுபத்து நாலு) உபசாரங்களுடன் பூஜிக்கும் மசக்கை அவளுக்கு உண்டாயிற்று. ஐயனும் அவளது அவ்வாசையை நிறைவேற்றினான். சில நாள்களே எனினும், ஆதியிலிருந்து அன்று வரை பரம பக்தர் பலரும் புரிந்த பூஜனையைச் சேர்த்து

@Page 241

வைத்த அடர்த்தியான அநுராகத்துடன் அன்னை அம்மூர்த்தத்தை வழிபட்டாள்.

லக்ஷ்மண ஸ்வாமி அவளைக் கானகம் அழைத்துச் சென்றபோது, அவ் விக்ரஹம் இக்ஷ்வாகு ராஜ க்ருஹத்தையன்றி வேறிடத்துக்குப் பெயர்க்கப்படக்கூடாததென வழக்கு ஏற்பட்டிருந்ததால் பிராட்டி அதை எடுத்துச் செல்லவில்லை. மீண்டும் அவதார ராமனே ஓரிரு நாள் அந்த மூல ராமனைப் பூஜித்தான்.

அன்னையைக் காட்டில் விட்டுவிட்டு இளையாழ்வான் சோகாக்ராந்தனாக திரும்பினான். அவனது சோகத்தை அப்போது ஆற்றிக் கொடுக்கக் கூடியது அன்னை ஆரா அன்போடு ஆராதனை செய்த அந்த ஆராவமுத மூர்த்தியாகவே இருந்தது. எனவே பிரான் அதை அவனே பூஜித்து வருமாறு ஈந்து விட்டான்.

பிற்பாடு லக்ஷ்மணன் அவனுடைய புதல்வன் அங்கதனுக்கு ராமனின் கட்டளைப்படி காருபதம் என்ற தேசத்தில் குறுநில மன்னனாக அபிஷேகம் செய்வித்து ஓராண்டு உடனிருந்து அவன் புரியும் அரசாட்சிக்கு உதவி புரிய நேரிட்டது. அப்போது அவன் அயாத்யா ராஜக்ருஹத்திலிருந்த மூலராம மூர்த்தியை அப்புறப்படுத்த மனம் கொள்ளாது அந்நகரிலேயே அண்ணனுக்கு நித்ய கைங்கர்யம் புரிந்து வந்த அநுமனிடம் அதன் பூஜையை ஒப்புவித்துச் சென்றான்.

ஆம், அடிக்கோடிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய விஷயம்! ஸ்ரீ ராகவேந்திர ஸ்வாமி பூஜித்த மூலராமர் ராகவனும் ஜானகியும் மாத்திரமின்றி மாருதி ப்ரபுவும் மாறாப் பிரேமையுடன் ஆராதித்த மூர்த்தி!

ஓராண்டு பின் இலக்குவன் திரும்பியவுடனேயே பரம சோகமான முறையில் அவன் தனது ஒப்பிலாத ராம சேவா ஜீவிதத்தை முடித்துத் திருநாடு திரும்பவேண்டி நேர்ந்ததால் மூலராம மூர்த்தம் மாருதியின் வசமே இருந்தது.

இளவலை இழந்த பின் அண்ணனால் மட்டும் மண்ணுலகில் வாழ முடியுமா என்ன? அவனும் அடிச் சோதிக்குத் திரும்பச் சங்கற்பித்துவிட்டான். அதைக் கேள்வியுற்ற அயோத்தியின் அத்தனை குடி மக்களும், "யதா ராஜா ததா ப்ரஜா (அரசன் எவ்வழி அவ்வழி குடிமக்கள்)"

@Page 242

என்பதற்கு ஆச்சரிய நிரூபணமாக, ராமராஜன் ஸரயு நதியின் வழியாகப் பரம பதம் அடைய முடிவிட்டபோது தாங்களும் அவனுடன் வந்தே தீர்வோம் என முறையிட்டு அவனது அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுவிட்டனர். பிற்பாடு கண்ணன் அவதாரம் முடித்துப் பரமபதம் செல்லும்போது அவனது ராஜதானியான த்வாரகாபுரியை கடல் வெள்ளம் கொண்டது எனில், இப்பூர்வாவதாரத்திலோ, ஸ்ரீ ராமச்சந்திரன் ஆற்றுள் புகுந்து உடலைத் துறக்கும்போது அயோத்திப் பிரஜைகள் யாவரும் அவனுடனேயே ஜல ஸமாதியாகி அந்த ராஜதானி சூன்யமாகும்படி ஏற்பட்டது! அதற்கு முன்னர் ஐயன் ராஜ்யத்தை இரண்டாகப் பிரித்து குசனைக் குசாவதியைத் தலைநகராகக் கொண்ட பகுதிக்கும், லவனை ச்ராவஸ்தியைத் தலைநகராகக் கொண்ட பகுதிக்கும் அரசர்களாக நியமித்தான். எனவே மூலராமப் பதுமை இக்ஷ்வாகு வம்சத்திலேயே தொடர்ந்து செல்வதாகயிருந்தாலும் சர்வ சூனிய அயோத்தியை விட்டு லவ–குச ராஜதானிகளிலொன்றுக்குத் தான் செல்ல வேண்டும் என ஆயிற்று. அதைவிட, தனது அந்த ஔரஸ புத்திரர்களை விடவும் நெருங்கித் தனது நாம, குண, சரித

ரஸத்திலேயே கரைந்த புத்திரனான அநுமனிடம் தொடர்ந்தும் அவ்விக்ரஹம் இருந்து விடுவதே சிலாக்கியம் என்று ஸ்வாமி எண்ணி, அவ்வாறே அநுமனுக்கு ஆசியருளினான்.

அப்புறம் த்ரேதாயுகம் முடியவும், பின்னர் த்வாபரம் பிறந்து வளர்ந்து முடியும் நூற்றாண்டுவரை வெகு நீ.....ண்ட காலம் மாருதியே மூல ராமனை வழிபட்டு வந்தான். அந்நூற்றாண்டில் தன் போலவே வாயு குமாரனாதலின் தனக்குத் தம்பியாகவும் தனதேயான அவதாரமாகவும் கருதப்படும் பீமஸேனனுக்கு அநுமன் அவ்விக்ரஹத்தை வழங்கினான். ஏன் இப்படியொரு பெருங்கொடை வழங்கிப் பெரும் தியாகம் புரிந்தானெனில் :

சௌகந்திக மலருக்காக வீமன் வடதிசை சென்றபோது வழியிற்கண்ட அநுமனை இன்னாரென உணராது அவமரியாதை செய்துவிட்டு, பிறகு உண்மையறிந்தபின், அடங்கி வேண்டினானெனக் கண்டோமல்லவா ?* அப்போது அவன் மிகவும் கழிவிரக்கங் கொண்டு தன்னை க்ஷமித்தருளுமாறு ஆஞ்ஜநேய அண்ணாவிடம் பிரார்த்தித்தான்.

* 'அரும்புகழ் அநுமன் வாழி!' – ப. 80.

@Page 243

அவன் படும் பச்சாத்தாபத்தில் மனசு குழைந்துருகிவிட்ட அண்ணா அவனைத் தான் மனப் பூர்வமாய மன்னித்து மனமார்ந்த அன்பைச் செலுத்துவது அவனுக்கு உறுதிப்பட வேண்டுமாயின் அதற்காக அவனுக்கு ஏதேனும் ஒரு பேரருளைப் புரிய வேண்டும் எனக் கருதினான். அக் கருத்தின் மீதே பரமத் தியாகமாகவும் பெருங் கொடையாகவும் மூலராமனை அவனுக்கு ஈந்துவிட்டான்.

இதைப் பெரும் தியாகம் என்பதுகூட அவ்வளவு சரியில்லைதான். ஏனெனில் அந்த ராமன்தான் இவனது உயிர் மூலத்திலேயே கரைந்துவிட்டானே! அல்லது இவன்தான் அந்த ராமனின் உயிர் மூலத்தில் கரைந்து விட்டானே! மேலும் இவனுக்கு ராம கதா சிரவணம், ராமநாம பஜனம்–ஜபனம்–மனனம் இவையே மூர்த்தி வழிபாட்டிற்கும் மேலான ஆத்ம நிறைவை அளித்தும் வந்தனவே!

ஆக, ஸூர்ய வம்சிகள் தலைமுறைக் கிரமமாய் வழிபட்டு வந்த மூலராமன் சந்திர வம்சியான பீமனின் பூஜாக்கிருஹத்தை அடைந்தான்.

அப்புறம் அவ்விக்கிரஹம் பல ராஜ வம்சங்களின் கைமாறி ஆந்திரப் பிரதேச வட கிழக்கெல்லையிலுள்ள விஜயநகர ஸம்ஸ்தானத்தின்* அரசர்களான கஜபதி வம்சத்தையடைந்தது.

ஆஞ்ஜநேயரையும் பீமஸேனனையும் போலவே வாயு அம்சராகவும் அவ்விருவரது அவதாரமாகவும் போற்றப்படும் ஸ்ரீ மத்வாசாரியரின் முக்யமான சிஷ்யர்களில் ஒருவர் நரஹரி தீர்த்தர் என்ற பெரியார். ஸாது சிரேஷ்டராகிய அவர் கஜபதி ராஜனொருவன் பரகதி அடைந்து, அவனது மகன் மிகவும் சிறுவனாக இருந்ததால் ஆட்சிப் பொறுப்பு ஏற்க முடியாதிருந்த சந்தர்ப்பத்தில் விஜயநகர அரியணையில் அரசராக இருந்து ஸம்ஸ்தானத்தைப் பரிபாலிக்க நேர்ந்தது. அப்போது மூலராமரைப் பூஜிக்கும் பேறு பெற்றார் அவர். ஸாதுவாகிய தாம் மன்னரானதில் அவர் கண்ட ஒரே பெறும் நிறைவு அதுதான்! பன்னிரண்டாண்டுகள் நாடாண்ட நரஹரி தீர்த்தர் அப்போது இளவரசன் உரிய வயதை அடைந்துவிட்டதால் அவனிடம் நாட்டை ஒப்புவித்தார். ஆயின் மூல

* இது கர்நாடகத்திலுள்ள ஹம்பியைத் தலைநகராகக் கொண்ட, கிருஷ்ண தேவராயர் முதலியோரைக் கண்ட விஜயநகரப் பேரரசு அல்ல.

ராமனின் பாத மூலம் பற்றிய அவரால் அவனை ஒப்புவிக்க மனசு வரவில்லை.

இவரைப் பிரிய அந்த ராமனுக்கு மாத்திரம் மனசு வருமா என்ன? புதிதே கஜபதியான இளவரசனுக்கு ஸ்வப்னாக்ஞை இட்டான். "என்னை நரஹரி தீர்த்தருக்கே அளித்து விடு. நான் உன்னையும், உன் ஸந்ததியரையும் ரக்ஷிக்கிறேன்" என்று!

ஸ்வாமியே ஆணையிட்டதன்மேல் விக்ரஹத்தைப் பெற்ற நரஹரி தீர்த்தர் பேரானந்தத்துடன் உடுப்பிக்கு விரைந்து குருநாதராகிய ஸ்ரீ மத்வாசார்யருக்கு விஷயங்கள் விண்ணப்பித்து விக்ரஹத்தையும் ஸமர்ப்பித்தார்.

ஐயன் வரவை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கியிருந்த ஆசார்யர், "வந்தாயா அப்பா, வா, வா! உனக்காகவேதான் உடம்பைக் காத்துக் கொண்டு எப்போது வருவான், எப்போது வருவான் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தேன்!" என்று குதூஹலத்துடன் இரு கைகளையும் இருதயத்தையும் நீட்டி மூலராம விக்ரஹத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

தமது ஜீவிதத்தை முடித்துவிட உரிய காலம் வந்துவிட்டது என்று இதற்குச் சில காலம் முன்பே மத்வர் நிச்சயித்துவிட்டார். எனினும் அது முடியுமுன் மூலராமனைத் தாம் ஏழு பக்ஷ காலம் பூஜிக்க வேண்டும் என்ற திருவுளக்கிடக்கை அவருக்கு உண்டாயிற்று. ஏழு காண்டமாகச் சரிதையை விரித்தவனிடம் கொண்டிருந்த பக்திப் பக்ஷத்தால் ஏழு பக்ஷ காலம் போலும்!

ஓர் ஆச்வின (சாந்திரமானப்படியான ஐப்பசி) மாத வளர்பிறைப் பஞ்சமியில் சீடர் நரஹரியிடமிருந்து தெய்வமாம் நரசார்தூலனை பெற்றுப் பிறவிப் பயனையும் அதோடு பூரணமாகப் பெற்று விட்டதாக ஸ்ரீ மத்வர் நிறைவு கொண்டார். அதன்பின் மூன்று மாதங்களும் பதினாறு நாள்களும் மூலராமனைப் பேரன்புடன் பூஜித்தார்.

அதன்பின் தம்மையடுத்து மத்வ மரபின் மத்ய பீடாதிபதிகளாக அவர் நியமித்திருந்த ஸ்ரீ பத்மநாப தீர்த்தரிடம் அப் பதுமையை அளித்துவிட்டார்.

* 'நரசார்தூலன்' : மனிதருள் புலி. ('கணக்கில் புலி' என்பதுபோல், 'அதி சிறப்பெய்தியவன்' என்ற பொருளில் புலி.) 'கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம!' என பால ராகவனைத் துயிலெழுப்பிய விச்வாமித்ர மாமுனிவர் தொடங்கிப் பல்லோரும் ஸ்ரீ ராமபிரானை 'நரசார்தூல'னாக அழைத்துள்ளனர்.

@Page 245

தொடர்ந்து வந்த மாக (மாசி) மாத வளர்பிறைப் பஞ்சமியன்று ஸ்ரீ மத்வாசாரியர் தமது திருவுடலை உகுத்து இறைவனிடம் சேர்ந்தார். உடுப்பியில் உடம்பை மறைத்து பதரியில் மீண்டும் தோன்றி அங்கு சிரஞ்ஜீவியாய் வாழும் வியாஸ பகவானுடனேயே மத்வரும் சிரஞ்ஜீவியாய் வஸிப்பதாக மாத்வர்களின் நம்பிக்கை.

பத்மநாப தீர்த்தருக்குப் பின் சந்நியாஸப் பீடாதிபதியரின் பின்தலைமுறைகள் வழி ஸ்ரீ மூலராமன் சென்று, மேலும் பல்வேறு மடங்கள் பிரிந்தபோது, ஸ்ரீ ராகவேந்திரர் ஆதிபத்தியம் ஏற்ற மடத்தின் மூல அதிபதியாக ஆகியிருந்தான்.

இப்படியாக, ஆஞ்ஜநேயனும் அவனது அவதாரமாகக் கருதப்படும் மத்வரும் வழிபட்ட ராகவனை வழிபடக் கொடுத்து வைத்த ராகவேந்திரருக்கு அந்த ஆஞ்ஜநேயரிடம் ஓர் ஆன்மநேயம் எப்படி இல்லாதிருக்க முடியும்?

அவரது தேச சஞ்சாரங்களில் அநேக அநுமனலாயங்களுக்கு சென்று வழிபட்டிருக்கிறார். அவர் துறவு பூண்டு பல காலம் அருளாட்சி ஓச்சிய

கும்பகோணத்தில் அவரைப் போலவே பிரஹ்லாத அவதாரமாகவும், எனவே அவரது பூர்வாவதாரமாகவும் மாத்வ மரபினர் கருதும் ஸ்ரீ வியாஸராஜர் பிரதிஷ்டை செய்துள்ள ஹநுமத் மூர்த்தியை அடிக்கடி தரிசித்து வந்தார். அப்பெருமான் மீது அவர் புஜங்க ப்ரயாத சந்தத்தில் ஒரு தோத்திரமும் இயற்றியிருக்கிறார்.

முடிவாக ஆந்திர நாட்டில் அதோனிப் பகுதியில் மந்த்ராலயம் என இன்று புகழ் கொண்டுள்ள மஞ்சாலாவில் அவர் ஜீவ ஸமாதி கொண்டார். வியாஸ மஹர்ஷியின் சமிக்ஞையின் மீது அதை முன்கூட்டி அறிந்த அவர் அந்த பிருந்தாவனப் பிரவேசத்திற்காகத் தேர்ந்தெடுத்த இடம் அவர் பிரஹ்லாதனாயிருந்தபோது யாகம் புரிந்த வேத பூமி யென்றும், அதோடு அப்போது தனது குருநாதனாயிருந்த நாரதப் பிரம்மத்திடமிருந்து அவரது 'மஹதி' வீணையை பெற்று பகவானை வீணா கானத்தினால் பிரீதி செய்த நாத பூமி என்றும் கூறினார். வீணை விற்பனான அநுமனுக்கே நாத ஸாம்ராஜ்யத்தின் நாதன் எனும் வெற்றியை ஈந்த நாரதரின்* தொடர்பு பாருங்கள்!

பார்க்க : 'அரும்புகழ் அநுமன் வாழி!' – ப. 83.

@Page 246

தமது பணியாளர்களிடம் தாம் உயிருடனேயே ஜீவ ஸமாதி கொள்ளப் போவதைக் கூறி அதற்கான ஏற்பாடுகளைக் குறிப்பிட்ட நாளில் செய்யுமாறு கூறினார். தாம் உயிருடனேயே புவியுள் புகுந்து தமக்கு மேல் பிருந்தாவன ஸமாதி ஆலயம் எழுப்புவதால் மாத்திரம் அது ஜீவ ஸமாதி அல்ல என்றும், இறைவனைச் சென்றடைந்த பின்னரும், தமது ஜீவ சக்தியான அருள்வண்மை அதன் வழி வன்மையாகப் பொங்கிப் பிரவகிக்கும் எனவும் அடியார்களுக்கு அமுத வாக்கீந்தார்.

குறிப்பிட்ட அந்நாளாகிய சிராவண (ஆவணி) கிருஷ்ண பக்ஷ திவிதியை திதியன்று வீணையும் கையுமாக அவர் பிருந்தாவனம் புகுந்த வீணை நாதத்தில் லயித்து அப்படியே பரமபதநாதனின் பாதத்திலும் லயித்தார். பாரோரிடம் அவர் கொண்ட பேரருள் அப்போது உயிர் கொண்ட தனி ஜீவன் போல் அச்சமாதி மூர்த்தமாகி இன்றும் அங்கு வாழ்ந்து எண்ணி முடியா வரங்களை பஜிப்போருக்குக் கற்பகமாய், வணங்குவோருக்குக் காமதேநுவாய் வருஷித்து வருகிறது.

அவர் உட்புகுந்த அச் சமாதி வாயில் அவர் பணித்தவாறே எழுநூறு சாளக்கிரமங்களால் பந்தனம் செய்யப்பட்டது (மூடப்பட்டது) புகழ் பெற்றுள்ள விஷயம்.

அந்த அளவு புகழ் பெறாத, ஆயினும் நம்மைப் பொருத்த வரையில் அரும் புகழுக்குரியதொரு விஷயம் பார்க்கலாம் :

ஸ்வாமிகள் மஞ்சாலாவுக்கு வந்த காலம் தொட்டு அங்கே பாயும் துங்கபத்திரையின் எதிர்க்கரைக்கு அடிக்கடிச் சென்று அங்குள்ள 'கணதாளம்' என்ற குன்றில் ஏகாந்தமாகப் பஞ்சமுக ஆஞ்ஜநேயரைத் தியானம் செய்து வந்தார். அக்குன்றிலுள்ள ஒரு பாறையைத் தமது திருமடம் கொண்டு வரச் செய்து, புகுவாயில் தவிரத் தமது பிருந்தாவனத்திற்குத் தேவையான மற்ற கற்களை அப்பாறையிலிருந்தே செதுக்கிக் கொள்ளுமாறு பணித்தார். அவ்வாறேதான் இறுதியில் செய்யப்பட்டது. அப்போது பாறையில் ஒரு பகுதி மிகுதியிருந்தது.

தமக்குப் பின் மடத்தின் அதிபதியாயிருக்க அவர் தமது பூர்வாச்ரமத் தமையனார் பேரரும், ஸாது சிரேஷ்டருமான ஒரு பாக்கியவந்தரைத் தேர்ந்தெடுத்து யோகீந்திர தீர்த்தர் எனத் தீக்ஷா நாமம் கொடுத்துவிட்டே 'பிருந்தாவனப் பிரவேசம்' செய்தார்.

@Page 247

பிருந்தாவனம் எழுப்பப்பட்டபின் எஞ்சியிருந்த பாறைப் பகுதியை என்ன செய்யவேண்டுமென்பது பற்றி யோகீந்திரர் ராகவேந்திரரின் சூக்ஷ்மத் தூண்டுதலால் அறிந்தார்.

அது என்னவாக இருக்குமென ஊகிக்க முடிகிறதா ?

வேறென்னவாயிருக்கும் ? மந்த்ராலய மஹான. அப்பாறையின் சூழலில் எந்தப் பஞ்சமுகனை தியானித்தாரோ அந்த மாருதிப் பிரபுவின் மூர்த்திதான்! ஐம்முகக் கோலத்தை விட ஒற்றை முகக் கோலத்திலேயே அநுமன் முற்றிலும் ஸ்ரீ ராம ரஸாலயமாக இருந்ததால் மூல ராமனின் ஆஸ்தானமான மடத்திலே அப்பாறை மிகுதியைக் கொண்டு ஏகமுக மூர்த்தியே வடிக்கச் செய்து பிரதிஷ்டை செய்தார் ஸ்ரீ யோகீந்திரர்.

மந்த்ராலய ஆலயத்தில் ஸ்ரீ ராகவேந்திர ஸ்வாமிகளின் மஹிமை மிக்க ஸமாதிக்கு நேரெதிரே உள்ள மண்டபத்தில் அம் மூர்த்தி விளங்கி வருகிறான்!

அவனது ஸுந்தர காண்ட லீலைகளை ஸ்ரீ ராகவேந்திர ஸ்வாமிகள் ஒரே

சுலோகத்தில் சாறு பிழிந்து அருளியிருக்கிறார்.

அநுமத் துதியாயின்றி ஸ்ரீ ராமனுக்கே உரிய துதியாக அதை அவர் ஆக்கிக் கொடுத்திருக்கும் நயம், ஆஞ்ஜநேயனிடம் அவருக்குள்ள ஆத்ம நேயத்தில் அவர் ஆழப் புரிந்து கொண்ட அவனது விநயத்தால் விளைந்ததேயாகும். ஐயனைத் துதித்தாலே அவ்வடியன் அகமகிழ்வான் என்று நாமும் கண்டிருக்கிறோமல்லவா ?

மணிவாக்கை மனப் பீடத்தில் ஏற்றிக் கொள்வோம் :

யஸ்ய ஸ்ரீ ஹநுமான் அநுக்3ரஹ–ப3லாத் தீர்ணாம்பு3தி4ர்–லீலயா
லங்காம் ப்ராப்ய நிசாம்ய ராம–த3யிதாம் பு4ங்க்த்வா வனம் ராக்ஷஸான் |
அக்ஷாதீ3ன் விநிஹத்ய வீக்ஷ்ய த3சகம் தக்3த்4வா புரீம் தாம் புந :
தீர்ணாப்3தி4: கபிபி4ர்யுதோ யம் அநுமத் தம் ராமசந்த்3ரம் ப4ஜே ||

'எவருடைய அநுக்கிரக பலம் கொண்டு ஸ்ரீ ஹநுமான் விளையாட்டாகவே கடலைத் தாண்டிக் கடந்து ; இலங்கையை அடைந்து ; ராம பத்தினியைக் கண்டு (உரையாடி) ;

@Page 248

அரக்கர்களின் (அசோக) வனத்தைக் கபளீகரம் செய்து ; (ராவணனின் மூத் புத்திரனான) அக்ஷகுமாரன் முதலியோரைச் சம்ஹரித்து ; பத்துத் தலையனைக் கண்டு (உரையாடி) ; அவனது நகரத்திற்கு எரியூட்டி ; மீண்டும் கடலைத் தாண்டிக் கடந்து ; (தென்திசைக் கடல் வரை தன்னுடன் சென்ற) வானரர்களுடன் கூடி ; எவரை நமஸ்கரித்தாரோ, அந்த ஸ்ரீ ராமசந்திரரைத் தொழுகிறேன்.'

'ஸுந்தர காண்ட' முழுதிலும் ஒரு பார்வை செலுத்தினால் விரியும் சரிதச் சுருக்கம் என்ன ?

ராமபிரானது அருள் வலிமை கொண்ட அநுமன் எளிதாய் சாகர தாரணம் செய்தான். லங்காபுரி சேர்ந்தான். ஸீதையைக் கண்டு தூது மொழிந்து, அவளை ஆற்றித் தேற்றி ஐயன் அனுப்பிய கணையாழியை அவளுக்கு ஈந்து, பதிலுக்கு அவள் கொடுத்த சூடாமணியை ஐயனிடம் தருவதற்காகப் பெற்றான். பிறகு அவளிருந்த அசோக வனத்தின் பிற பகுதிகளை அழித்தான். அதையறிந்த ராவண குமாரர் உட்பட்ட அரச்சர் வந்து தாக்க அக்ஷகுமாரன் முதலானோரை வதைத்தான். முடிவில் ராவணனைக் கண்டு உரையாடித் திரும்புவதே நலம் எனக் கருதி இந்திரஜித்தின்

பிரம்மாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு ராவண சபையில் கொண்டு நிறுத்தப்பட்டு அவனுக்குச் சொல்லவேண்டிய யாவும் சொன்னான். ராவண ஆணைப்படி அவனது வால் எரியூட்டப்பட, அந்த வாலாகிய தீப்பந்தத்தாலேயே இலங்கை முழுதிலும் தாவித்தாவி நகரை பஸ்மமாக்கினான். இவ்வாறு வெற்றிகரமாக தூதுப் பணியை ஆற்றி, பாரதத்தின் தென்கரையில் தன்னோடு வந்து தனக்காகக் காத்திருந்த மற்ற வானரருடன் மீளவும் சேர்ந்து கொண்டான். அவர்கள் புடை சூழ கிஷ்கிந்தை திரும்பி ஐயனின் அடியிணை தொழுது, நடந்த அனைத்தும் நிவேதித்தான் – இதுவே சுந்தர காண்டச் சுருக்கம்.

இதனை உள்ளடக்கிய 'ஏகச் ச்லோகீ'யே ஸ்ரீ ராகவேந்திர ஸ்வாமி அருளியிருப்பது.

ஸுந்தர காண்ட ஸப்தஸர்க்க பாராயணம் என்பதாக ஒரு நாளில் ஏழு சர்க்கம் வீதம் பாராயணம் செய்யக் கௌகரியமிராத போதும், வேறு அவசர நெருக்கடிகளிலும் மந்த்ராலய மஹானிக் மந்த்ர சக்தி நிரம்பிய இவ்வொரு ச்லோகத்தை திரிகரண ஈடுபாட்டுடன் சொன்னாலே நிறைபயன் பெறலாம்!

@Page 249

14

மாணிக்கம் மரகதமானது!

இந்நூலின் தொடக்க கட்டுரையில்* ஆஞ்ஜநேயப் பிரபுவின் மேனி வண்ணம் செம்பொன் போன்றதென்றும், திருவாய்ப்பகுதி பாதிரி மலர் போல் அடர் சிவப்பாயிருப்பதென்றும் கண்டோம். 'கண்டோம்' என்றாலும் திருவடிவமாகயின்றி வரிவடிவம் எனும் எழுத்தில் மட்டுமே அப்படிக் 'கண்டது'! மெய்யாலுமே திருவடிவமாக காணும் வண்ணம் நூலின் முன்–பின் அட்டைகளிலும், உள்ளேயும் விரியும் ஓவியங்களிலோ, அதற்கு மாறாக, பச்சை வண்ணனாகவே ஐயன் தரிசனம் தருகிறான்.

ஏன் இப்படி ?

1960–களின் பிற்பகுதியாண்டுகளில் ஒன்று. அப்போது ஸ்ரீ காஞ்சி மஹா ஸ்வாமிகளின் சந்நிதியில் இவ் விஷயம் வந்தது.

விஷயத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவர் ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேகச் சித்திரம் தீட்ட

விரும்பிய ஒருவர். வேறேதோ தொழில் புரிபவராயினும் ஓவியக்கலையும் தெரிந்தவர், சாஸ்திர ஞானம் உள்ளவர் என்று அப்போது நடைபெற்ற உரையிலிருந்து தெரிய வந்தது.

மேலும் ஊகித்தறிய முடிந்த விவரங்கள் : அவர் தஞ்சை ஓவிய பாணியில் அப்பட்டாபிஷேகப் படம் வரைய விரும்பி அப் பாணியிலான பழைய ஓவியங்களைப் பார்த்திருக்கிறார். அவற்றில் ஹநுமானும், அவன் தவிர மூன்று வானரரும் காணப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் யாவரும் பச்சை நிறமாகத் தீட்டப்பட்டிருந்ததாகக் கண்டிருக்கிறார். ராமாயண பாராயண மங்கள ச்லோகத்தில் அநுமன் செம்பொன் வண்ணம் எனக் கூறியிருப்பதற்கு மாறாக இவற்றில் உள்ளதே

* பக்கம் 24.

@Page 250

என்று பெரியவாளிடம் வினவியிருக்கிறார். பெரியவாள் அவரைத் திருவையாற்றில் திருமஞ்சன வீதியிலிருக்கும் தியாகையரின். இல்லத்தில் உள்ள, அவர் வழிபட்ட ஸ்ரீராமர் படத்தில் அநுமன் எந்த நிறத்தில் இருக்கிறான் எனப் பார்த்து அதன்படியே சித்திரம் தீட்டச் சொல்லியிருக்கிறார். ஓவியம் போலவே இசையிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த அவர் குறிப்பாகத் தியாகையர்வாளின் ரஸிகராயும் பக்தராயும் இருந்ததாலேயே பெரியவாள் இவ்வாறு கூறியிருந்திருக்கிறார்.

அவ்வாறே அச் சித்திரத்தைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் அன்று அவர் வந்திருந்தார். அச் சித்திரத்திலும் அநுமன் பச்சையாகவே காண்பதாகக் கூறிய அவர், அதன் வண்ணப் புகைப்படப் பிரதி ஒன்றை ஸ்ரீசரணருக்கு ஸமர்ப்பித்தார்.

வெகு நேரம் அச் சித்திரத்தையே இண்டு இடுக்கு விடாமல் ஸ்ரீசரணர் பார்வையிட்டார். வெறும் கண்ணால் மட்டுமின்றி பூதக் கண்ணாடி கொண்டும் பார்த்தார்.

அது ஸிம்ஹாஸனத்தில் ஸகல பரிவாரமும் சூழ ஸ்ரீராமர் வீற்றிருக்கும் பட்டாபிஷேகச் சித்திரமல்ல. வலப்புறம் லக்ஷ்மணன், இடப்புறம் ஸீதை, அவளுக்கு இடப்புறம் சற்று கீழ் ஸ்தானத்திலே அநுமன் என மூவரோடு மட்டும் ஸ்ரீ ராமஸ்வாமி விளங்கும் சித்திரமே அது. யாவருமே நின்ற திருக்கோலம். மற்ற மூவரும் நம்மை நோக்கியிருக்க, ராமனையன்றி மற்றதறியா மாருதி நமக்குப் பக்கவாட்டமாக அந்த ராமனை நோக்கிக் கைகுவித்து நிற்கும் ஓவியம்.

"பட்டாபிஷேகப் படத்தில் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி தவிர மூணு வானராள், எல்லாரும் பச்சைன்னு சொன்னயே, அவா யாரார், ஞாபகம் இருக்கா?" என்று பெரியவாள் அவ்வடியாரைக் கேட்டார்.

"அதுல ரெண்டு பேர் ஸுக்ரீவனும், அங்கதனும்னு பெரியவா சொன்னேள். இன்னொன்று வானரரில்லை ; ஜாம்பவான்னும் சொன்னேள்! (சிரித்துக் கொண்டே) நிறைய மீசை, தாடி இருக்கற அந்த இன்னொருத்தர் கரடி–ன்னு வெச்சுக்கணும்னு பெரியவா சொன்னேள்."

"ஸாதாரணமாவே குரங்கைப் பார்த்தா ஒரு மாதிரி இளம் பச்சை நிறமாகத்தானே தெரியறது? சியாமளம் என்கிற சாம்பல் நிறத்துக்கும் பச்சைக்கும் நடுவிலே ஒரு நிறம், இல்லையா? ....'ச்யாமள'–ங்கிறதை ஹிந்திக்காரா 'ச்யாமல்'–ங்கிறா. அதே மாதிரிதான் தமிழிலே இன்னமும்

@Page 251

திரிஞ்சு 'சாம்பல்'னு ஆயிருக்குன்னு நினைக்கிறேன். அது நீர்த்துப் போன நீலம். அந்த நீலமும் பச்சையும் கலந்தாப்பல குரங்கு நிறம். 'ஹரி'ன்னு குரங்குக்கு ஒரு பேர். பச்சைக் கலருக்கும் 'ஹரி' என்கிற பேர் உண்டு. அதனாலதான் அந்தப் படங்களிலே அப்படிப் போட்டிருக்குன்னு நீ நினைச்சே. அப்பதான் கொஞ்சங்கூடப் பச்சைச் சாயலில்லாத கறுப்புக் கரடியைக் கூட பச்சையாகத்தான் அதுல போட்டிருக்குன்னு சொன்னேன். ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி என்கிற ஒரே ஒரு வானர மூர்த்தியை மட்டும் போட்டிருக்கிற இந்தப் படத்திலேயும் பச்சையாகத்தான் போட்டிருக்கு. இதை வெச்சுப் பூஜை பண்ணினவரோ தியாகராஜ ஸ்வாமிகள். உனக்கு அபிமான தெய்வம் மாதிரியே அவரை வெச்சிண்டிருக்கே. இந்தப் படம் வந்த ஸந்தர்ப்பம், அவர் (ஸ்ரீ சரணர் பாடியே காட்டுகிறார்) "நனு பாலிம்ப நடசி வச்சிதிவோ?"ன்னு பாடிப் பரவசமாய்ப் போனது* எல்லாம் இதனுடைய மதிப்பைப் பெரிசா ஒரு தூக்குத் தூக்கிடறது. அதனால நீ எப்ப அந்த பாணியில் போடணும்னு நினைக்கிறயோ அப்ப வேறே கேள்வி கேட்டுக்கிண்டு இல்லாம இந்தப் படத்தின்படி ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியை பச்சையாவே போடறதுதான் ஸரி.

"தஞ்சாவூர் பாணி–ன்னு ஒண்ணை ஆரம்பிச்சு, ஒரு ஸம்பிரதாயமா அதை 'ஃபாலோ' பண்ணிண்டு வந்தவாள்ளாம் இந்த நாள் புரட்சிக்காராளை, புதுமை விரும்பிகளைச் சேர்ந்தவா இல்லே. அவா ஒரு மாதிரி (படம்) போட்டான்னா அதுக்குப் புஷ்டியாக காரணம் இல்லாம இருக்காது. அவாள்ள பெரியவாளாயிருந்தவா மூல் கிரந்தங்களோட ஆதாரத்துலேயே அப்படிப் பண்ணியிருப்பா. அவாளிலே நல்ல

அநுபவிகளா இருந்த சித்திரக்காராளுக்கே

* மேற்படி சித்திரம் ஸ்ரீ தியாகையர்வாளின் ஒரே ஸந்ததியான ஸீதா மஹாலக்ஷ்மம்மா என்ற புத்திரியின் விவாஹத்தின்போது அவரது சீடர் வாலாஜாபேட்டை வேங்கடரமண பாகவதர் அளித்த பரிசாகும். அதை வரைந்தவர் வேலூரைச் சேர்ந்த ஸங்கீத வித்வானும் சைத்ரிகருமான பல்லவி எல்லய்யர். தொண்டைமண்டல வாலாஜாபேட்டையிலிருந்து சோழ மண்டல ஐயாற்றுக்குச் சித்திர ரூபத்தில் எழுந்தருளிய ஐயனைக் கண்டு மெத்த மனவெழுச்சிகொண்ட ஐயர்வாள் "என்னைப் பாலிக்கவென்றே நடந்து வந்தாயோ?" எனப் பொருள்படும் 'நநு பாலிம்ப' எனும் மோஹன ராகக் கிருதியைப் பாடி அவனை வரவேற்றார்.

ஐயர்வாளுடைய தஞ்சாவூர் இசை பாணியே வாலாஜாபேட்டைக்குச் சென்றது போல அந்த வேலூராரின் ஓவியமும் தஞ்சை பாணியின் தாக்கத்தில் உருவானதுதான்.

@Page 252

வெறும் கல்பனையாயில்லாம, நல்ல பக்தி பாவத்தினாலே அந்த மாதிரி ஒரு காட்சி – தர்சனம், vision - அப்படிக் கிடைச்சிருக்கலாம்....

ஐயர்வாளோட bi-centenary ஸமீபத்துலதானே ஆச்சு?1 அந்த நாளிலே ஒரு க்ருஹஸ்தருக்கு 35–40 வயஸாறதுக்குள்ளேயே அவர் பொண்ணுக்குக் கல்யாணம் ஆயிடம். பால்ய விவாஹ காலமோன்னோ? புருஷாளுக்கே பதினாறுலேந்து இருபது வயஸுக்குள்ளே கல்யாணம் ஆயி, எப்படியும் இருபத்தைஞ்சு வயஸுக்குள்ளே ஸந்ததி உண்டாயிடும். தலைச்சன் பொண்ணாயிருந்தா அதுக்குப் பத்து வயஸுல கல்யாணமாயிடுமானதால அப்ப தோப்பனார்க்காரருக்கு 35 வயசுதானே இருக்கும்? ஐயர்வாளுக்கு முதல் தாரம் காலமாகி, அவ தங்கையையே இளையா கல்யாணம் பண்ணிண்டார்னாலும் அதுவுங்கூட 25–30 வயஸுக்குள்ளேதான்னு கேட்ட ஞாபகம். அவருக்கு ஒரே பொண்ணு, அவ கல்யாணத்தின் போதுதான் அந்தப் படம் வந்ததுன்னா அப்ப அவருக்கு எப்படிப் பார்த்தாலும் நாப்பது வயஸுக்கு மேலே ஆயிருக்காதுதான். எதுக்குச் சொல்றேன்னா, இன்னிக்கு2 குறைஞ்சது 150–160 வருஷம் முன்னாடி எழுதின சித்திரம் அது. ஆனதினாலே அதுல ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியைப் பச்சையாப் போட்டிருக்குன்னா, அது authentic–ஆன [அதிகாரப் பூர்வமான] ஒரு பத்ததி பேரிலே, சாஸ்த்ர backing–ஓ ஸ்வாநுபதி backing –ஓ இருந்தே ஏற்பட்ட பத்ததி பேரிலே செஞ்சதாத்தான் இருக்கும். அதன்படியே போகணும்னுதான் நான் சைத்ரிகாளுக்குச் சொல்லுவேன் ; அப்படித்தான் சொல்லவும் வேணும்.

"நீ கேள்வி கேக்காம அந்தப்படியே பண்ணிடு.

"என்னதான் 'ட்ரெடிஷன்' அதை 'ரெஸ்பெக்ட்' பண்ணி, கேள்வி கீள்வி எழுப்பிக்கிண்டில்லாம 'ஃபாலோ' பண்ணணும்னு நினைச்சாலும் உன் மாதிரி படிச்சு, உத்யோகத்திலே இருக்கற இந்த நாள்காராளுக்கு, ஆனா உன் மாதிரி சாஸ்த்ராபிமானம், அநுஷ்டானம் இல்லாதவாளுக்கு இந்த மாதிரி ஸமாசாரங்களிலே கேள்வி புறப்படறதும், அதுக்குப் பதில் கிடைச்சாலே அவா திருப்திப் படறதாவும்

1. ஸ்ரீ தியாகையர்வாளுடைய இரு நூறாவது ஜயந்தி 1967–ல் கொண்டாடப் பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

2. ஸ்ரீ சரணர் குறிப்பிடும் அந்த 'இன்னிக்கு' 1970–க்கு முற்பட்ட காலம்.

@Page 253

இருக்கறதாத் தெரியாது. அதனால உனக்காக இல்லாட்டாலும், உங்கிட்ட அப்படிக் கேள்வி கேட்டுண்டு வர புது நாடகக்காராளுக்கு நீ சொல்லி அவாளை திருப்திப் படுத்தறதாவும் ஒண்ணு சொல்றேன் :

"பக்தாளுக்கு பக்தி ஜாஸ்தியாக ஆக ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம்னு பகவத் ஸம்பந்தம் கெட்டியாயிண்டே போறதோல்லியோ ?* அந்த ஸாரூப்யம் இந்த லோகத்தை விட்டு அவனுடைய லோகத்துக்குப் போய் அங்கே வாய்ச்சா, அப்ப அந்த நிலையை அடைஞ்ச அந்த எல்லா ஸாரூப்ய பக்தாளும் அவன் மாதிரியே ரூபத்தோட இருந்திண்டிருக்கலாம். ஏன்னா, அது பகவதநுபவத்தைத் தவிர வேறே எந்தக் காரியமும், ஒருத்தருக்கொருத்தர் உறவு முறைகளும் இல்லாத லோகமானதுனாலே பல பேர் ஒரே மாதிரி ரூபத்தோட இருக்கறதாலே எந்தக் குழப்பறியும் ஏற்படாது. ஆனா நம்மோட இந்த லோகத்துல பக்தாள் பலபேர் ஒரே மாதிரியே ஸாரூப்யமா இருந்தா ? இது நானா தினுசு அநுபவங்களுக்கும், காரியங்களுக்கும், உறவு முறைகளுக்கும் இடமாக இருக்கிற லோகமானதினாலே இவ்ளா–இவாள்னு வேறே வேறேயா பிரிச்சுப் பார்க்க முடிஞ்சாதானே ஸரியா வரும் ? பல பேரும் ஒரே மாதிரி ஆயிட்டா குழப்பறியாத்தானே ஆகும் ?

"ராம பட்டாபிஷேகம் இந்த லோகத்திலேயே நடந்த ஸமாசாரம். நமக்கு இந்த லோகம். ஹநுமாருக்கோ இதுவும் ராமலோகந்தான்! 'ஸாலோக்யம்'–னு அவர் தனியா எங்கேயோ ஆகாசத்திலே இருக்கற ஒண்ணுக்கு போக வேண்டியிருக்கல்லை.

ஸாமீப்யமும் இங்கேயே அவருக்கு நன்னாக் கிடைச்சு ராம பாதத்துக்கிட்டேயே அதைப் பிடிச்சுக்கிண்டு உக்காரந்திருந்தார். இந்த ரெண்டும் மத்த ஜனங்களுக்கு ஒரு விதமான குழப்படியும் பண்ணியிருக்காது. ஆனா, அடுத்த ஸ்டேஜ் 'ஸாரூப்யம்' என்கிறதிலே அவர் ராமர் மாதிரியே ரூபத்தோட இருந்தா அப்ப மத்த பேருக்குப் பல

* 'ஸலலோக்யம்' – பகவானுடைய லோகத்திலேயே வசிக்கும் அநுபவம். 'ஸாரூப்யம்' – அவ்வுலகில் அவனுக்குச் சமீபத்திலேயே இருந்து கொண்டு நேர்த்தொண்டு புரியும் அநுபவம். 'ஸாரூப்யம்' – அவனுடைய ரூபத்தையே தானும் பெற்றுவிட்ட அநுபவம். இதற்குப்பின் 'ஸாயுஜ்யம்' என நாலாவதாகவும் இறுதியாகவும் ஒன்று. அது பகவானுடைய உள்தன்மையையே தானும் பெற்று அவனோடு அவனாகிச் சேர்ந்திருப்பதான அநுபவம்.

@Page 254

சந்தர்ப்பத்துலே எது நிஜ ராமர்–னே தெரியாம குழப்படி உண்டாகத்தானே செய்யும் ?

"இப்படி ஆகப்படாதுங்கிறதுக்காக, இந்த ஒவ்வொரு ஸ்டேஜையும் அநுக்கிரஹிச்சுண்டு போற பகவான் இந்த பூலோகத்திலேயே ஒரு பக்தருக்கு ஸாரூப்யம் அநுக்ரஹிக்கிற போது முழுக்க அவரைத் தன் ரூபமா ஆக்கிக்காம, ஆனாலும் தன் ரூபத்தோட அம்சங்கள் அவருக்கும் ஏற்படும்படியா அநுக்ரஹிப்பார். அப்படித்தான் பல பக்தாள் அவாளோட இஷ்ட தெய்வம் எதுவோ அதனுடைய நிறத்தையே பெத்துண்டிருக்கா. நிறத்தை மட்டுந்தான். மத்தபடி ரூபம் இவாளுடையதேதான். அதுலேயும் இஷ்ட தெய்வத்தோட காம்பீர்யம், லளிதம் மாதிரியான தன்மைகள் ஏற்பட்டிருக்கும்தான். அவயவ ரூபத்திலேயுங்கூட, பிள்ளையார் பக்தாள்–னா தொந்தி, மூஞ்சியிலேயே தும்பிக்கை மாதிரி கொஞ்சம் தொங்கு சதை, பரம சாம்பவாளுக்கு [சிவனின் பரம பக்தர்களுக்கு] சடை போடறது என்கிற மாதிரி உண்டானவாளும் உண்டு. ஆனாலும் அதையெல்லாம் விட நமக்கு விஷயம், அவா பக்தி பண்ணுகிற மூர்த்தியுடைய கலர் ஏற்பட்டிருக்கிறதாலே, இந்த லோகத்துலே பல பக்தாளுக்கு ஸாரூப்யம் லபிச்சிருக்கிறதுதான். அப்படி அந்த நிறம் லபிக்கணும்–னு வேண்டிக்கிண்டு பாடியிருக்கற பக்தாளும் உண்டு. 'அப்படியே ஆயிட்டோம்'னு பாடியிருக்கிறவாளும் உண்டு.*

"ஏன்னா, கலருக்கு ரொம்ப விசேஷம் உண்டு.

"இங்கிலிஷ்காரா 'coloured version' என்கிற மாதிரிப் பல வார்த்தைகள் சொல்கிறபோது, நிஜத்தைத் திரிச்சு ஏற்பட்ட போலி வேஷம் என்கிற அர்த்தத்திலே

சொல்கிறா ட்ராமாவிலே வேஷம் போட்டுக்கற ரூமை 'க்ரீன் ரூம்' என்கிறா. நம்முடைய தேச வழக்குல அப்படி இல்லை. கலர், வர்ணம் என்கிறது அந்த வர்ணத்தை உடையவர்களுடைய முழு ஸ்வாபாவத்தையும் குறிக்கிறதாவே நம்முடைய பெரியவர்கள் கண்டுண்டு சொல்லியிருக்கா. அதனாலதான் பிரம்ம– க்ஷத்ரிய –

* உதாரணமாக, மீரா பாய். கண்ணனின் காதலியாகவே பார் அறிந்த அப் பரம பக்தை ஸ்ரீராம மந்திரம் உபதேசிக்கப் பெற்றவள். அந்த ராமனின் வண்ணமாகவே தான் ஆனதை அவள் 'ரமையா மைம் தோ தாம் ரே ரங்க் ராதீ' என்ற பதாவளியில் தெரிவிக்கிறாள். இஷ்டமூர்த்தியாம் கிரிதர கோபாலன் குறித்தும் இவ்வாறே 'யோ தோ ரங்க் தத்தாம் லக்யோ' எனும் பதாவளியில் கூறுகிறாள்.

@Page 255

வைச்ய–சூத்ரான் என்கிற நாலு பிரிவை நாலு வர்ணங்கள் என்றே சொல்கிறது. ஒவ்வொரு சாராருக்குன்னே ஏற்பட்ட ப்ரத்யேக குணங்களையும் கர்மங்களையும் வெச்சே, பொதுவில் நாம் ஜாதின்னு சொல்கிற இந்த நாலு வர்ணங்களைத் தான் ஸ்ருஷ்டி பண்ணினதா பகவானே கீதையிலே ஸ்பஷ்டமாச் சொல்லியிருக்கார்.*

"பழமொழி சொல்றதுண்டு: 'குளவி தன் நிறம் ஆக்கிற்றாம்'. ஒருத்தர் இன்னொருத்தரை முழுக்கத் தன் மாதிரியே குணம், செய்கை எல்லாம் இருக்கும்படியா மாத்திட்டா அதைத்தான் இப்படி உபமான பாஷையிலே சொல்கிறது. தாய்க் குளவி போட்ட முட்டை புழுவாகிறபோது, அந்தத் தாய் மண்ணாலேயோ, மெழுகாலேயோ கூடு கட்டி அதுக்குள்ளே அந்தப் புழுவை வெச்சு மூடிவிடும். அப்பறம் கூட்டுக்குள்ளே ஜெயில் மாதிரி அடைபட்டிருக்கிற புழு கொஞ்சம் கொஞ்சமா ரூபம் மாறி, 'அந்தப் புழுவா இது ?'ன்னு ஆச்சர்யப்படுகிறமாதிரி, ஊர்கிற இனமாயிருந்தது போய் பறக்கிற இனமான குளவியாவே மாறி வெளியிலே வந்து பறக்க ஆரம்பிச்சுடும். அதை 'poetic tradition', 'கவி மரபு' என்கிறதிலே, தாய்க் குளவி அந்தப் புழுவைக் கொட்டிக் கொட்டித்தான் தன் மாதிரியே முழுக்க மாத்தினது–ன்னு சொல்கிறது. அப்படி, முழுக்கத் தன்னைப் போலவே பண்ணிக்கிறதைத் 'தன் நிறம் ஆக்கித்து'–ன்னு கலரை வைச்சே சொல்றதுதான் நான் காட்ட வந்த 'பாயின்ட்'.

"நல்ல தமிழ் அகராதி எதையாவது பாத்தாத் தெரியும், 'நிறம்' என்கிற வார்த்தைக்கு, 'தன்மை', 'குணம்', 'இயற்கை'–ன்னு ஒரு வஸ்துவின் முழு உயிராயும் உயிர் நிலையாயும் இருப்பதைக் காட்டும் எல்லா அர்த்தமும் போட்டிருக்கும்.

"கடிதாக எழுதறப்போ நல்ல தமிழிலே எழுதறவா 'இவ்வண்ணம்'–னு போட்டு, தங்களோட பேரைச் சொல்லி முடிக்கிறா. அதையே 'இவண்'–ன்னு இன்னும் இலக்கணத் தமிழா எழுதறவாளும் இருக்கா. 'இப்படிக்கு' என்கிறதையே 'இவ்வண்ணம்' என்கிறது. 'இப்படியே', 'அப்படியே', – அதாவது முழுக்கவும் ஒண்ணு மாதிரியே – என்கிறதை

* IV.13, XVIII. 41-45.

@Page 256

'இவ்வண்ணம்', 'அவ்வண்ணம்' என்கிறோம். 'சொன்ன வண்ணம் செய்தார்'னா சொன்னபடியே செஞ்சார்னு அர்த்தம். வண்ணம்தான் வர்ணம். அதாவது ஒண்ணை முழுக்கவும் உள்ளபடி, [சிரித்துக் கொண்டே சொல்கிறார்] உள்ள 'வண்ணம்' ஃபாலோ பண்ணுவதைத்தான் வர்ண உபமானத்தால் குறிப்பிடுகிறோம். வர்ணம் என்கிறது நம்முடைய கல்ச்சரில் பொய் வேஷத்தை, போலியைக் காட்டுகிறதில்லை ; அஸல் மூலத்துக்கேதான் அது சுத்தப் பிரதி.

"அதனாலதான் ஸாரூப்யத்துக்குப் பர்யாயமா பரம பக்த ச்ரேஷ்டாள் தங்களுடைய ஆராதனா மூர்த்தியோட நிறமாவே ஆயிடணும்னு பிரார்த்திக்கிறதும், அப்படியே ஆயிடறதும்!

"அந்த ரீதியில்தான், கறுப்புக் கரடி ராஜாவான ஜாம்பவான் உள்பட அந்த நாலு பரம பக்தாளையும் தஞ்சாவூர்ப் படக்காரா பச்சையாய்ப் போட்டிருக்கிறது. ஒருவேளை ஸுக்ரீவனையும் அங்கதனையும் குரங்கு என்கிறதற்காகவே பச்சையாப் போட்டிருந்தாலும் போட்டிருக்கலாம். அவாளைவிட ஜாம்பவானுக்கும் ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமிக்குந்தான் பரம பக்தி. அவா ரெண்டு பேருமே ராமரோடகூட வைகுண்டத்துக்குப் போகாம பூமியிலேயே தங்கிட்டவாளும்! ஆஞ்ஜநேயர் மாதிரியே சாச்வதமாத் தங்கிட்டவர்னாலும் அவரைப் பத்தி இப்ப கேள்வி இல்லை.

"ஆஞ்ஜநேயஸ்வாமி மொதல்ல தனக்குன்னு ஒரு ரூபம் பெத்திருந்தப்ப உருக்கிவிட்ட ஸ்வர்ண வர்ணமா 'செஞ்ஜோதி' என்கிறபடி, (சிரித்து) என்கிற 'வண்ணம்' இருந்திண்டிருந்தவர். ஆனா பிறபாடு, 'தான்' என்கிறதை ராமரிலேயே கரைச்சுட்டபோது ஸாரூப்யத்துக்கு அடையாளமா அந்த ராமருடைய மரகதப் பச்சை நிறமாகவே தானும் மாறிட்டார்!

"வானராள் காமரூபிகள். அதாவது இஷ்டப்பட்ட ரூபம் எடுத்துக்கக்கூடியவா. ஆனா எப்பவும் அப்படி மாறு ரூபத்துலயே இருந்துண்டிருக்க முடியாது. அவாவா சக்தியைப் பொறுத்து ஒவ்வொரு காலம்வரை மாறு ரூபத்துல இருக்க முடியும். முழுக்க ரூபத்தையே மாத்திக்காம கலரை மட்டும் மாத்திக்கவும் முடியும். அந்த மாதிரி ஆஞ்ஜநேயர் தாம்

@Page 257

இன்னார்—னு தெரியவேண்டாம்னு நினைக்கிற ஸந்தர்பங்களிலே, ஸ்வர்ண காந்தி வர்ணம் தம்மை அடையாளம் காட்டிக் குடுத்துடறதேங்கறதால அப்படியில்லாம, மத்த வானராள் மாதிரியே சாம்பல் பச்சையா மாறிடுவார்.

"லங்கையிலே ஸீதையிருந்த அசோக வனத்துல அவர் சிம்சுபா விருக்ஷம் என்கிறதன் மேலே மறைஞ்சுண்டிருந்தே, அவளை ராவணன் வந்து மிரட்டினது, அப்புறம் காவல்கார ராக்ஷஸிகள் அதட்டினது மொதலானதைப் பார்த்துண்டிருந்தார்னு கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். குறிப்பா அந்த சிம்சுபாவிலே அவர் ஒளிஞ்சுண்டதுக்குக் காரணம் உண்டு. அதோட இலைகள்தான் அவர் சரீரம் மாதிரியா சாம்பல் பச்சையா இருக்கும். நம்ம தமிழ் தேசத்துலேயே அபூர்வமாக சேங்காலிபுரத்துக்கிட்டே வடவை யாத்தங்கரையிலே சிம்சுபா விருக்ஷங்கள் இப்படி இருக்கிறதைப் பாத்திருக்கேன். அதுலே மஞ்சள் கலந்த சேப்பாப் புஷ்பங்கள் இருக்கும். ஆஞ்ஜநேயருடைய கண் அப்படித்தான் செம்மஞ்சளாயிருக்கும்.* ஆனதுனாலே அதிலே அவர் சரியா மறைபடாம உக்காந்துண்டாகூட அந்த இலைக் கொத்து, பூங்கொத்தோடேயே அவர் சரீரமும் ஸங்கமிச்சாப்பல ஆகி, பிறத்தியாருக்கு அவரைக் கண்டு பிடிக்க முடியாம ஆயிருக்கும். [சிரித்து ரசித்துக் கொண்டு சொல்கிறார்:] இப்படி ஒரு பச்சோந்தியா அவர் ஆயிருக்கார்!

"இது காமரூபியா ஆகிற சக்தியிலே பெத்துண்ட இளம் பச்சை. பக்தியினாலே பிற்பாடு அவர் ஏதோ ஒரு காலத்துக்கு மட்டுமில்லாம, சிரஞ்ஜீவியா தாம் இருக்கற அத்தனை காலத்துக்கும் பெத்துண்ட நிறம் ராமரோட நல்ல அழுத்தமான பச்சை."

இனி இவ்விஷயமாக ஸ்ரீசரணர் மேலும் கூறியவற்றோடு நம்முடைய மசாலாவையும் சேர்த்துத் தருகிறோம்.

செம்மை முழுமையைக் குறிப்பது. பச்சைக் காய் பழுக்கும் போது பெறும் நிறம் சிவப்புத்தானே? நன்றாகப் பக்குவப்படுத்துவதைச் 'செம்மையான உருவம்'

தருவதாகவே சொல்கிறோம். அன்பு சிவப்பு, இலக்கிய உணர்வு சிவப்பு, உயிர்த் தத்துவமே சிவப்பு என்றெல்லாம் கருதப்படுகிறது. அப்படியிருக்க செஞ்ஜோதி மாணிக்கமான மாருதி பச்சொளி மரகதமாக மாறினார் என்றால்?

*இவ் விஷயம் பிற்பாடும் வரும்.

@Page 258

இந்தப் பச்சையும் பரம உத்தமமான தத்வங்களுக்கு உருவகமாக இருப்பதுதான் காரணம்.

பச்சைக் காய் முற்றும்போது சிவப்பாகிறதெனில் செந்தளிர் முற்றித்தானே பச்சையிலை ஆகிறது? நன்கு பழுத்த பின்பும் பச்சைத் தோலுடனேயே இருக்கும் மா வகையைப் 'பச்சை' என்றே கூறுகிறோமே! தீஞ்சுவையில் உச்சமான மல்கோவா, நன்கு பழுத்த பலா, திராக்ஷை முலியனவுமே பச்சையாய்க் காண்பவைதாமே! நறுமணத்தில் உச்சியான மனோரஞ்ஜிதமும் பச்சை பாலிய மஞ்சளாகவே இருக்கக் காண்கிறோம்!

பலவித கனி வகைகள், மலர் வகைகள், மற்ற காணிக்கைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட இறைவனுக்கான படையலை 'பச்சை' என்றே கூறுவர்.

செக்கர் ஜோதியனாக 'தாம்ர'வர்ணன். 'அருண'வர்ணன் என்றெல்லாம் ருத்ர பகவந்தனைக் கூறும் வேதம் அவனுடைய உச்சிப் பகுதியான கேசத் திரளை 'செஞ்சடை' என்னாமல் 'ஹரிகேசன்' என்பதாக அவனைப் பச்சை முடியனாகவே கூறுவதைவிடப் பச்சையின் உச்சப் பெருமைக்கு என்ன வேண்டும்?

மற்ற எல்லாத் தத்வங்களையும் உள்ளடக்கிய உயிர்த்தத்துவத்துக்கு, ஜீவச் செழிப்புக்கு பச்சை உருவகம். 'உருவகம்' மட்டுந்தானா? பிரத்யக்ஷ உருவமே ஆயிற்றே! மக்கள், மாக்கள் ஆகிய ஸகலப் பிராணிகளும் உயிர் பெறுவது அவை உண்ணும் பச்சிலை, புல், காய்கறி இத்யாதிகளில் உள்ள 'க்ளோரோஃபில்' எனும் இலைப்பச்சையால்தானே? புலால் உண்பிகளேயான விலங்குகளும் தாவர உண்பிகளான மான் போன்றவற்றை உண்டே உயிர் வாழ்வதால் அவையும் உயிர்ச்சத்துப் பெறுவது தாவரத்திலிருந்துதான் என்று ஸ்ரீசரணர் எடுத்துரைத்திருக்கிறார். செஞ்ஜோதி சூரியனின் கதிர்களிலிருந்துதான் தாவரம் அந்த இலைப்பச்சையைத் தன்னில் தயாரித்துக் கொள்கிறது. இங்கே சிவப்பும் பழுத்துப் பச்சையாவதை யாக்கும் பார்க்கிறோம்! செக்கர் கோளமாக ஸூர்யன் உதிக்கும்போதும் அஸ்தமிக்கும்போதும் அபூர்வமாகச் சில மையங்களில் அதிலிருந்து பச்சைக் கதிர்கள் பரவுவதை green-flash என்று சிறப்பித்துச்

சொல்கிறோம். ஸூர்ய பகவான் 'ஹர்யச்வன்', அதாவது அவனது தேர்ப் புரவிகள் பச்சை நிறம் என்று நம் மரபு கூறுவதையும் இங்கு நினைத்துப் பாருங்கள்!

@Page 259

இது போலத்தான் பழுத்த பக்தனான செஞ்ஜோதி அநுமன் ஸ்ரீராமாகிய உயிர்ச்சக்தி, அன்பு, ரஸ உணர்வு ஆகிய தத்வங்களை, ஏன் ஸர்வ தத்வங்களையும் தத்வாதீதத்தையும் காட்டும் பச்சையைப் பெற்றுத் தெய்வமே ஆகியதும்!

வளமை என்றாலே 'பச்சென்று' எனத்தானே சொல்கிறோம்? 'வளமை' என்பதைப் 'பசுமை' என்று சொல்கிறோம். அப் பசுமைக்குப் பச்சைத் தன்மை எனத்தானே பொருள்? 'வளமாய் வாழ்வீர்!' என்பதற்கு 'பச்செனவாழ்வீர்' என்கிறோம்.

பொறாமையோடு பச்சையை இணைத்து 'green-eyed monster' என்கின்ற மேல் நாட்டினரும் என்றும் மாறாத சிரஞ்ஜீவி வளமையை 'Ever green' என்றுதான் சொல்கின்றனர்!

வறண்ட பாலைவனத்தையே அறிந்திருந்த ஒரு ஜன ஸமுதாயத்திற்கு மனஸின் வறட்சியைப் போக்கி வளமையைத் தருவதற்காக ஒரு மதத்தை ஸ்தாபித்த பெரியவரான நபிகள் நாயகம் அந்த மதத்துக்கு மிகவும் முக்யமான, புனிதமான வர்ணமாகப் பச்சையையே வைத்திருப்பதையும் பெரியவாள் எடுத்துக் காட்டினார். ('பெரியவர்' என்று மட்டும் பெயர் கூறாமலே பெரியவாள் சொன்ன 'வண்ணம்' இங்கு அடைமொழியும் கொடுத்திருக்கிறோம்.)

மேநாட்டினர் பச்சையைப் பெறாமையுடன் தொடர் புறுத்துவது போலவே நாமும் பச்சைக்கு இழித்தன்மை கூட்டுவதாக, அசங்கியமாக உள்ளது உள்ளபடித் தெரிவிப்பதைச் 'பச்சை பச்சையாய் எழுதுவது, சொல்வது' என்கிறோம்தான்! இது பற்றி ஸ்ரீசரணர் கூறுகையில் முதலில் நல்ல அர்த்தத்தில் இருந்த பச்சையைத்தான் பிற்பாடு அசங்கியத்தோடு சேர்த்துச் சொல்வதாக ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமெனக் காட்டினார். ரொம்ப சின்னக் குழந்தை, கள்ளம் கபடு தெரியாதது, காமம் கிட்டவே வராதது, அது பிறந்த மேனியாகவே இருக்கிறது. அப்போதும் புனித ஜீவனாகவே அது மற்றவருக்குத் தெரிகிறது. அக்குழந்தையை என்னவென்று சொல்கிறோம்? பச்சைக் குழந்தை என்றுதானே? ஆகவே கலப்படமில்லாத 'ஒரிஜினல் ப்யூரிடி'யையே பச்சை தெரிவிக்கிறது. குழந்தை பிறந்த மேனியாக இருக்கும் 'பச்சை'யையே அப்படி இருக்கக்கூடாத வயதினரோடு தொடர்புறுத்தி, அக் குழந்தை சற்றும் செயற்கை

அறியாது இயற்கைப்படி இருக்கிறாற்போல, சற்றும் நய நாகரிக

@Page 260

ஒப்பனைகள் இல்லாமல் உள்ளது உள்ளபடி அந்தத் தொடர்பைத் தெரிவித்துப் பேசுவது, எழுதுவது ஆகியவற்றுடன் பொருத்தித்தான் 'பச்சை பச்சையாய்' என்கிற வழக்கம் உண்டாகியிருக்க வேண்டுமென்றார். இப்படி இழித்தன்மை சேர்ப்பதந் தொடர்ச்சியாகவே 'பச்சை'ப் புளுகு என்று சொல்வதாகவும் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றார்.

செயற்கை ஸம்ஸ்காரமாகச் சுட வைக்காமல் இயற்கையாய்க் கிடைத்தபடி உள்ள ஜலத்தைப் பச்சைத் தண்ணீர் என்பதும், புழுக்க வைக்காத அரிசியைப் பச்சரிசி என்பதும் 'ஒரிஜினல் ப்யூரிடி'யை – மூலத் தூய்மையை – தான் குறிப்பிடுகிறதென்றார்.

வெளுப்புச் சிவன் மட்டுந்தான் அத் தூய்மையாம் சுத்த ஸத்வம் என்றில்லை ; பச்சையம்மனான பார்வதியும் அதுவே தான் ; பச்சையப்பனான ஸ்ரீராமனும் அவன் வர்ணத்திலேயே ஊறிவிட்ட மாருதியும் அதே சுத்த ஸத்வந்தானென்றார்.

பச்சைப் பசுமையை மேயும் பசு வெள்ளை வெளேர் பாலைச் சொரிகிறதே!

பச்சைப் பார்வதி சிவனுக்கு ஸமமாகவே, ஏன் மேலாகவே, பர தெய்வமென்ற பெருமையுடன் லலிதா திரிபுர சுந்தரியாகவுள்ளபோதோ சிவப்பு வண்ணத்தியாகச் சொல்லப்படுகிறாள். உணர்விறந்த ஏகப் பேருணர்வாயிருந்த சிவத்துள் அச் சிவப்பியினாலேயே பிரேமையுணர்ச்சி பிறந்ததும், பிரேமையினால் அவ்வம்மையப்பர்கள் இணைந்ததும், இணைந்ததால் ஜீவச் செழிப்பை பிரவகித்து ஜீவ ஜடப் பிரபஞ்சத்தை ஆக்கி, காத்து விளையாடுவதும். இங்கே ஜீவ வளமையின் ஆதார மூலத்தைச் சிவப்பாகவே காண்கிறோம்.

(ஒளிச்சிதறல் என்பதால் தூய வெள்ளொளியிலிருந்து ஏழு வர்ணங்களும் பிறப்பதைத் தத்வார்த்த உவமையாக்கி ஸ்ரீசரணர் கூறுவதை இங்கு வாசகருக்குப் படைக்க விரும்புகிறோம். சிலருக்கோ பலருக்கோ அது அறிவியல் 'கடமுடா'வாகத் தோன்றக்கூடுமாயினும் அதன் ஆழ்பொருள் நமது பொருளான பவள வண்ணப் பவனகுமாரன் பச்சை வண்ணனாதற்கு மிகவும் தொடர்புள்ளதாகையால் தெரிவிக்காதிருப்பது நூலாசிரியனுக்குள்ள மனோதர்மத்தை மறுத்ததாகிறது. எனவேதான் ஸ்ரீசரணர் கூறியன, அவற்றின் மேல் நூலாசிரியனுடைய சிந்தனையின் படர்ச்சி ஆகியவற்றை இங்கு படைக்கிறோம்.)

தூய வெள்ளொளியிலிருந்து ஒளிச் சிதறலில் நானா வண்ணங்கள் வெளிப்படுகையில் முதலில் பிரிந்து வெளிவரும் சிவப்பே சாந்த ஞான வெண் சிவத்தில் நானாப் பிரபஞ்ச மாய லீலையைத் தோற்றுவிக்கும் சிவப்பி வலிதை என ஸ்ரீசரணர் கூறுவார். அச்சிவப்பானது மாயமாகிய துவைதப் பிரபஞ்சத்தைச் சேர்ந்ததே எனினும் சாந்தம், ஞானம், அன்பு, நன்மை, ஆனந்தம் ஆகிய வெகு லளிதமான, அதாவது மென்மை யினிமை பொருந்திய தன்மைகளையே பெருமளவில் கொண்டது ; இத்தன்மைகள் முழு அளவிலேயே பூர்த்தி பெறும் அத்வைதத்துக்குத் திரும்ப அழைத்துச் செல்லவும் செய்வது என்பார். அந்த லலிதம் 'Infra-red' என்பதான, நம் பார்வைக்கு எட்டாததான தாழ்நிலையில், அதாவது கனமாக இருப்பதன் தாழ்நிலையில், எனவே லலித மென்மையின் உச்சி நிலையில் தொடங்குவது ; தூய வெண்மையிலிருந்து இந்த 'இன்ஃப்ரா–ரெட்'டில் தொடங்கி ஒவ்வொன்றாக மேன்மேலும் கனமுள்ளதான வர்ணங்கள் வெளிப்பட்டுக் கொண்டே போய் மறுகோடியில் 'ultra-violet' என்ற கட்புலனாகாத மிக அழுத்தமான ஊதாவாகி அப்படியே கறுப்பில் முடிந்து விடும்போது, முதலில் ஸௌம்ய லலிதையாக இருந்த பிரம்மசக்தி உக்ர காளியாக முடிகிறது என்பார்.

அறிவியலில் வெள்ளை, கறுப்பு இரண்டுமே வர்ணங்களாகச் சேர்க்கப்படவில்லை. இடைப்பட்ட சிவப்பு, ஆரஞ்ஜு, மஞ்சள், பச்சை, நீலம், இன்டிகோ (கத்திரிப்பூ நிறம்), வயலெட் (ஊதா) என்ற ஏழுமே வர்ணங்களாகக் கருதப் படுகின்றன.* இவ்வேழில் ஒரு புறம் சிவப்பு, ஆரஞ்ஜு, மஞ்சள்

* நம் நாட்டில் பொதுவாக இவ்வேழு வர்ணங்களை சிவப்பு, மஞ்சள், பச்சை, நீலம் என்ற நாலில் அடக்கிவிடுகிறோம். அதனால்தான் சிவப்புக்கும் மஞ்சளுக்கும் இடைப்பட்ட வர்ணம், அவ்வாறே மஞ்சள்–பச்சை, பச்சை–நீலம், நீலம் – கறுப்பு ஆகியவற்றுக்கு இடைப்பட்டுள்ள வர்ணங்கள் ஆகியவற்றில் உள்ள தெய்வங்களின் மேனி வண்ணம் பற்றித் திட்டவட்டமாகத் தெரியாமல் குழப்பமேற்பட்டு கேள்வி எழுகிறது. (மேல்நாட்டு அறிவியல் வண்ணப் பகுப்பிலும் நீலத்துக்கும் பச்சைக்கும் இடைப்பட்ட வண்ணம் கொடுக்கப்படவில்லைதான்.) உதாரணமாக ராமன் நீலமா, பச்சையா? கண்ணன் நீலமா, கறுப்பா? ஸ்ரீ ராமன் நீலத்துக்கும் பச்சைக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு வண்ணச் சாயல் ; கண்ணன் நீலத்துக்கும் கறுப்புக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு வண்ணச் சாயல் ; அநுமன் மஞ்சளுக்கும் பச்சைக்கும் இடைப்பட்ட, மஞ்சளைவிடப் பச்சைக்கே நெருக்கமான ஒரு வண்ணச் சாயல் எனக் காஞ்சி முனிவர் கூறினார்.

@Page 262

என்ற மூன்றும், மறுபுறம் நீலம், இன்டிகோ, வயலெட் என்ற மூன்றுமாக, மத்தியில் நடுநாயகமாக இருக்கும் பெருமை பச்சைக்கே உரியது. அது இரு கோடிகளின் தன்மையையும் ஒருங்கே கொண்டது ; எதிரெதில் சக்திகளை ஸமப்படுத்துவது – 'பாலன்ஸ்' பண்ணுவது என அர்த்தம்.

செம்மஞ்சள் மாருதி பச்சையனானதன் விசேஷம் புரிகிறதா ?

அருணா எனும் செக்கச் செவேல் லலிதா காமாக்ஷியுமே சியாமளை, மாதங்கி, மந்த்ரிணி என்றெல்லாம் கூறப்படும் மரகத மீனாக்ஷியாகப் பச்சைப் பசேலென ஆனவள்தான்! லலிதை 'ராஜராஜேச்வரி' எனும் பெயர் காட்டுவதே போல் அரசி என்றும், சியாமளை 'மந்த்ரிணி' எனும் பெயர் காட்டுவதேபோல் அவளுடைய அமைச்சி என்றும் புராணங்களில் காண்கிறோம். ஆயின் நமது மாமதுரையிலோ மீனாக்ஷியே ராணியாக இருக்கிறாளே! அதற்கும் லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்திலுள்ள ஒரு பெயர் காரணம் காட்டுகிறது. 'மந்த்ரிணீ ந்யஸ்த ராஜ்யதூ :' – 'அரசாட்சிச் சுமையை அமைச்சியிடம் ஒப்புவித்தவள்' என்ற பெயர். நமது குடியரசுத் தலைவர் போல லலிதை பெயரளவுக்கு ஆட்சி பீடத் தலைவியாயிருந்து கொண்டு பிரதம மந்திரியான சியாமளையிடம் அப் பொறுப்பைக் கொடுத்துவிடும் சமயங்களும் உண்டு. என்ன அர்த்தமெனில் அந்தச் சிவப்பியேதான் இந்தப் பச்சையம்மா என்பதுதான்! அவள் இவளாகி மதுரையில் ஆளுகையில் அந்த ஆட்சி மதுர மயமாய்ப் பரிணமிக்கிறது! லலிதை கொண்ட ஆயுதங்களாகிய வில், அம்பு, பாசாங்குசம் ஆகியவற்றை விடுத்து மதுரமாகப் பாடும் கிளியைக் கைக்கொண்டு ஸங்கீதத்தின் அதி தேவதையாகப் பச்சை வண்ணி இனிமை கூட்டுகிறாள்!

பூர்வத்தில் புஜபல பராக்ரமத்திற்கே பெயரெடுத்த செம்மஞ்சள் மாருதியும் ராமனின் பச்சையில் தோயத் தோயத்தான் அருள் வண்ணத்தில் பெயரெடுக்கலானான். ராமநாம இசையில் கரைந்து இசையரசும் ஆனான்.

இப்படி வேறுபாடு காட்டினாலும் அவ்விரு வண்ணங்கள் அன்னியோன்னிய உறவு கொண்டவையே! அதனால்தான் சிவப்பு பச்சையானதே! அவ்வுறவு தெரிய வேண்டுமாயின் மீனாக்ஷியின் கரத்திலுள்ள சுகத்தைப் பாருங்கள். அது பச்சை மேனி கொண்டதாயினும், பாடும்

@Page 263

அதன் வாய் சிவப்புத்தானே ? பச்சை மாருதிக்கும் ராம கீதம் இசைக்கும் வாய்ப்பகுதி சிவப்புத்தான்!

ஒளி மாலையின் ஸப்த வர்ணங்கள் போல ஒலி மாலையின் ஸப்த ஸ்வரங்கள். அதன் மத்தியில் நடுநாயகமான பச்சை போல இதன் மத்தியில் மத்யமம் என்றே பெயர் கொண்ட ஸ்வரம். அம் மத்யமத்திலேயே உள்ள இரு வித ஒலிகளை வைத்தே ராகங்கள் இருபெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதே போல, ஸ்ரீராமனின் வர்ணமான நீலச்சாயல் கொண்ட பச்சை, அநுமனின் செம்மஞ்சள் சாயல் கொண்ட பச்சை ஆகிய இரண்டும் உயிர்த் தத்துவத்தின் இரு உயர்நிலைகளைப் பிரித்துக் காட்டுகின்றன. ராமனது சாயல் மூலப் பேருயிரான தெய்வம் மானுடமாக வரும் உயர்நிலை ; அநுமனது சாயல் பரிணாமக் கிரமத்தில் மானுடத்திற்கும் கீழுள்ள வானரம் தெய்வமாக ஏற்றம் பெறும் உயர்நிலை.

அவ்வாறாயின், அவ்விருவரும் முற்றிலும் ஒரே வண்ண ரூபியர்களில்லையா ? ஆம், காஞ்சி முனிவர் கூறியது சற்று முன்தானே கண்டோம் ? மஹாமாயையின் துவைதப் பிரபஞ்ச விளையாட்டில் எந்த இரண்டுக்குள்ளும் அணுவேனும் மாறுபாடு இருக்கவே செய்யும். ஒன்றியே விட்டவை எனத் தோன்றுமளவுக்கு மிகவும் ஒற்றுமை கொண்ட இரண்டுக்கிடையேயுங்கூட, அவ்வொற்றுமைக்கு மேலும் சுவை கூட்டவே சிறுச்சிறு வேற்றுமையும் இருக்கும். அவ்வாறு ராமனின் பச்சை அநுமனில் பாய்ந்து தோய்ந்த போதிலும் பூர்வத்திலிருந்து அவ்வநுமனுக்கு இருந்த செம்மஞ்சள் வண்ணத்தை அது அறவே துரத்தாமல் அதன் லவலேசம் பச்சையிலேயே பாவுவதற்கும் இடமளித்தது. ராமத்துவத்தையே அநுமன் முற்றிலும் காட்டாமல் ராமதாஸத்துவத்தைக் காட்டிய மாறுபாட்டு மாண்புக்கு இதுவே அடையாளம்.

Blood-stone - ரத்தக் கல் – என ஒன்று உண்டு. அது ரத்த நிறமானதல்ல. பச்சைக் கல்தான். அப்பச்சைக் கல்லில் சிவப்புப் புள்ளிகள் இருக்கும். அவை யேஸுநாதரின் ரத்தக் துளிகளாகக் கருதப்படுவதாலேயே 'ரத்தக் கல்' என்ற பெயர். அநுமன் பெற்ற ராம மயமான பச்சையிலோ அவனது 'சொந்த'ச் செம்மஞ்சளின் சாயல் சில இடங்களில் மட்டும் புள்ளிகளாக இன்றி முழுதுமே பரவி லேசான நிறமாற்றம் செய்திருந்தது.

அநுமனுக்குப் 'பிங்காக்ஷன்' என ஒரு பெயர். பிங்க(ள) நிறக் கண்ணுள்ளவன் எனப் பொருள். பிங்கம், அல்லது

பிங்களம் என்பது செம்மஞ்சள். அக்னி நேத்ரமாக நெற்றிக் கண் கொண்ட சிவபெருமானுடைய நாமங்களில் 'பிங்காக்ஷன்' என்பதும் உண்டு. அவனது அம்சமேயானதால் அநுமனும் அப்பெயர் கொண்டான். வானர ஜாதியினர் அனைவருக்குமே செம்மஞ்சள் கண்தான் என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும். ஆயின் ஏனைய வானரரின் இளம் பச்சை மேனியாக அநுமன் ஆதியில் இல்லாமல் மேனியும் செம்மஞ்சளாகவே இருந்தான். பின்னர், ராமனுக்கே என்று அவன் தன்னைத் தீர்த்துக் கொண்ட போது அவன் போலவே பச்சை ஆனான். வானரர் போல் இளம் பச்சையாயின்றிப் பிங்களச் சாயல் சற்று ஏறிய ஆழ் பச்சையாக! ஆயினும் இவன் ருத்திராம்சம் என்றும், வானர ஜாதியன் என்றும் தெரிவிப்பதற்காக அப்போதும் அவனது கண்கள் பிங்கள வண்ணமாகவே நீடித்தன. இங்கே தெய்வாம்சமே மானுடத்திற்கும் கீழ் நிலையில் வந்ததையும் அநுமனிடமே பார்க்கிறோம். அப்புறம் அக் கீழ்நிலை வானரன் வானவரினும் மேலவனான பரிணாமம்!

சிவப்பு–பச்சைகளைக் குறித்ததாக ஒரு முக்யமான விஷயம் : சிவப்பின் லலித மென்மை பற்றிப் பார்த்தோம். ஆயின் நம் பார்வையில், நம் அநுபவத்தில் அது அத்தனை இதமாக இருக்கிறதா என்ன ? 'கண்ணைக் குத்தும் சிவப்பு' என்று சொல்லுமளவுக்கு அது அஹிதமான அழுத்தம் கொள்ளவும் செய்கிறதே! நாட்டுப்புறங்களில் இன்றும் இயற்கைக் குணத்தோடேயே உள்ள பசுக்கள் சிவப்பைக் கண்டாலே மிரள்கின்றனவே! ஜீவனூட்டும் குருதியின் வண்ணம் என அதற்கு நாம் சிறப்புத் தந்தாலும் அக்குருதியைக் கண்டாலோ நம் குருதி சற்றுச் சில்லிடத்தானே செய்கிறது ? அன்பின் நிறம் என்று அதைக் கொண்டாடினாலும் கோபாவேசத்தில்தானே முகம், அதைவிடக் கண்கள், சிவக்கின்றன ? இப்படி உணர்ச்சிக் 'கொதிப்பை'க் காட்டுவதோடு கொதிப்பு – கடும் சூடு என்பதையுமே காட்டுவதாகச் சிவப்புத்தானே உள்ளது ? 'அபாயம்!' 'மேலே போகாமல் நில்!' என எச்சரிக்கவேயல்லவா சிவப்பு விளக்கும் சிவப்புக் கொடியும் இருக்கின்றன ?

கண்ணைக் குத்துவதற்கு மாற்று மருந்தாகக் 'கண்ணுக்குக் குளுத்தி (குளிர்ச்சி)' என்றிருப்பது ? பச்சையே அல்லவா ? பரந்து விரிந்த பசும் வயற்பரப்பைப் பார்த்தால், ஆஹா, எத்தனை ஹிதம் ? 'கூலிங் கிளாஸ்', 'நைட் லைட்' பச்சையாயிருந்தால் அலாதி ஸுகம்தான்! இரவுக் காலப்

@Page 265

பச்சை விளக்கு உறங்குவதற்கு இசைவாக மனத்தையும் சமனம் செய்து அழைத்துப் போகிறது. முழுக் கருமையான இருட்டுத்தான் உறக்க அமைதிக்கு இதனினும் இறுக்கமான உறவு என்றாலுங்கூட, அவ்வுறவின் ஸுகம் நமக்கு அநுபவமாகத்

தெரியாமல் உறக்கத்தின் உணர்வற்ற, அறிவற்ற நிலையிலல்லவா அது வாய்க்கிறது? உணர்வும், அறிவும் உள்ள மட்டுமோ இருள் என்றால் அது ஒரு மருளை உண்டாக்கும் அச்சமூட்டியாகவல்லவா இருக்கிறது? பச்சைதான் நம் உணர்வை இன்னும் உற்சாகமாகத் தட்டியெழுப்பி அவ்வண்ணத்தை நாம் ரஸிக்கையிலேயே அமைதி, அன்பு, வளமை ஆகியவற்றை நாம் அநுபவிக்குமாறு செய்வது. சிவப்பு 'அபாயம்' என எச்சரிக்கிறதெனில், பச்சை 'அபயம்' என அச்சம் நீக்கி, அயர்வு போக்கி, மேலே மேலே முன்னேறக் கொடியாகவும் விளக்காகவும் வந்து வாழ்த்துகிறது! இரு கோடிகளான அமைதி, செயலூக்கம் இரண்டடையும் இணைப்பது அது.

சகலத்தையும் 'அவன் பரம்' என விட்டு விட்ட ஒரு சரணாகதன் பெறும் அடக்க அமைதியையும், வீர பராக்ரமனின் செயலூக்க ஆக்கத்தையும் அற்புதமாக இணைப்பவன் நமது அஞ்ஜனைச் செல்வன்.

ராமகாதையாகிய பெரிய ஆரத்தின் மத்திய மணியான ரத்தினமாம் 'ராமாயண மஹாமாலா ரத்னம்' என்று அவனைக் கண்டோம்.* ரத்தினம் என்பதற்கும் ரத்தம் என்பதற்கும் ஒலியொற்றுமை இருப்பதால் அந்த ரத்தினத்தைச் செம்மணியான மாணிக்கமாகவே பொதுவில் எண்ணுகிறோம். ஆயின் உண்மையில் நவ மணிகளுமே நவரத்தினங்கள் எனப்படும் ரத்தினங்கள்தாம். மேலே நாம் கண்ட எல்லாவற்றிலிருந்தும் ராமாயண மஹா மாலா ரத்னமாக அநுமனைச் சொல்கையில் அந்த ரத்னம் மாணிக்கமாயின்றி மரகதமாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்றுதானே சாற்றத் தோன்றுகிறது?

பிங்கள ஒளி வீசும் மாணிக்கமாக இருந்தவனேதான் இம்மங்கள மரகதமாக மாறியிருப்பது! மங்கள விழா என்றால் பச்சைத் தோரணம்தானே முன்வாயிலிலேயே வரவேற்புக் கூறுகிறது?

* 'கோஷ்ப்தீ க்ருத வாராசிம்' என்ற சுலோகம், பக். 124.

@Page 266

சிவப்பு குறிக்கும் உயிரோட்ட—உயிரூட்டங்கள், அன்பு, ஆனந்தம், கவியுணர்வு ஆகியன குளுமை எனும் எளிமை அடக்கத்தில் கரைந்து பச்சையில் மேலும் பரிமளம் வீசுகின்றன. செம்மைக்கு ஒரு வெம்மை உண்டு. வெப்பம் பொருட்களை நீட்டிப் பரவ வைக்கிறது. அது ஆணவத்தில் 'தான்' என்பதைப் பெரிது படுத்திக் கொள்வதேயாகும். குளுமையோ பொருளைச் சிறுக்க வைக்கிறது. அச்சிறுமையே ஒருவர் சுயமாக உவந்து வரிக்கும்போது எளிமை, அடக்கம், விநயம் எனப்

போற்றப்படும் குணசம்பத்து. இதை நிதரிசனம் செய்யவும் மாணிக்க மாருதி மரகதன் ஆனான்.

"பச்சை மலை, பவள மலை எங்களது நாடு" என்பது குறவஞ்சியர் பாடல். பவள மலையாயிருந்த மாருதி 'பச்சை மாமலை போல் மேனி'யனானான். பச்சிலை மூலிகை மூடிய ஸஞ்சீவி மலையைத் தூக்கி வந்தவனும் மா மருத்துவனான அம் மருத்துக் குமாரனே!

காஞ்சியில் பவள வண்ணப் பெருமாள், பச்சை வண்ணப் பெருமாள் என இருவருக்கு ஆலயங்கள் உள்ளன. நம் கதாநாதன் பவள வண்ணனாயிருந்து பச்சை வண்ணனான பெருமான்!

மாறுபாட்டையே நிரவல் செய்து முடிக்க வேண்டாம்! ஒற்றுமையைச் சொன்னாலே அவன் உவப்பான். எனவே பச்சை நிறத்திற்கு அதற்கே உரிய சிறப்புக்கள் இருப்பதோடு சிவப்பின் அனைத்துச் சிறப்புக்களும் இருக்கின்றன என்பதையே முக்கியமாக நினைவு கொள்வோம். இதை நமது சமூகம் மறக்கவில்லை. அதனால் இவ்விரு நிறங்களை ஒன்றுக்கொன்று ஸர்வஸமமாகவே நம் மூதாதையர் கருதியிருப்பதற்குச் சான்றுகள் உண்டு. ஒரு சான்று : திருமணங்களில் 'அத்தை பச்சை பூசுவது' என்பது வாஸ்தவத்தில் மணமக்களின் அத்தையர் அவர்களுக்கு சிவப்பான நலுங்கு இடுவதுதான் ; சுமங்கலிகள் 'பச்சைப் பொடி சுற்றுவது' என்பதும் திருஷ்டிப் பரிஹாரமாகச் செம்பொடி கலந்த உருண்டைகளை மண மக்களைச் சுற்றிப் போடுவதுதான்!

முடிந்த முடிவாக, அநுமனுக்கு எத்தனை விதப் பெருமைகள் இருப்பினும் அவற்றில் கொடிமுடியாக உலகு கருதுவது அவனது உயிர்ச் சாரம் தளும்பும் ஊக்கமிக்க ஆக்க சக்தியான தாடாண்மைதான். இதைக் கருத்தில் கொண்டால் அவன் பச்சை வண்ணப் பெருமானாக இருப்பதே வெகு

@Page 267

பொருத்தமானது என்பதை யோக சிரேஷ்டரான ஸ்ரீ அரவிந்த முனிவரைக் குறித்த ஒரு நூலிலிருந்து* அவரது வாய் மொழியால் அறிய முடிந்தது. அப்பகுதி இப்படிச் சொல்கிறது :

அடியாரின் கேள்வி : நேற்றிரவு ஸ்ரீ அரவிந்தரை ஓர் அதீதக் காட்சியில் கண்டேன். அதில் அவர் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து ஏதோ எழுதிக்

கொண்டிருக்கிறார். அவரது சிரஸுக்குப் பின்னால் பச்சையானதோல் ஒளி வளையம் காணப்படுகிறது. இதற்கு என்ன பொருள்?

ஸ்ரீ அரவிந்தரின் மறுமொழி : பச்சையொளி என்பது உயிராற்றல் நிறைந்த ஆக்க சக்தியாகும். நான் எழுத்து வேலை எனும் காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்ததால் அவ்வொளி என் சிரஸின் பின் தெரிந்தது இயற்கையே!

* Sri Aurobindo on Himself (1985 ed.) P.194

@ Page 268

15

எந்தையின் முந்தையர்

பிரம்ம தேவன் தனது படைப்பிலேயே அதிரூப ஸௌந்தர்யம் கொண்ட ஓர் ஆரணங்கை ஸ்ருஷ்டித்தான். அதற்கொரு காரணமுண்டு.

இதற்கு முன்பு பிரமனின் பிதாவான திருமால் மோஹினியாக உருவெடுத்து, தேவர் மட்டும் அமுதம் உண்டு அமரராவதற்கு வழி செய்திருந்தான். அப்போது தனது ரூப ஸௌந்தர்யத்தில் மோஹித்துப் போயே அசுரர்கள் அமுதப் படையலைக் கோட்டைவிடச் செய்திருந்தான். அதன்பின் அந்த ஜகன்மோஹன லாவண்யத்தில் காம தஹனனாகிய துறவிப் பரமேசனும் மதி மயங்கி மோஹினியை மணந்து அய்யப்ப சாத்தனாரை ஈந்தான்.

இவை நடந்தபின் தேவர், ரிஷிகள் ஆகியோர் திருமாலுடைய அந்த உருவத்தின் பேரழகை வெகுவாகச் சிறப்பித்துப் பேசலாயினர். பிரம்ம சிருஷ்டியிலும் கண்டிராத அப்பேரழகு பிரம்மனையும் சிருஷ்டித்த பிரானுக்கே கை வரக்கூடியது என்று அவர்கள் கூறலாயினர்.

இதுதான் பிரம்மனுக்கு மோஹினியினும் எழில் வாய்ந்த ஓர் அதிரூப ஸௌந்தரியவதியைத் தான் படைக்க வேண்டும் என்று தூண்டுகோலிட்டது.

தேவ–ரிஷி கணங்களிடம் அவன், "மோஹினியையும் விஞ்சும் ஒரு வனிதாமணியை நான் ஸ்ருஷ்டி செய்வேன். அது மாத்திரமல்ல. மோஹினியின் பெயரே மோஹமூட்டுபவள், அதாவது அறிவைக் கலக்கி மயக்குபவள் என்றிருக்கிறது. பெயருக்கேற்ப அவள் ஆடவராகிய அனைவருக்குமே மோஹவலை விரித்தாள். நான் படைக்கப் போகும் பேரழகி அவ்வாறு இருக்க மாட்டாள். அவள் பரம புனிதவதியாக இருப்பாள். பரம புனிதர்களான ஸப்தரிஷியரில் ஒருவரின்

தர்ம பத்தினியாக அவள் கற்புக் காக்க வேண்டுமென்பது என் சங்கற்பம்" என்று கூறினான்.

'அப்படியா அப்பனே!' என அப்போது மாயவனான மாலவன் தனக்குள் புன்னகைத்துக் கொண்டான்.

சொன்னவண்ணமே அயன் எத்தனையோ பாடுபட்டுப் படைத்தவள்தான் அஹல்யை. பாலையான அவள் மங்கை ஆனபின் அயன் விரும்பினாற்போலவே மோஹினியினும் அழகியாகவும், ஆயின் அதே போதில் புனிதம் பெருக்கும் மங்களையாகவும் இருக்கக்கூடியவள்தானென வானவர், முனிவராதியோர் கண்டு கொண்டனர்.

'ஹலம்' எனில் கலப்பை. 'அஹல்யம்' என்றால் கலப்பையால் உழ முடியாத கட்டாந்தரைப் பூமி. கற்பு நெறியில் கல் போன்ற மனத்திண்மையைக் காட்டப் போகிறவள் என்பதாலேயே நமது அழகிக்கு அப்பெயரை நான்முகன் இட்டான். 'கற்–பு' என்பதே கல்லின் உறுதிப் பண்பை வைத்து ஏற்பட்ட பதம்தான் என்பர்.

'ஹல்யம்' என்றால் குரூபம் என்றும் ஓர் அர்த்தம். கலப்பையால் உழப்பட்ட நிலம் ஸமச் சீர்மையுடன் இல்லாமல் மண்ணாங்கட்டி, புல் பூண்டுகள் முதலியவற்றைக் கிளறி விட்டும், கோடுகள் கிழித்தும் அலங்கோல ரூபம்தானே கொண்டிருக்கும்? அதனால் அப்படி அர்த்தம். குரூபமான ஹல்யமாக இல்லாதவள், அதாவது ஸுரூபமாக, ஸுந்தர ரூபமாக இருப்பவள் 'அஹல்யா'.

ஆக உள்ளழகான பாதிவ்ரத்யம், வெளியழகான உருவச் சீர்மை ஆகிய இரண்டிற்காகவும் அஹல்யைக்கு அந்நாம கரணம் செய்தான் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா.

பெயருக்கு மெய்யாக, அகத் தூண்மை மிக்க ஆரழகியாக அவள் வளர்ந்தாள். ஆடவரின் கண் பார்வைக்கு ஆளாவதையே அருவருத்தாள்.

பிரம்மலோகத்திற்கு அமரரும், அரு முனிவர்களும் வந்த சமயங்கள் பல உண்டு. அப்போது அவர்களது பார்வைக்குப் பாவை பாத்திரமானதும் உண்டு. ஆயினும் பாவன தபஸ்வினியாகவே அவளை அவர்களது உள்ளம் புரிந்து கொண்டு வணங்கியது.

ஆயின் என் செய்வது? மங்கைப் பருவம் அடைந்த அவளை தர்ம சாஸ்திர விதிப்படி ஒரு மணாளனின் கையில்

ஒப்புவித்தேயாகவேண்டுமென எண்ணினான் பிரமன். அதற்காக தேவ ரிஷியருக்கு அழைப்பு விடுத்து ஸ்வயம்வரம் வைத்தான். (பிரமனின் கொடையாக அஹல்யையைத் தவமிருந்து அவனிடமிருந்து பெற்று அரச குமாரியாக அன்புடன் வளர்த்து வந்த புரு வம்ச அரசனான முத்கலன் என்பவனே இச் சுயமவரம் நடத்தியதாகவும், வேறு கதைகளுங்கூட உண்டு.)

அகலிகையைத் தாம்பத்தியத் தொடர்புடன் அத் தேவர்–ரிஷியர் இதுவரை எண்ணியதில்லைதான். எனினும், மும்மூர்த்தியரில் ஒருவரும், தங்கள் யாவருக்கும் முதல்வருமான பிரம்மதேவனின் அழைப்பை நிராகரிக்கக் கூடாதென்பதால் அவர்கள் யாவரும் சுயமவரத்திற்குத் திரண்டு வந்தனர்.

வந்தபின்? அதுதான் மனமாயை என்பதைக் கொண்டு மஹா மாயை புரியும் விந்தை! இங்கு விபரீதம் விளைவித்த விந்தை! அஹல்யையின் கையில் மண மாலையாக ஏறிய அம்மஹா மாயை மன மாயையைத் தூண்டியது. விளைவு?

திருமணத்திற்குப் பூர்வாங்கமான நிகழ்ச்சியே அச்சுயம்வரம் என்ற பின்னணி அங்கு திரண்டவர்களின் எண்ணத்தில் முன்னணி வகுத்தது. அப்புறம் மாலையும் கையுமாக மணாளனைத் தேர்ந்தெடுக்க மங்கை வந்தாளோ, இல்லையோ இதுகாறும் அவர்கள் புனிதப் பிரம்மச்சாரிணி அல்லது ஸந்நியாஸினியாகவே அவளை பற்றிக் கொண்டிருந்த பாவனமான பாவனை பின்னணிக்குச் சென்றுவிட்டது!

அத்தனை தேவர்களுக்கும் – இருடியர்களுக்கும்கூட – அவ்வாரணங்கை மணாட்டியாகப் பெற வேண்டுமென்ற பெருந்தாபம் மூண்டது. அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் வேறு எவருக்கேனும் அவள் மாலையிட்டு விடப் போகிறாளே என்ற தவிப்பும், அப் பாக்கியத்தைப் பெற அதிக வாய்ப்புள்ளவர்களாகத் தோன்றியவர்களிடம் போட்டிப் பொறாமை எண்ணமும் மூண்டது.

ஒரே ஒருவர் விதிவிலக்காக வந்திருந்தார். அவர்தான் கௌதம மஹர்ஷி. தூய சிந்தனையிலேயே தோய்ந்தவரவர். சதுர்முகப் பிரானின் அழைப்பு என்பதால் அதை மதித்தே வந்தார். வந்தபின், அவர் அதுவரை மணமாகாத பிரம்ம சாரியாக

இருந்ததால், தாமும் ரிஷி குல தர்மப்படி வேதம் விதிக்கும் எல்லா உத்தம வேள்விகளையும் புரிய வேண்டு

@ Page 271

மென்றும் அதே போல் வருங்காலத்தில் வேத தர்மத்தை வளர்ப்பதற்கு வாரிசு காணவேண்டுமென்றும், இந்த லக்ஷ்யங்களுக்காகவே ஒரு தர்ம பத்தினியைப் பெற வேண்டுமென்றும், ஒருக்கால் பாவன அஹல்யை அந்த ஸ்தானத்தைப் பற்றுவாளாகில், அப்படித்தான் நடந்து விட்டுப் போகட்டுமே என்றும் எண்ணலானார். அவ் எண்ணத்திலேயே ஸ்வயம்வர மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தார் – தாபம் எதுவுமின்றி ; ஏறக்குறைய உதாஸீனராகவே !

பிதாவாகிய பிரம்மதேவர், ஸ்த்ரீ தர்மம் என்பது ஒரு பெண் தனியாகத் தன் விருப்பப்படி தவ வாழ்வு வாழ்வதைவிடவும், சுய விருப்பம் என்பதையே அழித்து, வேத கர்மாநுஷ்டானத்தோடு கூடிய தவ வாழ்வை ஓர் ஆடவன் நடத்துவதற்கு உறுதுணையாயிருப்பதுதான் என்பதாலேயே இவ்வாறு ஏற்பாடு செய்திருந்தார் என்று அஹல்யை புரிந்து கொண்டாள். பரமத் தியாகியாகி, அதற்கு அடங்கி நடப்பதே தன் தர்மம் என்று கருதினாள். அந்த எண்ணத்திலேயே மண்டபத்திற்கு வந்தாள். சுய விருப்பம் சற்றும் கலவாத விசித்திரமான சுயம்வரமாக அதை ஆக்கியே வந்தாள்!

ஆனால் வந்தபின் தன்னுடைய சுயத்தேர்வில்தான் கூடியிருந்தோரில் ஒருவருக்கு மாலையிட்டாக வேண்டுமென அவள் கண்டு கொண்டாள். உடனே விருப்பமில்லாமைக்குள்ளேயே ஒருவிதமான விருப்பமும் உண்டாகத்தான் செய்தது! வந்திருப்போரில் எவர் பரம பாவனர் எனத் தன் உள்ளம் சொல்கிறதோ அவருக்கே மாலையிட வேண்டுமென்ற விருப்பம்!

பாவனியான அவளுக்குப் பிறரது பாவன–அபாவனங்களைப் பார்த்தவுடனேயே உள்ளுணர்வு அறிவித்து விட்டது.

இந்திரன் தேவருக்கெல்லாம் அரசனாகக் கொடி கட்டித்தான் பறக்கட்டுமே, நமது பாவை ஒரே தகுதியாகக் கொண்ட பாவனத்தில் அவன் அடி நிலையில்தான் இருந்தான். எனவே அவனை விலக்கி மேலே நடந்தாள். விச்வாமித்ரர் விச்வத்துக்கே ஒரு பிரதி விச்வம் சிருஷ்டிக்கும் தவ வலிமை பெற்றவராகத்தான் இருக்கட்டுமே, அவரும் – மேனகையிடம் மோகித்து, பின் அம்மோகத்தால் மோசம் போனதுணர்ந்து, அதைப் பொசுக்கிவிட்ட அவரும் – தற்போது மீண்டும் அதன் வீச்சுக்குச் சற்று ஆளாகித்தானிருந்தார். அவரைப் புறக்கணித்தாள் அகலிகை. மற்ற எல்லா வானவர்,

அதுவேதான். இதைக் கண்டுகொண்ட காரிகை அவர்கள் யாவரையும் அருவருத்து ஒதுக்கினாள். தன்னை விரும்பி அவர்கள் கொண்ட தாபம் அவளை தபிக்கத்தான் செய்தது!

விருப்பம் இல்லாத ஒரே ஒருவராகத் தனித்திருந்த கௌதமரைக் கண்டபோதே அவளது அருவருப்பும் உட்கொதிப்பும் தண்ணெனத் தணிந்தன.

தயங்காமல் அவருக்கே மாலையிட்டுவிட்டாள்.

அமுதத்திற்காகப் பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அதிலிருந்து மஹாலக்ஷ்மி மங்கைப் பருவத்தினளாக ஆவிர்பவித்தாள். அவளுக்கு உடனே ஸ்வயம்வரம் நடந்தது. அப்போது இப்படித்தான் தேவர் யாவரும் அவளது மண மாலைக்காகத் தலையை நீட்டிக் கொண்டிருக்க, உதாஸீனனாய் ஒதுங்கி நின்றிருந்த மாலவனை நாடிப் போய் அவள் மாலையிட்டாள்!

தங்கள் யாவரையும் சொக்க வைத்த அகலிகையை ஏதோ சொக்குப்பொடி போட்டு இந்த கௌதமர் கொத்திக் கொண்டு போய்விட்டாரே என்று அமரரில் பலருக்கும் முனிவர்களில் சிலருக்கும் அவர் மேல் பொறாமையும், அதன் விளைவான ஆத்திர க்ஷாத்திரங்களும் மூண்டன.

பிற்பாடு அவர் மங்கைநல்லாளுடன் இல்லறமாம் நல்லறம் நடாத்தி யாக யக்ஞங்கள் செய்தபோது, அவர்கள் கொடுத்த தொல்லைகள் எல்லையில்லாதன. கங்கையை அவர் தருவித்துத் தாம் அதில் முழுகி, ஆசிரமத்தையும் அத்தீர்த்தத்தால் புரோக்ஷித்தாலொழிய அவர் சமூகம் பகிஷ்க்ரித்த சண்டாளராகவும், அவ்விருப்பிடம் சமூகத்தார் அருகில் வரத்தகாத பிரஷ்ட பூமியாகவும் ஆகிவிடும்படியான மாபாவத்தைக்கூட அவர் மீது அவர்கள் வஞ்சகமாக வலியச் சுமத்தியதுண்டு. இவ்விடர்ப்பாடுகள் யாவற்றையும் அவர் பரமசிவன் மீது கொண்டிருந்த பரம பக்தியின் பயனாக அப்பரமன் செய்த பேரருள் கொண்டு நிவர்த்தி செய்து கொண்டார். கங்காதரனாகிய கருணாகரன் கங்கையையும் அங்கு பாய்ச்ச, அதில் நீராடிப் பாப விமோசனம் பெற்றார். அந்நதிதான் கோதாவரி.

ஆயின் சில காலத்திற்குப் பின் அவர், பத்தினி சகிதம், மராட்டி நாட்டிலுள்ள திரியம்பக க்ஷேத்திரமான அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டார். அவதார ராமனும் அவதார ஸீதையும் பிறக்கவிருந்த அயோத்தி—மிதிலைக்கு இடைப்பட்ட

@ Page 273

ஆரணியத்தில் ஆச்ரமம் அமைத்துக் கொள்ள உத்தேசித்தே புறப்பட்டு அவ்வாறே அங்கு சென்று வசிக்கலானார்.

ரிஷிகளுக்கு அஹல்யையிடம் தலை தூக்கிய காமம் அதிக காலம் நீடித்திராமல், தூக்கிய தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டது. ஆயின், தங்களை வென்ற கௌதமரிடம் குரோதம் மட்டும் நீடித்தது. தேவர் கணத்திற்கோ, காம—க்ரோதம் இரண்டுமே நீடித்தன. அவர்களிலும் இந்திரன் தலையோங்கி நின்றான். 'இந்த்ரியம்' என்ற சொல்லே 'இந்த்ரனுடையது' எனத்தான் பொருள்படும். அதற்கேற்ப அப் புனிதவதியிடம் இந்திரிய சுகம் பெறும் வெறியும், அதன் மூலம் கௌதம மஹர்ஷியைப் பழி வாங்கும் வர்ம எண்ணமும் அவனுக்கு நாள்தோறும் அதிகமாக வந்தன. முடிவாக.....

பரம பரிதாம்! பரம புனிதவதியுள் அவனது நெஞ்சத்தில் குடிகொண்டிருந்த வஞ்சக நஞ்சு ஊசியினால் ஏற்றினாற் போல் புகுந்து கலந்தது. மகத்தான பாபச் செயலும் நடந்தேவிட்டது. சுத்த வெள்ளைப் பாலாயிருந்தவள் ஒரு முகூர்த்த காலத்திற்குக் கால வண்ண ஆலஹாலமானாள்.

கௌதமரைப் போல் மாறு வேஷம் பூண்டு வந்த தேவராஜனைப் பதி என எண்ணியேதான் அகலிகை அவனது விருப்பத்திற்கு இசைந்தாள் எனக் கம்பரது காவியம் உள்படப் பல ராமாயணங்கள் கூறி அவளை நிரபராதியாக்குகின்றன. ஆயின் அவை யாவற்றுக்கு மூலமும், கௌதம—அகலிகையரின் ஜீவிய காலத்திலேயே அரங்கேறியதுமான ஸத்திய வசன வால்மீகி பகவானின் ஆதி காப்பியமோ அவள் உண்மையறிந்துமே அமரர் கோவுக்கு உடன்பட்டதாகத்தான் காட்டுகிறது. பிரம்மனின் குமாரியான தேவியாதலால் போலும், அவனை அவள் மாறு வேஷத்திலும் உள்ளவாறு அறிந்தாள். அறிந்தவுடன் புலனையடக்கிய கௌதமரை விட, கேளிக்கையுலகான ஸ்வர்க்கத்தின் அதிபதியான அத்தேவ ராஜனே சிற்றின்பம் நல்குவதில் சிறப்புற்றிருப்பான் என்று கருதி அவ்வின்பம் எப்படியிருக்கும் என்றறியும் ஆர்வக் குதூஹலம் கொண்டாள் ; அதன்மீது மனப்பூர்வமாகவே அவனுக்கு இணங்கினாள் ; மா பாவம் நிகழ்ந்த பின்னரும் பச்சாத்தாபம் கொள்ளாமல் தன் ஆசை நிறைவேறிய திருப்தியையே வெளியிட்டாள் — இதுதான் வன்மீகம் காட்டும்

'வார்னிஷ் செய்யாத' வரலாறு*.

*பால கா. 48 19–20

@ Page 274

இங்கு காஞ்சி மஹாஸ்வாமியின் தெய்வக் குரலைச் சற்றுக் கேட்கலாம் : "இந்த இடத்தில் கம்பா வால்மீகத்துக்கு வித்யாஸமாகப் பண்ணியிருக்கிறார். அவள் (அகலிகை) மனஸ் கெடவே இல்லை என்றும், அவளுடைய பதியான கௌதமருடைய வேஷத்தில் வந்த இந்திரனை நிஜமாகவே பதிதான் என்று நினைத்துக் கொண்டுவிட்டாள் என்றும் அவர் 'நைஸ்' பண்ணி எழுதியிருக்கிறார். உத்தமிக்கு, ரிஷி பத்னிக்குச் சித்த தோஷம் ஸம்பவித்ததாகச் சொல்லப்படாது என்கிற கௌரவ புத்தியிலேயே அப்படி எழுதியிருக்கிறார்... கம்பர் மாற்றினதில் இப்படி விசேஷம் இருந்தாலும்... அவர் மாற்றினதில் என்ன ஆகிறதென்றால், அஹல்யைக்குக் கெட்ட பேர் போய் நல்ல பேர் வந்தாலும் (சுவைத்துச் சொல்கிறார் :) ராமசந்த்ரமூர்த்திக்கு என்றே இருக்கிற க்யாதி விசேஷம் குறைவு பட்டுத்தான் போகிறது! 'பதித பாவனன்' என்கிற அந்தக் கியாதி, மனஸறிந்து தப்பாகப் போன ஒரு ஜீவனையுங்கூட அவன் பாவனப்படுத்தமுடியும் என்று நிரூபணம் ஆகிற போதுதானே கொழுந்து விட்டு எரிகிறது? தெரியாத்தனத்தால் தப்பிப்போன ஒருத்தரை இப்படிக் கடைத்தேற்றுகிறது அவ்வளவு விசேஷமில்லைதானே ?"

நல்லதோர்–தெய்விகமே பொருந்திய – வீணையை நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுபோல், தூய அகலிகை இப்படி வீண் போனதாகத் தெய்வம் ஆக்கலாமா எனில் அதற்கும் சமாதானமுண்டு. பிரம்மனின் சக்தி யாவும் தனது பிதாவான ஸ்ரீமன் நாராயணனின் அம்சமாக அவன் பெற்றதுதான். அவ்வாறிருக்க அவன் அப்பிதாவும் உடலின்ப மயக்கைமூட்டும் மோஹினியாகவே உருவெடுக்கத் தானோ அம் மயக்குக்கு மறு துருவத்தினனான ஒரு மாதரசியைப் படைக்கமுடியும் என்ற அஹம்பாவ மயக்கில்தானே அகலிகையை சிருஷ்டித்தது? அவள் யார்? அவனுடைய மானஸிக புத்திரி என்பதால் அவனுடைய அம்சமேதானே? எனவே அவனுக்குப் பாடம் கற்பிக்கவே அவனது அம்சம் கற்பு நெறியில் தவறி விழ நேர்ந்தது.

பிரம்மனுக்குப் பாடம் கற்பிப்பது அவசியமே எனினும் ஒரு புனிதவதி களங்கமுறுமாறு பரமன் செய்யலாமா எனில் அதற்கும் ஒரு விதத்தில் பரிஹாரம் செய்யத்தான் செய்தான். எவ்விதத்தில் எனில் :

இந் நிகழ்ச்சிக்கு முன்பும் சரி, பின்பும் சரி அகல்யை தூய்மையையே சிறப்புறக்

காத்தாள். முகூர்த்த காலத்துக்கே

@ Page 275

அவளது சித்தம் பிறழ்ந்ததைப் பெரிதுபடுத்தி, அவள் ஜன்ம விரதமாக நெடுங்காலம் திட சித்தத்துடன் நெறி காத்ததை மறப்பது நியாயமல்ல என்று ஸ்த்ரீ தர்மத்தில் பாதிவ்ரத்யத்திற்கே சிகர ஸ்தானமளித்த நமது சாஸ்திர காரகர்களுடம் உணர்ந்து, மக்கள் துயிலெழுந்தவுடன் ஸ்மரிக்க வேண்டிய ஐந்து தூய தாயரில் அவளுக்கே முதல் ஸ்தானமளிக்க வேண்டுமென விதி செய்யுமாறு அவர்களது சித்தத்தைப் பரமன் ரகசியமாகத் தூண்டினான்.*

நெறி பிறழ்ந்த இருவரையும் கௌதமர் சபிக்கிறார். வன்மீகப்படி அவரது சாபத்தால் இந்திரன் பௌருஷத்தை இழக்கிறான். அஹல்யை? அவள் கல்லாகவில்லை. எவ்வித மன உளைச்சலுமின்றி ஜடமான கல்லாகி நிம்மதி பெற்றுவிட்டால் அஹல்யை செய்த பாபத்திற்கு அவள் எப்படி கழுவாய் தேடிக் கொள்ளமுடியும்? எனவே அவளைத் தன்னந்தனியளாக அவ்வாசிரமத்தில் சாம்பல் குவியலின் மேல் தானும் கற்புத் தீ மீது கனக்க மூடிய சாம்பலோடு,

*அஹல்யா, த்ரௌபதீ, ஸீதா, தாரா, மண்டோதரீ ததா |
பஞ்சகன்யா : ஸ்மரேன்–நித்யம் மஹாபாதக நாசனம் ||

சாஸ்திரம் தந்த முன்னோர்களைக் கடின சித்தர்களாகப் பலர் நினைத்தாலும் அவர்களது விசாலமான மனப்பாங்கையும், அதிலிருந்த அநுதாப நெகிழ்ச்சியையும் இதுபோன்ற விதிகளில் தெளிவாகக் காண்கிறோம். மஹா பதிவ்ரதையான ஸீதாதேவி, கல்யாண குணநிலயனாகவும் ஏகபத்னி விரதனாகவுமிருந்த ஸ்ரீராமனிடம் அவள் பதிவிரதம் காத்ததினும் சிறப்பாக அவகுணநிலயனும், அஞ்சாது பிறன்மனை புகுந்த காமுகனுமான ராவணனிடம் பதிவிரதம் காத்த மஹா மஹா பதிவ்ரதையான மந்தோதரி ஆகிய இருவருடன் கேள்விக்குரியராகத் தோன்றும் அகலிகை, துரௌபதி, தாரை ஆகிய மூவரையும் சமமாக அம் மரபு விதி மதிக்கிறதே! துரௌபதி ஐவருக்கு முறை வகுத்துக்கொண்டு மனையாளாயிருந்தவளாயினும் அம் முறையை அவள் செவ்வியுடன் காத்துக்கொண்டு, இன்னாருக்கென உரிய காலத்தில் அவரொருவரையே பதியாகக் கொண்டு பதிவிரதம் பூண்டிருந்ததைச் சாத்திர உலகு மதித்துத்தான் அவளையும் புண்ய ஸ்மரணத்திற்குரியளாக விதித்தது. வன்மீகத்தின்படி தாரை வாலி ஜீவியவந்தனாக இருந்தவரை அவனிடம் சலியாப் பதிவிரதத்துடன் இருந்தாளாயினும் வாலி வதத்திற்குப் பின் அரசனான ஸுக்ரீவனுக்கு மனையாளானவள். ஆயினும், சபலச் சித்தத்திற்கும் அதீதமான

சிற்றின்பத்திற்கும் பெயர்போன வானர ஜாதியைச் சேர்ந்த அவள் அந்த இனம் கடும் தர்மமாக மதிக்குமாறு முதலில் வாலி ஒருவனுக்கேயும் பின்னர் ஸுக்ரீவன் ஒருவனுக்கேயும் பூர்ண விச்வாஸத்துடன் ஒழுகினாள் என்பதையே கருத்தில் கொண்டு அவளையும் மானுட ஜாதியரான நமது ஸ்மரணைக்கு உரியளாக நமது ஆன்றோர் விதித்துள்ளனர்.

@ Page 276

சாம்பிய மனத்தோடு கிடந்து தவித்துப் பிராயச்சித்தம் வேண்டியபடி இருக்குமாறே முனிவர் சபிக்கிறார். பதித பாவன ராமனால் அவளது பாபம் நீங்கி, தாம் இட்ட சாபமும் நீங்கி அவள் பழைய புனிதப் பொலிவை மீண்டும் பெறுவாள் என்று சாப விமோசனமும் அருள்கிறார்.

பாப எண்ணத்தை நெடுங்காலம் மனதறிந்து பயின்ற இந்திரனுக்கு அவர் சாப விமோசனம் அளிக்கவில்லை. பிறகு அவனே தேவர்களைத் தூண்டித்தான் இழந்த ஆண்மையை மீளவும் பெறுகிறான். அகலிகை விஷயமாகவோ, அவள் புனித வாழ்வுக்கே அவாவி, அவ்வாறே அன்று வரை வாழ்ந்தவள். ஸந்தர்ப்பக் கோளாறினால், ஸாக்ஷாத் அமரேசனே தன்னை நாடி வந்தானெனும்போது தாற்காலிகமாகவே பாப சிந்தனைக்கு இடந் தந்தவள் என்பதை முனிவர் கவனித்து, சபித்தபோதே அதற்கு உய்வு வழியும் கூறினார்.

பின்னர் அவ்வாறே பாலராமன் அஹல்யா சாப விமோசனனாகி உயர்வு காட்டினான்.

இவ்வொரு சம்பவத்தில் களங்முற்றாளாயினும் இதற்கு முன்னரும், பின்னரும் அவள் சற்றும் சலியாமல் பாவனம் காத்தவள்தான். பதியென்ற ஒருவரது தீண்டுதலும் இன்றி சுத்தப் பிரம்மசாரிணியாக இருக்கவே ஆதியில் அவாவியவள் அல்லவா ?

தாம்பத்தியம் ஏற்றபின் தனது இன்ப நாட்டப் பூர்த்திக்கு என்றில்லாமல், கௌதம முனிவருக்கேற்ற முனிபத்தினியாக வேத தர்மத்தை விருத்தி செய்யவே அப்பதியிடம் சதானந்தர் என்ற உத்தம புத்திரனைப் பெற்றாள். அவர் பிற்பாடு ஜனக மஹாராஜனின் புரோஹிதரானார்.

தலைச்சன் பிள்ளை பிறந்தபின் ஸ்வய இன்ப நாட்டமும் உண்டாயிற்று! ஆயின் அது சிற்றின்பம் அல்ல. ஒரு பெண் மகவிடம் தாய் பெறும் தனிப்பட்டதோர் இன்பம்! தனக்கொரு பெண் மகவு வாய்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை

அஹல்யையைப் பற்றிக் கொண்டது*.

பெண் மகவுக்கு ஆசைப்பட்டபோதே, ஒரு பெண் தன்னளவில் தூயவளாக இருப்பினும் பிற ஆடவரில் சபல சித்தமுடையவர்களிடம் அவள் என்ன பாடுபடுகிறாள் என்பதையும் அவள் மறக்கவேயில்லை. அதிரூப

* இக் கதை வன்மீகத்தில் இல்லாதது.

@ Page 277

ஸௌந்தர்யமே அந்த ஆபத்துக்கு ஏதுவாக இருப்பதையும் மறக்கவில்லை. எனவே, குரூபம் என்றாலே குரங்கு ரூபம் என்றுதானே உலகம் கொள்கிறது? குரங்கு முக வானரியான ஒரு பெண் குழந்தை தனக்குப் பிறக்கவேண்டுமென எண்ணினாள். கௌதமாசிரமத்தைச் சூழ்ந்திருந்த வனத்தில் குருங்குகள் நிறைய உண்டு மந்திகள் குட்டிகள் ஈன்று அவற்றை மிகுந்த வாத்ஸல்யத்தோடு வளர்க்கும் காட்சிகளை அகலிகை நிறையப் பார்த்திருக்கிறாள். பார்த்துப் பார்த்து அது மனத்துக்கு இறைவானதாகவும் ஆகிவிட்டது. எனவே தன் விருப்பம் விசித்ரமானதென்று அவள் உணரத்தான் செய்தாளாயினும், அதை நினைப்பதற்கும் நிகழ்வதற்கும் அறவே இயலாத, உகவாத அதிவிசித்ரமென்று எண்ணவில்லை!*

புத்திர வரம் தருமாறு கௌதம மஹா முனியிடம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டாள்.

"ஸ்வாமீ! ஆசை தவறானது. ஆனால் ஏனோ தங்கள் அண்மையிலேயே வாழ்ந்தும் எனக்கு வைராக்யம் உண்டாக மறுக்கிறது. ஆசை தலை தூக்குகிறது. பெண் ஜன்மம் எடுத்தால் எத்தனை இன்னல் காண வேண்டியிருக்கிறதென்று நன்கு தெரிந்த போதிலும் ஒரு பெண் குழந்தைக்கு ஆசைப்படுகிறேன். அதோடு, உருவழகு என்பது ஒரு பெண்ணுக்கு எப்படிப்பட்ட சத்துருவாக உள்ளது என்றும் அநுபவத்தில் கண்டு விட்டதால் அக் குழந்தை குரங்கு முகியாக இருக்க வேண்டுமென்ற விசித்திர ஆசையும் உண்டாகிறது. மஹாபாகரே! ஆசையை அடக்க முடியாததால், அதன் நிறைவேற்றத்தை அருளுமாறு தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கிறேன். தாங்கள் கருணையங்கடல். என்னிடம் எல்லையில்லாப் பிரிவும், அநுதாபமும் கொண்டவர்கள். எனவே கருணை கூர்ந்து என் ஆசையை நிறைவேற்றி அருள வேணும்.... அல்லது.... அல்லது,

* ராமகாதைகளில் ஒன்றின்படி இதற்குச் சிறிது பிற்காலத்தில் அவளிடம்தான்

குழந்தைகளான வாலி–ஸுக்ரீவர்கள் ஒப்புவிக்கப்பட்டு அவளாலேயே வளர்க்கப்பட்டனர். வானர ராஜனான ரிக்ஷரஜஸ் பெண்ணாக மாறிய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில்தான் அவ்விருவரை ஈன்றான்(ள்) எனக் கண்டோமல்லவா ? (பக்.205) மீண்டும் ஆணாக அவன் ஆனபோது அக் குழந்தைகளைக் கிஷ்கிந்தைக்கு எடுத்துச் சென்று தன் மனையாளிடம் கொடுத்தால், அவள் எப்படி ஏற்பாளோ என ஐயுற்றான். எனவே மதுர மனம் கொண்ட மாதாவாக மாதரசி அகலிகை எங்கும் பெயரெடுத்திருந்தால் அவளிடம் அவர்களை ஒப்படைத்து, பாலப் பிராயம் கடந்த பின்னரே அவர்களைக் கிஷ்கிந்தைக்கு அழைத்துக் கொண்டான் என்று அக் கதை.

@ Page 278

அதைவிடவும் பெருங்கருணையாக என்னுடைய அந்த ஆசையையே காமதஹனனின் பரம பக்தரான தேவரீர் பஸ்மம் செய்து விடவேண்டும். எது உசிதமோ அப்படிச் செய்யுங்கள்" என வேண்டினாள் அலமாப்புற்ற அகலிகை.

அவள் வேண்டிய இரண்டில் எதைச் செய்வது என மஹரிஷி உள் முகப்பட்டுப் பரமேச்வரனிடம் விண்ணப்பம் விடுத்தார். விடையும் பெற்றார்.

மலர்ந்த முகமும் அலர்ந்த கண்ணும் புன்னகையில் புலர்ந்த திருவாயுமாக அஹல்யையிடம் அன்பொழுகக் கூறினார். "தேவீ! உத்தமியான உன்னிடம் தெய்வ ஸங்கல்பத்தின்படிதான் இவ்வுத்தம ஆசை உதித்திருக்கிறது. அதை பஸ்மம் செய்யலாகாது. மஹாதேவனின் அத்தியந்தப் பிரியரான மாதவன் கொள்ளவிருக்கும் ஆதரிச நராவதாரத்திற்கு நமது திருத்தொண்டாகவே இதை மதித்து நிறைவேற்றத்தான் வேண்டும். அப் பாக்கியத்திற்குப் பூர்ணமாகப் பாத்திரமாவதற்காகச் சில ஆண்டுகள் சிவபிரான் குறித்து நோன்புகள் நோற்பாயாக!" என்றார்.

அகலிகை அக மகிழ்ந்து அவ்வாறே செய்தாள்.

அப்புறம் என்ன ? பெண் மகவுக்கான வித்து அகலிகையின் திருவுதரத்தில் உதித்தது.

ஆதரிச நராவதாரனின் ஆதரிசத் திருத்தொண்டனாயிருந்த ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியின் அவதாரத்திற்கும் அதுவே வித்து.

எப்படியென்றால்....

புஞ்ஜிகஸ்தலை என்று அமர லோகத்தில் ஓர் ஆரணங்கு. அவள் வருண பகவானின் திருமகள். (எனவே வால்மீகிக்கு ஸஹோதரி.) வருணிக்கவொண்ணாத ஆரழகு பெற்ற அவள் அதனினும் பேரழகாகப் பரமசிவ மூர்த்தியிடமே உளம் பதித்த பக்தையாக இருந்தாள். கேளிக்கைப் பிரியர்களான தேவர்களிடை அவள் ஒரு விதிவிலக்கு. அகலிகை போலவே தூய்மையாக வாழ விரும்பியவள். அதோடு சிவநேசச் செல்வமும் நிரம்பப் பெற்றிருந்தவள். 'புஞ்ஜிகஸ்தலம்' என்றால் (மழைத்துளியே பனிக்கட்டியாகும்) ஆலங்கட்டி நிறைந்த பிரதேசம். பனிமலை வாழ் ப்ரமனின் தண்ணினைவே ஆலங்கட்டியாகி நிரம்பிய உளத்தினளாக அவள் இருந்தாள்.

@ Page 279

வருண பகவான் அவளது உளப் பாங்கை மதித்து அவளை தேவகுருவான ப்ரஹஸ்பதிக்குப் பணிவிடை செய்து வாழுமாறு அவரிடம் ஸமர்ப்பித்தான். வியாழ பகவானும் அவளது பவித்திரம் உணர்ந்து அவளுக்கு ஸேவா பாக்யம் ஈந்தார்.

பரமசிவனே குருவுருவாக வந்ததாகக் கொண்டு அவருக்கு அருந்தொண்டு செய்து வந்தாள், புஞ்ஜிகஸ்தலை.

இப்படியே கதை இனிமையாகப் போய்விட மஹாமாயையின் கைவரிசை விடுமா ?

ஒரு நாள் பிருஹஸ்பதி அவளை ஏதோ கார்யமாக ப்ரம்மதேவனிடம் அனுப்பினார்.

அவள் அங்கு போய்க் கொண்டிருக்கையில், வழியிலே உற்பாதம் உற்சாகமாகக் காத்துக் கொண்டிருந்தது, பத்துத் தலையும் இருபது கையும் கொண்ட அரக்க வடிவிலே!

காமுகன் ராவணனின் கண்ணில் பட்டுவிட்டாள் காரிகை.

வந்தது வினை!

புனிதை கதறக் கதறக் கேளாது பாபி அவளை பலாத்காரம் செய்து புனிதத்தைப் பங்கப்படுத்தி விட்டான்.

அவனிடமிருந்து தப்பித்தபின், மத்த யானையால் துவைப்புண்ட தாமரைக்

கொடி போல் துடித்த அபலை புஞ்ஜிகஸ்தலை குரு கொடுத்த பணியை நிறைவேற்றுவதற்காகப் பிரம்மனின் சமூகத்திற்குச் சென்றாள்.

பணியை ஆற்றியதோடு ஆற்றவொண்ணாத கொடுமையையும் அவரிடம் சொல்லி 'ஹோ' என அலறினாள்.

பிரம்மன் காலத்தைத் துளைத்து தீர்க்க திருஷ்டியைச் செலுத்தினான்.

"குழந்தாய்! யாவும் தெய்வ சங்கல்பமே! உனக்குச் சம்பவித்த கொடூரமும் ஒரு பெருநன்மை விளைவிக்கப் போவதே! என் மாதா, உன் மாதா, ஜகத்துக்கே மாதாவான மஹாலக்ஷ்மி மானுடமாக அவதரிக்க இருக்கிறாள். அப்போது பாபி ராவணன் அவளைக் கவர்ந்து சிறை செய்வான். எனினும் அவளை பலாத்கரிப்பதற்கில்லாமலாகி அவளது தூய்மை காக்கப்படும். அதன் பொருட்டே இப்போது உன் சீரிரம் களப்பலி ஆயிற்று. அபலையான உன்னால் தற்காப்புச் செய்து

@ Page 280

கொள்ள முடியாததால்தான் இக்கொடூரம் நிகழ்ந்தது. எனவே உன்னிடம் நான் தவறேதும் காணவில்லை. உன்னை பிரஷ்டையாக விலக்கவில்லை. வியாழ பகவந்தனும் இவ்வாறே செய்வார். மந்திர தீர்த்தப் புரோக்ஷணம் செய்வித்து உன்னை மீளவும் ஏற்பார். எனவே நீ பயப்படாமல் அவரிடம் செல்லலாம்" என்று சதுர்முகன் புஞ்ஜிகஸ்தலையிடம் கூறித் தேற்றி அனுப்பி வைத்தான்.

மஹாலக்ஷ்மியின் மானுட அவதாரத்தில் அவளது தூய்மை தசகண்டனால் குலைக்கப்படாமலிருப்பதற்கு அப்போதே ஸ்ருஷ்டிகர்த்தன் ஸ்தூலமாகவும் வழி செய்தான், அப்பாதகனைச் சபிப்பதன் மூலம்.

அச்சாபத்தைச் சொல்லுமுன், இந்த இடைக்காலத்தில் அதாவது ராவணனை விட்டுப் புஞ்ஜிகஸ்தலை பிரம்ம லோகத்திற்கு வந்த காலகட்டத்தில் அவன் என்ன செய்தான் என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

வேட்கை வெறி தணியாது கன்னியரை வேட்டையாடும் துர்நோக்கோடு ராவணன் சஞ்சாரம் தொடர்ந்தான். அன்று அவனுக்கு அதி சீக்கிரமாகவே இன்னொரு வேட்டை கிடைத்தது! அழகுக்கே மறுபெயராகிவிட்ட ரம்பைதான் ஓநாய்க்குக் கிடைத்த அவ் வேட்டை முயல்! தேவலோக நடன கணிகையரான ரம்பை போன்றோரை அமரர் சமூக ஆடவர் கற்பு நெறி பாராட்டாது ஏற்பதே

வழக்காயினும் இச்சமயத்தில் ரம்பை நளகூபரன் என்ற யக்ஷ ராஜ குமாரனொருவனிடமே கற்பு நெறிப்பட்டுப் பத்தினியாய் ஒழுகி வந்தாள். நள கூபரனின் தந்தையும் யக்ஷராஜனுமான குபேரன் ராவணனது மாற்றாந்தாயின் புத்திரன் ; அதாவது ராவணனின் சகோதரனே போன்றவன். ஆகையால் குபேர குமாரனின் ஸதியான ரம்பை ராவணனின் மருமகள். அதை அவள் எடுத்துச் சொல்லியும் கேளாது, வெறித்தனத்தில் அறிவுக் கண்ணை அறவே இழந்த பாபி அவளுக்கு மாசு விளைவித்தான்.

அவள் கதறிக்கொண்டு சென்று நளகூபரனிடம் நடந்ததைச் சொன்னாள்.

அவனது நெஞ்சு கொதித்துப் பொங்கியது. உறவுமுறை மதிக்காத பாபி ராவணனை தானும் தகப்பனார் ஸ்தானத்திலுள்ளவன் என்று கருதத் தேவையில்லை என நியாயமாகக் கருதி, அவனுக்குச் சாபமிட்டான். தன் மனையாளுக்கு ஏற்பட்ட தீம்பு இனி வேறெந்த மங்கைக்கும்

@ Page 281

ஏற்பட வேண்டாம் என்ற அருட்சிந்தையோடு கலந்த சாபம் அது!

இனி ஒரு பிற மகளை ராவணன் அவளது விருப்பமின்றித் தீண்டுவானேயாகில், அவனது சிரசுகள் ஏழாக வெடித்து விடவேண்டும் என்ற சாபம்! அச்சாபம் அசரீரியால் ராவணனை எட்டவும் செய்தான் யட்ச ராஜசுதன்.

சாபத்தைக் கேள்வியுற்ற ராவணன் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் கொக்கரிக்கவே செய்தான். மனிதராலன்றி வேறெவராலும் தனக்கு மரணமில்லை என எல்லாத் தேவருக்கும் மேம்பட்ட மும்மூர்த்தியரிலேயே ஒருவரான பிரம்மனிடம் தான் வரம் பெற்றிருந்ததால் தேவரினத்துக்கும் அரக்கரினத்துக்கும் இடைப்பட்ட யக்ஷரினத்தைச் சேர்ந்த எவனோ ஒருவனின் சாபம் பலிக்காதென்பதே அவன் கொக்கரித்ததற்குக் காரணம்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் பிரம்மதேவன் புஞ்ஜிகஸ்தலையின் தீனமான கதறலைக் கேட்டுத் தரமுகனைச் சபிக்கத் தீர்மானித்தது.

அவனைத் தனது சமூகத்திற்கு வரவழைத்தான் அயன். "வரபலம் பெற்று விட்டதால் நீ அநேகப் பெரும் பிழைகளைப் புரிந்தாலும் அவற்றுக்காகப் பெறக்கூடிய சாபம் உன்னைத் தீண்டாதுதான். ஆயினும் எதற்கும் ஒரு வரம்பு உண்டு. சத்துரு என்ற வேற்று ஜீவர்களில் மானுடரென்ற ஓரினம் தவிர இதரர் கொல்ல முடியாதவாறுதான் நீ முக்கியமாக வரம் பெற்றது. அவ் வரத்திற்கு பங்கமில்லாமலே, நீ

புரியும் பாபம் ஒன்றால் நீயாகவே மரணத்தை வரவழைத்துக் கொள்ள அது ஏற்படுமாறு இப்போது உனக்குச் சாபம் கொடுக்கப் போகிறேன். வரம் பெற்றுள்ள மதர்ப்பில் நீ உன் விருப்பப்படி பவித்திரமான மாதருக்கு களங்கம் செய்து கொண்டே போகலாமென எண்ணுகிறாயே, அது வரபலத்தின் வரம்புக்கு அப்பாற்பட்டதே! அம் மாதரது பவித்திர சக்தி நானோ வேறெந்த தெய்வமோ அளிக்கும் வர பலத்தினும் மிக்கது. ஆயினும் பெண்ணாகப் பிறந்த அவர்களது தாயுள்ளம் கடுமையாகச் சாபம் இடுவதற்குத் தயங்கவே செய்யும். என்றாலும் பவித்திரை புஞ்ஜிகஸ்தலையின் உணர்ச்சிகளை நானே கிரகித்துக் கொண்டு உனக்கு இடப் போகும் சாபம் பலிக்கவே செய்யும். நன்கு கேட்டுக் கொள் :

@ Page 282

"உன் சிரஸு ஏழாக வெடிக்கவேண்டுமென்று நளகூபரன் சபித்தான். உனக்கு அது போதாது. இதோ நான் கொடுக்கிறேன் சாபம்! இப்போதிலிருந்து நீ பிற மகளிர் எவரையேனும் எந்தக் கணத்தில் தீண்டுகிறாயோ அந்தக் கணமே உன் சிரசுகள் நூறாக வெடித்துச் சிதறும். இதில் சற்றும் ஐயமில்லை.*"

தீச் சுடர்களாகச் சொற்களைக் கொட்டி முடித்தான் நான்முகத்தேவன்.

தேவேசர்களிலேயே ஒருவர், அது மாத்திரமின்றி, எவர் வரம் கொடுத்தாரோ சாக்ஷாத் அவரே அவ் வரத்திற்கு மாறாகச் சாபமிட்டபோது அது பலிக்காமற் போகாது என ராவணன் கண்டுகொண்டான். எனவே வேறு வழியின்றி, அதற்குப்பின் தன்னை மனம் விரும்பிச் சேர விரும்பாத மங்கையரையும் மனமாற்றம் செய்யமுடியுமா என்ற ஆசையில் கவர்ந்து வரத்தான் செய்தானெனினும், அவர்களை வலியப் பெண்டாளும் பாதகத்தைக் கைவிடவே செய்தான்.

பிரம்ம ஸபையிலிருந்து புஞ்ஜிகஸ்தலை பிருஹஸ்பதியின் ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினாள். பிரம்மனைப் போலவே அப்பிரம்ம ரிஷியும் அவளை நிர்தோஷியாகவே கருதி மந்திர தீர்த்த ப்ரோக்ஷண, ஆசமனீயங்கள் செய்வித்து ஆச்ரமத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார்.

ஆயின் விதியோ மாயையோ தெய்வ சங்கற்பமோ எதுவோ ஒன்று அடுத்து விளைவித்ததோ? புனிதையாகவே இருந்த அகல்யை தேவராஜனே தன்னை விரும்பி வந்தானெனும்போது தனது சித்தமுமே புனிதம் கெட இடம் கொடுத்தாளெனில், புனித புஞ்ஜிகஸ்தலையோ ராவணன் அவளை பலாத்கரித்தபின் அப்போது பெற்ற அநுபவத்தின் நெடியால் ஓரளவு கவரப்பட்டுவிட்டாள். தனது இஷ்ட

*நளகூபரன் சாபம், உத்தர கா. 27.55 ; சாபம், யுத்த கா. 13.14. புஞ்ஜிகஸ்தலை பற்றிய விவரம் பின்னதில் ராவணனின் வாய்மொழியாகவே வருகிறது. அதே யுத்த காண்டம் 60–ம் ஸர்கத்திலும் அவன் தன் வாய்மொழியாகவே தனக்கேற்பட்ட சாபங்களுக்கு காரணமானவர்களைச் சொல்லி முடிக்கையில் 'ரம்பா, வருணகன்யகா' என்று ரம்பையையும் புஞ்ஜிகஸ்தலையையும் குறிப்பிடுகிறான். ஆயின் புஞ்ஜிகஸ்தலைக்கு பிருஹஸ்பதியின் தொடர்பையும், அத் தொடர்பின் விளைவாக இனி நாம் காணப்போகும் நிகழ்ச்சிகளையும் வன்மீகம் குறிப்பிடவில்லை. வேறு சில ராம–அநுமக் காதைகளிலேயே இவை வருகின்றன.

@ Page 283

மூர்த்தியான சிவ பெருமானிடம் அவ்வுணர்வைப் பொருத்தி நாயிகா பாவத்தில் பக்தி செய்யத் தலைப்பட்டாள். பக்தியில் உச்சநிலை கண்டோருக்கும், அத்வைத ஞானமே பெற்று பக்திச் சிகரத்தில் உலவுவோருக்கும் தன்னியல்பாக ஏற்படுவது நாயிகா பாவ அநுபவம். அப்படி இயற்கையாய் இன்றிப் பயிற்சியால் பெறுவது பக்குவர்களுக்கே சாத்தியம். மற்றவர்கள் குளிக்கப் போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டதாகவே முடியும். புஞ்ஜிகஸ்தலை நல்ல பக்திமதிதானெனினும் இப்போது புறக்சூழலில் நேர்ந்த ஒன்றால் நாயிகா பாவத்தில் அவள் தலை–கால் தெரியாமல் புகுந்தது பக்குவ தசைக்கு முந்திச் செய்த முந்திரிக்கொட்டைக் காரியமாகவே இருந்தது. அதை உணராது அவளோ கத்தி முனை நடைபோன்ற கற்பனைகளில் ஈடுபட்டாள். கற்பனையை அப்பரமன் நடைமுறையாக்கவில்லை ; பார்வதி நாயகன் அவளதுநாயகனாக வந்தானில்லை. அதற்காகக் கற்பனை வற்றுமா? வற்றாதது மட்டுமில்லை. முற்றவே செய்தது! கற்பனையைத் தான் பரமசிவ ஸ்வரூபமாகவே பாவித்த குருநாதர், தேவ குருநாதரான பிரஹஸ்பதியிடம் நடைமுறையே ஆக்கிக் கொள்ள எழுச்சி பெற்றாள் புஞ்ஜிகஸ்தலை.

வியாழ பகவானுக்கு விமலையும் விநயையுமான புஞ்ஜிகஸ்தலையா இப்படிப் பேசுகிறாள் என்று வியப்பாயிருந்தது.வேண்டுகோளாக இருந்தாலே விரஸமான அவளது விருப்பத்தை அவள் விடாப்பிடியான வற்புறுத்தலாகவே ஆக்கியபோது அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை. "குரங்குப் புத்தியாய் சித்தம் கெட்ட பாபிஷ்டையே! நீ இக்கணமே இங்கிருந்து நீங்கிப் பெண் குரங்காகப் பிறப்பாயாக!" என்று சபித்துவிட்டார்.

நாயகனாக வராத பரசிவன் இப்போது குரு பகவானின் சாபத்தையே அநுக்ரஹமாக்கித் தர அவளுக்கு ஸூக்ஷமக் குரல் கொடுத்தான். அநுக்ரஹம் அவளுக்கு மாத்திரமில்லை ; அஹல்யா தேவிக்கும்தான்!

அன்பே சிவம் என்பதை முற்றிலும் மெய்ப்பிப்பதாக, புஞ்ஜிகஸ்தலை இது நாள்வரை செலுத்திய தூய பக்தியையே மனத்தில் கொண்டு, இன்று அவள் பக்திக்குக் கொடுக்கத்தகாத உருவந்த தந்து, விளைவாக குரு பகவானிடம் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டதையும் மன்னித்து, சாபம் பெற்று அவள் துடித்த சமயத்தில் ஆறுதல் தர ஓடி வந்து அமுத

@ Page 284

வாக்குச் சொன்னான் சிவபெருமான். புஞ்ஜிகஸ்தலைக்குப் பேரருட் கொடடையை வாரிவிட்ட அமுதவாக்கு!

"வத்ஸே! வருந்தாதே! வியாழ பகவான் உன்னை வாழ்த்தியே இருக்கிறார். பரம சிரேஷ்டர்களான கௌதம–அஹல்யா தம்பதிக்கு நீ வானர மகளாய்ப் பிறக்கும் பேற்றினைப் பெறவே அவர் வழி திறந்து விட்டிருக்கிறார். ஆம், குழந்தாய்! அஹல்யா தேவி வானரப் பெண் மகவைப் பெற ஆசை கொண்டிருக்கிறாள். அவ்வுத்தமியின் ஆசை உன்னால் நிறைவேறும்.

"அது மாத்திரமல்ல, பத்தே! என் ஆசையும் உன்னால் நிறைவேறும். ஆம், என் ஆசையுந்தான்! ஸ்ரீமந் நாராயணன் நராவதாரம் கொள்ளப் போகிறான். அப்போது வானவர் வானரராகப் பிறந்து அவனுக்குத் தொண்டு புரியப்போகிறார்கள். அவர்களில் தலைமைத் தொண்டனாக இருக்க நான் விரும்புகிறேன். நீ என்னை நாயகனாக வரித்ததையும் அப்போது ஒருவிதத்தில் நிறைவேற்றியே அவ்வாசையைக் காரியமாக்கிக் கொள்ள ஸங்கல்பித்திருக்கிறேன். வானரப் பிறவியில் உனக்கு மணமாகி நீ கருக்கொள்கையில் உனக்கு எனது அம்சபூதனான ஒரு புத்திரனைப் பெற்றெடுக்க வேண்டும் என்ற தாபம் மூளும். அதற்கே தவமிருப்பாய். அப்போது நான் என் சக்தியின் செழிப்பு மிக்க வடிவங்களிலொன்றான வாயுவின் உருவில் மாசிலாத முறையில் உன் கருவில் கலந்து உன் புத்திரனாக அம்சாவதாரம் நிகழ்த்துவேன். பிரபஞ்சம் உள்ளளவும் அந்த நராவதார நாரணனின் கீர்த்தி இருக்கும். அதுபோலவே அவனது தாஸ ரத்தினமான உன் புத்திர வானராவதாரனின் கீர்த்தியும் அமரமாக வாழும்! அவனை ஈன்றெடுத்த தாய் என்பதால் நீயும் உலகுள்ளளவும் போற்றப்படுவாய்!"

அருட் பெரு வெள்ளத்தில் சிக்கித் திக்கு முக்காடிப்போய் விட்டாள்

புஞ்ஜிகஸ்தலை.

வெள்ளம் பெருக்கிய வள்ளல் வேறொருவருக்கும் அதனை வழங்கிய கதையையும் இங்கு கூறவேண்டும். இங்கு வரம் பெற்றது ஒரு வானரம்.

சாதாரண வானரமல்ல. வானர ராஜர்களில் ஒருவனான குஞ்ஜரன் என்பவன்.

கிஷ்கிந்தையில் இருந்து கொண்டு உலகெங்கிலுமுள்ள வானரங்களின் மீது மேலாதிக்கம் செலுத்திய வானரத்
@ Page 285

தலைவனே அந்த இனத்தின் ஏக சக்கிராதிபதி. (அவனும் மாந்தரில் ஏக சக்ராதிபதியாக இருப்பவனின் மேலாதிக்கத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டவன்தான்.) அவ்வானரச் சக்ரவர்த்தி கிஷ்கிந்தையைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளை மட்டுமே தனது நேர்க் கண்காணிப்பில் ஆண்டு வருவான். அவனுக்கு அடங்கியவர்களாக நானிலத்தின் நானா பகுதிகளிலும் பல வானர அரசர்கள் அவரவர் பகுதியில் ஆட்சி செலுத்தி வருவார்கள். அப்படிப்பட்ட ஓர் அரசனே குஞ்ஜரன். திருப்பதி–திருமலைப் பகுதி வானரருக்கு அவன் மன்னனாயிருந்தான். (யுகங்களுக்குப் பின் கலியில்தான் கோவிந்தன் அங்கு வேங்கட ரமணனாக எழுந்தருளியது. கண்ணனான அவ்வேங்கட ரமணனை வேங்கடராமன் என்றே மக்கள் அதிகம் சொல்வதற்கு நமது கதையின் ராம சம்பந்தமான நிகழ்ச்சிகளே காரணமோ ?)

குஞ்ஜரன் சிறந்த சிவநேசச் செல்வன். அச் செல்வத்தைப் பெற்றிருந்த போதிலும், 'செல்வன்' என்றே சொல்லப்படும் புத்திரச்செல்வம் வாய்க்கப் பெறாதவன். அதைப் பெறப் பரமேசனை வேண்டித் தவமிருந்தான்.

"செல்லமே! சிவபெருமானே!" எனப் பாடினார் மணிவாசகர். குஞ்ஜரன் அச் சிவபெருமானே தன் செல்வனாகப் பிறக்கவேண்டுமென்று தவம் இயற்றினான்.

ஈசன் கருணா ஸமுத்ரந்தான் என்றாலுங்கூட தெய்வ நீதி என்பதை அடியோடு புறக்கணித்து அவன் எப்படிக் கருணை காட்டமுடியும் ? தர்ம நியாயமாக ஒருவருக்குத் தரவேண்டிய தண்டனையை அவரது பாப–புண்யங்களின் தன்மையைப் பொறுத்து ஓவ்வோரளவுக்கு, பெருமளவுக்குமே கூட ஆண்டவன் இளக்கித் தருவனேயன்றி அடியோடு இல்லாமற் செய்யமாட்டான். அப்படியும் அவன் செய்ய வியலுமாயினும் அது அபூர்வத்திலும் அபூர்வமே.

குஞ்ஜரன் இப்பிறப்பில் புண்ணியம் மிகப் புரிந்த வானரனாயிருப்பினும் முற்பிறவியில் ஒரு மானுட மன்னனாக இருந்த போது குழந்தைக் குலத்திற்குப் பெரும் கொடுமை விளைவித்த பாபி. ஆருடக்காரன் ஒருவன் குறிப்பிட்டதோர் ஆண்டில் அவனது ராஜ்யத்தில் பிறக்கும் ஒருவரால் அவனுக்கு மரணம் நேரிடும் என்று கூறியதால் (கம்ஸனுக்கும், யூதர் நாட்டு ஹெராடுக்கும் முன்னோடியாக) அவ்வாண்டில் பிறந்த அனைத்துக் குழந்தைகளையும் ஈவிரக்கமின்றிக் கொலை செய்தவனவன். அவனை அக் கொடுந்தொழிலில் அவன்

@ Page 286

பாறாங்கல் போல் உறுதி கொள்ள உரமூட்டியவள், பெண்ணிதயத்தை, தாயுள்ளத்தை அறவே அழித்துப் போட்ட அவனுடைய மனையாட்டி! பிற்பாடு அவர்கள் நல்லறிவு பெற்று சிவபக்தி புரிந்து, தாம் செய்த பாவத்திற்காகப் பரிதவித்து அப்பெருமானிடம் மன்னிப்பு வேண்டினர். அதற்குரிய நற்பலனாகவே கருணா ஸமுத்ரன் அவனுக்கு நல்லறிவும், வளமும், வலியும் கொண்ட வானர அரசாகப் புனர் பிறவியளித்தான். அப்பிறவியில் முற்பிறவியில் மனையாட்டியாகவே இருந்தவளே மீண்டும் அந்த ஸ்தானத்தைப் பெற்று இன்ப வாழ்வை அவனோடு பகிர்ந்து கொண்டாள் என்றாலும் கணக்கு வழக்கின்றி சிசு ஹத்தி செய்த மா பாவத்தினால் இம் மறுபிறவியில் அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் புத்திர சோகத்திற்கு ஆளாக வேண்டுமென்பதே தெய்வ நீதி. அத்தெய்வ நீதியையும் அக்குஞ்ஜர தம்பதியின் பக்தி, பச்சாத்தாபங்களை முன்னிட்டுக் கருணா ஸமுத்ரன் இளக்கத்தான் செய்தான்.

குழந்தைகளைப் பெற்றுப் பெற்றுக் குழித்து அனுப்பிக் குமுறும் பெரும் துயரம் அவர்களுக்கு உண்டாகாமல், புத்திர பாக்கியமே இல்லாமல் படும் துயரத்தை மட்டுமே பெறுமாறு இளக்கியிருந்தான்.

இந்நிலையில்தான் குஞ்ஜரன் அப் பாக்கியம் வேண்டித்தவமிருந்தது ; ஸாதாரண புத்திரனாக இன்றி ஈசனே அப்படி ஜனிக்கத் தவமிருந்தது.

கருணா ஸமுத்ரன் பார்த்தான், 'மாறாத புத்திர சோகப்பட வேண்டியவனை அக் கொடுமையிலிருந்து தப்புவித்து மலடாக இருக்குமாறு செய்தோம். அதையும் அறவே அழித்தால் அறம் என்பது என்னாவது?' என எண்ணினான் என்றாலும் உளம் குழைந்து தவமிருக்கும் குழந்தைக்கு இன்னமும் தாக்ஷிண்யம் காட்டி, க்ஷமித்து ஏதேனும் செய்தாக வேண்டுமென்றும் பிரானது கருணை நெஞ்சு குழைந்தது.

குஞ்ஜரனின் முன் பிரஸன்னமாகி அருள் வாக்குக் கூறினான். "குழந்தாய் குஞ்ஜரா! உன் பக்தி என்னை நெகிழ்விக்கிறது. ஆயினும் பிள்ளாய்! சற்றுக் கசப்பான உண்மையை உனக்குச் சொல்லவேண்டியுள்ளது. இப்பிறவியில் நீ நற்குண சீலனாகவே இருப்பினும் முற் பிறவியில் செய்த தீங்கினால் ஏற்பட்ட பழவினைப் பயன் உன்னை ஓரளவேனும்

@ Page 287

பழிவாங்க அநுமதித்தேயாக வேண்டியுள்ளது. பழவினைப்படி நீ பன்முறை புத்ர சோகப்பட வேண்டியவன். அதனை நெகிழ்வித்து உனக்கு புத்ர பாக்யமில்லாமல் ஆக்கினேன். அதையும் அப்படியே அற்றுப் போகச் செய்வதற்கில்லை. எனவே புத்திர பாக்கியம் பெறுவதற்கில்லாத உனக்குப் புத்திரி பாக்கியம் அருள்கிறேன். அப் புத்திரியைக்கூட உன் பத்தினி, உத்தமி விந்த்யாவளி ஈன்றெடுப்பதற்கில்லை. அவளது பழவினை அப்படி! ஆயின் அதற்காக வருந்துவதற்கின்றி மகிழ்ச்சியே கொள்ளுமாறு ஒரு மாற்று உபாயம் விதிக்கிறேன். உத்கிருஷ்டரான ஒரு ரிஷி புங்கவரும், புண்யவதியான அவரது தர்மபத்தினியும் பெறவிருக்கும் வானரியான புத்ரியை அவர்களே உன்னைத் தேடிவந்து உனக்கு ஸ்வீகாரப் புதல்வியாக அளித்துச் செல்வார்கள்.

"அவள் வளர்ந்து உரிய காலத்தில் ஓர் உத்தம வரனிடம் உன்னால் கன்னிகாதானம் செய்யப்படுவாள். அப்பெண்ணும் உன் போலவே என்னைப் புத்திரனாகப் பெற்று வாத்ஸல்யம் செலுத்த ஆர்வமுற்றுத் தவமிருப்பாள். அதனை நிறைவேற்றித்தருவேன். அப்போது ஒரு கல்லில் இரு மாங்கனிக்கு மேல் மூன்று மாங்கனியாக தந்தை–தனயை ஆகிய உங்களிருவரின் விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றுவதோடு என்னுடைய விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொள்வேன். ஆம், குஞ்ஜர, உன் பெண் வயிற்றுப் பேரனாக என் அம்சாவதாரத்தையே நிகழ்த்திக் கொள்வேன்!"

குஞ்ஜரனின் அந்தராத்மா குளிரக் குளிர வரமளித்த பஞ்சாக்ஷர பஞ்ஜரன் அந்தர்தானமானான்.

என்றாலும் கருணையையும் கருமத்தையும் ஈசன் எடை கட்டுவது நமக்குப் புரியாப் புதிரல்லவா? எனவே குஞ்ஜரன் அப்போதே குல தீபமான மகளை,

குவலயத்திற்கே தீபமான மகனை ஈன்றெடுக்கவிருந்த மகளைப் பெறாமல் மேலும் சில ஆண்டுகள் தவித்துத் தவமிருக்கவேண்டியிருந்தது. 'புண்யவதியை தர்மபத்தினியாகப் பெற்ற அந்த ரிஷிபுங்கவர் யார்? பூஜிதமான அத்தம்பதி தங்களது வானர புத்திரியை என்று தன்னிடம் அழைத்து வந்து ஒப்படைப்பர்?' என்ற ஸதா கால கேள்விக்குடைச்சலில் சில ஆண்டுகள் குஞ்ஜரன் கழிக்குமாறு பிரபஞ்ச நாடகாசிரியன் காட்சிகளைப் புனைந்து விளையாடினான்.

வாசகரையும் கேள்விக்குறி வளைத்துக் கொண்டு தானிருக்கும். அஹல்யாதேவி அத்தனை ஆசைப்பட்டுப்
@ Page 288

பெறப்போகிற வானரப் பெண்ணை ஏன் அவளே பதியோடுகூடக் குஞ்ஜரனிடம் கொண்டு போய் தத்துக்கொடுக்க நேர்ந்தது என்ற கேள்விதான்!

அகலிகை அவளது அகக் கலி தீர, பூர்வகாலப் புஞ்ஜிகஸ்தலையை வானர புத்திரியாகப் பெற்றெடுத்தாள்.

குழந்தைக்கு அஞ்ஜனை எனப் பிதாவான கௌதமர் நாமகரணமிட்டார். அஹல்யையிடம் அவர், "ப்ரியே! உன் உள்ளப் புண்ணை ஆற்றும் அஞ்ஜனம் இக் குழந்தை. உடற்புண் – திவ்யாஸ்திரங்களால் உண்டாகிற, உயிரையே இழக்கச் செய்கிற உடற்புண்களையும் – ஆற்றும் அஞ்ஜனமான மூலிகைகள் நிறைந்த மலையையே இவளுக்குப் பிறக்கப்போகும் சிவாம்சாவதாரன் தூக்கி வந்து நாராயணாவதாரனுக்குப் பேருதவி புரியப் போகிறான். அவனே லோகம் உள்ளளவும் எண்ணற்ற அடியார்களுக்கு உடற்புண், உளப்புண் இரண்டும் ஆற்றும் அஞ்ஜனமாக இருந்து இவ்வஞ்ஜனையின் பெயரடியாக ஆஞ்ஜநேயனெனப் பெரும் பெயரெடுப்பான். அவனைப் பெறுவதற்காக இவள் தவமிருக்கப் போகும் மலையும் அதற்குப் பின் நெடுங்காலம் மருந்து மூலிகைகளால் நிரம்பப் பெற்று 'அஞ்ஜனாத்ரி' என்றே பெயர் பெறும். மறைந்திருப்பதை, புதையலை மந்திரப் பிரயோகத்தால் கண்டுபிடிப்பது அஞ்ஜன ஸித்தி எனப்படுகிறதல்லவா? நான்மறையின் பொருளான ராம நாம மந்திரத்தால் உட்புதையலான ஆத்மாநந்தத்தைத் தானும் கண்டு கொண்டு பிறர்க்கும் காட்டுவிப்பவனாக அந்த இவளது மகன் மகத்துவம் கொள்ளுவான்.

"உன் விருப்பப்படி பிற மானுடர் கண்ணுக்கு இவளது உள்ளழகின் ஒளி தெரியாமல் வெளியுருவின் குரூபமே தெரியும். ஒளிக்கு மாறான கருமைக்கும் அஞ்ஜனம் என்று தானே பெயர்? அப்பொருளிலும் இவள் அஞ்ஜனையாயிருப்பாள். ஆனால் கண்ணுக்கு இடப்படும் கரு மை எனும் நேத்ராஞ்ஜனம் அதற்குக்

குளிர்ச்சியே ஊட்டுவதல்லவா? அவ்வாறே இவளைக் காணும் மானுடருக்குக் கண்ணைக் கரித்தாலும், அவர்கள் இவளைக் கரித்துக் கொட்டினாலும் இவள் அவர்களிடமும் உளம் குளிர்ந்தே இருப்பாள். பரம பக்திமதியாகவும் ஈன்றெடுத்த அவதார புத்திரனை ஓர் உயர்லக்ஷியத்திற்கென்று ஈந்து விடும் பரமத் தியாகியாகவும் விளங்கப் போகும் இவளது அகத்திண்மை அதிசயமானது. அத்

@ Page 289

திண்மையால் ஆனையை நிகர்த்தவளிவள். எனவே உலகையே எண் திசைகளில் தாங்கும் அஷ்ட திக்கஜங்களில் ஒன்றான 'அஞ்ஜனா'வின் பெயரைப் பெற இவள் அருகதை பெறுகிறாள்."

இவ்வாறு முனிவர் புதல்வியின் நாம மாஹாத்மியம் சொல்லச் சொல்லப் புளகம் கொண்டாள் அகலிகை.

பவித்திர முனித் தம்பதியரின் சீராட்டலில் பவித்திரை புஞ்ஜிகஸ்தலை பவித்திர அஞ்ஜனாவாக வளரலானாள். அவள் பெற்ற ஒப்பற்ற பிதுரார்ஜிதமான சிவபக்தி பூர்வ ஜன்மத்தில் அவளே கொண்டிருந்த அப்பக்தியை கோதுகளைந்து பரம தூய்மையானதாக்கி அவளை அதில் பாலப்பருவத்திலிருந்தே ஆழங்காற்படுத்தத் தொடங்கியது.

இப்படி எல்லாம் இன்ப மயமாக இருந்து விட்டால்?

அஹல்யை விரும்பியது சுற்றுப் புறத்துள்ள ஆடவர்களான ஆசிரமவாஸிகள், அவர்களை அடுத்து அத்யயனம் செய்யும் அரச குலப் பிள்ளைகள் உள்பட்ட இளைஞர்கள், அவ்விளைஞர்களை முன்னிட்டு அங்கு வரும் உறவினர் முதலியோரில் எவரது காமக் கண்ணுக்கும் அது வைக்கும் கண்ணிக்கும் அஞ்ஜனை ஆளாகி விடக்கூடாதென்பதே. அதன் பொருட்டே அவள் அம்மகளுக்கு கபி முகம் வேண்டிப் பெற்றது. நடந்ததென்னவெனில் அவள் விரும்பினாற்போலவே எவரும் அவள் மீது தாம்பத்திய நாட்டம் கொள்ளாததோடு மாத்திரம் நிற்கவில்லை. ஆடவர் மாத்திரமின்றிப் பெண்டிரும் சேர்ந்து கொண்டு அனைவருமே அவளைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே பரிஹஸித்தனர். காணாத போதுகளிலும் இம் மூவர் காது படவும், படாமலும் 'குரங்குக்குமாரி', 'குரூப சிகரி', 'அய்புத விபரீத அவதாரம்' என்றெல்லாம் அவளைப் பற்றி கேலிப் பேச்சுப் பேசலாயினர். இந்த 'அற்புத விபரீத'த்தைப் பெற்றெடுத்த தம்பதியர் குறித்தும் அவர்களது கேலிக் குத்தல் படாமலிருக்குமா?

அந்த 'அற்புத விபரீதை'யோ தன்னைக் குறித்த ஓயாப் பரிஹாஸத்தை மந்தஹாஸத்தோடு ஒதுக்கிவிட்டு, பக்தி வழிபாட்டிலும் பெற்றோர் சேவையிலுமே முடிந்த மட்டில் ஈடுபட முயன்றாள். ஆயின் பெற்ற தாயார் அப்படி உதாஸீனமாயிருக்க இயலவில்லை. பெறத்தகாத செல்விக்குத் தானே வலிய வாங்கிக்கொண்ட வரத்தினால் ஜன சமூகத்தில் இப்படியோர் அவமானத்தை ஈட்டி வைத்து விட்டோமே

என்ற எண்ணம் அவளை ஈட்டியாகத் துளைத்தது. வரம் தந்த முனிவரோ எதிலும் பட்டுக் கொள்ளாமல் தடஸ்தராக நின்றார்.

அஞ்ஜனையை நாம் பக்தி வழிபாட்டிலும் பெற்றோர் சேவையிலும் முற்றிலும் ஈடுபட்டதாகச் சொல்லாமல் 'முடிந்தமட்டில் முயன்ற'தாகச் சொன்னதற்குக் காரணம் உண்டு. அவள் தன்னைப் பற்றிய இளக்காரப் பேச்சைத்தான் இளநகையோடு ஒதுக்க முடிந்ததே தவிர, அவளது பரம பூஜிதமான மாதா–பிதாக்கள் குறித்த விமரிசனங்களை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லைதான்.

மஹர்ஷியிடம் மனையாள், மகள் இருவரும் தங்களது மன நோக்காடு தீர்க்க மருந்து வேண்டினர். அவர் மாமருந்தான பரமேச்வரனை வழிகாட்ட வேண்டினார். பரமேசன் அவருடைய உள்ளத்தில் அவ்வழியைத் தெரிவித்து, அதன் தொடர்பாக மற்ற இருவதையும் அவர்களே அறியாமல் சூக்ஷ்மமான முறையில் இயக்குவித்தான்.

"இப்படியோர் அவல வாழ்வு வாழ்வதைவிட இந்தப் பெண்ணை அந்தப் பரமேச்வரனே பாதத்தில் சேர்த்துக்கொண்டு விடட்டும். அதையே அவனிடம் பிரார்த்தித்து நடத்தித் தாருங்கள்" என்றாள் அகலிகை.

அஞ்ஜனையும் அவ்வாறே தந்தையிடம் முறையிடலானாள். ஆயின் அதற்குக் காரணம் தான் போய்த் தொலைந்தால் தாய் தந்தையர் மற்றோரின் ஏளனத்திலிருந்து விடுபட்டு அவர்களது அநுதாபத்தையும் பெறுவர் என்பதே.

இவ்வாறு ஈசன் இயக்கியபடி அன்னை, மகள் இருவரும் பிரிந்து போகப் பரஸ்பரம் மனத்தைக் கெட்டிப்படுத்திக் கொண்டபோது, அவன் கௌதமருக்கு ஸ்பப்னாக்ஞை பிறப்பித்தான்.

அவர் அவ்விருவரிடம் அதைக் கூறினார் : "உங்கள் துயரம் தீர்க்க ஈசன் அருள் கூர்ந்து உபாயம் கூறி விட்டான். மனம் வெந்து நொந்த நிலையில் நீங்கள் மரணத்தால் ஏற்படும் பிரிவையும் ஏற்கத் துணிந்துவிட்டீர்கள். ஆயின் காலகாலன் காட்டும் தீர்வு அக் கொடுமையல்ல. இனிமையானதொரு தியாகம் நிகழவே அவன் வழி வகுத்திருக்கிறான்.

"திராவிட தேசத்தில் உத்தரப் பகுதியிலுள்ள மலைக்காடுகளிலிருக்கும் வானரங்களுக்கு அதிபனாகக் குஞ்ஜரன்
@ Page 291

என்ற உத்தமன் இருக்கிறானாம். அவன் ஸந்ததி வேண்டித்தவம் புரிந்தவனாம். அதற்கு இரங்கி ஐயன் அவனுக்கு ஒரு ஸ்வீகாரப் புதல்வியை நல்குவதாக வரம் ஈந்திருக்கிறானாம்.

'ப்ரியே அஹல்யே! அக்குஞ்ஜரனுக்குக் குஞ்ஜரமாக அகத்திண்மை கொண்ட இந்த அஞ்ஜனாவை தத்தம் செய்து அதன் மூலம் இத்தெய்வக் குழந்தையை நர ஸமூஹத்தில் பெறும் மாளாத இழிப் பேச்சிலிருந்து நாம் விடுவிக்க வேண்டுமென பிரான் ஆக்ஞையிட்டிருக்கிறான். குஞ்ஜரனிடமும் அவனைச் சார்ந்த வானர ஸமூஹத்தினரிடமும் இவள் சீரும் சிறப்பும் பெற்று அரசிளங்குமரியாக நல்வாழ்வு காண்பாள் ; வருங்காலத்தில் தெய்விக மேட்டிமைகளும் கொள்வாள் என்றும் ஐயன் நல்வாக்குக் கூறியுள்ளான். காமனைத் தீய்த்த கண்ணுதற் பெருமான் உன் புத்திரி–வாஞ்சையையும் விவேகத்தால் தீய்ப்பதாக அபய ப்ரதானம் செய்திருக்கிறாள்.

"வத்ஸே, அஞ்ஜனா! பண்பட்ட உன் உள்ளமும் எங்களிடமிருந்து விடுபட்டு உன்னை அன்புடன் பேணப்போகும் வானரரிடம் இயல்பாக ஈடுபட ஐயன் அருளவிருக்கிறான். ஆயினும் உன் அந்தராத்ம ஈடுபாடு அவனிடமே தோய்ந்து நிற்குமென்றும் அவனிடமிருந்து அரிய பெரிய வரம் பெறுவாய் என்றும் மங்கள வாக்குப் பகர்ந்திருக்கிறான்."

முனிவரின் கனவு எனில் அது வெறும் சுய சித்தப்புனைவு அல்ல. சாமானியரின் கனவிலும்கூடத் தெய்வமோ, தெய்விகமான மஹான்களோ தோன்றினால் அது நனவின் மெய்ம்மை பொருந்தியது என்று கூறப்படுகிறது. எனவே கௌதம மாமுனிவரின் தெய்வ தர்சனக் கனவு ஸத்தியத்தைப் பகர்வதாகவே கொண்டு காரியங்கள் மேற்கொளப்பட்டன.

முனித் தம்பதி அஞ்ஜனாவுடன் திராவிட தேசத்தின் வட பகுதி மலைக் காட்டுக்குச் சென்றனர். தனக்கான வானர குலக்கொழுந்து பிரம்மரிஷிக் குலத்தில் கொழுந்திட்டுத் தன்னை வந்தடையும் நன்னாளை ஆவல் மீதூர எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்த குஞ்ஜரனை அடைந்தனர்.

பிஞ்சுப் பருவ பாலையை மணமகளாக அன்றி மகளாக அவனுக்குக் 'கன்யாதானம்' செய்தனர்.

பரமன் மஹர்ஷிக்கு வாக்களித்திருந்தவாறு பிரிவாற்றாமைத் துயரம் என்பதன் சுவடுமின்றி இதைச் செய்தனர்.

@ Page 292

குஞ்ஜரன் உவகை வெள்ளத்தில் திக்குமுக்காடினான்.

குஞ்ஜரனின் மனைவிளக்கான தேவி விந்தியாவளி, "என் குஞ்ஜலமே, அஞ்ஜனா வா!" என்று வாலையை வாரி அணைத்துக் கொண்டாள்.

பரசிவன் வாக்குப்படியே சிறுமி அஞ்ஜனையும் தாய்—தந்தையிடம் கொண்டிருந்த மகத்தான பாசத்தை மறந்து புதிதே ஏற்பட்ட சுவீகாரப் பெற்றோரிடம் ஓட்டிக்கொண்டாள்.

ஆண்—பெண் அடங்கலுமாக வானர கணம் அனைத்தும் திரண்டு வந்து தங்களுக்கு ஓர் அற்புத அரசிளங்குமரி கிடைத்திருப்பதில் பூரிப்புற்று ஆர்ப்பரித்தது. குதித்துக் கும்மாளமிட்டு வெறும் குரங்குக் கூட்டமாகவே குதூஹலச் சேஷ்டை அத்தனையும் செய்தது! முத்தாக வந்த குட்டியரசியைப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வானர—வானரிகள் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டனர்.

இதைக் கண்ட அஹல்யா தேவி பிரிவாற்றாமைத் துயரில்லாதிருந்தது மட்டுமின்றி, "ஆஹா, நம்மிடம் வளர்ந்து சிறுமி பெற்ற சிறுமையெல்லாம் அகன்று இப்போது எத்தனை சீர் சிறப்புப் பெறுகிறாள்!" என்ற திருப்தியும், நிறை மகிழ்ச்சியுமே கொண்டாள்.

குஞ்ஜர தம்பதியராலும், ஏனைய வானரர்களாலும் பேரன்பு பெருமதிப்புக்களோடு விருந்தோம்பல் செய்விக்கப்பட்ட மஹர்ஷியும், மஹாபாகையும் அவர்கள் யாவரையும் மனதார வாழ்த்தி விட்டு தங்களது ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பினர்.

பாலை அஞ்ஜனை மணப்பருவம் எய்தினாள்.

கேஸரி எனும் வானரச் சிற்றரசனை வரனாகத் தேர்ந்தெடுத்தான் குஞ்ஜரன். கேஸரி அவனை விட வயதில் சிறியவனாயினும் வீர பராக்ரம ஸாதனையில் பெரியவனாக இருந்தான்.

மால்யவந்த பர்வதப் பிரதேசத்திலிருந்த வானரர்களுக்கு அரசாக இருந்தவனவன். அப் பர்வத அரண்யத்தில் பல முனிவர்கள் தவமியற்றி அதற்குத் தெய்விகத் தூய்மை ஊட்டியிருந்தனர். அசுர சோதரரிருவர் மதம் பிடித்த யானைகளாக உருவெடுத்து வந்து அக்காட்டை அழித்தும், முனிவர்களின் பர்ணசாலைகளை த்வம்ஸம் செய்தும் ஹிம்ஸை செய்தனர்.

@ Page 293

வானரங்களுக்கு வனங்களிடம் தனித்ததோர் அபிமானம்! அவற்றுக்குக் கனிகள் ஈவதுடன், தாவித் தாவி விளையாடவும் வன விருக்ஷங்கள்தாமே உதவுவது? அவ்வபிமானத்துடன் வனவாஸியரான ரிஷிகள், வானர ராஜனான கேஸரியிடம் முறையிட்டதும் சேரவே அவன் இரு மடங்கு வீறு பெற்று எழுந்தான். மத்த யானைகளுக்கும் மேம்பட்ட மஹா ஸிம்ஹமாகவே அவ்வசுரக் களிறுகளுடன் பொருதான்.

வானரத்திடம் வாரணமிரண்டும் தோற்று, உயிரையும் இழந்து விழுந்தன!

முனிவர்கள் மனம் நிறைந்து குரக்கரசுக்கு ஆசீர் வசனங்களை அள்ளிப் பொழிந்தனர்.

ஆனையைச் சிம்மமே வெல்லமுடியும். எனவே சிம்மம் எனப் பொருள்படும் 'கேஸரி' என்ற பெயரையே அப்போதுதான் அந்த அருமறை அந்தணாளச் சிரேஷ்டர்கள் அதுவரை வேறேதோ பெயர் கொண்டிருந்த அவ் வானர மன்னனுக்குச் சூட்டினர்.

ஆனைப் பெயர் கொண்ட குஞ்ஜரன், எட்டுத் திக்கு யானைகளிலொன்றின் பெயரைக் கொண்ட தன் செல்வ மகள் அஞ்ஜனையை சிங்கப் பெயரோனான இக் கேஸரிக்குத்தான் கன்னிகாதானம் செய்தான். மனம் ஒருமைப்பட்ட அன்புத் தம்பதியராக கேஸரி—அஞ்ஜனையர் இனிய இல்லறம் காணலாயினர்.

அரசாட்சி, பகையினத்தாரோடு போர் என்று பதி பெரும்பாலான பொழுதைச் செலவிட, அவனுக்காகவும் சேர்த்து வைத்து ஸதி அஞ்ஜனா பக்தி புரியலானாள். ஜனன பிதா கௌதமரின் ஆஸ்தியாக அவள் பெற்ற ஆழ்ந்த சிவ பக்தி ஸ்வீகார பிதா குஞ்ஜரனின் கீழ் வளர்ந்து வளம் பெற்று இப்போது வஜ்ரமாக உறுதி கண்டிருந்தது.

வானரங்கள் வாழும் மலைக்காடுகளில் காற்று கன வேகமாக வீசிக் கனி வர்க்கங்களை உதிரச் செய்யுமாதலால் வானரருக்கு வாயுவிடம் ஓர் அலாதிப் பிரீதி. அந்தப் பிரீதி பக்தியையும் அஞ்ஜனை குஞ்ஜரன் வழி பெற்றாள். தனது இஷ்டாவான சிவபெருமானைக் குறிப்பாக வாயுவாகவும் வழிபட்டு இன்புற்றாள்.

புவியில் வாழும் நரமுனிவோருக்கு அசுரரால் ஏற்பட்ட இடர்களைக் களைந்து வந்த கேஸரியின் புஜபல சகாயத்தை

@ Page 294

வானவர்களின் சார்பில் தேவரிஷிகளும் வேண்டிய ஒரு ஸந்தர்ப்பம் வந்தது.

'வேண்டிய' என்பதைக் கேஸரி ஒப்பமாட்டான் – ஸாக்ஷாத் ஹநுமானின் தந்தையாகவே குணாதிசயத்திலும் அவன் விளங்கியவனாதலால்! அதி சூரச் செயல் வீரனாக விளங்கிய அவன் பெரியோர்களிடம் அதி விநயமாக அடங்கியொடுங்கி இருந்தவன். எனவே தேவர்ஷிகள் தனக்கு ஆக்ஞையிட்டதாகவே அவன் கருதினானேயன்றி, வேண்டியதாக அல்ல.

வேண்டுதலோ ஆக்ஞையோ எதுவாயினும் அவர்கள் விரும்பியது என்ன ?

சம்பஸாதனன் என்ற மகா பலசாலியான அசுரன் வானவருக்கும், வான் புகழ் மறை வழக்குக்கும் கொடுந் தீம்பு புரிந்து வந்தான். அந்த அவுணனைச் சம்ஹரித்து, நலம் விளைவிக்க வேண்டுமென்பதுதான் தேவர்ஷியரின் விருப்பம்.

'சம்பம்' என்று தேவர்கோமானின் வச்சிரப்படைக்குப் பெயர். 'ஸாதனம்' என்றால் அழிப்பது. வஜ்ராயுதத்தையும் அழிக்கும் வலிமை வாய்ந்த மஹாஸுரன் சம்பஸாதனன்.

அவ்வசுரன் அப்போது கோகர்ண க்ஷேத்ரத்தை அடுத்த கடற் பகுதியில் தன் 'திருவிளையாடல்'களை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தான்.2 அவ்விடம் வானர மஹா

ஸாம்ராஜ்யத்தின் மத்ய ஸ்தானமான கிஷ்கிந்தைக்கு ஓரளவு அருகிலேயே இருப்பதுதான். கிஷ்கிந்தாபுரியைத் தற்போதைய ஹம்பி என்ற கருதுகிறார்கள். அதே கன்னடப் பகுதியில் மேற்குக் கடற்கரையிலுள்ளதுதானே கோகர்ணம் ? வானரப்

1. இரண்டாமெழுத்து மெலிந்த 'த' ; saadana. வலிந்த 'த' வரும் saadhana அல்ல.

2. இதெல்லாம் ராமாவதாரத்திற்கு ஒரு தலைமுறை, இருதலை முற்பட்ட கதைகள், ஆயினும் மிகவும் தீர்க்காயுள் பெற்றிருந்த ராவணன் இத்தலைமுறைகளுக்கும் முன்னாலிருந்தே மூவுலகையும் கிடுகிடுக்கச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆஞ்ஜநேயரின் முன்தலைமுறையினளான அஞ்ஜனைக்கு முன்தலைமுறைக் காலத்தில் அவள் அப்ஸரஸ் புஞ்ஜிகஸ்தலையாக இருந்தபோதே தசமுகன் செய்த துர்ச்செயல்கள் கண்டோமே! அக் காலத்தில்தான் அவனையே கணேசப் பெருமாள் ஏமாற்றி அவனுக்கு மாளாத ஐச்வர்யம் கொடுத்திருக்ககூடிய சிவலிங்கத்தை அவனிடமிருந்து அகற்றிப் பசுவின் காது போலான 'கோகர்ண'ராக வட கன்னட நாட்டில் பிரதிஷ்டையாகச் செய்தான். அத்தலமும் கோகர்ணம் என்றே பெயர் பெற்றது.

@ Page 295

பேரரசின் அம் மைய பீடத்தை வான் முனிவர்கள் நாடாமல் சிற்றரசன் கேஸலியை நாடியதே அவனது வீரச் சிறப்பைக் காட்டுகிறதல்லவா ?

அவனும் அச் சிறப்பைக் காத்துக்கொண்டான். முனிவர்களின் நம்பிக்கையை மெய்ப்பித்தான். சம்பஸாதனனுடன் சமர் புரிந்து அவனைச் சம்ஹரித்தான். சம்பாயுததரனான தேவர்கோமானுக்கு வானுலக அரியணையைப் பாதி காத்துக் கொடுத்தான். பாதி என்றதற்குக் காரணம், அசுரர், அரக்கர் (ராட்சதர்) என்ற இருவிதமான தீய இனங்களில் அசுரரின் தாக்குதலிலிருந்து மட்டுமே கேஸரி வானவருலகைக் காப்பாற்றியதுதான். அரக்க அரசனான ராவணனிடமிருந்து அதைக் காக்க ஆண்டவனே அவதரிக்க வேண்டியிருந்தது.

ஸீதாப் பிராட்டியிடம் அசோக வனத்தில் அநுமன் தன்னைப் பற்றித் தெரிவித்துக் கொண்டேயாகவேண்டியிருந்த கட்டத்தில் வெகு சுருக்கமாக அதைச் செய்கிறான். அச்சுருக்கத்திலும் அவன், "வானரப் பெரியோனான கேஸரி என்பவன் என் பிதா. தேவர்ஷிகளின் கட்டளைப்படி அவன் மலை சூழ்ந்த புண்ய பூமியான கோகர்ணத்திற்குச் சென்று நதிகளின் நாயகனான ஸமுத்திரக்கரையில் சம்பஸாதனனை உத்தரணம் செய்தான் ('உத்தரத்')" என்கிறான்.*

சொல்லின் செல்வன் அல்லவோ? அதனால்தான் அசுரனைத் தனது பிதா வதைத்ததை 'உத்தரணம் செய்த'தாகச் சொன்னான். 'உய்வுக்குத் தூக்கி உயர்விப்பது' என்பதே 'உத்தரணம்' என்பதற்கு உலகு கொள்ளும் முக்கியமான பொருள். ஆனால் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஒன்றை நெம்பியெடுத்து எறிவதையும் – அதாவது அழிப்பதையும் – அது குறிக்கும். அசுரனைக் கேஸரி அப்படித்தான் செய்தான். செய்யும்போதே அவ்வசுரன் அதன்பின் தீச் செயல் புரிந்து பாபம் சம்பாதிப்பதற்கிடமின்றி ஆயுளை முடித்து உய்வும் அளித்துத்தானேவிட்டான்? இது உத்தரணம்தானே? அத்தானவனை அழித்ததால் வானவர், மானவர் ஆகியோருக்கும் உய்வு தந்துவிட்டான்.

சம்பஸாதனனை வென்று அரிய பெரிய ஸாதனை புரிந்து புகழெடுத்தபோதிலும் சிற்றரசாக அடங்கி

*ஸுந்தர கா. 35.82–3.

@ Page 296

ஆட்சிப்பணி புரிவதிலேயே நிறைவோடு மாலியவந்தச் சீமையில் கேஸரி ராஜ்யபாரம் வகிக்கலானான்.

பொருள்–பதவி ஆகியன குறித்துத்தான் நிறைவு. வேறோரினத்தில் குறைவுபட்டே நின்றான். சந்ததிச் செல்வம் வாய்க்கப் பெறாத குறைதான்! தவ விரதங்கள் தோற்காமல் சிவாம்ச பூதனான அவதார மைந்தன் பிறப்பானா? அதனால்தான் அக்குறை ஏற்பட்டிருந்தது!

அஞ்ஜனையோடு கேஸரியும் சேர்ந்துகொண்டு தம்பதியராக பக்தி, நியமங்களோடு சிவாராதனையில் ஈடுபட்டனர்.

பழமும் கிடைத்தது. அஞ்ஜனை கருக் கொண்டாள்.

பழம் கிடைத்துவிட்ட நிறைவில் கேஸரி ஆராதனைத் தீவிரத்தைக் குறைத்து ஆட்சி நிருவாகத்தில் ஈடுபடலானான்.

அஞ்ஜனைக்கோ, 'இனிதான் பழம் கிடைக்க வேண்டும். அதற்காக இதுவரை செய்த தவமெல்லாம் ஒன்றுமேயில்லை எனுமாறு வெகு தீவிரமான தவம் புரிய

வேண்டும்' என்ற ஆர்வம் பற்றி எழுந்தது.

என்ன பழமெனில் சிவப் பழம்தான்!

தன் உதரத்துள் அரும்பிட்டுள்ள ஜீவ வித்து சிவ சித்தாகவே பரிணமித்துப் பழுக்க வேண்டும் என ஆர்வமுற்றாள். அலங்கார வார்த்தைகளின்றி எளிதாகக் வறவேண்டுமாயின், சிவ பெருமானே தனக்குக் குழந்தையாக அவதரிக்க வேண்டும் என்று ஆர்வம் கொண்டாள்!

கர்ப்பவதி பிறந்தகம் சென்று அங்கேயே மகவு ஈனும் வழக்குப்படிக் குஞ்ஜரனின் சிற்றரசுக்கு வந்தாள் அஞ்ஜனை. இன்று திரு வேங்கடவனுக்குரிய ஏழு மலைகளில், அஞ்ஜனாத்ரி என்றே பெயர் கொண்டுள்ள மலையில் சித்தத்தைச் சிவத்தின்பாலே ஒடுக்கி ஒருக்கி ஆழ்ந்த தவம் புரியலானாள்.

தவத்தின் உச்ச நிலையில் தன்னியல்பாக சுவாசம் நின்று கும்பகத்தில் ஸமாதி கொண்டாள்.

உயிர்களுக்கெல்லாம் சுவாஸமாகவுள்ள வாயுபகவானுடன் சிவபெருமானை இணைத்து உயிருக்குயிராக நேசித்துப் பூசித்தவளல்லவா அவள்? அதற்கேற்ப அவளது தவமும், தரணியின் தவமும் பலிக்க வேண்டிய சுபமான

@ Page 297

தருணத்தில் சுப மங்களனான சிவபெருமானின் தேஜஸ் வாயுவின் சக்தியாக அச் சமாதி நிலையில் அவளது கருவுள் நிறைந்தது.

இதற்கு முன்பே ஸ்ரீ ராமாதி சகோதரர்களைப் பிறப்பித்த விஷ்ணுவின் தேஜோரூபமான பாயஸமும் அதனுள் பிரவேசித்திருந்தது.1

அஞ்ஜனை சுருக் கொண்டதிலிருந்து ஐயிரு திங்கள் சென்றது.

தெய்வானுக்கிரஹம் ததும்பி நிற்கும் தநுர்மாதம். அமவாஸ்யை புண்ய திதி. மூல நக்ஷத்திரம் கூடிய சுபதினம். வானமா தேவியின் கருக் கோசத்திலிருந்து கதிரவன் உதிக்கவிருந்த மங்களம் பில்கும் முஹூர்த்தம். மங்கள மூர்த்தமான ஸாம்பமூர்த்தியின் தியானத்தில் பேற்று நோய் தெரியாமல் இன்பமே கண்டு கொண்டிருந்த மங்களை அஞ்ஜனைக்குப் பேரின்பம் தர, அகில சராசரத்திற்குமே

பேரின்பப் பெருவாழ்வுக்கு வழி திறந்துவிட, அவளது கருக்கோசத்திலிருந்து இரண்டாவது கதிரவனாக, கதிரவன் குல ஜோதியான அவதாரனின் உயிரோடுயிராய் இணைந்து கரைந்த பக்திக் கதிரவனான ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி உதித்தான்.2

*

மாபெரும் வியக்திகள் பலரை எந்தை அநுமனின் முந்தையராகக் காணும் பேறு பெற்றோம். கௌதம மஹாமுனிவர், புண்யவதி அகலிகை, புனித புஞ்ஜிகஸ்தலை, சிவபக்தன் சிரேஷ்டன் குஞ்ஜரன், வீரிய–விநய சம்பன்னன் கேஸரி, பரிசுத்தை–பக்குவ சித்தை அஞ்ஜனை – ஆஹா, எப்பேர்ப்பட்ட உத்தமோத்தமமான பாத்திரங்கள்! அவர்களது தொடர்போடு, பரிசுத்தம் செய்வதில் முதல் தேவனான வாயு பகவான், பரிசுத்தத்தின் பிறப்பிடமேயான பரமேச்வரன் ஆகியோரின் சாக்ஷாத் அம்சமான, ஸாராம்சமான நம் ஸ்வாமி அவதரித்து அற்புத சரிதை படைக்கத் தொடங்கினான்.

1. இக்கதை யாவும் நாம் முன்னரே கண்டிருக்கிறோம். பக்.14–6.

2. அவதார தினச் சிறப்பு : பக். 202–3. அவதாரத்தை அடுத்த நிகழ்ச்சிகள் : பக். 226–9. பின்கதைச் சுருக்கம் : 205–6. இதன் விரிவு இரண்டாம் பகுதியில் வெளியாகும்.

@ Page 298

தூய்மையையே மையமாகக் கொண்ட பாத்திரங்களாகவே இவர்களைக் கண்டோம். அம் முன்னோர்களுக்கேற்ற வழித் தோன்றலாக நமது ஐயன் பாவன பிரம்மசரியம் காத்துப் பாரில் பரிசுத்தத்துக்கு மறு பெயராகப் புகழ் கொண்டிருக்கிறான். பவன ஸுதன் பரம பாவன சுத்தன்.

ஸீதா–ராமர்களுக்கு அம் முந்தையரில் இருவர் செய்துள்ள அரும்பணி எண்ணி எண்ணி இன்புற வேண்டியதாகும்.

அநுமனது அன்னையின் முன்னைப் பிறவியான புஞ்ஜிகஸ்தலைதான் தசகண்டன் பிற மகளிரைப் பலாத்காரம் செய்யாமலிருக்குமாறு பிரம்மதேவனின் சாபத்தினால் கட்டுப்படுத்தியவள். அதனால்தான் சீதாப் பிராட்டியை அவன் கவர்ந்து சென்ற சிறை வைத்த போதிலும் தீண்ட முடியாமல் ஆயிற்று. தனக்கு அவள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் இணக்கம் தெரிவித்தேயாகவேண்டும் என்று அவன் கெடு வைத்துக் கெடுபிடி செய்தபோதிலும், கெடு தவறினால் அவளது கற்பைக் கெடுப்பேன் என்று கூறத்துணியாமல் அவளைக் கொன்று தின்று விடுவேன் என்றே

அச்சுறுத்த வேண்டியதாயிற்று! கற்புக் காப்பதையே உயிரினும் இனிதாக மதித்த மைதிலிக்கு அத் தலையாய ஸ்திரீ தர்மத்திற்கு ஊறு நேராது என்ற உறுதியை இவ்வாறு அளித்து அத்தனை இருட்சூழலிலும் சிறிது ஒளிக் கிரணம் பாய்ச்சி இதம் செய்தவள் புஞ்ஜிகஸ்தலையே!

ராவணனின் பூர்வ கதை முற்றிலும் அறிந்திருந்த விபீஷணனின் தாரமான ஸரமையும், புதல்வியான திரிஜடையும் பிராட்டியின் பெருமை தெரிந்து அசோக வன வாஸத்தின் போது அவளைப் பூஜிதையாக நடத்தியவர்கள். அவர்கள் புண்யவதி புஞ்ஜிகஸ்தலையால் அன்னைக்கு ஏற்பட்டிருந்த பாதிவிரத்திய ரக்ஷையை அவளுக்குத் தெரிவித்து, பயன்து நடுங்கிய அவளைத் தெரிவித்தனர். அதாவது, அநுமன் தற்கொலை செய்து கொள்ளவிருந்த பிராட்டியைத் தடுத்து உயிர்தந்தானெனில், அவனது அன்னையாகவே மதிக்கத்தக்க ஒருத்தியாலோ ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரமான ஜகஜ்ஜனனியாம் ஜனக நந்தினிக்கு உயிர் தருவதைவிடவும் உயரிய உபகாரம் நடந்திருக்கிறது!

@ Page 299

அநுமந்தனின் அன்னையால் பிராட்டியின் தூய்மைக்கு உபகாரமெனில் பாட்டி அகலிகையால்தான் பிரானின் தூய்மை செய்யும் திவ்விய சக்தி குன்றிலிட்ட தீபமாக உயர்வு கண்டது! ஒரு சமயத்தில் தூய்மை இழந்த அப்பாட்டியையும் தனது பாத மகிமையாலேயே பாவனப்படுத்தினான், பாலன் ராமன். அதுவே அவனது சிறப்புக்களிலெல்லாம் பெருஞ்சிறப்பாகிப் 'பதித பாவனன்' என்ற விருதினை அவனுக்கு அனித்திருக்கிறதல்லவா ?

@ Page 300

16

'ஆர் பெறுவார் ? அச்சோவே!'

மணிவாசகப் பெருமான் ஈசனிடமிருந்து பெற்ற அருட்கொடைகள்! அவற்றை எண்ணி எண்ணி அவர் நன்றியிலும் ஆனந்தத்திலும் பூரித்துப் போனார். அதை நானிலத்துக்கும் ஆக்கும் மணிவாசகங்கள் அவரது நாவிலிருந்து உதிர்ந்தன. அதுதான் 'அச்சோப் பதிகம்' எனத் திருவாசகத்தின் பூர்த்தி ஸ்தானமாகப் புகழ்கொண்டிருப்பது.

அதென்ன 'அச்சோ' ?

'நமக்குமா இப்படி ?' என்ற மலைப்பும் சேர கனகுஷி கொள்ளுமாறு ஒன்று நடக்கிறது. அப்போது 'ஆஹாஹா!' என்காமல், 'அய்யோடா!' என்றே ஒரு துள்ளுத் துள்ளுகிறோமல்லவா ? அந்த 'அய்யோடா' என்பது 'நாகரிக' மொழி யகராதியில் ஏறாது! அதுவே இன்னும் 'நாட்டுப்புற' மொழியாகும்போதுதான் 'அச்சோ' ஆகிறது!

உச்சத்திற்கும் உச்சமான அநுபூதி சிகரத்திற்கு ஈசன் மாணிக்கவாசகரை ஏற்றுவித்தான். 'சிவமாக்கி எனையாண்ட' என்று அவரே சொல்லும் அத்வைதாநுபூதி! அநுபவத்தால் அப்படி அவர் சிவனாகவே ஓங்கி உயர்ந்து நிற்கும்போதே, அவ்விதம் ஆகுமாறு அவரை ஆண்டுகொண்டு செய்வித்த ஆண்டவனாகவும் அச் சிவனை உணர்ந்து அவனது அடியனாகத் தான் நிற்கும் பரம எளிமையையும் நுகர்ந்தார்! அதுதான் அவரை "அச்சோ!" என்ற அந்த எளிய நாட்டுப் புறச் சொல்லில் ஆர்ப்பரிக்குமாறு செய்தது. 'தமக்குமா இப்படி ? தாம் பெற்றதுபோல் வேறு யார் பெறுவார் ?' என்று வியந்து, அடிதோறும் 'ஆர் பெறுவார் ? அச்சோவே ?' என்று முடித்து முடிவான பதிகத்தைக் கொட்டிவிட்டார்!

ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமிக்கும் அப்படித்தான் ஸீதா–ராம தம்பதியர், "அச்…சோ! வேறெவர் அதுபோலப் பெற முடியும் ?" எனுமாறு ஈடிலாத அருட்கொடைகளைப் பொழிந்துள்ளனர்.

@ Page 301

அவற்றில் நவரத்தினமாக ஒன்பதைப் பதித்து இம் முதற்பாக முகுடத்தை முடித்து தமது பக்திச் சக்ரவர்த்தியின் சிரஸில் சூட்டுகிறோம்.

ரத்தினம் என்றோம், 'ரத்தினச் சுருக்கம்' எனக் கூறுவது வழக்கம். அதற்கேற்ப இச் சம்பவம் ஒவ்வொன்றையும் எவ்வளவோ விரித்துக்கூற இடமுள்ளபோதிலும் ஓரளவு சுருக்கியே கூறுவோம். பிற்பகுதயில் வேண்டுமாயின் ரத்தினாபிஷேகமாகத் தாரையாகவே அநுமன்மீது வர்ஷிக்கலாம்!

1. முத்து

அநுமனைக் கண்ட மாத்திரத்தில் ஸ்ரீராமசந்திரன் பரவசமே உற்றதுபோல் அவனது பெருமைகளை, குறிப்பாக அவன் பேசும் அருமையை, 'ஓஹோ'வென இலக்குவனிடம் புகழ்ந்தாரே, அது போல "ஆர் பெறுவார் ? அச்சோவே!"

வால்மீகியும் கம்பவரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டாக்கும் இந்தப் புகழ் மொழிகளைப் புகன்றுள்ளனர். வன்மீக ராமன் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதானே கம்ப ராமனானது? அத்தனை ஆயிர ஆண்டுகளில் சொல்லின் செல்வன் குறித்து கோசலைச் செல்வன் மொழிந்த சொற்செல்வத்திற்கு வட்டி அசலைப் போலப் பன்மடங்கு பெறுகியதில் கம்பர்தான் போட்டியில் வென்றார் எனக் கூறத்தோன்றுகிறது!

முதற்சந்திப்பில் மாருதிக்கு ராம–லக்ஷ்மணர்களின் தோற்றமே அவர்களது ஏற்றத்தை அவனது ஸ்படிகம் போன்ற அந்தஃகரணத்திற்குத் தெரிவித்தது. அதை உள்ளபடியே அவன் அற்புதமான வாசகங்களாக வடித்து அவர்கள் யார் என்பதைப் பண்பாட்டு நயத்துடன் விசாரித்து முகமன் கூறுகிறான்.

அதைக் கேட்டவுடனே ஐயன் அவனை இளையாழ்வானிடம் வான்முட்டத் தோத்திரிக்கத் தொடங்கிவிடுகிறான்.

"சொல்லின் அருமை தெரிந்து பேசும் இவனைப் போல ரிக்–யஜுஸ்–ஸாம வேதங்களில் கரைகண்ட ஒருவனாலன்றிப் பேச முடியாது! இலக்கண சாத்திரத்தையும் இவன் அடி முதல் நுனி வரை கரைத்துக் குடித்திருக்கவேண்டும். இவனது

சொல்லழகில் யாரால்தான் மகிழாதிருக்க முடியும்? வாளை வீசத் தயாராக ஓங்கிப் பிடித்த சத்ருவும் அதனால் கவரப்பட்டுவிடுவானே! இவன் போல் குணகணம் பொருந்திய ஒருவன் மாத்திரம் ஓர் அரசனுக்குத் தூதுவனாக இருந்துவிட்டாற்போதும், அவ்வரசன் சகல கார்யத்திலும் வெற்றி கண்டுவிடுவான்!"

இது வன்மீக ராமனின் சான்றிதழ்.

கம்ப நாடரின் ராமனோ, மும்மூர்த்திகளில் நாராயணனான தானாக இன்றி அநுமன் வேறாக நின்றதால் அவன் நாராயணனாயிருக்க முடியாது என முடிவு செய்து, அவ்வாறெனில் பிரமனாயிருப்பானோ, அல்லது சிவனாயிருப்பானோ என்று வியந்து கேட்கிறான், தம்பியை!

"யார் சொல் இச் சொல்லின் செல்வன்?
விரிஞ்சனோ, விடைவலானோ?"

பிரானின் சிந்தனை மேலும் படர்கிறது. "இல்லை, இவன் பிரமனோ சிவனோ அல்ல. அவர்களுக்கும் இவனது சொல்லாற்றல் வராது. ஏன், நாராயணனான தனக்கும்தான் அத் திறன் கிடையாது. மூவருக்குமே அரிது அச் சொல்லாட்சி!" என எண்ணுகிறான்.

".... முதல்வர் ஆய பெற்றியர் மூவர்க்கேயும் பேராற்றல் அரிது மன்னோ ?"

கம்ப சித்திரப்படி ஆஞ்ஜநேயன் அந்தணப் பிரம்மசாரி வேஷத்திலேயே அம் முதற்சந்திப்பின்போது அத்தனைக் காணச் சென்றது. அத்தனோ அவன் அந்தணப் பிரம்மசாரியல்ல என்று தம்பியிடம் கூறுகிறான்! "மாணி ஆம் படிவம் அன்று!" என்கிறான்.

பின் யார்? வாயுகுமாரனான வானரன் என்றா ஐயன் துப்புத் துலக்கிக் கூறுகிறான்? அல்ல, ஸதாவும் ஸம்ஸாரச் சக்கரமாக சுழன்று கொண்டிருக்கும் இவ்வுலகு அனைத்துக்குமே மைய இருசான ஆணிதான் அவன் என்பதாக அநுமனை விச்வத்திற்கே ஆதார மையமாக்கிவிடுகிறான்! அதாவது மும்மூர்த்தியரை முத்தொழில்களில் செலுத்தி விச்வ வியாபாரத்தை நடத்தும் ஈச்வரனாகவே சொல்கிறான்!

"மாணி ஆம் படிவம் அன்று....
ஆணி இவ் உலகுக்(கு) எல்லாம்!"

@ Page 303

மாணி வடிவை விடுத்து மாருதியாக அவன் உண்மை உருக் கொண்டபோதோ ஸ்ரீ ராமபிரான் அவனை மும்மூர்த்திக்கு மேம்பட்ட அவ் ஈச்வரனுக்கும் மேலாக, விச்வம் கடந்த பரப் பிரம்மமாகவே போற்றி விடுகிறான்! "காலம் வகுக்கவொண்ணாத வேதங்களாலும், குற்றமற்ற சுத்த ஞானத்தாலும் வகுத்தறியவொண்ணாத பரம பதந்தான் இப்படி வானர ரூபமாக வந்திருக்கிறது!" என்கிறான்!

"நாட்படா மறைகளாலும் நவைபடா ஞானத்தாலும்
கோட்படாப் பதமே, ஐய! குரக்(கு) உருக் கொண்ட(து)"

என்கிறான்.

ராமபிரானை அந்த ராமதாஸன் எப்படித் துதித்திருப்பானோ அப்படியல்லவா அப் பிரான் தாஸனைத் துதி செய்கிறான்!

இப்படி, "ஆர் பெறுவார் ? அச்சோவே!"

2. மாணிக்கம்

ஸாக்ஷாத் அகிலாண்ட கோடிப் பிரம்மாண் நாயகன் தன்னிடம் ஆருயிரையே வைத்து அரும் தொண்டு புரியும் அடியவர்களிடம் எத்தனை செயந்நன்றி பாராட்டுவான், 'செய்'– நன்றி என்றாலும் அவர்கள் செய்ததற்குத் தன்னால் பிரதி செய்யவே முடியாது என்று உருகுவான் என்பதற்குச் சிகர உதாரணமாக இரண்டு சொல்வார்கள். ஒன்று ஆய் மகளிரிடம் வேயங்குழல் கண்ணன் வெளியிட்டுச் சொன்னது. அதை அடுத்தே அவனை அவர்களும் அவர்களை அவனும் ஆலிங்கனத்தில் அணைக்க இடம் தரும் ராஸக் கிரீடா நடனத்தைப் புரிந்தான். அதாவது ஆலிங்கனத்துக்காக அவர்களுக்குத் தன் திருமேனியை ஈயும்போது தன்னையே ஈந்து கொண்டு பிரதி செய்தான்! ஆனால் அப்படி விண்டு கூறி நாடகமாக்காமல் வியங்கிய அழகுடனேயே நாட்டியமாக அதைச் செய்தான்.

மற்ற உதாரணம் அதற்கு முன்னோடியாகக் கண்ணனுக்கு பூர்வ யுகத்தில் ஸ்ரீராமன் அநுமனிடம் சொன்னதும், அதையடுத்துச் செய்ததும்.

வாடிய பயிருக்கு வான் மழை போல ஸீதா தேவியைப் பற்றி ஏதுமறியாது தவித்துக் கொண்டிருந்த ஐயனிடம் அசோக

@ Page 304

வனத்தில் அவளைக் கண்டு வந்த செய்தியை அநுமன் ஐயனுக்குக் தெரிவித்து அவள் அளித்த சூடாமணியை ஐயன் கையில் ஒப்புவித்த ஸந்தர்ப்பம்.

'வாடிய பயிருக்கு வான்மழை' என்பது மெத்த வழங்கும் வசனமாகிவிட்டதால், உலகுக்கே உயிரான ஐயன் தனக்கு உயிராகக் கருதிய பிராண நாயகியின் பிரிவில் எப்படி வாடியிருந்தான் என்பதையும், உயிர் தரும் வானமுதமாகவே அநுமன் கூறிய செய்தி அவனுக்கு எப்படி ஜீவனூட்டியது என்பதையும் நாம் குறைத்து எண்ணிவிடக்கூடாது.

சத்திழந்த பயிராய்க் காய்ந்து கிடந்த தன்னைப் பச்செனத் தலை நிமிர்ந்து

நிற்கச் செய்த பரமோபகாரி ஆஞ்ஜநேயனிடம் ஐயனின் நேயம் கரை புரண்டது. உருண்டு புரண்ட அந்த அன்புக் கடலில் திரண்டு வந்தது நன்றி என்ற அமுதம்.

செய்ந்நன்றி என்பதாக தாஸனுக்குத் தான் பிரதி எதுவும் 'செய்ய' இயலாத அவல நிலையில் இருப்பது உலகம் யாவுக்கும் வலமும் நலமுமான பரமனின் அவதாரத்துக்குத் தெரிந்தது. ராஜ்யப் பிரஷ்டனாக வனம் வந்து அநுமனின் முதல் யஜமானனான சுக்கிரீவனிடம் சரணாகதி செய்துவிட்டதாக வெளிப்படையாகவே இலக்குவன் மூலம் மீள மீள அந்த சரணாகதவத்ஸலன் தெரிவித்துக் கொண்ட* பருவம் அல்லவா அது ?

நன்றி 'செய்ய' முடியாவிடில் என்ன ? நன்றி 'சொல்ல'த் தடையொன்றுமில்லையே!

அந்நன்றி நவிலலை வாயார, மனமார நன்றாகவே செய்தான். முதற்சந்திப்பில் சூட்டிய புகழாரத்துக்கு ஈடாக இப்போதும் சூட்டினான்.

தேவதேவன் தன் தாஸதாஸனுக்கு சூட்டிய அப்புகழாரத்துடனேயே வன்மீகத்தின் யுத்த காண்டம் தொடங்குகிறது.

(இந்த அத்தியாயத்தில் சற்றுச் சுருக்கமாகவே விஷயங்களைத் தெரிவிக்கத்தான் எண்ணம். என்றாலும் இங்கே 'டைக்ரஷன்' என வெளிவிஷயமொன்றில் 'டைவர்ட்' ஆகாதிருக்க இயலவில்லை! வாசகர் மன்னிக்க வேணும்!

*கிஷ்கிந்தா காண்டம், 4.17 – 24.

@ Page 305

ஸீதையைக் கண்டு வந்ததை அநுமன் ராமனுக்குத் தெரிவித்தவுடனேயே கை கோத்துக் கொண்டு தொடர்வது மேலே சொன்ன நிகழ்ச்சி.

எனவே இதுவும் அநுமன் சேதி சொல்லும் சுந்தர காண்டத்திலேயே வருவதுதான் பொருத்தம். இதன்பின் ஐயன் தானும் படையோடு கூட இலங்கை சென்று ராவணனுடன் யுத்தம் செய்யும் விஷயமாக ஆலோசிக்கிறான். அதையே அடுத்ததான யுத்த காண்டத் தொடக்கமாகச் செய்திருந்தால் யுக்தமாக இருந்திருக்கும். அப்படியிருக்க நமக்கெல்லாம் தர்மம் கற்பிக்கும் நல்லாசானாகவும் காவிய இலக்கணமே வகுத்துக் கொடுத்த ஆதி மகா கவியுமான முனிவர் ஏன்

இந்நிகழ்ச்சியை ஸுந்தர காண்டத்திலிருந்து பிரித்து அடுத்த காண்டத்தின் ஆரம்பமாக்கினார்?

அதுவா? முனிபுங்கவருக்கு வானர புங்கவனிடமிருந்த விசேஷ வாஞ்சை பற்றியும், அவன் மகிமை மட்டுமே எடுப்பாகத் தெரியும் வண்ணம் ஒரு முழுக் காண்டமாக அவர் சுந்தர காண்டத்தை யாத்ததாகவும் முன்னத்தியாயங்களில் கண்டோமல்லவா? அந்த வாஞ்சை செய்த வஞ்சனை, அழகு மிளிரும் ஓரவஞ்சனைதான் காரணம்!

அநும சுந்தரம் மட்டுமே தனித்து ஒளிரத் தமது மஹா காவியத்துள் ஓர் அங்க காவியம் இடம் பெற வேண்டுமென்பதல்லவா அந்த வாஞ்சை நெஞ்சத்தின் நோக்கம்? இப்போது நாம் காணும் நிகழ்ச்சியிலோ ராம சுந்தரமல்லவோ தன்னெழில் காட்டுகிறது? அநுமன் பற்றி சுவாமி கூறும் புகழ்ச்சி மொழியோடு இந்நிகழ்ச்சி முடிந்து விடவில்லை. இச்செய்ந்நன்றிக்கு முடிவாக, எதுவும் செய்ய இயலாதவனாகத் தன்னைச் சொல்லிக்கொண்ட சுவாமி, பீறி வரும் அன்பு வேகத்தில் அவனொருவனால்தான் அப்படிச் செய்ய இயலும் எனும்படியான ஒரு செயலும் புரிந்துவிடுகிறான்! அதுவும் சேர்ந்தே நிகழ்ச்சி பூர்த்தியாகிறது. அதை அறிந்து விட்டால் அப்போது ராமனின் குண சௌந்தர்யமே அதுவரை கண்ட அநும சுந்தரத்துக்கு மேலாகவோ ஈடாகவோ நம் மனத்தில் மேவிவிடும்! அவ்வாறு ஆவதற்கு வால்மீகியின் வாஞ்சை மனசு ஒப்பவில்லை! அதனால்தான் காண்டங்களை விபாகம் செய்யும்போது ஒரே தொடர் நிகழ்ச்சியில் முற் பகுதியை முன் காண்ட முடிவாகவும், பிற்பகுதியைப் பின் காண்டத் தொடக்கமாகவும் ஆக்கிவிட்டார்)

@ Page 306

வானர வீரனின் ஸாஹஸத்தை வானளாவப் போற்றுகிறான் பிரான். "மஹத்தான இப்புவியில் அநுமன் செய்தது போலக் காண்பது அரிது. செய்வதிருக்கட்டும். இத்தரணியெங்கணுமுள்ள எவராலும் அதுபோல மனத்தாலும் கற்பனை செய்ய இயலாது. கருடனும் வாயுவுமே கடந்துள்ள கடலை இன்னொருவனும் தாவியே கடப்பதாவது, ராவண புரிக்குச் சத்ருவாகச் சென்ற ஒருவன் உயிருடன் மீளுவதாவது? சொல்லியனுப்பிய பணியைச் செய்தது மட்டுமின்றி, அதற்கு மேலாக அதன் தொடர்பாகவே கூடுதல் பணியும் புரிந்து தூத லக்ஷணத்திற்கே இலக்கியமாகிவிட்ட இவன் 'புருஷோத்தமன்' எனப்படும் பெரும் பெருமைக்குரியவன்!

"தங்கள் ஆதினத்திலுள்ள ஒரு ஸ்திரீக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்யாது தர்மம் தப்பி விட்டோம் என்ற அவக்கேடு எனக்கும், லக்ஷ்மணனுக்கும், ரகுவம்சத்துக்குமே ஏற்படாமல் இவன் ரக்ஷித்துக் கொடுத்துவிட்டான்!

"தீனனாக ஈன நிலையில் நிற்கும் எனக்கு இப்பேர்ப்பட்ட உபகாரிக்கு கைம்மாறெதுவும் செய்ய இயலவில்லையே என்று மனம் துடிக்கிறது...."

அத்துடிப்பிலே வெடித்து வந்தது அன்பு.

கையறு நிலையிலும் ஐயன் புரிந்த மகத்தான கைம்மாறாக அது செயற்பட்டது!

செயற்படுமுன் 'சொற்பட்டது'!

பிரான் சொன்னான் : "நான் பெறக்கூடிய கைலச் செல்வத்திற்கும் ஈடாக இந்த ஹநுமானைக் கட்டித் தழுவுவது தவிர வேறெதுவும் தற்போது துர்த்தசையிலுள்ள நான் செய்வதற்கில்லை!"

இப்படிக் கூறி ஸச்சிதானந்தமே ஓருருவாகத் திரண்டு வந்த தனது திருமேனி பொருந்த அநுமனை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டுவிட்டான்!

அதன் ஆழத்தை மட்டும் நாம் சற்று உன்னி உணர்ந்து விட்டோமாயின் ஐயன் சொன்னதும் செய்ததும் எப்பேர்ப்பட்ட மேருவான அநுக்ரஹம்!*

* அந்த ஆழத்தை உன்னி உணர்ந்த ஓர் உன்னத புருஷரின் அநுபவ வாக்கை நூலாசிரியனின் 'சொல்லின் செல்வர் ஸ்ரீ காஞ்சி முனிவர்' என்ற நூலின் ஏழாம் அத்தியாயத்தில் பருகி நாமும் ஊக்குவிக்கப் பெறலாம்.

@ Page 307

கையைப் பிடித்துக் கொள்வது, அன்பின் அடுத்தபடியில் ஆலிங்கனமும் செய்துகொள்வது என்பவையெல்லாம் நம் நாட்டில் முற்காலங்களில் உறவினர் நண்பர் ஆகியோரிடையே ஸஹஜமாக நிலவி வந்த ஸம்பிரதாயமான அன்பு வெளிப்பாடுகள். வட நாட்டில் அவ்வழக்கு இன்றும் இருக்கிறது. ஆயினும் கைப் பிடிப்பது என்பதே திருமணத்தில் இதய ஸ்தானமான பாணிக்ரஹணமாகும் போதே எத்தகு ஏற்றம் பெற்று விடுகிறது? அது போலத்தான், வேறு பல பாத்திரங்களையும் ராமபிரான் ஆலிங்கனம் செய்ததாக ராமாயணத்தில் காண்போமாயினும் அவை

சாதாரண சம்பவங்களே. அவற்றுக்கு மாறான, மேலான அசாதாரணத்துவம் அநுமனுக்கு அவனளித்த ஆலிங்கனத்துக்கே உண்டு.

தன்னையே தந்து கொள்வதையல்லவா அவன் இங்கே அச்செய்கை மூலம் நிகழ்த்தி விட்டான்! அந்த அன்புக்கு, தியாகத்துக்கு, நன்றி நெஞ்சுக்கு எது ஈடாகும் ?

தான் அப்போதிருந்த அவகதியில் அநுமனுக்கு ஸ்தூலவஸ்துவாக எதுவும் சம்மானிப்பதற்கில்லாததாலேயே பதிலுக்கு ஏதோ செய்து ஒப்பேற்றுவதாகச் சொல்லிவிட்டு எந்த ஸ்தூல ஸம்மானமும் ஒரு பின்னாம்சம்கூட ஈடாகாத தனது ஆத்ம சமர்ப்பண ஆலிங்கனத்தையே அல்லவா அகிலாண்ட நாதன் அளித்துவிட்டான்! அதை ஆத்ம சமர்ப்பணம் என்று சொல்லாமலே ஒளித்துச் செய்ததில் ஒரு புறம் எளிமை அழகு ; மறுபுறம் (காஞ்சி முனிவர் கூறியது போல) கண்ணனின் கபடத்தை இப் பூர்வாவதாரியும் காட்டிய அழகு!

"ஆர் பெறுவார் அச்சோவே" பாடிய அதே மணிவாசகர்,

"தந்த(து) உன் தன்னை! கொண்ட(து) என் தன்னை! சங்கரா!
ஆர்கொலோ சதுரர் ?"

என்று அப்பாக்கியத்தைப் பிறிதோரிடத்தில் பாடினார். ஸர்வ லோக நாயகன் அடியானாகிய தன்னை ஏற்றுக் கொண்டு, அல்லது 'உட்கொண்டு' பிரதியாக அவனையே தனக்கு ஈந்து தோத்தாங்குளி வியாபாரம் செய்த அசட்டுத்தனத்தையே அப்படிச் சொன்னார்! அதேபோல ஸர்வ லோக நாயகனைத் தனது உடைமையாகப் பெறும் பாக்கியம், ஆஹா! நமது மாருதிக்கும் கிடைத்துள்ளதே! அபூர்வத்தில் அபூர்வமாக, மணிவாசகர் போன்றதொரு முடிமணிப் பக்தரன்றி இப்படி வேறு "ஆர் பெறுவார் ? அச்சோவே!"*

*இந்த அச்சோ ஆலிங்கனமே உயிரோவியமாக நூல் முகப்பில் முகமன் கூறுகிறது.

@ Page 308

3. வைடூரியம்

ஐயனுக்குப் பின்தங்குவாளா அன்னை ? அவளுந்தான் அநுமனிடம் தான் பட்டுள்ள தீர்க்கவொண்ணாத நன்றிக்கடனை எவ்வளவு உணர்ச்சியுடன் கூறி, ஸ்தூலப் பொருளாக அவனுக்குச் சம்மானம் அளிக்க இயலாத நிலையில் அதனினும்

பல படி உயர்ந்த ஒரு ஸூக்ஷ்ம ஸம்மானத்தை அளித்தாள்?

எப்போது?

அன்னை சிறை மீளும் ஆனந்தத் தருணம் வந்த அப்போது! ஆம், அவதாரத்தின் முக்ய நோக்கமான தச கண்டன் வதத்தை தசரத நந்தனன் செய்தாயிற்று. அப்பரம சுபச் செய்தியை தேவிக்குத் தெரிவிக்க, முன்பு அவளிடம் தூதனுப்பிய அதே தாஸ ரத்தினத்தை ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி அனுப்பி வைக்கிறான்.

அநுமன் 'ஸ்ரீ ராம ஜயம்' தெரிவிக்கும் ஆனந்தத்துடன் அசோக வனத்திற்குப் புனர்விஜயம் செய்கிறான்.

ஸ்வாமியின் ஜய கீர்த்தியை அம்பாளிடம் தெரிவிக்கிறான். சொல்லின் செல்வனாக, "தர்மிஷ்டே! உன் பிரபாவத்தினாலாக்கும் ஸ்வாமி இந்த மகத்தான போர் வெற்றியைப் பெற்றிருக்கிறான்!" என்கிறான்.

அம்பாளுக்கு ஆனந்தம் பொங்கி வெடித்ததில் அப்படியே வாயடைத்துப் போய்விடுகிறாள். பேச்சு வந்ததும் மகா மங்கலச் சேதி கொணர்ந்த தூதனுக்கு அப்படியோர் புகழாரம் சூட்டுகிறாள்! "எத்தனை சிந்தித்தாலும் என்னால் இப்படிப்பட்ட இன்பச் செய்தி கொடுத்த உனக்குப் பிரதியாகத் தரக்கூடியதொரு ஸம்மானம் எதுவும் தெரியவில்லை. இப்புவியில், ஏன் ஸகல லோகத்திலுமே எனக்குத் திருப்தி தருவதாக உனக்களிக்கக்கூடிய ஏதோன்றையும் என்னால் எண்ணியும் பார்க்க இயலவில்லை. தங்கம், வெள்ளி, நவமணி.... இவைதானா, மூவுலக ஆதிபத்தியத்தையுமே அளித்தாலும் போதாது!" என்கிறாள்.

அவள் அப்படி ப்ரீதி கொண்டதே ஆஞ்சநேயனுக்கு ப்ரதிக்கெல்லாம் மேலான ப்ரதியாக நெஞ்சை 'பும்'மென்று விம்ம வைக்கிறது. "அம்மா! ப்ரேம ஸாதம் ததும்ப, மழ மழவென உருகி வழியும் நெய்யாக நீ இப்போது பேசினாயே!

@ Page 309

எந்த ரத்தினக் குவியல்தானாகட்டும், தேவர்களையும் கட்டியாள்கிற ஆதிபத்தியமேதானாகட்டும், இந்த உன் வார்த்தைகளுக்கு முன் நிற்க முடியுமா?" என்றான்.

தேவீ–மாருதியரின் இச் சம்வாதம் நம் நெஞ்சையுமே தொடத்தான் செய்கிறது.

அன்று அவன் நேரிலேயே அவளெதிரே இருந்தான். ப்ரேமைத் தத்துவமே எவளிடமிருந்துதான் பிறந்ததோ அவளிடமிருந்து பெருகிய அந்த அன்புக் கடலலைகளில் நேராக ஆடினான். அவ்வன்புக் கடலில் ஊறிய நன்றிக் கனியை சாட்சாத்தாகப் புசித்தான். அவளது அமுத கீத வசனத்தைக் காதாரக் கேட்டான். அருளைக் கிரகிப்பதில் அவன் பெற்றிருந்த திறமோ அபாரமானது. ஆகையால் அவனுக்குத்தானே தெரியும். அவள் சூட்டிய புகழாரம் எப்பேர்ப்பட்ட பாக்கியப் பிரஸாதம் என்று? அதைத்தான் பொய்யிலாதான் தன் திருவாயால் தேவ ராஜ்யாதிபத்தியத்திற்கும் மேலானது எனக் கூறினான்.

சந்தேகமில்லாமல் அது 'ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே!'க்களில் ஒன்றாகத்தானே இருக்கவேண்டும்?

அவளது குணப் பெருமையை அவன் அவ்வளவு நன்றாகப் புரிந்து கொண்டு அநுபவித்தானெனில், அவன் அநுபவித்துச் சொன்ன அவ்வாக்கில் அவள் அவனது குணப்பெருமைகள் அனைத்தையும் புரிந்து கொண்டு இன்புற்றாள். அப் பெருமைகள் அவளுக்கு ஏற்கெனவே தெரியாதவையல்ல என்றாலும், 'அவன் பரமோபகாரம் புரிந்திருக்கிறான். தான் அதன் ஆழத்தைப் புரிந்துகொண்டு கைம்மாறு செய்யத் துடித்தபோதிலும் தற்போதைய ஸ்திதியில் அதற்கு இயலாமல் அவ்வியலாமையைச் சொல்கிறோம். இது போன்றதொரு சமயத்தில் 'கார்யத்தில் செய்யாமல் என்னவோ வாய்ப்பந்தல் போடுகிறாள்!' என்று அநேகர் எண்ணக் கூடியது போல் அவன் எண்ணாமல் தன் வாக்குகள் உள்ளத்தின் ஆழத்திலிருந்து வந்திருப்பதை உணர்ந்து, அதையே மகா சம்மானமாக மதிக்கிறான்' எனக் கண்ட போது அவள் முன்னரே அறிந்திருந்த அவனது சிறப்புப் பண்புகள் சுடர் தெறித்துக் கொண்டு அவளுடைய பார்வைக்கு வந்தன.

பார்வைக்கு வந்தவை அவளது அதரத்திலிருந்து உதிரத்தொடங்கின. சோனா மாரியாகவே! ஐயன் அநுமனை முதலில் சந்தித்த போதும், அவன் சீதையைக் கண்டுபிடித்து மீண்டு வந்து சேதி சொன்னபோதும் அவன் பெருமையை அடுக்கிக் கொண்டு போனானே, அதற்கு இப்போது தேவி கூறியது சளைக்கவில்லை என்று சொன்னால், அது குறைபடக்

@ Page 310

கூறலேயாகும். இப்போது அவள் கூறியதன்முன் முன்பு ஐயன் கூறியதுதான் சளைத்து நிற்கும் என்று சொன்னால் அது மிகைபடக்கூறலாகாதுதான்!

அம்மா சொல்கிறாள்! 'அதிலக்ஷண'மாக, 'மாதுர்ய குண பூஷண'மாக எட்டுவித அறிவாற்றலையும் பொதிந்து கொண்டுள்ளதாக இருந்ததாம், அவன் சொன்னது! "நீ ஒருத்தனே அப்படி பேசமுடியும்!" என்று அவனைச் சொல்லின் செல்வனாகச் சிலாகிக்கிறாள். "எத்தனை சிலாகிப்புக்கும் உரிய பரம தார்மிகனப்பா நீ? பலம், சௌரியம், வேத சாஸ்திர அறிவு, ஜீவ புஷ்டி, எத் தடையும் கடக்கும் விக்ரமம், ஈடிலாத நேர்த்தி வாய்ந்த காரிய ஆற்றல், தேஜஸ், பொறுமை, உறுதிப்பாடு, ஸ்திரத் தன்மை, பணிவுக்குணம் – இவ்வளவுதானா, இன்னும் என்னவெல்லாம் சீலங்கள் உண்டோ அத்தனையும் உன் ஒருத்தனிடமே!" எனப் பவள வாயால் பொல பொல பொல என உதிர்த்து விடுகிறாள் பவள மல்லிகையான வாக்கை!

கடைசியில் முடிமணியாக்கி பணிவுக்குணத்தையே அவள் சொன்னது அருமை!

அதனை 'விநீதத்வம்' எனக் கூறுவார் வால்மீகி. அடுத்த ச்லோகத்திலேயே இப் புகழ் மொழியைக் கேட்ட அவன் தற்பெருமை தலைக்கேறிப் பிராந்தி கொள்ளாமல் 'விநீதவத்'தாகவே நின்றான் என அவர் கூறும் அருமைதான் என்ன?

நன்றிமொழியோடு புகழ்மொழியை இசைவித்து தேவி 'அச்சோ'வை 'அச்சச்சோ' எனக் கூறுமாறு உயர்த்திவிட்டாள்!

ஸ்வாமி ஆணாக இருந்ததால் ஸ்தூலப் பரிசத்திற்குப் பதில் தனது தேஹ ஸ்பரிசத்தைத் தந்து கட்டியணைத்தான். தேவி எப்படி அவ்வாறு செய்யவியலும்? ஆயினும் ரஸித ராஜனான காஞ்சி முனி சொல்வார், தேவியின் புகழ் மொழிகளிலேயே தாயின் அணைப்பை அநுமன் துய்த்தான் என! இப்படி 'ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே!'

4. கோமேதகம்

இனிமை பெருக்கும் புகழ்மொழிதான் அன்பு மயமானது ; அதற்கு மாறாக, விதியாக வழங்கும் உபதேச மொழி கண்டிப்பானதே என நமக்குத் தோன்றும். ஆயின் உண்மையிலோ உபதேசம் போல இனிமை பெருக்கும் அன்பு

@ Page 311

மொழி வேறில்லை. புகழ்மொழி அகந்தையை வளர்த்துத் தீமையே விளைவிக்கக் கூடியது. உபதேச மொழிதான் அகந்தையை அகழ்ந்தெடுத்து ஆத்ம இன்பம் காண வழி வகுப்பது. அதனை வழங்குபவர்தான் உயர் நலம் புரிவதால் அவரே உண்மையான இனிமை பெருக்கும் உண்மையான அன்பு புரிவதாகவும்

ஆகிறதல்லவா? அதுவும் அநுமன் போன்றோர் சீதை போன்றோரிடம் பெறும்போதோ அவ்வுபதேசத்தின் அன்பினிமை அசாதாரணமானதாகவே இருக்கும்.

ஸ்தூல சம்மானம் அளிக்கவியலாத தேவி புகழ்மொழி கூறி, அதனால் அநுமனுக்கு 'அச்சோ' சம்மானம் அளித்ததோடு நில்லாமல் அதையடுத்தே அற்புதமானதோர் உபதேச மொழி வழங்கி இன்னோர் 'அச்சோ'வும் அருளினாள்.

புகழால் தொடப்படாத அநுமனுக்குப் புகழ் மொழி எப்படி உயர் சம்பாவனையாக இனித்தது எனில், அம்மொழியில் அவன் அன்னை தன் மதுர பூரிதமான ஸ்ருதயத்தைத் திறந்து காட்டக் கண்டானன்றோ? அதிலிருந்து அன்பெனும் மதுவில் ஊறிய நன்றியாம் நறுமாங்கனியை அவள் வெளியிட்டு அவன் உண்ணக் கொடுத்தாளல்லவா? லோக ஜனனியின் அன்புணர்வு, நன்றியறிதல் என்றால் அது மதுரமாகத்தானே இருக்கும்? அதை அநுபோகித்தே மதுவுண்ட கபியாக அவன் மகிழ்ச்சி கண்டு 'இதனினும் ஒரு சம்மானமுண்டோ?' என்றெண்ணினான்.

ஒருவர் இறும்பூது கண்ட நிலையில் அவருக்கு உள்ளியல்பாக உள்ள குறிப்பான ஒரு குணம் அல்லது ஆற்றல் பட்டென முந்திவரும். அப்படித்தான் இப்போது அநுமனின் வீரசூரம் முந்தி வந்து தன்னைக் காட்டிக்கொள்ள முனைப்புக் கொண்டது. அவன் நற்பண்புகள் பலவற்றின் குடியிருப்பாக இருந்தவன்தானெனினும் அந்நாள் வரையில் தன் பலபராக்கிரமத்தைக் காட்டும் வீரிய சௌரிய சாகஸங்களிலேயே விசேஷமாக நிறைவு கண்டவன்.

இப்போது அதற்கான முனைப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. யுத்தம் முடிந்து, இனி வீர ஸாஹஸத்திற்கு இடமில்லை என்றாகிவிட்ட அன்றைய பின்னணியில் அப்படியும் ஒன்றுக்கு இதோ இடம் என்ற வாய்ப்பை அவன் அப்போது கண்டதால் முனைப்பு நன்றாகவே ஏற்பட்டு விட்டது.

@ Page 312

பிராட்டியைச் சூழ்ந்திருந்த அரக்கிமாரைக் கண்டதில் தான் அது ஏற்பட்டது! 'அவர்கள்தான் அம்மாவை எத்தனை கொடுமைப்படுத்தி வந்தனர்! சேர்த்து வைத்து இப்போது அவர்களுக்குத் தான் அதைத் திருப்ப வேண்டும்!'

அன்னை அநுமதித்தாளாகில், அவர்களை த்வம்ஸம் பண்ணி விடுவதாக அநுமன் கூறுகிறான். எப்படியெல்லாம் அந்த த்வம்ஸத் திருப்பணி நடத்துவான்

என்பதையும் விஸ்தரிக்கிறான்!

தீனவத்ஸலை அவனுக்கு மறுமொழி கூறினாள். 'தீன வத்ஸலை' என இங்கு பிராட்டியை முனிவர் சொல்வதிலிருந்தே அவள் பகர்ந்த அம் மறுமொழி என்னவென்பதையும் நாம் ஊஹித்து விடலாம். ஆம், அநுமனின் ஆர்வ விருப்பத்தை மறுதலித்து அணை போட்ட ஆரமுதக் கருணை மொழிதான் அது!

"ஓர் அரசன் தரும் ஊதியத்தில் அவன் விருப்பத்துக்கேற்பவே ஊழியம் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ள பணியாளரிடம் அவர்கள் செய்யும் காரியங்களுக்காக எவரேனும் கோபம் கொள்வாரா? ராக்ஷஸ ராஜனின் சேவகத்திலிருந்த இவர்கள் என்னைக் கொடுமைப்படுத்தினார்களெனில் அது என்னுடைய விதிப்பயன்தான்!

"நீ பராக்கிரமத் தினவு கொண்ட பெருந்தோள் படைத்தவன் என்பது வாஸ்தவம் என்றாலும் இப்படிப் பேசாதேயப்பனே!"

இவ்வாறு முகவுரை கூறிவிட்டு முக்ய உரையான உபதேசத்தைச் செய்தாள்.

"பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா வதா4ர்ஹாணாம் அதா2பி வா|
கார்யம் காருண்யம்* ஆர்யேண ந கச்சித் ந (அ)பராத்4யதி|| "

"பாவியர் ஆகட்டும், புண்யசாலிகள் ஆகட்டும், வதம் செய்வதற்கே உரியவர்களாகத்தான் இருக்கட்டும் ; எவராயினும் அவரிடமும் மேன்மக்கள் செய்யவேண்டுவது காருண்யமே, குழந்தாய்!" என்றாள்!

*'கருணம்' என்பதே தக்ஷிண தேசத்தில் வழக்கிலுள்ள பாடம். 'காருண்யம்' என்பது புகழ்வாய்ந்த கோரக்பூர் கீதா ப்ரெஸ்ஸின் பதிப்பிலுள்ள பாடம். பொருள் ஒன்றேதான். 'கார்யம்', 'காருண்யம்' என்ற இரு தொடர்ச் சொல்களில் காணும் அழகிய ஒலி ஒப்பினால் இங்கு இப்பாடபேதம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

@ Page 313

ஜீவ–ப்ரஹ்ம ஐக்யத்தை மொழியும் வேத வாக்குகளை 'மஹா வாக்யம்' என்பர். வேத ஜனனியானவள் ஸகல ஜீவ ஐக்யத்தை மொழிந்த இவ்வாக்கையும் 'மஹா வாக்யம்' என்றே கூறலாம். அது சாந்தத்திற்கானது. இது ப்ரேமைக்கானது. அச்சாந்தத்திலேயே ஒரு ப்ரேமையுண்டு. இப் பிரேமையிலேயும் ஒரு சாந்தமுண்டு.

சாக்ஷாத் பராசக்தி குரு வடிவாயிருந்து அருளுபதேசம் செய்ய, அதனை ஒரே சீடனாக அநுமந்தன் கேட்டுக் கொண்டான் எனில் அவன் எப்பேர்க்கொத்த பாக்யவந்தன்!

அவள் சொல்லி அவன் நெஞ்சில் ஒன்று மேவாது போகுமா? உபதேசம் கொண்ட பாக்ய வசத்தால் தத்க்ஷணத்திலிருந்தே தயா தாக்ஷிண்ய மூர்த்தியுமானான், அதுகாறும் வீரத்திலேயே விஞ்சி நின்ற வாதாத்மஜன். இதன் பின்னும் அவன் அதர்ம அக்தமக்காரரான சத்ருக்களை வதம் செய்ததுண்டுதான். ஆயின் அது லோக ஸங்க்ரஹ நோக்கத்தில் உலகில் அறநெறி தழைக்க வைப்பதற்கே அவன் செய்து தீர வேண்டியிருந்த ஒன்றாகத்தான் இருந்தது. தனது தோள் தினவைத் தணித்துக் கொள்வதற்காக, வன்முறைக்காகவே வன்முறை மேற்கொள்வதாக இல்லை.

உள் நீர்ப் பொசிவேயுள்ள கல்லாயிருந்த அவனை நன்னீரில் ஊறிய கரிசல் மண்ணாக அன்னை அத்புத உருமாற்றம் செய்துவிட்டாள்! அப்படியோர் பரிணாமம் அவள் மூலம் அவன் பெற்றாற்போல.... பாடுவோம் பல்லவி : 'ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே!'

5. வைரம்

முத்தான 'அச்சோ' நிகழ்ச்சி*!

* நவரத்தினங்களை வரிசைப் படுத்தும் முறை வருமாறு :
முக்தா–மாணிக்ய–வைதூர்ய–கோமேதான்–வஜ்ர–வித்ருமௌ|
புஷ்பராகம்–மரகதம்–நீலம் சேதி யதா க்ரமம் ||
('வஜ்ரம் – வைரம் ; 'வித்ருமம்' – பவளம்)

இக் கிரமத்தின்படியே நாம் ஒன்பது நிகழ்ச்சிகளுக்கும் தலைப்பிட்டுக் கொண்டு போயிருப்பதால் ஐந்தாவதான இந் நிகழ்ச்சி நவ ரத்தின வரிசையில் ஐந்தாவதாக வரும் வைரத்தின் பெயரால் தலைப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் அதியழகு படைத்த ஒன்றை 'முத்து' என்றே சொல்லும் வழக்குப்படி இதையே ஒன்பது நிகழ்ச்சிகளுள் முத்தானது என்று கூறவேண்டும். இதன் நய விசேஷம் காஞ்சி மஹா பெரியவாளின் திருமொழியில் 'சொல்லின் செல்வர் ஸ்ரீ காஞ்சி முனிவர்' எனும் நூலிலும், 'ஜய ஹநுமான்' இரண்டாம் பகுதியிலும் விஸ்தாரம் பெறும்.

@ Page 314

சூட்சும சம்மானங்களை வாரி விட்ட போதிலும் ஐயன், அன்னை

இருவருக்குமேப் ஒப்பற்ற அநுமந்தனுக்கு உலகம் காண ஓர் ஒப்பற்ற பரிசும் வழங்க வேண்டும்' என்ற அவா இருந்துகொண்டேயிருந்தது.

தம்பதி லங்காபுரியிலிருந்து அயோத்யாபுரி திரும்பிப் பட்டாபிஷேகம் கொண்டபோது அவ் அவாவை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் ஸந்தோஷமான ஸந்தர்ப்பம் வாய்த்தது.

முடி சூட்டுவிழா ஆனதும் ராமராஜனுக்கு தேவராஜன் நன்றிக் கொடையாக இரண்டு திவ்ய ஹாரங்களை வாயு பகவானிடம் கொடுத்தனுப்பினான். தேவர்கள் விரும்பிய ராவண வதத்தை அவதாரன் நிறைவேற்றுவதற்குப் பெருத்த சகாயம் செய்தது வாயுகுமாரன்தானே? அவனை ஈந்தவனே தேவர்களின் நன்றிக் காணிக்கையைச் செலுத்துவதற்குத் தன்னிலும் தகுதி பெற்றவனென இந்திரன் எண்ணினன் போலும்!

ஒன்றாக இன்றி இரட்டையாக ஹாரங்கள் அனுப்பினானே, ஐயனுக்கு ஒன்று, அன்னைக்கு ஒன்று என்றா? அல்லது நன்றியுணர்வு மிக்க ராமபிரானும் குறிப்பாக இருவருக்குக் கைம்மாறாக அன்பளிப்புகள் வழங்கப் பிரியப்படுவான் என வாஸவன் முன்னதே அறிந்து அதற்குத் தனது அன்பளிப்பு பயனாகட்டுமெனக் கருதியதாலா?

வாயு அவ்விரு மாலைகளைக் கொணர்ந்து பட்டாபி ராமனாகக் கொலு வீற்றிருந்த ஸாகேதாதிபனிடம் ஒவ்வொன்றாகச் சமர்ப்பித்தான். முதல் மாலை, மணிகள் இழைத்த நூறு தங்கத் தாமரைகளைக் கோத்த ஸ்வர்ண ஹாரம். இரண்டாவது, நவமணிகளும் இடம் கொண்ட முக்தாஹாரம்.

பிரான் மாருதியை ஸம்மானிப்பதற்கான தருணத்திற்காக ஆவல் மீதூரக் காத்துக் கொண்டிருந்தது நமக்குத் தெரிந்த விஷயம். மாருதியின் சேவை அதுவே அதற்கிணை எனும்படியானது என்பதில் ஐயமில்லையாயினும் ஸுக்ரீவன் செய்த ஸஹாயமும் அளவிடற்பாலதல்லவா? தன் ஸைன்யம் முழுதையும் ஐயன் பணிக்கே ஆக்கியவனன்றோ அவன்? ஆகையால் அவனையும் அன்பளிப்பால் கௌரவிக்க ஸ்வாமி ஆர்வமாயிருந்தான்.

@ Page 315

ஸ்வாமி பத்ததி நயங்கள் தப்பாமல் காப்பவன். அரசன் ஸுக்ரீவனின் அமைச்சனே அநுமன். எனவே முதலில் அரசனுக்கு அளித்து அப்புறம் அமைச்சனுக்கு அளிப்பதே முறை என ஐயன் கருதினான்.

தெய்வத்துவம் வாய்ந்த இரு மாலைகள் தன் கழுத்தில் ஏறியதும், பிறர்க்குரியாளனாகவே இருந்த பிரான் அந்த விண்ணுலகப் பரிசுகளையே தன் கிருதஜ்ஞதைக்குரிய அவ் இரு பிரியர்களுக்கும் அளித்துவிடத் திருவுளம் பற்றிவிட்டான்.

தன்னிடம் முதலில் வந்த பொன் மாலையை ஸுக்ரீவனின் க்ரீவத்தில் இட்டுப் பொன் மலை போன்ற அவனது மேனியில் அது ஒரு பொன்னருவி போல நெளிந்து மிளிரச் செய்தான்.

அடுத்து வந்த முத்து மாலையை மாருதிக்குச் சூட்ட வேண்டியதுதானே? ஆனால் அப்படிச் செய்து விடுவானா பிறருணர்ச்சிகளை மதித்துக் காத்து அதற்காகத் தன்னுணர்ச்சியையும் விட்டுக் கொடுக்கும் தியாக ராமன்! அநுமனை ஸம்மானிக்கத் தன்னிலும் ஆர்வமாகப் பிராட்டி துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அவன் அறிவானாதலின் அம் முக்தாஹாரத்தை அவளிடமே கொடுத்தான்!

ஆயின் "அநுமனுக்குக் கொடு" என அவளிடம் வாயிட்டு அவன் கூறவில்லை.

உள் நயங்கள் நிருத்தியமிடும் முத்தான நிகழ்ச்சியாக இம்முத்துமாலைச் சம்பாவனை நடக்க வேண்டும் என்பதாலேயே கூறவில்லை.

அவனுக்கேற்ற பத்தினி மைதிலி. இருவரும் குறிப்பறியும் இங்கிதஜ்ஞர்'கள். அதற்கும் மேலே எந்த சைகைக் குறிப்பும் தேவைப்படாமலும் பரஸ்பரம் ஒருவர் மனசை மற்றவர் அறிந்திருந்தார்கள். அப்புறம் கேட்பானேன்? தேவியும் தன் பங்குக்கு அந்நிகழ்ச்சிக்கு நய நகாசுகள் செய்தாள்.

அதனால் முக்தாஹாரத்தை அவள் அநுமனுக்கு ஈயாமல் தானே அணிந்து கொண்டாள்.

"இதில் என்ன நகாசு நயம்? அவரொன்று நினைக்க இவளொன்று செய்து குழப்படி அல்லவா செய்திருக்கிறாள்?"

இல்லை, இல்லை, சற்றுப் பொறுத்துக்கொண்டு பார்த்தீர்களாயின் தெரியும்.

தான் அம் மாலையைப் பிராட்டிக்கே அளிப்பது போன்ற பாவனையுடனேயே

ஐயன் அதை அளித்தது. அவையோரும் தங்களது அரசர் அரசிக்கே அவைகாண அன்பளிப்பு வழங்கியதாகத்தான் கொண்டு, இதென்ன புதுமை என வியந்துகொண்டிருந்தனர்.

இலங்காபுரியில் அரக்கரும் குருக்கரும் காண, அன்னை அக்கினியில் புக எண்ணுமளவுக்கு வஞ்சொல் கூறி அவளைச் சுட்டதற்கு ஈடாக, கழுவாயாக அவளைக் குளிரச் செய்ய வேண்டுமென்றே இன்று ஸ்வாமி தனது அயோத்திப் பிரஜைகள் காண அவளுக்குப் புது வழக்கமாகப் பரிசு வழங்கியது!

வழக்கமில்லாத வழக்கமாக பூபதியாகவுள்ள ஒரு பதி ஸதஸறியத் தனது ஸதிக்கு ஓர் ஒப்பற்ற பரிசுப் பொருளைத் தருகிறான். அதை அவள் அப்படியே அப்போதே இன்னொரு கைக்கு மாற்றிவிட்டால் மரியாதையாகுமா? அதனால்தான் பரிசை மதித்துத் தேவி அதனைத் தனது கழுத்திவிட்டுக் கொண்டாள்.

அது மட்டுந்தானா? இல்லவேயில்லை! குழந்தை ஆஞ்ஜநேயனுக்குத் தன் திருமேனி பட்ட பிரஸாதமாக அதை ஆக்கித் தந்து அவனது மனம் குளிர்விக்கவேண்டும், தன் மனத்தையும் மேலும் குளிர்வித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதாலுந் தான்!

ஸ்வாமி தன் திருக்கரத்தால் அளித்த முக்தாஹாரத்தை அணிந்துகொண்டு சாதித்த தரிசனத்தில்தான் அம்பிகை எத்தனை எழிலாயிருந்திருப்பாள்?

பதியிடம் பவ்வியம், தாஸனிடம் தாயன்பு என்ற இரண்டும், தான் அம் மாலையை சிறிது நேரமாவது அணிந்திருக்கவேண்டுமெனப் பிராட்டியைத் தூண்டியது. அடுத்தே சுக்கிரீவ அங்கதர்கள் சம்மானம் பெற்ற பின்பும் அவர்களினும் உத்தம அடியனாக உயர்பணி செய்த அநுமனுக்குச் சபையறியச் செய்யவேண்டிய சம்மானத்தை அச் சிறு நேரத்திற்குக்கூடத் தள்ளிப்போடுவதா என்ற தவிப்பும் ஏற்பட்டது. அத் தவிப்பில் அரசன் வழக்கமிலா வழக்கமாக இவ்வரசிக்கு அரங்கத்தில் பரிசு தந்தானெனில், அரசியும் வழக்கமிலா வழக்கமாக அரசன் தொடர்பின்றித்தான் மட்டுமான அத் தாஸ ரத்தினத்திற்குப் பரிசளித்து

@ Page 317

விட்டாள்! திவ்வியமான தூய வெண்பட்டு வஸ்திரங்களும்*, ஆபரணங்களும் பரிசாக அளித்தாள்.

உடனேயே, 'இதென்ன பதியின் அநுமதிகூடக் கேளாமல் தான் மட்டுமாக இப்படியொன்று செய்துவிட்டோம்? அதுவும் அப் பதி அவர் மட்டுமாகவே எதுவும் செய்யச் சாஸ்திரப்படி சகல உரிமையும் பெற்றுள்ளபோதிலும், என் உணர்ச்சியை மதித்து என் மூலமாகவே தாம் அநுமனுக்கு வழங்க எண்ணிய பரிசைஅவனுக்களிக்கப் பெருமனம் கொண்டுள்ளபோது?' எனத் துணுக்குற்றாள். 'ஏதோ எனக்குத்தான் அநுமனிடம் பொத்துக்கொண்டு அன்பு பீறிடுவதாகக்காட்டி அவனுக்குப் பரிசு தந்தேனே! என்னிலும் அவனிடம் அன்பு கொண்ட அவர் தமது பரிசளிப்பை என்னிடமுள்ள பரிவினால் எப்படிக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்?' என உளம் கரைந்தாள். அதற்கு மேல் அதைத் தானும் கட்டுப்படுத்திக் காலதாமதம் செய்யக்கூடாது, அதோடு ஐயனின் அன்புப் பரிசு அநுமனுக்குப் போய்ச் சேராமல் அவனைக் காக்க வைக்கவும் கூடாது எனப் பரபரப்புற்றாள்.

உடன் அம் முக்தாஹாரத்தைத் தனது சங்கம் போன்ற கழுத்திலிருந்து கழற்றினாள். காந்த நயனத்தைச் சுழற்றி எல்லா வானரர்களையும் அவ்வருட் பார்வைக்குள் வளைத்துவிட்டுக் காந்தனை வினாக் குறியுடன் நோக்கினாள்.

குறிப்பறியும் பெருமாள் வினாவுக்கேற்ற விடை பகர்ந்தான். பதியின் அநுமதியின்றி ஏதோன்றும் செய்யலாகாது என்பதை ஸபையோருக்குத் தெரிவிக்கவே அவள் அவ்வநுமதியை விழி நோக்கான வினாவில் தேக்கிக் கோரினாள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு பகர்ந்தான். அதோடு, குறிப்பும் காட்டாமலே அத்தம்பதியர் பரஸ்பரம் தங்கள் சிந்தனையோட்டங்களைப் புரிந்து கொண்டவர்களன்றோ? அதனால் வேறெவருக்குமில்லாத அன்பளிப்பாக ஆஞ்ஜநேயனுக்கு தேவலோகத்து திவ்ய ஹாரத்தை மன்னன் ராமன் மட்டுமின்றி மஹிஷி மைதிலியும் சேர்ந்து அளிப்பது எதனால் என்று ஸபையோருக்கு ஐயமற உணர்த்துமாறு அவனொருத்தனுக்கே உரித்தான தனிப் பெருமையை ஐயன்

*பிராட்டி முதன்முதலில் அநுமனைக் கண்டபோது அவனை வெள்ளாடை புனைந்தவனாகவே கண்டாள் என முன்பு நாம் கண்டிருப்பது (ப. 19) நினைத்து இன்புறத்தக்கது.

@ Page 318

எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமென அவள் விரும்புகிறாள் என்பதையும் புரிந்து கொண்டான்.

அவள் கோரியபடி அநுமதி அளித்தான். நய விசேஷம் மேருவாக மெருகேற வெகுமதிக்கு எப்படி ஆஞ்ஜநேயனிடம் மட்டுமே தகுதி இருந்தது என்பதையும் கூடியிருந்தோருக்குப் புரிவித்தான் – ரத்தினச் சுருக்கமாக!

"பாக்யவதியான பாமினி! எவரால் உனக்கு மிகுந்த பிரீதி நிறைவு உண்டாகிறதோ, எவரிடம் பௌருஷம், விக்ரமம், புத்தி ஆகியன* எப்போதும் உறைந்துள்ளதோ அவருக்கு இந்த ஹாரத்தை அளி" என்றான்.

தேவி தண்ணளியுடன் முத்து மாலையைத் தாஸ ரத்தினத்திற்கு அளித்தாள்.
முன்பு தாங்கள் புகழாரம் பூணுவித்தவனுக்கு இப்போது ஸ்தூலமாக முத்தாரம் சூட்டியதில் திவ்ய தம்பதியரின் நன்றி செய் தாபம் தணிந்தது ; இன்பம் ஊற்றெடுத்தது.

மஹிமன் மாலையைச் சூட்டிக் கொண்டு மஹா மஹிமனாகி வெண்முகில் மாலை படிந்த மாமலை போலக் காட்சி தந்தான். மலையில் அருவியாக அவனது ஆனந்தக் கண்ணீர்மணிகளும் ஒரு மாலையை அவனது திருமார்பில் புனைவித்தது. ஸர்வலோக மாதா பிதாக்கள் சக்ரவர்த்தியாகவும் சக்ரவர்த்தினியாகவும் பட்டம் சூடிக்கொண்ட மஹாமங்கள வைபவத்தின்போது அத்தனை லோகமும் இணையாகாத வாத்ஸல்யத்துடன் இருவருமாக இணை சேர்ந்து இப்படியோர் வெகுமானம் செய்த அப்போது அநுமானது ஆனந்தமும் மாமலையளவாகவே இருந்திருக்குமல்லவா ? மற்றவர்க்கில்லாது மாருதிக்கு மாத்திரம் மாதா–பிதாக்களாக ஸீதம்மாவும் ராமப்பனோடு சேர்ந்து மஹாப் பிரஸாதம் வழங்கியதோடு, அதற்கும் முன்பு அவள் மட்டுமாக அவனைச் சம்மானிக்குமளவுக்கு அவனிடம் அருட்சித்தம், அருட்பித்தமே கொண்டிருந்தாளே, அது போல,

முரசறைந்தே முழங்கலாம் – இவ்வாறு 'ஆர் பெறுவார் ? அச்சோவே!'

* இம்மூன்று ஆற்றல்களோடு தேஜஸ், உறுதிப்பாடு, கீர்த்தி, காரிய நேர்த்தி, ஸாமர்த்தியம், விநயம், நீதி ஆகியவற்றையும் சேர்த்துப் பாட பேதம் உள்ளது.

@ Page 319

6. பவளம்

முன்பு தேவி மாருதிக்குச் செய்த காருண்ய உபதேசம் கேட்டோம். அங்கே சம்பிரதாய பூர்வமாக அவள் குரு, இவன் சீடன் என்றோ, அவ்வுபதேசத்தை அவள் மந்த்ர தீக்ஷையாகக் கொடுத்து இவன் பெற்றான் என்றோ இல்லை. ஜனனி குறை வைக்கமாட்டாளன்றோ ? எனவே நமக்கு அந்தக் குறையில்லாமல் அவனுக்கு அவள்

ஸம்பிரதாயப்படியும் மந்த்ரம் என்றே சொல்லப்படும் திவ்யசக்திக் குளிகையை அளித்துமிருக்கிறாள்.

இதுகாறும் நாம் கண்ட ஐந்து நிகழ்ச்சிகள் வன்மீகத்தை அடியொற்றிக் கூறியதே. முதல் நிகழ்ச்சியில் மட்டும் கம்பனது கவின் சித்திரத்தையும் காட்டினோம். அடுத்து வரும் மூன்று நிகழ்ச்சிகள்அவ்விரண்டிலுமில்லாமல் வேறுசில ராம காதைகளில் வருபவை.

இப்போது கூறப்புகும் மந்த்ரோபதேச நிகழ்ச்சி 'ஸ்ரீ ஸீதா–ராம–ஆஞ்ஜநேய ஸம்வாதமு' என்ற தெலுங்கு மொழியிலுள்ள தத்வ சாத்திர காப்பியத்திலுள்ளது. பாரதத்தின் பிரதேச மொழிகளில் அத்வைத வேதாந்த பரமாகவுள்ள நூல்களில் மிகப் பெரும்பான்மையானவை வடமொழி நூல்களின் பெயர்ப்புகளாகவோ தழுவல்களாகவோதான் இருக்கும். அவ்வாறின்றி, வெகு அபூர்வமாகப் பிரதேச மொழிகளிலேயே உள்ள வேதாந்த மூல நூல்களிலொன்று இச் 'சம்வாதமு'.

பரமேச்வரனும் ஜபத் தியானம் என ஒன்று செய்கிறானே, அது யாரைக் குறித்து இருக்கமுடியும் எனப் பராசக்தி வியக்கிறாள். அவனையே வினவுகிறாள். அப்போது அவன் தத்வோபதேசகனாக மட்டுமின்றி காவியகர்த்தனாகி, அக் காவியத்திலேயே தத்வங்களைப் பதித்து விடையிறுக்கிறான். ஸ்ரீ ராமசந்திரன், ஸீதா தேவி, ஆஞ்சநேய ஸ்வாமி ஆகியோரின் உரையாடலாகக் காவியம் உருக்கொள்கிறது. அதுதான் 'ஸ்ரீ ஸீதா ராம ஆஞ்ஜநேய ஸம்வாதமு'.

அதில் வருவதைத் தழுவியே நவமணிகளில் ஆறாவதான பவளமாகப் பவனசுதன் பெற்ற ஆறாவது 'அச்சோ' அருளைப்

@ Page 320

வேறெவர்க்கும் வழங்காத பிரஸாதமாகப் பிராட்டி அநுமனுக்கு மாத்திரம் ஒன்று செய்ய ஆசைப்பட்டாளல்லதா ? அவள் ஒன்று ஆசைப்பட்டால் அதை இரண்டாகப் பெருக்கிக் கொடுத்து நிறைவேற்றுபவன் அவளது ஆருயிர் நாயகன், அவளைத் தன் ஆருயிராகக் கருதிய பிராண நாயகன். அதன்படி முன்பே அவளை முத்து மாலை வழங்கச் செய்தவன் இப்போது அவளை முக்தியுபதேசம் வழங்குமாறும் செய்துவிட்டான். நல்லன்னையை நல்லாசானாக்கி, அவளுடைய செல்வனைச் சீடனாக்கி அவனுக்கு அவள் மந்திரோபதேசம் எனும் மதிப்பிடவொண்ணாத பவளத்தைப் பவள வாயால் போதிக்குமாறு செய்யத் திருவுளம் கொண்டான்.

அவன் பரமத் தியாகிதான். ஆயினும் இந்த மாபெரும் புனிதச் சம்பவத்தில் தொடர்பேயின்றி விலகி நிற்க அவனாலுமே ஆகுமா என்ன? எனவே தொடர்பு கொண்டான். தொடர்பு என்பதற்கும் மேலாகத் தானே அதன் உயிராக ஆகிவிட்டான்! அதைக் கள்ளத்தனமாகச் செய்து கவி நயம் காட்டினான்! அன்புதான் என்னவெல்லாம் செய்துவிடுகிறது? தியாகராமனுக்கும் ஏதோவொன்றைப் பெற வேண்டுமென்ற ஆசையை அது ஊட்டுகிறது! அதற்கான உபாயத்தை அவன் மேற்கொள்கையில் வெள்ளை உள்ளனான அவனைக் கள்ளத்தனமும் செய்யவைக்கிறது!

சொன்னான். "பிரியே! இந்தப் பிரியன் கடலைத் தரணம் செய்து லங்கை புகுந்து உன்னை சோகக் கடலிலிருந்து தரணம் செய்தான். இவனுக்கு நீ தாரக மந்திரம் தந்து அருள் செய்வாய்!"

'தரணம்' எனும் கடத்துவிப்பைச் செய்வதே 'தாரகம்'. இஹத்திலிருந்து பரத்துக்குக் கடத்துவிக்கும் சக்தி கொண்ட மந்திரம் 'தாரகம்' என்றே சொல்லப்படுகிறது.

ராமனின் திருநாமமே அத்தாரக மஹா மந்த்ரம். 'ராம நாம தாரகம்' – குழந்தையும் குதித்துப் பாடும் துதிமொழியல்லவா? 'தாரக நாமன்' என்றே பெயர் கொண்டவனாயிற்றே ஸ்ரீராமன்!

தன் தொடர்பேயில்லாதது போல் தாரக மந்த்ரம் என்று கள்ளத்தனமாகக் கூறிவிட்டான்!

@ Page 321

மகத்தான இவ் விஷயத்தில் கேள்வி எழுப்புவது மகா அபசாரம் என்று அச்சமுண்டானாலும் ஒன்றுக்கு இரண்டாகக் கேள்வி எழும்புகின்றதே!

ஒன்று : சிவ–சக்தியம்சனான சுத்தன் மாருதி ஜீவன் முக்தன். அவனைப் புதிதாக இகத்திலிருந்து பரத்துக்கு தரணம் செய்ய இடமேது?

இரண்டு : ராமனைக் கண்ட அன்றிலிருந்தேதான் ஸ்ரீராம நாமம் அவன் நாவிலும் நெஞ்சிலும், தேக முழுதிலுமே ரோம ரோமம் ஈறாக நிறைந்துவிட்டதே! இப்போதென்ன புதிதாக ஸ்ரீ ராம நாம உபதேசம்!

இரு காரணங்களுக்காகத்தான் ஸ்வாமி அவ்விதம் விரும்பினான்.

ஒன்று, உலகுக்கு வழிகாட்டி படைப்பது. அசாதாரணமான ஏதோ சிலர் தவிர ஜீவ லோகத்தைச் சேர்ந்த சகலரும் தங்களது அகந்தையை அகற்றி குரு என்ற ஒருவரிடம் அடங்கிப் பணிந்து அக் குருமுகமாக மந்திரம் பெற்றாலே அது உயிருடன் பேசிப் பயன் நல்கும் என்பதற்கு வழிகாட்டி படைக்க ஐயன் விரும்பினான். அதற்கே ஆஞ்ஜநேயனை உதாரண புருஷனாக்கி, ஆதர்ச சிஷ்யன் என்ற கோணத்தில் அவனைத் தர்சனம் கொடுக்கச் செய்தான்.

இன்னொரு காரணம், பிராட்டியின் பெருமையை உலகுக்குத் தெரிவிப்பது. தெய்வ நாராயணன் நரனாக அடங்கி நின்ற ரூபமே ராமன். பரதேவி மகாலக்ஷ்மியோ அவனுக்கும் அடங்கி அபலை போலவே அன்றோ ஸீதாப் பிராட்டியாக இருக்கையில் உருக்கொண்டாள்? உண்மையிலோ அவள் உலகறிய மாமகிமைச் சாகஸங்கள் நிகழ்த்தி தெய்வ சக்தனாக நின்ற மாருதிக்கும் ஸ்தானங்களிலெல்லாம் மேம்பட்டதான மா மகிமை கொண்ட ஆசாரிய ஸ்தானம் வகிக்கும் உன்னதம் பெற்றவள் என்று நமக்குத் தெரிவிக்கவே மந்த்ரோப தேசத்தைத் தான் செய்யாமல் அவளைக் கொண்டு செய்விக்க ஐயன் விரும்பினான்.

இதற்கு முன்பே அநுமன் ராம மந்திர ஜப ஸித்தி கண்டு ஸம்ஸார தரணம் செய்தவனாகத்தான் இருந்தான் என்றாலும், தானே பெற்ற அந்நிலையை அன்பினிமையிலேயே வார்த்த விக்ரஹமான தாய் மூலம் பெற்றதாகக் காண்கையில் அந்நாமம் பின்னரும் ஒரு சோபை பெறும் ; அந்த ஜீவன் – முக்தன் ஜீவலோகத்துக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டாக அணிந்துள்ள 'சுத்த மனஸ்' என்ற ஒன்றில் புதியதோர் ப்ரேம பரிசுத்தம் கூடும் என்பதாலேயே மந்த்ரமோ, தரணமோ

@ Page 322

தேவைப்பட்டதாக ஆஞ்ஜநேயனுக்கு அவற்றை ஸ்வாமி செய்வித்தான்.

ரமண பகவன் 'பகர்வன், "நிஜமான உறவினர்களைவிடவும் கூலிக்கு மாரடிப்பவர்தான் ஒரு சாவிலே அதிகமாக அழுது அமர்க்களம் செய்வார்கள். நிஜமான ஸ்திரீயைவிடவும் ஸ்திரீ 'பார்ட்' போடும் ஆண்பிள்ளைதான் அதிகம் நெளித்துக் கொண்டு ஸ்திரீத்துவம் காட்டுவான். அதுபோல ஜீவன்முக்த ஞானிதான் லோக வாஸிகளின் எந்த நிலையையும் அஞ்ஞானிகளைவிடவும் நன்றாகச் செய்து காட்டுவான்" என! அவ்வாறு சிஷ்ய பாவத்தைப் பாரோருக்கு நன்றாகச் செய்து காட்டவே, முக்தனான மஹாகுரு மாருதியை ஐயன் ஸீதைக்குச் சீடனாக்க

எண்ணினான். அப்போது முக்திப்ரதாயினியான சித்சக்தியாம் ஸீதையை அவனுக்கு குருவாக்கவும் விரும்பினான்.

அவன் விரும்பினாலே போதும், அவ்விருவரும் அதை மனமார மதித்துச் சாதித்துத் தந்துவிடுவார்கள். அவர்களுமே அந்தரங்கபூர்வமாக விரும்பும் ஒன்றாகவும் அது இருந்து விட்டாலோ கேட்கவும் வேண்டுமா ?

'என் ஸ்வாமியின் அமுத நாமத்தை என் ஸ்வாமினியின் அமுத நாவிலிருந்து பெறுவது!' – ஆஹ்ராமயமாகி விம்மினான் வாயுஸுதன்.

'நான் நாளும் ஜபித்து ஜபித்துச் சுவை கண்ட அமிழ்தச் செல்வத்தை என் குழந்தைக்கும் ஆக்குவது!' – அதில் பிராட்டியின் ஆஹ்ராகாரம் அநுமனதற்குப் பின்நிற்குமா என்ன ?

ஐயன் பணித்தபடி அன்னை அவனைப் பணிந்து அப்பணியைப் புரிந்தாள். பணிவே உருவாக ஆகி அதை மாருதி உட்கொண்டான்.

நாம் யாவரும் அகக் கண் திறந்து ஆஹ்ராகாரம் செய்து சுவைக்கவேண்டிய அமிர்தமான நிகழ்ச்சி.

'ஜகன்மாதா குரு ரூபம் கொண்டு தனது அருளெழுச்சியைக் காட்டுகிறாள்' என்றான் காளிதாஸன்.* அவ்வாறு ஆசாரிய மூர்த்தமாக ஸீதாதேவி அற்புத எழுச்சி கொண்டாள். ப்ரேம ஸ்வரூபிணியான தாய் சித் ஸ்வரூபிணியாய் நின்ற அப்போது அன்னையின் அபயகரம் ஆசாரியையின் சின்முத்ரையைத் தானாகத் தரித்தது!

* 'தேசிய ரூபேண தர்சித அப்யுதயாம்' – தேவி நவரத்னமாலிகா

@ Page 323

வத்ஸன் மாருதி சிஷ்யனாகி, தான் பெறவிருக்கும் மஹா பாக்ய உபதேசத்தை ஆரப் பருகி ஆவி குளிர்வதற்காக ஆரா ஆர்வத்துடன் செவி சாய்த்தமர்ந்திருக்கிறான்.

இவர்களை இப்படி அற்புதக் கோலம் கொள்ள வைத்த ப்ரபு அவர்கள் அதனைச் சிறப்புறச் செய்யும் செல்வி கண்டு பெருமை பெருமையாய் வீற்றிருக்கிறான்.

மாபாக்கிய சம்பவம் இதோ நடக்கிறது! பொருட் செல்வநாயகி இன்று ஞானச் செல்வ நாயகியாக நின்று செம்பவள வாயினால் செம்மை சேர் ராம நாமத்தைத் தாரக

மந்திரமாக சேவக சிகாமணியின் வலச் செவியில் ஓதினாள்.*
*நனி சொட்டும் இந் நிகழ்ச்சியையே நூலின் பின்னட்டையில் நயனமாரத் தரிசிக்கிறோம்.

மந்த்ரோபதேசம் என்ற புனித விஷயம் பல்லோர் கூடும் ராஜஸபையில் நடப்பதைவிட ஏகாந்தத்தில் நடப்பதுதானே பொருத்தம்? அதிலும் பிராட்டி போன்றதொரு அச்ச, நாண, மடங்களில் மிக்க மாதரசி அவ்வுபதேசம் நல்கும்போது பல்லோர் பார்வையில் செய்யவியலுமா? எனவே பட்டாபிஷேகமும் அதையடுத்த ஸம்மான கௌரவிப்புக்களும் நிகழ்ந்த தர்பார் மண்டபத்திலில்லாமல் அயோத்தியிலிருந்த ஸீதா–ராமர்களின் உத்யான வனத்தில் இத் தியானமயமான ஸம்பவம் நிகழ்ந்ததாகக் கொண்டே ஓவியம் தீட்டப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையில் அசோக வனத்தில்தான் மாதாவை மாருதி முதன்முறை கண்டு அவளது புது வாழ்வுக்குக் கட்டியம் கூறியது. அங்குதான் அவனுக்கு அவள் நடைமுறை வாழ்வில் பின்பற்ற வேண்டிய காருண்ய உபதேசம் கொடுத்தது. எனவே ஸ்ரீ ராம நாம தாரக மந்த்ரோபதேசமும் அவளால் அவனுக்கு ஓர் அசோகவனத்திலேயே நடப்பதுதானே பொருத்தம்? ('அசோகவனம்' என்பது ராவணனது ஸங்காபுர உத்யானவனத்திற்கு மாத்திரம் இடப்பட்டிருந்த பெயரல்ல. சோகம் தீர்க்கும் எந்த உல்லாஸப் பூங்காவுக்கும் பொதுவான பெயரே அது. உத்தர காண்டம் 42–ம் ஸர்க்கத் தொடக்கத்தில் விரிவாக வர்ணிக்கப்படும் அயோத்தியாபுரியிலிருந்த அரண்மனை உத்யானவனம் அசோகவனம் என்ற பெயரிலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. அசோக மரங்கள் கொண்ட தோப்பு அசோக வனம் என்று சொல்வாருமுண்டு.)

'வைதேஹீ ஸஹிதம் ஸுரத்ருமதலே' முதலான பல த்யான ச்லோகங்களில் ஸ்ரீராமன் பாரிஜாத விருக்ஷத்தடியே அமர்ந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அநுமனும் 'பாரிஜாத தரு மூல வாஸி' என்று பாராயண மங்கள ச்லோகம் கூறக் கேட்டோம் (ப.127). மண்ணகத்தின் பவள மல்லிகையே விண்ணகப் பாரிஜாதமாகக் கூறப்படுகிறது. அதற்கேற்ப பவள மல்லிகை மரங்களடர்ந்த பூங்காப் பகுதியிலேயே செங்கமல நாச்சி தன் செம்பவள வாயால் அநுமனின் செவியில் செம்மைசேர் நாமத்தின் அக்ஷங்களைப் பவள மல்லி மலர்களென உதிர்ப்பதாக ஓவியத்தில் கண்டு உவகிக்கிறோம்.

@ Page 324

வெறுமே 'ராம' என்றாலே அது தாரக மந்திரந்தான். ஆயினும்

ராமபிரானுக்குரியதாக உள்ள பல மந்திரங்களில் ஆறெழுத்துக் கொண்டதொரு ஷடக்ஷரீ மந்திரமே 'தாரகம்' என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்படுகிறது.

அது உட்பாய்ந்தபோதுதான் ஆஞ்ஜநேயனுக்குள் எப்படிப்பட்ட ஆனந்த வெள்ளம் பெருக்கெடுத்திருக்கும் ?

பின்யுகத்தில் பகவான் செய்த கீதோபதேசத்தைப் பார்த்தனின் தேர்க்கொடயில் இருந்துகொண்டு கேட்டவன் இன்று ஸீதோபதேசத்தைப் பெற்ற மகிமையாலேயே பின்னர் அவன் பாரெங்கும் அவ்வுபதேச மந்திரத்தைப் பரப்பி வெற்றிக்கொடி நாட்ட முடிந்தது.

இது போலெல்லாம் அரியதினும் அரி அருட் கொள்ளை 'ஆர் பெறுவார் ? அச்சோவே!'

7. புஷ்பராகம்

பக்தியைப் பெண்பாலாகவும் ஞானத்தை ஆண் பாலாகவும் சொல்வது. பெண்ணரசி பெரிய பிராட்டி அநுமனுக்குக் கனிந்த பக்தியில் வெண்ணெய்யாகக் கரைந்துருக வைக்கும் ஸ்ரீ ராம நாம உபதேசத்தை அளித்தாள்.*

உடனேயே புருஷ ரிஷபனான பெரிய பெருமாள் ஞான கம்பீரத்தில் அநுமான் வெள்ளியங்கிரியாய் உறுதி நிற்க உபதேசம் தொடங்கினான். முதலில் மனத்தைச் சூனிய நிலை போன்றதொரு அமைதியில் லயிக்க வைக்கும் ஸாங்கிய யோகத்தையும், அப்புறம் லயிப்பு என்ற தாற்காலிக ஒடுக்கத்திற்கு மேலாக மனத்தை சாச்வதமாக அழித்தே பூர்ண நிலையான நிர்குண சாந்தத்தில் ஒன்றுபடுத்தும் அமனஸ்க அத்வைத யோகத்தையும் உபதேசித்தான்.

வார்த்தைகளில் வாராத நிலைகள் அவை. அவற்றை ஸாக்ஷாத் எம்பெருமான் தனக்குப் பிரியர்களிலும் பிரியனாக இருந்த அநுமானுக்கு உபதேசித்த ஒப்பிலா நிகழ்ச்சியும்

*அவ்வாறு அநுமன் ஜபத் தியானம் புரிந்து, கரைந்த வெண்ணெய்யாகக் கண்ணீரைத் துளிக்கவிடுவதைத்தான் மேலட்டையில் பார்க்கிறோம். இங்கு அவன் தியானம் புரிந்து பெற்றுள்ள ஸமாதி எல்லா உணர்வுகளும் கடந்த, எனவே கண்ணீருக்கு இடமில்லாத ஞான நிஷ்டையல்ல ; பக்தியன்பு என்ற பேருணர்ச்சிமயமான பக்தி நிஷ்டையேயாகும்.

@ Page 325

வார்த்தைகளில் வடிக்க வராது என்றே வணங்கி முடிக்க வேண்டியதுதான்.

ஸ்ரீ ராமசந்திரப் பிரபுவை இப்படிப்பட்ட ஞானா சாரியனாகக் காட்டியே 'ஸ்ரீ ஸீதா–ராம–ஆஞ்ஜநேய ஸம்வாதமு' நிறைகிறது. அவன் செய்த உபதேசம், குறிப்பாக மனதற்றுப் போகச் செய்யும் அமனஸ்க யோகமே அதன் பொருள். விஸ்தாரமான இத் தத்வ சாஸ்திரச் சித்திரத்தை ஸீதா–ராம–ஆஞ்ஜநேய பாத்திரங்களைக் கொண்ட கதை என்ற வெளிச் சட்டம் போட்டு நமக்கு அந்நூல் கொடுக்கிறது.

ஸ்ரீ ராமனை ஞானே உருவான நாயகனாக, ஞானாசானாகக் கருதும் பெரு மரபு இந்நாட்டில் நெடுங்காலமாக இருந்திருக்கிறது. ஆம், ஸீதாராமம், ராஜாராமன், ஜயராமன், கோதண்டராமன் என்றெல்லாம் பெயர் கொண்டுள்ள ப்ரபுவுக்கு குருராமன், ஞானராமன் என்றெல்லாமும் தாராளமாகப் பெயரிடலாம்தான். வடக்கே வழங்கும் பெயரான 'சாந்த(ா)ராம்' இதைத் குறிப்பதே எனக்கொள்ளலாம் என்று மஹாபெரியவாள் கூறுவார்.

'வைதேஹீ ஸஹிதம்' எனத் தொடங்கும் பிரஸித்தமான ஸ்ரீ ராம த்யான ச்லோகத்தில் பிரவு தேவ விருக்ஷத்தடியே மணிமய மண்டபத்தில் வீராஸனம் எனும் யோகாஸனத்தில் அமர்ந்து, வாயு குமாரனை முன்னிட்டுக் கொண்டு, எல்லா முனிவர்களுக்கும் பர தத்வத்தை விளக்கியுபதேசிப்பதாகவே1 கூறியுள்ளது. ஸீதா தேவி ஆஞ்ஜநேயனுக்கு உபதேசித்ததாக மேலே நாம் கண்ட ஷடக்ஷரீயான 'தாரக மந்திர' ஜபத்திலும், அதனினும் நெருக்கமாக ஹநுமானுடன் இணைத்து நினைக்கப்படும் த்ரயோதசாக்ஷரீயான 'ராம ரக்ஷா மஹா மந்த்ர' ஜபத்திலும் த்யான ச்லோகமாக கூறப்படும் 'காலாம் போதர – காந்தி – காந்தத்'திலும் ஸ்ரீ ராமன் வீராஸனனாக வீற்று வலக் கரத்தால் சின்முத்ரை காட்டி2, இடக்கரத்தை முழங்கால் மீது பொருத்தியவனாகவே வர்ணிக்கப்படுகின்.

குறிப்பாக அத்வைத ஸித்தாந்திகள் ஸ்ரீராமனை ஞானாகரனாகவும், ஞான குருவாகவும் கருதி வந்திருக்கிறார்கள். அத்யாத்ம ராமாயணம், யோக வாஸிஷ்டம் என்ற பெருநூல் ஆகியன அவனை அத்வைதம் பயின்றவனாகவும்,

1. 'அக்ரே வாசயதி ப்ரபஞ்ஜனஸுதே தத்வம் முனிப்ய: பரம் வ்யாக்யாந்தம்'
2. 'முத்ராம் ஞானமயீம் ததானம்'

@ Page 326

அத்வைத ஸ்வரூபமாகவும் காட்டிக்கொடுப்பவை தான். ஸமர்த்த ராமதாஸர், உபநிஷத் ப்ரஹ்மேந்த்ரர் போன்ற பல மஹான்கள் ஸ்ரீராமனை அத்வைத தத்வமாகவே கண்டவர்கள்.

நமது பக்திப் ப்ரேத நிருத்யனான மாருதி அத்வைத ராமனிடம் உபதேசம் கொண்ட அசல ஞானியுந்தான்.

நூற்றெட்டு உபநிஷதங்கள் என ஒரு கணக்கு உண்டு. அதில் முடிவானது முக்திகோபநிஷதம். அது நித்யமுக்தனான ஸ்ரீ ராமனால் ஜீவன்முக்தனான அநுமனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டதே. இரண்டு அத்யாயங்களில் உருவாகியுள்ள அதன் முதலத்யாயத்தில் ஸாலோக்யம், ஸாமீப்யம், ஸாரூப்யம், ஸாயுஜ்யம் எனும் நாலுவிதமான முக்திகள் பற்றியும், 108 உபநிஷதங்களின் பெயர்கள், அவற்றில் எது எந்த வேதத்தில் வருகிறது என்பது போன்ற விஷயங்களையும் ஸ்வாமி கூறுகிறான். இரண்டாமத்யாயத்தில் ஸாயுஜ்யம் என்ற இறுதியான, இறைத்தத்துவத்துடன் இரண்டற இறுகியொன்று வதான பரமாத்வைதமாம் பரம பதம் பற்றிப் பரமன் பரமாத்புதமாக உபதேசிக்கிறான். வேத அந்தம், மறைமுடி எனப்பெறும் உபநிஷதங்களில் முடிவானது, மானுடமாக வந்துள்ள தெய்வங்களுள் முடிமணியான ஸ்ரீ ராம ஸத்குரு அடியார்களுள் முடிமணியாயுள்ள ஆஞ்ஜநேய ஸச்சிஷ்யனுக்கு வழங்கியதாகவே இருக்கிறது! முக்தாஹாரம் வழங்கியவனிடமிருந்து முக்திக்கு உபகாரமான உபதேச மணிகள் கோத்த உபநிஷத ஹாரத்தையும் பெற்றதில் அநுமன் அடைந்த பாக்கியம்!

'ஞானியே ஞானமிலாதவனாய் நடித்து ஞானோபதேசம் பெற்றதை எப்படிப் பாக்கியம் எனலாம்?' எனில் வையகம் இப்படி ஓர் உபதேசம் பெறவே அவன் நடித்தது. அவனை ஐயன் அவ்வாறு நடிக்க வைத்து, தானே நடிப்பை பலிதமாக்கியபோது அது பரம பாக்கியமாகத்தானே ஆகிறது?

கர்மம், பக்தி, ஞானம் என்ற மூன்று மார்க்கங்களிலும் கரை கண்டு அவற்றின் லக்ஷ்யங்களை எய்தி அந்த ஒவ்வொருவிதமான ஆத்மிக அநுபூதியிலும் களி கொண்டவன் மாருதி. அவனே தன்னைப் பற்றி இப்படி ஸ்ரீ ராம மூர்த்தியிடம் சொல்லிக் கொண்டானாம்: "உடலுணர்வு உள்ள நிலையில் கர்ம உருவில் உனக்குத் தொண்டு செய்யும் அடியனாக இருக்கிறேன். உடலைத் தள்ளி, ஆயினும் தனி மனம் கொண்டதொரு ஜீவாத்மா என்ற நிலையிலேயே உள்ளபோது பக்தியின்

அன்பில் கரைந்து உன் அம்சமாக என்னை உணர்கிறேன். மனத்தையும் தள்ளி ஆத்மாவிலேயே உணர்வை நிறுத்தும் ஞான நிலையிலோ நான் நீயேயாக இருக்கிறேன்! தேஹ புத்த்யா து தாஸோஹம் ; ஜீவ புத்த்யா த்வத் அம்சக : ; ஆத்ம புத்த்யா த்வமேவாஹம்.

ராமனேயாக இருக்கும் நிலைக்கு உயர அந்த ராமனாலேயே உபதேசிக்கப்படுவதென்றால்? அது 'ஆர் பெறுவார்? அச்சோவே!'க்கு உரிய பெரும்பேறு என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

8. மரகதம்

என்னதான் தாஸ மாருதி, ஞான மாருதிகளைச் சொன்னாலும் அவனைச் சொன்னால் அவனுடைய ராம பக்திதான் நினைவில் முன் நிற்கிறது. அவன் தாஸனாக ஆற்றிய தொண்டனைத்தும் ஸ்ரீ ராமனுக்கானதுதானே? அவன் புரிந்த கர்மங்கள் 'ராம கார்ய'மாகத்தானே? ராமனிடம் அவனுக்கிருந்த பக்திதானே அப்படி அவனை ஐயனுக்கே ஊழியம் புரிய வைத்தது? அதே போல அவன் ஞான மாருதியாக நின்றபோதிலும் ஸகுண ராமனை நிர்குண ராமப்பிரம்மமாகக் கொண்டே அந்த இலட்சியத்துக்கு ஏறி அப்புறம்தானே கொள்வதற்கு எந்தக் கொள்கையுமில்லாத, ஏறுவதற்கு எந்த இடமுமில்லாத சுத்தப் பிரம்மமாக அநுபவம் கண்டது? அந்நிலையிலிருந்து உலகப் பிரக்ஞைக்கு வந்த போதுகளிலெல்லாமும் அனைத்துமே பிரம்மம்தான் என்றாலும், அவன் என்னவோ அந்த நிர்குண தத்வம் இச் சகுண ராம மூர்த்திதான் என்றே குறிப்பாக எண்ணினான். அனைத்தையுமே ஏகமாக அவன் கண்டபோதிலும், அனைத்தையும் பிரம்ம மயமாகக் கண்டானென அவனைக் கூறாமல் 'ஸர்வம் ராம மயம் பச்யந்தம்' என்று கூறுவதாகத்தானே உள்ளது, அவனுடைய பக்தியன்பேதான் ராமனின் அம்சமாக அவன் தன்னைக் கண்டு கொள்ள வைத்ததோடு நிற்காமல் அந்த ராமனே தானாக ஒன்றிவிடும் நிலை வரையில் உந்திவிட்டது!

அவன் அடக்கப் பெட்டகமாக இருந்ததை விசேஷித்துக் கூறினோம். அவனுடைய முடிந்த முடிவான உயர் பண்பாக 'விநீதத்வம்' என்ற அடக்கமுடைமைக்கே ஸீதாம்பாளும்

@ Page 328

சான்றிதழ் கொடுக்கவும் கண்டோம். ஞானியரும் அடக்க மாகத்தான்

இருப்பரெனினும், உலகு பரமளிக்கக் காணுமாறு அப்பண்பு இலகுவது பக்தரிடந்தானே?

ஆகையால் ஞானாஞ்ஜனேயனும் உண்டுதானெனினும் பக்தாஞ்ஜநேயன்தான் அவனுக்கேயான தனி முத்திரையைக் குத்திக் கொண்டு நிற்பவன்!

பக்தி புரிவதிலுள்ள பல வழிகளில் பூஜை முக்கியமான ஒன்று என்று சொல்லத் தேவையில்லை. ஒன்பது விதமான பக்தி வகைகளில் ராம பஜனையையும் ராமாயண பாராயணத்தையும் மாளாத் தாஹத்துடன் கேட்டுக் கேட்டு இன்புற்று 'ச்ரவண' பக்தி புரிவதும், தானே ராம பஜனை பாடி ஆடி 'கீர்த்தன' பக்தி புரிவதுமே அநுமனோடு சிறப்பாகத் தொடர்புறுத்தி எண்ணப்படுகின்றன. ஆனால் ஒன்பது விதங்களில் இரண்டான 'அர்ச்சனை', 'வந்தனை' ஆகியவற்றையும் இன்னும் பல அம்சங்களையும் கொண்ட பூஜை என்பதிலும் நிகரற்று விளங்கியவனவன். பூஜை எனும் வழிபாட்டுச் சடங்கின் உட்புகுந்து ஸாரம் பருகும் ரஸிப்புடன் செய்து களித்தவனவன்.

ஸ்ரீ ராமசந்திர மூர்த்தியை விக்ரஹம் என்ற மூர்த்தியில் முறை வழுவாது வெகு நீ....ண்ட காலம் அவன் பூஜித்ததை மந்திராலய மஹானின் மாருத்தி பக்தியைக் கூறும் கட்டுரையில் கண்டிருக்கிறோம்.*

அவ்விக்ரஹ விசேஷம்! அங்கு கண்டதை மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டு வாருங்கள்! அது ராமாவதாரத்திற்கு வெகு முன்னதாக ஆதிக்கும் ஆதியில் ஸ்ருஷ்டிக்கர்த்தனே பூஜித்த ராம மூர்த்தம்! பின்னர் ஸத்ய–தர்மங்களில் வேர்விட்டு நின்ற இக்ஷ்வாகு குலோத்தமர்களின் நீண்ட வரிசை பூஜித்தது! ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ ராமசந்திரமூர்த்தியுமே பூஜித்தது! ஆலயங்களிலெல்லாம் அவனுக்கு இரு மருங்கும் தரிசனம் தரும் பிராட்டியும், இலக்குவனும் பூஜித்த மூர்த்தியுந்தான் அது! அப்புறம், ஐயன் பரம பதம் புகுமுன் இக்ஷ்வாகு குலத்தவரின் ஆராதனா மூர்த்தியாகவே இருந்து வந்த அதனை ராமன் அவனுடைய ஸாக்ஷாத் புத்ரர்களாக நாம் கருதும் லவகுசர்களில் ஒருவருக்கும் அளிக்காமல் மானஸ புத்திரனான மாருதிக்கே அளிக்கக் கண்டோமே!

@ Page 329

ஸீதா– லக்ஷ்மண–ராமர்கள் வழிபட்ட ராம மூர்த்தத்தை ராம மூர்த்தியே அநுக்ரஹித்து அதை அந்த யுகம் முழுதும் வழிபட்டு, அடுத்த யுகத்திலும் அது முடியும் கடைப்பகுதி வரையில் பூஜிக்க நமது காவிய நாயகனுக்குக் கொடுத்து

வைத்திருந்தது! இக் கொடுப்பினைக்கு எட்டத்தில் வருவதாகக் கூட ஒரு பேரதிர்ஷடம் 'ஆர் பெறுவார் ? அச்சோவே!'

9. நீலம்

'எல்லாம் சரிதான்! எவரும் பெறுதற்கில்லாத பேறுகளை ராமஸ்வாமி ராமதாஸனுக்கு அள்ளி அளித்துத் தானிருக்கிறான். ஆயின் அவன் கதை முடித்து விண்ணுக்குத் திரும்பும்போது அத்தனை பேறுகளையும் பெயர்த்தெறிவது போல அல்லவோ ஒன்று செய்து விட்டான்! அப்போது ஏனைய எல்லோருக்கும் அவன் வாரிவிட்ட பெரும் பேறு அநுமனுக்கு மட்டும் இல்லை என்றல்லவோ செய்துவிட்டான் ? 'கருணா காகுத்ஸ்தன்' என்ற பெயரை அச்சமயம் சிகரமாக மெய்ப்பித்து புல் பூண்டு ஈறாகத் தன்னுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த ஸகலத்தையும் ஸகலரையும் தன்னுடனேயே வர அநுக்கிரஹித்து வைகுண்டத்தைக் கொள்ளை விட்டு அனைவருக்குமே பேரருளாளனாக நின்றான். அவனே அநுமன் ஒருவன் விஷயத்தில் மட்டுமோ, பேரிருளாளனாகிவிட்டது போல், இம் மாய இருள் மண்டிய புவியிலேயே அவன் இருக்க வேண்டும் ; அதுவும் ஒரு மானுட அல்லது வானர ஆயுட் காலத்திற்கு மாத்திரமல்லாது சிரஞ்ஜீவியாக இருக்கவேண்டும் என்று விதித்துவிட்டான்!

'ராமபிரானா இப்படியோர் அநீதி, இப்படியொரு கொடுமை, துரோகம் செய்தான் ?' என்றுதானே தோன்றுகிறது ?

ஆம், அப்படித்தான் தோன்றும், வால்மீகியுடன் வாதாத்மஜனை இணைத்து முன்பு நாம் கண்ட கட்டுரையில் கூறியிருந்தது நினைவில் இல்லாவிடில்.

நினைவில் இருந்தாலோ, இது ஐயன் அளித்த அத்தனை பேறுகளையும் அடித்துப் போட்ட ஒன்று அல்ல, அவற்றை முடித்துக் கொடுத்து கெட்டி முடிச்சுப் போட்ட பூர்த்திப்பேறே என்று புரியும்.

பரம சரணாகத பக்தர்களுடைய 'சுய' சித்தத்தையும் பரமன் பூர்ணமாக அடித்துப் போட்டு அவர்களைச் 'சுய'

இச்சை என்பதேயில்லாமல் செய்து விடுவானென்று சொல்ல முடியாது ஏனெனில், பூர்ணமாக அவன் சித்தமே அவர்களது சித்தமும் என்றாகி விட்டால் அவர்களது

ஸ்வய சிந்தனைப் போக்கு என்ற ஒன்றைப் பார்த்து ரஸிக்கும் வாய்ப்பே லீலா நாடக விநோதனான அவனுக்கு இல்லாமற் போய்விடுமல்லவா? அதனால் அவர்களுக்கும் ஓரிழை, ஈரிழை சுய மனம், சுய விருப்பம் என்பன இருப்பது போலவே வைத்து விளையாடுவான். இது ஸ்ரீ மஹா பெரியவாள் கூறிய ஸாரவத்தான கருத்து.

அந்த ரீதிப்படியே அநுமனையும் ஐயன் 'துளியூண்டு' விட்டு வைத்திருந்தபோது அவ்வநுமனுக்கிருந்த ஒரே சுய விருப்பம் என்ன? முன்னே அவனை வால்மீகி முனிவருடன் இணைத்துக் கண்டதிலே ஒன்றை நினைவு கொண்டால் தெரிந்து விடும்*.

ஆம், அவனது ஸ்வய சித்தம் என்பது லோகோபகார சிந்தையாகவே இருந்தது. அந்த உலக உபகாரம் என்பது உலகில் அறத்தை வளர்த்துக் கொடுப்பதுதான். அவ் அறம் வளர அறவுருவனான ராமனின் சரிதமும் நாமமும் இருந்து விட்டாலே போதும் என்று அவன் சிந்தனை படர்ந்தது. இதன் தொடர்ச்சியாக, ராமாயண பாராயண–பிரவசன–நாம ஜப–பஜனாதிகளைப் பாருள்ளளவும் ஸூக்ஷ்மமாக ஊக்கி வளர்த்துக் கொடுப்பதற்காகத் தானும் அதுவரை பாரில் இருந்து வர வேண்டும் என்பதொன்றே அவனுடைய சுய விருப்பமாயிற்று.

தாஸனுக்கிருந்த அந்த ஒரே ஒரு சுய விருப்பத்தை ஸ்வாமி மதித்தான். சுய நலம் செத்துவிட்ட அந்த அதிசய சுயவிருப்பத்தின் அழகை ரஸித்தான். அநுமன் விரும்பிய பேற்றை அவனுக்கு உளமாரப் பிரஸாதித்தான்.

ஸீதா–ராமர்கள் அநுமனுக்களித்த எட்டுப் பேறுகளைப் படித்தோமே, அவற்றில் எதுவும் அநுமன் விரும்பிக் கேட்டுக் கொடுத்ததில்லை. அவை அவர்களாகத் தங்களது சுய விருப்பத்தில் கொடுத்தவைதாம். அவனே கொண்டிருந்த ஒரு விருப்பத்தை, தனியொரு விருப்பத்தை ஐயன் நிறைவேற்றித் தந்து தனியொரு பேறாக்கியது, தரணியுள்ளளவும் அவன் அத்தரணியிலிருந்து கொண்டு ஐயனின் சரிதமும், நாமமும்

*ப. 182–5.

மறையாது வளமுற வாழ்வித்து, அதன் வழியே தர்மத்தைத் தழைப்பிப்பதற்கு உதவிய இப்போதுதான்!

இதிலே இன்னொரு சிறப்பும்! என்னவெனில், இங்கே நாம் அனைவருமேயாக்கும் பேறு பெற்றுவிடுகிறோம்!

அநுமன் விரும்பியதென்ன ? தர்ம வாழ்வு வாழ்ந்து நாம் நலம் பெற வேண்டும், அதன் பொருட்டு அக்கார அடிசிலான ராம கதையை நாம் புசிக்க வேண்டும், அமுதமான ராம பஜனையை நாம் பருகவேண்டும், கற்கண்டான ராம நாமத்தை நாம் சப்பிக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும் என்பதுதானே ? எனவே அவன் பெற்ற பேறு வாஸ்தவத்தில் நாமே பெறுவதுதானே ?

தாஸனின் விருப்பத்தை ஸ்வாமி மதித்து நிறைவேற்றியதோடு அந்த தாஸனையே அவர் எத்தனை உயர்வாக மதித்தார் என்பதும் இங்கு வெளியாகிறது. ஐயனிடம் ஆஞ்ஜநேயன் அப்படியோர் உன்னத நன்மதிப்புப் பெற்றதே விருப்ப நிறைவேற்றப் பேற்றினை விடவும் பெரிய பேறு!

ஐயன் அவனை எப்படி மதித்தான் ? அம் மதிப்பீட்டுக்கு என்ன தனிப் பெருமை ?

மாயவுலகிலிருந்து தனது பரம பக்தர்களை மீட்பதில் கண்ணும் கருத்துமாயிருப்பவன் பகவான். அவர்களே விரும்பினாலும் அவர்களை இங்கு விட்டு வைக்கமாட்டான். அவனில் நீங்காத அவனது மாயா விநோதம் என்றேனும் அவர்களையும் தொட்டுவிட்டால் எவராலும் அதற்கு எதிர்முகம் கொடுக்க முடியாதாகையால் ஸாதக சிரேஷ்டரும், ஸாதித்தே விட்ட பரம சிரேஷ்டருங்கூட அதன் வலையில் சிக்க வேண்டியதுதான். எனவே அதற்கு இடமே கொடுக்க வேண்டாமென்றுதான் பகவான் பிடிவாதமாக அவர்களை மோக்ஷம் சேர்த்துத் தீர்ப்பான்.

அப்படிப்பட்ட பகவான் மாருதி மட்டும் தன்னுடைய மஹா சக்தி படைத்த மாயத்துக்கு ஆட்பட மாட்டான் என்று உறுதியாய்க் கருதினான். தன்னிடம் அவன் கொண்டிருந்த அபரிமிதமான அன்பு தன் மயமாகவே அவன் கண்ட உலகோர் அனைவரிடமும் கொள்ளும் அன்பாகி இவன் அவர்களுக்கு தர்மக் கவசம் சாத்துவதே போல் இவனுக்கு மாயா 'ப்ரூஃப்' கவசமும் சாத்திவிட்டது என்று ஸ்வாமி கண்டு கொண்டான். தன் கைவரிசையும் அவனிடம் பலிக்காது

என்பதில் அடியானது பெருமையைக் கண்டு, அப்பிரபு பெருமிதமே உற்றான்! விரிந்து பரந்த உலகின் மாயை அவனைத் தொடாது ; தனியொருவனான அவனது ப்ரேம சக்தியே விரிந்து பரந்த உலகைத் தொட்டு ஆங்காங்கே உள்ளும் புகும் எனக் கண்டான்.

சிங்கமும் புலியுமுள்ள வனத்தில் ஒரு குழந்தையை விட்டு வைக்கலாகாது என்பதில் தாய் தந்தையர் எவ்வளவு தீவிரமாக இருப்பரோ அப்படியே ஏனைய பக்த சிகா மணிகளை உலகில் விட்டு வைக்க விரும்பாத பகவான் இச்சிகரமணியை மட்டும் சிரஞ்ஜீவியாக விட்டுவைத்தானென்பது அவன் இவனிடம் கொண்டிருந்த உன்னத நன்னம்பிக்கை, நன்மதிப்புக்களையே காட்டுகிறது. அந்நம்பிக்கையும் மதிப்புணர்ச்சியும் மதிக்கவொண்ணாத பேறு அல்லவோ!

மாயா விலாஸன் எனும் நிலையில் தான் உள்ளபோது மாருதி தன்னையுமே தோல்வியுறச் செய்து ஜயக்கொடி நாட்டுவான் என்று பகவான் கருதியதுதான் அப்பக்தனுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட பெரும் பேறு, மஹா பாக்யம் ?

வழக்கமான பல்லவியை மாற்றிப் பாட வேண்டியதான்! 'ஆருமே பெறார்! அச்சச்சோவே!'

*

'ஸ்ரீ ராம ஜயராம ஜய ஜயராம' சொல்லிச் சொல்லியும், எண்ணி எண்ணியும், உன்னி உன்னியுமே ஆஞ்ஜநேய ப்ரபு அவனுடைய ப்ரபு அவதார காரியத்தை ஸாதித்து ஜய ராமனாகப் பெருமை கொள்ளப் பேருதவி புரிந்து அதிலேயே மனம் நிறைந்தான். அந்த ஜயராமனும் தனக்கு மேலான ஜயசாலியாக அவனை மதித்ததை அறிந்து மகிழும் பாக்யசாலியராகி நாம் மனம் நிறைகிறோம்! இதற்கு மேல் சொல்ல என்ன இருக்கிறது ?

இன்று உலகின் போக்கு எவ்விதம் இருந்தாலும் அந்த மஹா ஜயசாலியின் அருட்சிந்தை பொய்க்காது. எனவே அறம் அடியோடு அற்றுப் போகாது, தர்ம தீபத்தின் சாந்தி கூடிய காந்தி என்றும் அணையாமல் அதன் கீற்றுக்கள் சாச்வதமாக இத் தரணியைச் சூழ்ந்து ஸ்பரிசித்து வரும் என்ற நன்னம்பிக்கையுடன் ஸீதா–ராம–ஆஞ்ஜநேயர்களின் தாள் பணிந்து தண்ணருட் புனலாடுவோம்!

ஸ்ரீ ராம ஜயராம ஜயஜய ராம!

|| ஸ்ரீ ராமஜயம் ||